

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NO ROMEO

• MY KIND OF HERO •

DONNA ALAM

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

NO ROMEO

DONNA ALAM'IN DİĞER ESERLERİ

Bağımsız Eserler

Röportaj

Sıradan Erkekler Değil

Sıradan Bir Beyefendi Değil

Aşk + Diğer Yalanlar

Ondan Önce

Sonsuza Kadar Bir Gece

Yalancı Yalancı

Asla Sonsuza Kadar Değil

Londra'da Aşk

Sahip Olmak ve

Nefret Etmek

(Olmayan) O Kişi

Öne Çıkan

Phillips Kardeşler

Flynn Gibi

Aşık Olmak

Rafferty'nin

Kuralları

Harika İskoçlar

Kolay
Zor
Hiç de Kolay Değil

Sıcak İskoçlar

Bir Seksi İskoç
Bir Kötü İskoç Bir
Pis İskoç
Bekar Baba İskoç
Seksi İskoçlar
Kutulu Set

Ve Daha Fazlası!

Sürpriz Paket Asker
Çocuk Oyunlarını
Oynayan Beyefendi
Oyuncu

HAYIR ROMEO

• NY KIND0 F HER0 •

D ON N A A L A M

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2024 Donna Alam
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir biçimde iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından yayınlanmıştır.
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662521027
eISBN-13: 9781662521034

Kapak tasarımı: @blacksheep-uk.com
Kapak fotoğrafı: Michelle Lancaster

İÇİNDEKİLER

[Okumaya Başla](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50 Epilog](#)

[TEŞEKKÜRLER](#)

[Önizleme: *Sıradan Bir Beyefendi Değil*](#)

[YAZAR HAKKINDA](#)

[Yazarı Amazon'da takip edin](#)

Başladığımı fark etmeden önce ortasıındaydım.
—Jane Austen, *Gurur ve Önyargı*

Bölüm 1

EVIE

Cepler. Bir kadının hayatında bir gün çantasını alamadığı zaman, en azından cepleri olmalı.

Bu elbise muhtemelen bir erkek tarafından tasarlanmış.

Kelimeler, yakalayamadığım bir melodi gibi etrafımda uğulduyor, elbisenin ön tarafına sıkıştırılmış kağıtlar diken diken ve sinir bozucu. Yazı tipini küçültüp yeniden yazdırmalıydım ya da sadece telefonumu kullanmalıydım. Yapmalıydım...

"Evlilik, iki insanın birleşmesidir..."

Törenin sunucusunun açıklaması beni o ana net bir şekilde geri getirirken, yarım kalan düşüncemi kafamdan silkeliyorum. *Burada olmamalıyım.*

"...gönüllü olarak, ömür boyu ve diğer herkesi dışlayarak."

Bir öfke dalgası beni kaplar. Ben de kuralların bu olduğunu sanıyordum! She-Hulk gibi elbisesinden fırlamamak için tüm gücümü kullanmam gerekir. Hulk parçala! Hulk sakatla! Hulk damadın testislerini kopar ve onları sallanan küpeler olarak tak!

"Evelyn, Mitchell ile yasal olarak evlenmeye özgür müsün?" Sesi tatlı bir şekilde yankılanıyor ve bana sıcak bir gülümseme atıyor.

She-Hulk'un konsantre olması gerekiyor.

Bakışlarım sağımdaki adama, nişanlıma kayıyor, her zamanki gibi yakışıklı, kusursuz kesimli koyu renk bir takım elbise giymiş. Saçları ışıktaki kızıl renkte parlıyor, gözlerime aniden dolan gözyaşlarını yanlış anlayarak beni sakinleştirmek için hafifçe gülümsüyor.

Ah, tatlım, orada parıldayan aşk değil. Cinayet niyeti dene.

Veteriner olarak, becerilerimi iyilik için kullanacağıma yemin etmiş olmam onun için iyi bir şey, çünkü bu sabah kliniğe uğrayıp onu acılarımdan kurtaracak küçük bir şey almaya canım çok sıkılıyordu.

"Evelyn?"

Düşüncelerimden sıyrıldığımda, törenin sunucusunun endişeli kaşlarını çatmış olduğunu fark ettim. "Affedersiniz, ne dediniz?"

"Mitchell ile evlenmek için özgür müsün?"

"Evet." Boğuk sesli cevabım teknik olarak doğru. Onunla evlenmek için özgürüm. *Evlenecek miyim*, o başka bir soru.

"Peki sen, Mitchell, Evelyn ile evlenmek için yasal olarak özgür müsün?"

"Özgürüm." Yine gülümsüyor, çünkü cehalet mutluluktur. Nasıl bildiğimi sor.

"İkiniz de beyanınızı yaptığınıza göre..." Nikah memurunun sözleri kesildi, ben elimi kaldırdığımda oda aniden yankılandı. "Bir sorunuz mu var, Evelyn?"

"Evet." Bir sürü var, ilki şu: *Mitchell'in gerçekte nasıl biri olduğunu bu sabaha kadar nasıl fark edemedim?* Perde, inci işlemeli tarak kafama saplanmadan hemen önce gözlerimden çekildi diyebilirsiniz.

"Evie?" Mitchell'in ifadesi değişir, gözleri omzumun üzerinden baş nedimem Jen'e kayar. Ona yeni bir unvan bulmam lazım. Aklıma birkaç hoş olmayan seçenek gelir, ama önce:

"Seninle evlenmek istiyorum" kısmına gelmeden önce, yeminimi okumak istiyorum. Cevabım salonun her yerine net bir şekilde yayılır.

"O kısım birazdan gelecek, canım." Törenin sunucusu gözlerini ikimiz arasında gezdirdikten sonra sessizce "Hatırladın mı?" diye ekledi.

"Hatırlıyorum..." Neredeyse gözlerimi deviriyordum. "Yani, biliyorum. Ama şimdi onları okumam lazım." Mitchell beni durdurmaya çalışırken, yakama uzandım.

"Bebğim, bunun yapılması gereken bir yolu var."

"Olması gereken var," diyorum, elimi geri çekerek, "ve sonra olan var." Annemin (oh, korkunç!) bir sahne yaratmaya hazırlandığım sırada, saçma sapan büyük harflerle yazılmış A4 kağıtları açarken parmaklarım titriyor. "Mitchell" — sesim net ve sakın — "sen benim çikolatalı milkshake'imın patates kızartmasıdır."

Cemaat topluca "*ahh*" diye mırıldanıyor ve Mitch rahatlamış bir nefes veriyor. Onun gülümsemesini çekingen olarak nitelendirebilirim. Her neyse, kısa sürdü.

"Bu sabah, *patates kızartmalarını* başka milkshake'lere batırdığını öğrenmek ne büyük bir şoktu. Başka bahçelerde." Jen'e sert bir bakış atıyorum. Kusmak üzere gibi görünüyor.

Küçük kalabalıktan bir iki kıkırdama yankılanır, ama espri gelmeyince, iğne düşse duyulur. Bu arada Mitchell şaşkın görünür. *Artık incelikleri bir kenara bırakma zamanı.* Kağıtları sallarım ve bu sabah aldığım uzun bir dizi isimsiz kısa mesaj ekran görüntüsünü gözden geçiririm.

"Görünüşe göre, 'dilinde yaptığın şey *muhteşem*.'" "Ne?"

"Aynen öyle dedim. Kendimi aldatılmış hissediyorum."

"Evie?" Bana uzanır, ama ben uzaklaşıyorum. İlk kağıdı top haline getirip kafasına doğru fırlatırım. *Tam isabet!*

"Daha önce hiç böyle bir bağ kurmamıştım," diye bağırırım. "Bu Jen'den. Ki bu çok garip, çünkü lanet olası elbiseyi giyen benim."

Mitchell'ın yüzündeki renk kaybolur, tam da başka bir kağıt topunu kafasına fırlatmadan önce.

"Düşündüğün gibi değil." Sözleri o kadar hızlı geliyor ki, neredeyse birbirine dolanıyor.

"Senin aldatici, iki yüzlü, sadakatsiz bir pislik olduğunu düşünüyorum!"

Seyircilerimiz nefeslerini tutuyor. Görünüşe göre bugün kavrayışta biraz yavaş olan tek kişi Mitchell değil.

"Tatlım, her şeyi yanlış anladın."

"Öyle mi?" Kağıdı önümde tutuyorum. "Yani, 'Jen'in amını yalamak için sabırsızlanıyorum' dediğinde, kedisinden mi bahsediyordun?"

"Onları ver." Kağıtlara uzanırken homurdanıyor.

Hayatta olmaz. Onları elimden çekip alıyorum. "Sence Jen'in kedisi... Oh, dur. Jen'in sadece köpeği var. Sanırım artık iki tane var."

Koridora doğru geri adım atıyorum, kuyruklu bir elbise seçmediğim için şükrediyorum. İlk çıktığı düşürerek, neşeli şapkaları ve pastel renkli elbiseleriyle sessizce bakakalan konuklarımızın arasından süzülüyorum. *Çoğunun Mitchell'in arkadaşları olduğunu şimdi fark etmem garip mi?*

"Sana kaya gibi sert 20 santimlik aletimi vermek için sabırsızlanıyorum," diyorum ve bir sonraki sayfayı atıyorum. "Umarım aranızdan biri o adama yeni bir cetvel hediye etmeyi düşünmüştür."

Bu adamın şu anda kullandığı şey ona yalan söylüyor."

Biri kıkırdıyor. Bir diğeri kakhahayı patlatıyor. Koridorun sonunda, ağır adımlı damadımın karşısına dönerek, son cümlemi, kendimi beğenmiş bir tavırla söylüyorum. *Annem burada olsaydı, muhtemelen kalp krizi geçirirdi.*

"Bu çok komik... 'Seni bir dahaki sefere gördüğümde, beynini sikinden emip çıkaracağım. Düşünceli bir şekilde parmağımı çeneme dayarım. 'Jen amacına ulaşmış mı acaba? Beynin *açıkça* taşaklarına göç etmiş, yani bu ne demek oluyor?' Parmağımı ve başparmağımı biraz ayırarak eklerim, 'Yaklaşık on santim yol kat etmiş, değil mi?' İşimi bitirince, geri kalan çıktıları havaya atarım.

Her şeyin anlaşıldığı anı görüyorum — Mitch'in bunun kötü bir rüya olmadığını anladığı anı. Birkaç dakika önce yüzünden kaybolan renk, intikam alırcasına geri geliyor. Kalbim göğsümde atıyor, çünkü büyük konfeti yağmuru altında, onu durdurmak isteyenleri kenara iterek hareket etmeye başlıyor.

"Bayanlar ve baylar, bu adamla işim bitti. Bu düğünle işim bitti. Ama lütfen ön odada servis edilen şampanyadan kendinize alın. Kıl payı kurtulduğumuz durumlara ve isimsiz kısa mesajlara kadehlerinizi kaldırın." Dönüp kapıyı açıyorum, topuklarım mermer zeminde çınlarken, bir garson ve gümüş tepsisini geçiyorum.

Mitchell adımı haykırır ve adrenalin damarlarımdan akmaya başlar.

"Bugün olmaz, şeytan," diye mırıldanarak hızımı artırdım, catering görevlileri yanlarından geçerken iğne gibi sallanıyorlardı.

Kahretsin, Tayland usulü baharatlı karides kanepelerini sabırsızlıkla bekliyordum. Belediye binasının Viktorya döneminden kalma ön kapısından dışarı çıktığımda güneş neredeyse gözlerimi kamaştırıyor ve güzel düğün fotoğraflarının çekileceğini hayal ettiğim merdivenlerde kayarak neredeyse bileğimi burkuyorum. 600 dolarlık değerindeki Jimmy Choos ayakkabılarımı çıkarıp, pişmanlıkla arkama atıyorum.

"Evie, geri gel!" Mitch, bir saniye sonra kapılar açılırken bağılıyor.

Ona cevap vermeyi bile esirgedim, fırırlı elbisenin önünü toplayıp çıplak ayakla koşmaya başladım.

"Lütfen, açıklamama izin ver!"

Hayatta olmaz. Ve onun hayatı haklı. Ondan korktuğum için kaçmıyorum. Daha çok, ona yapabileceklerimden korkuyorum.

Bunu mantıklı bir şekilde açıklamak mümkün değil. Bu, onursuz bir davranış ile cinayet arasında bir seçim ve o, hapse girmeye değmez.

Araba nerede? Düğün mekanı, park yasağı olan yoğun bir kavşakta. 1928 model bir Daimler'in yüksek hızda kaçabileceği de yok.

"Evelyn!" Mitchell ses tonunu değiştirerek bağırır. "Buraya gel, bunu konuşmamız gerek!"

İhtiyacın olduğunda otobüs nerede?

İki şeritli yolu taradım, ilerideki ışıklar kırmızıya dönmüştü. Hiç düşünmeden, duran iki arabanın arasından geçtim ve araçların yanından yavaşça ilerledim.

"Bak anne, bir prenses!" diye bağırır küçük bir kız, arabanın açık penceresinden.

"Hey! Cinders! Arabaların tekrar balkabağına mı dönüştü?" Yakındaki bir minibüsten derin bir kahkaha patlar, ama onlara orta parmak gösterirsem prenseslikten uzaklaşmış olurum. *Herkesin gününü mahvetmeye gerek yok.*

O pislik tekrar adımı bağırdığında paniğe kapılıp tökezledim ve bir arabanın kapı koluna tutundum. Karanlık camda yansıyan görüntümü zar zor fark ettim, ama kapının kilitli olmadığını fark ettim. Kapıyı açtığımda hangimizin daha çok şaşırdığını bilmiyorum.

"Ne oluyor..."

"Lütfen yardım edin," diye yalvarırım, kendimi arka koltuğa atarken en iyi kurtarılmayı bekleyen kız rolünü yaparım, ama baktığım adamın şoför olmadığını fark ederim. O şofördür. Ve kendimi tam anlamıyla kucağına attığım adam?

Vay canına.

Bölüm 2

EVIE

Kendimi, şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı gözlere bakarken buluyorum. Mavi olamayacak kadar canlılar — mor gibi görünmeleri sadece ışığın bir oyunu olabilir. Ya da belki de bir erkekte gördüğüm en kalın, en simsiyah kirpiklerin çerçevesidir.

"Onlar takma mı?" Onun yakasını tuttuğumu fark edince, tutuşumu sıkılaştırıyorum.

Kendine özen gösteren bir erkeğe benziyor. Şu anda yaslandığım geniş göğsü sayesinde öyle hissediyorum. Ama dudaklarının kışkırtıcı, etkilenmemiş kıvrımını *hayır* olarak kabul edeceğim.

"Vay canına, gerçek mi? Doğa Ana gerçekten şakacıymış." Derin bir nefes alıp, tekrar odaklanıyorum. "Böyle birdenbire içeri daldığım için özür dilerim..."

"Kelimenin tam anlamıyla."

"...ama bu acil bir durum."

"Ve bu bir ambulans değil." Sesi derin ve zarif, sanki omurgam boyunca kadife bir fırça gibi. "Aynı zamanda bir düğün arabası da değil."

"Düğüne gitmiyorum," diye tersledim, kurtarılmayı bekleyen kız rolümden çıkarak. Arka camdan dışarı baktım ve Mitchell'ı kaldırımda, duran arabaların arasındaki boşlukları tararken gördüm. Gözlerimi kısarak baktım. Camların renkli olması için Tanrı'ya şükretmesi gerekirdi, çünkü böylece onu duvakla boğmak zorunda kalmayacaktım.

"Görünüşün aksine, demek istiyorsun?"

"Ne?" Yüzümden tül danteli çekip, geri döndüğümde, neredeyse burun buruna olduğumuzu fark ettim.

"Bağış kutusu içindekileri alıp kaçtın mı?" Kaşları zarif bir soru işareti gibi yukarı kalkar.

"Düğünde bağış toplanmaz." Kaşlarımı çatıp geri çekildim ve bir avucumla kendimi iterek aramıza biraz mesafe koydum. Pantolonunun ince kumaşını ya da altında kasılan kalın baldır kaslarını fark etmemeliydim.

Kendine gel, Evie. Adam üç parçalı takım elbise giyiyor, Tanrı aşkına.

"Genelde bir gelin olur."

Yakışıklı adamın bakışları üzerimde dolaşırken, *yakışıklı* kelimesinin ona haksızlık olduğunu düşünüyorum. Yüzü, geniş hatları, keskin açıları, kare çenesi ve süper model elmacık kemikleriyle bir fotoğrafçının hayallerini süsleyen bir yüz olmalı. Koyu renkli saçları parlak ve gür, gözleri ise en beklenmedik renkte... Ne renk olduğunu bilemiyorum.

"Bir partiye gidebilirim," diye itiraz ettim. "Bir prenses partisine."

"Ama sen taç değil, duvak takıyorsun ve açıkça altı yaşında değilsin. Ya bir düğüne gidiyorsun ya da bir düğünden kaçıyorsun." Gözleri üzerimde dolaşıyor. "Ya da bir düğünde birinden kaçıyorsun."

Onun zengin ve anlayışlı olmasını ummak çok mu fazla olur? Bu özellikler genellikle bir arada bulunmaz, ama başka seçeneğim var mı?

"Evet, tamam. Konuklarla dolu bir salondan ve aldatan bir damattan kaçıyorum." Parmaklarımı göğsünde gezdirerek, yıpranmış yakasını düzeltiyorum, yüzündeki acıma ifadesini görmek istemiyorum. *Tanrım, gövdesi neredeyse geometrik gibi görünüyor.* Acaba altında kırmızı bir S var mı diye merak ediyorum, ama kaşlarını kaldırması onu daha çok bir kötü adama benzetiyor. "Lütfen, sadece bir araba lazım. Herhangi bir yere." Parmaklarım durur, kendime gelirim, onu okşuyormuşum gibi görünebileceğini fark ederim.

Yakındaki bir araba kornasını çalıyor ve trafik yavaş yavaş ilerlemeye başlıyor, şükürler olsun. Midemdeki düğüm gevşemeye başlıyor, ta ki kolu arkamda hareket edene kadar. O beni yanına oturturken, parmakları omzumun etrafını sararak beni kendine yakın tutarken, yumuşak deri koltuklar neredeyse hiç ses çıkarmıyor. O kapıya uzanırken kalbim boğazıma kadar çıkıyor ve kilitler yerine otururken klik sesi geliyor.

Çocuklara yabancıların arabalarına binmemeleri konusunda uyarıda bulunulmasının nedeni bu olabilir.

"Ted, kilitleri kontrol ettirmeliyiz." "Evet, efendim," diye cevaplar şoför.

"Bu arada, içimden bir ses bunun senin damadın olduğunu söylüyor."

"Ne?"

"Evie!"

Mitchell'ın sesiyle vücudum sarsılır, tedirginliğim artar. Dönünce, pencerenin açık olduğunu ve o pisliğin trafikteki bir boşluktan bana baktığını görürüm.

"Evie, lütfen!" Gözleri yanımdaki adama kayıyor ve yüzündeki ifade ekşiyor. "O burada ne arıyor?"

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye mırıldanıyorum, sesindeki suçlayıcı tona tepki olarak. Bugün bana yaşattıklarından sonra hala cesaretini kaybetmemiş.

Arkadaşımın kolu sıkılaşıyor ve omzuma güven verici bir şekilde bastırır. "Tamamen tesadüf, Atherton. Kaderin hoş bir cilvesi. Ama görüyorum ki, hala çevrendeki herkesi mahvetmek için hayatının işini yapmaya devam ediyorsun."

"Siz ikiniz tanışıyor musunuz?" Araba tekrar hareket etmeye başlayınca başımı çeviriyorum. Lastikler gıcırıyor ve kalbim ağzıma geliyor. Tam zamanında arkama bakıyorum ve Mitch'in avuçlarını siyah bir taksinin kaputuna vurduğunu görüyorum.

"Yazık." Yabancı bana yan bakıyor. "Sence de öyle değil mi?" "Vurulmadığı için mi?"

"Onu kendin ezmeyi mi tercih ederdin?" *Evet* cevabını vermekten dilimi ısırınca, zarif bir omuz silkme hareketi yaptı. "Şiddet. Cevap olmayabilir, ama bazı kişilerin bu soruyu sormasını engellemez."

"İnan bana, biliyorum."

"Bebeğim, üzgünüm." Mitch pencerede belirir, parmakları camı kavrar.

"Daha çok yakalandığın için üzgünüm."

"Lütfen bunu yapma." Boğazı duygudan titriyor.

"Bunu sen yaptın, ben değil. Sen. Ve bir daha bana *bebeğim* deme." Dizlerimin üzerinde yumruklarımı sıkarak uzaklaşıyorum. Zaten bu açıdan iyi bir vuruş yapabileceğimi sanmıyorum.

"Evie, bu konuyu konuşmamız gerek. Seni incittiğimi biliyorum, daha iyisini hak ediyorsun."

Alaycı bir ses çıkarırım. Ona yumruk atmak istiyorum. Bu araba neden hareket etmiyor? Londra'daki trafik kesinlikle berbat! Kornalar çalarken ve öfkeli Londralılar hoşnutsuzluklarını haykırırken, pencereden dışarı bakarım

ve trafiğin yüzünden yavaşlamadığımızı, trafiği bizim yarattığımızı fark ettim.

"Elimizdeki şey, çöpe atılmayacak kadar değerli. Bana beş dakika ver," diye yalvarır Mitch. "Açıklayayım."

"Bu sabah elli iki anonim mesajda ihtiyacım olan tüm açıklamaları aldım." Sesim son derece soğukkanlı geliyor, ama içimde kanım kaynıyor. *Bu aptal araba neden hareket etmiyor?*

"Lütfen."

"Siktir git." Olay çıkarıp küfürlü konuşuyorum. Annem benimle gurur duyardı.

Yabancı adamın parmakları sanki güvence vermek istercesine tekrar sıklaşıyor. "Hala taksicinin ölümüne karşı mısın?"

"Bunun seninle bir ilgisi yok, Deubel," diyor Mitchell sert bir sesle.

"Yine de, nişanlın burada oturuyor."

"Eski nişanlım," diye düzeltiyorum. "Lütfen gidebilir miyiz?" Bu sefer, üzüntüm rol değil.

Şoföre döndü. "Ted, işimiz bitti."

Bununla birlikte, araba hızlanırken Mitchell'ın elleri zorla bırakmak zorunda kaldı.

"Sadece Mitch'i tanıyan birinin arabasına binerim," diye mırıldanıyorum, pencereden geçen şehri izlerken. Binalar ve insanlar bulanıklaşıyor, öğleden sonra güneşi mağaza vitrinlerinde parıldayan bir sis gibi.

"Dokuz milyonluk bir şehir olmasına rağmen, Londra genellikle küçük bir kasaba gibi hissettiriyor."

Yukarı bakıp neredeyse mükemmel olan profilini inceliyorum. İlk düşündüğümden biraz daha yaşlı ve içimden bir ses, gözlerinin köşelerindeki çizgilerin gülmekten oluşmadığını söylüyor.

Koltuğunda hafifçe kıpırdanıyor, bu hareket baharatlı ve şekersiz bir kolonyanın hafif kokusunu yayıyor. Bu, bacaklarımın arasında son derece uygunsuz bir karıncalanma yaratıyor, ki bu talihsiz bir durum çünkü onun gibi erkekleri tanıyorum. Hepsi üç parçalı takım elbise giyiyorlar ama içi boşlar, hayal kırıklığı yaratan içeriği gizlemek için güzelce paketlenmiş bir hediye sepeti gibiler. Eminim adı çift soyadlıdır, ya da belki de ailesinde bu adı kullanan dördüncü kişidir

. Serveti muhtemelen miras kalmıştır, bu da onun ayrıcalıklı olduğunu söylemenin başka bir yoludur ve oral seks söz konusu olduğunda, eminim ki karşılığını vermez.

Yine de ona bakarken beynim bu bağlantıları kurmuyor. Güzel kokuyor, bu da yanaklarının ne kadar pürüzsüz olduğunu fark etmemi sağlıyor. Onu sadece bir havluyla sarılmış, duştan çıkmış gibi pürüzsüz teniyle hayal etmek yanlış olabilir, ama berbat geçen günümü tekrar tekrar yaşamaktan iyidir. Ki (teşekkürler beyin) tam da bu, zihnim Mitch'in altar önünde durduğu görüntüye kayarken yaptığı şey. Onu hiç takım elbise giyerken görmemiştim. Sağlam botlar, kot pantolonlar ve sürekli kendini beğenmiş bir gülümseme daha çok ona yakışıyordu. Neyse. O hala hediye paketi içindeki köpek kakası.

Erkekler konusunda çok mu kötü bir yargım var? Yanımdaki adama bakıyorum ve iç çekiyorum. Zevkime laf edemezsin.

"Onu tanımam daha iyi."

Adamın bana baktığını fark edince irkildim. "Tanımamanı tercih ederim." Tıpkı son iki yılı beynimden silmeyi tercih ettiğim gibi.

"Ama o zaman hala kaldırımda durup onunla tartışıyor olurdun."

"Ne? Onu sevmediğin için mi bana yardım ediyorsun?"

"Düşmanımın düşmanı dostumdur?" Ağzının köşesi alaycı bir şekilde kıvrıldı.

"Eski usul şövalyelik ne oldu?" "Romeo ya da kötü adam. Tek seçeneğim bu mu?"

O kesinlikle Süpermen değil, ama Henry Cavill'in o filmde canlandırdığı kötü adamı hatırlatıyor bana. "Eski usul insan nezaketi ne olacak?"

"Kendini benim yerime koymayı dene," diyor, pantolonundaki bıçak keskinliğinde kıvrımı düzelterek. "Düğün elbisesi giymiş bir yabancı arabana binerse ne yapardın?"

"Kaçırılmak ne kelime..."

"Sonra kirpiklerini övdü."

"Bu gerçek bir iltifattı!" Neredeyse kucağına düşecektim, daha kötüsü de olabilirdi. *Cebindeki silah mı, yoksa o bölgede şanslı mısın?* Utanmam gerekmiyor. Ya da onu yarı çıplak hayal etmem. Yine. *Sevgili amigdala, bugün*

çevrimdışı mı kaldın? "Muhtemelen biraz rastgele gelmiş olabilir, ama bir erkeğin anlamayacağına güven."

"Mitchell Atherton'ı neden mihrapta bıraktığını gayet iyi anlıyorum." Bana bakarken iki şeyin farkına vardım.

Birincisi: Kolunu hareket ettirmemişti. İkincisi: Hiç umurumda değildi.

Düğün bingo kartımdaki sürprizleri kim tahmin edebilirdi ki? Aldatan bir damat, hafif bir zihinsel çöküntü, muhteşem ayakkabılarımın kaybı ve bu adam, isteksiz kahramanım. Belki de ateşli intikam seksiyile geçen gecem?

"Gerekçenizi değilse de dürüstlüğünüzü takdir ediyorum," diye başlıyorum. "Açıkçası, son zamanlarda hayatımda pek dürüstlük yoktu. Ama söz veriyorum, deli değilim. Gerçi konuklarımın aynı fikirde olacağını sanmıyorum." *Konuklar*, diye düşünüyorum, kucağımdaki inciyi parmaklarımla oynayarak. *Tanımadığım yüzler*.

"Düğünler sıkıcı ve tahmin edilebilir, bence. Boş vaatlerle dolu."

"Aşk, sadakat ve diğer yalanlar," diye ekledim, göğsümdeki ani ağrıyı ovma dürtüsünü görmezden gelerek.

"Eminim misafirleriniz, bu töreni şimdiye kadar katıldıkları en eğlenceli tören olarak nitelendireceklerdir."

Midem rahatsız bir şekilde dönüyor. "Sanırım benim hakkımda konuşuyorlarsa, başka bir talihsiz kişiyi rahat bırakıyorlar demektir." Kayıtsız ses tonuma rağmen, bu durumdan hoşnut değilim.

"Eğer senden bahsediyorlarsa," diyor, aniden çenemi kaldırarak, "bu, onların senin yarısı kadar ilginç olmadıkları içindir."

"Bundan emin değilim." Kendimi o büyüleyici gözlere bakarken buluyorum. "Ama teşekkür ederim. En azından beni kaldırırmda bırakmadığın için."

"Benim için zevkti." Parmaklarının yokluğunu hemen hissediyorum. "Artık akıl hastanesine gitmeyeceğin kesinleştiğine göre, nereye gitmek istersin?"

"Beni dünyanın sonuna bırakabilirsin," diye fısıldıyorum, bu kadar ileriye planlamadığının farkına vararak. Sadece daha önce olanlar için değil, aynı zamanda benim asıl beklentim, sözde sonsuza dek mutlu yaşamam için de.

Böyle bir şeyi öngörmüş müydüm?

Mitch'le birlikte olmayı seviyordum, ama onun teklifini kabul ettiğimde — Sevgililer Günü'nde "*Benimle evlenir misin?*" yazan, sevimli ama orijinal olmayan dev bir kurabiye — kalbimde işlerin çoktan değişmeye başladığını biliyordum. Kendime, onun duygusal olarak ilgisiz olmadığını, sadece duygularını konuşan bir tip olmadığını söyledim. Şimdi anlıyorum ki, onun hiç duygusu yoktu.

Bana gelince, annemin haklı olduğunu görmek üzücü. Yani, birçok konuda yanılıyordu, ama sanırım bu düğünü gereğinden fazla istiyordum. Haklı olmak istiyordum, belki de onunla birlikte olmak istediğimden daha fazla. Çünkü, bana bakın. Şu anda çok kızgınım ve hiç de üzgün değilim!

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, ellerimi yanaklarıma götürüyorum. "Ben bir kurbağayım. Lanet olası bir kurbağa." Bu sinir bozucu bir farkındalık çünkü, atasözündeki kurbağa gibi, aylardır kendi düğün ilgisizliğimin içinde kaynıyordum.

Bunun farkında olmayan — en iğrenç eureka anlarından biri — isteksiz kahramanım omzumu dostça sallar. "Sanırım bir tanesini öptüğünü kastediyorsun. Bir kez bile ribbit dediğini duymadım."

Gülüyorum ve gözyaşlarımı zorla geri tutuyorum. İhtiyacım olan şey nezaket olabilir, ama aynı zamanda benim karşılayamayacağım bir şey.

"Yıllarca sürececek bir sorundan kurtulduğunu farkında mısın? Düğünden önce onun nasıl bir adam olduğunu öğrenmek daha iyi değil mi?"

"Geçen hafta kira kontratımı feshedip onun dairesine taşınmadan önce öğrenmiş olsaydım daha da iyi olurdu."

"Ah."

"Deneme, *ah!*" Durumumun vahametini fark edince öne doğru eğilip yüzümü ellerimle kapattım. Onu sevmiyorum, belki de hiç sevmedim, ama bundan daha iyisini hak ediyorum. "Cepler! Neden cepli bir elbise seçmedim ki?"

"Mendil ister misin?"

Yine ayağa fırlarım, kaşları da benim hareketime eşlik eder. "O pislik için ağlamayacağım! Ceplerim olsaydı, onları taşlarla doldururdum. Sonra ona yeminlerimi fırlatırken, onun gururundan daha fazlasını incitmiş olurum!"

Tamam, belki de öfkemi henüz tam olarak atlatamadım. "Taşlar, araçla adam öldürme kadar kesin sonuç vermez." "Sence bu işten paçayı sıyrabilir miyim?" Yarı şaka yarı ciddiylim.

"İyi bir avukatla bunu kaza gibi gösterebiliriz."

Biz. Ne kadar geçici olursa olsun, yalnız olmamak iyi geliyor.
"Mitchell sana ne yaptı?"

"Daha ilginç bir soru, ona yeminlerini nasıl *attın*?"

"Törenden önce onun beni aldattığını öğrendim," mırıldanıyorum, midemdeki sıcak hissi görmezden gelerek. "Biri bana çok açık mesajlaşmaların ekran görüntülerini gönderdi. Ben de onları yazdırdım ve yeminlerim yerine bunları sunakta okudum." Omuz silkiyorum. "Bana uygun geldi. Belki de yazdırdıklarımı top haline getirip kafasına fırlatmış olabilirim."

"Ah, taşlar," diye ekledi, gülümsemesini bastırmaya çalışarak. "Onun yüzünü görmek için neler vermezdim."

"Muhtemelen bunu yapmamalıydım. Bu pişmanlık değil, bu arada. Kısa görüşlülüğüm hariç."

"Bana göre yapman gereken bir şey gibi geliyor."

İçimde bir ısıltı yükselirken, bunun onun bana bakışından ziyade haklı öfkemin kalıntıları olduğunu söylüyorum kendime. "Haklısın, ve kendimi haklı çıkmış hissediyorum. Düğünü tören öncesinde iptal etseydim, ikimizi de utançtan kurtarırdım, ama o zaman o paçayı kurtarırdı."

"Tamamen değil," diye ekledi yumuşak bir sesle. "Her iki durumda da seni kaybedecek."

"Bunu, nedimemi becermeden önce düşünmeliydi," diye cevap veriyorum, yüzümdeki parıltı ateşli bir hal alıyor.

"Çifte ihanet."

"Daha çok bir buçuk ihanet gibi. O bir yedekti, ama ben onu arkadaşım sanıyordum." Bunun doğruluğunu düşünürken kaşlarım çatıldı. "Eski bir arkadaş değildi, ama şimdi o pisliğin bizim takılmamıza neden bu kadar hevesli olduğunu anlıyorum."

Mitch'le iki yıl önce tatilde tanıştım. Daha doğrusu, çalışıyor ve seyahat ediyordum. Üniversiteden mezun olduğumdan beri neredeyse öyle yaşıyordum. Uzun mesafeli bir ilişki yaşıyorduk ki o bana evlenme teklif etti ve ben Londra'yı anında sevdim. Şehirde Riley'den başka kimseyi tanıımıyordum ve Mitch'in arkadaşlarını benimle paylaşmasından çok memnundum.

Sadece paylaşmanın ne kadar ileri gittiğini bilmiyordum.

"Nedimem daha çok erkek nedimemdi. Riley en eski arkadaşımıdır, ama geçen hafta Fransa'da kötü bir kaya tırmanışı kazasında bacağını kırdı. Eğer burada olsaydı..." *En azından Mitch onunla yatmazdı.* "Biliyor musun, ancak koridora çıktığımda düğünümüzün ne kadar küçük olduğunu fark ettim. Konukların çok azı gerçek arkadaşlarımdı. Tuhaf, değil mi?" Onun cevabını beklemiyorum, özellikle de beni hareket halindeki arabadan itmek gibi bir cevap verebileceğini düşünerek. "Kendime bunun çok kısa sürede haber verildiği için olduğunu söyledim - vize koşullarım nedeniyle hızlı bir şekilde evlenmemiz gerekiyordu." *Altı ay içinde.* "Gerçek arkadaşlarımla seyahat etmesini bekleyemezdim. Ama gerçek şu ki, onları hiç davet etmedim. Kendi düğünümü yarım yamalak yaptım. İnanabiliyor musun?"

"Geriye dönüp bakmak harika bir şey," diye mırıldanıyor.

"Sanırım tek tesellim, bu trajediye tanık olanların az olmasıydı." Titrek bir nefes veriyorum. "Keşke Riley burada olsaydı."

"O senin için ne yapardı?"

"Beni sarhoş ederdi. İçimi dökmeme izin verirdi. Mitch'in ölümünü planlamama yardım ederdi." Durumumun vahameti ağır bir dalga gibi üzerime çöküyor. "Benim için burada olurdu, çünkü şu anda benim...". *Başvurabileceğim kimse yok.* "... telefonum, cüzdanım ya da gidecek bir yerim yok. Ayakkabım bile yok!" Ayaklarımı uzatıp, kirli ipek çoraplarla kaplı pembe boyalı ayak parmaklarıma bakarken gözlerim yanıyor. "Tek sahip olduğum bu lanet elbise, duvak ve bin dolarlık iç çamaşırı!" diye bağıriyorum, ellerimi havaya kaldırarak. Sonra utanıyorum. Tanrım, ne kadar utanıyorum. "Söylediklerimi unut."

"Sanmıyorum."

"Deneyin. Lütfen."

"Benim centilmen olmadığımı zaten kanıtladın. Ancak, fazla para ödediğini bilmek istiyorsan, memnuniyetle fikrimi söylerim."

"İyi deneme," diyorum yumuşak bir kahkaha atarak. "Biliyorsun, yaygın kanının aksine, kadınlar erkekleri memnun etmek için iç çamaşırı almazlar."

"Düğün gecesi için bile mi?" "Hala bakmıyorsun."

"Teklifim geçerli. Bu arada, belki en iyi arkadaşının yerine geçebilirim."

"Ne demek istiyorsun?" Ona dönerek soruyorum. "Riley'nin senin için yapacağı şeyi ben de yapabilirim."

"Sanırım sana yeterince rahatsızlık verdim." Ben çaresizim, yardım gerektiren bir durum değilim. Ya da belki de ben çaresiz bir yardım gerektiren durumum. "Beş dakika önce beni kaldırımda bırakacağını kendin söyledin."

"O, arkadaş olmadan önceydi." Sesi birden yumuşak bir tona büründü.

"Arkadaş." Sesim pek ikna olmuş gibi gelmiyordu. "Riley sana alkol sağlardı."

"Senin kıl payı kurtulmana kadeh kaldıracamız." "Ve ben kusarken saçımı tutardı."

"Sanırım Riley'den daha sorumlu bir arkadaş olabilirim," diye cevaplar, dudaklarını yine soğuk bir şekilde kıvrarak.

"Adını bile bilmediğim halde nasıl arkadaş olabiliriz?" "Oliver Deubel." Elini uzattı.

"Dördüncü mü?" diye patladım. "Benim sadece bir tane var."

"Doğru. Güzel. Evelyn Fairfax. Arkadaşlarım bana Evie der."

"Eski nişanlın da öyle." Başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde kayar ve ben titremeyi zorla bastırıyorum. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Evelyn." Söyleyişinde beni itiraz etmeye cesaretlendiren bir şey var, ama karşılık veremiyorum, bakışları içimi bir alev gibi yalıyor. "Seni uyarmalıyım, ben berbat bir arkadaşım."

Bölüm 3

OLIVER

"Hoş geldiniz, Bay Deubel." Kapıcı, kapıyı açarken geniş bir gülümsemeyle bizi karşılıyor.

"George." Başımı eğip, Evelyn'in beline elimi koyarak onu karanlık iç mekana doğru yönlendiriyorum. Arabada peçesini çıkarmış, boynunu ve güneşin öptüğü omuzlarının zarif eğimini ortaya çıkarmıştı. İpeksi görünen cildi yeterince baştan çıkarıcı değilmiş gibi, elbisesinin danteli tarafından kısmen gizlenen küçük bir güzellik lekesi var. Elbisesinin başka hangi hazineleri sakladığını merak ediyorum.

Bin dolarlık iç çamaşırı gibi.

Onun ifşası kazara mıydı yoksa açıkça bir davet miydi? Kafamı onun iç çamaşırlarından zorla uzaklaştırıyorum. O konuya girmeyeceğim, mecazi anlamda ya da...

"Şık görünüyor," diye fısıldadı omzunun üzerinden.

Karanlık dürtülerimi görmezden gelerek, fırsatı değerlendirip dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "En azından kıyafet kuralı konusunda sorun yaşamayız."

O kadar narin görünüyor ki. O kadar küçük ki. Benim sikimi sürerken çok hoş görünecektir.

Ya da olmaz.

"Kıyafet kuralı mı var?" Kirpikleri, ses tonumdan dolayı titrediği için değil, haberden rahatsız olmuş gibi titriyor.

"Evet." Cevabım, şakağındaki küçük, kaçmış bukleyi dans ettirir. Ona dokunmamak için elimi yumruk yaparım. Bu otomatik bir tepki, diyorum kendime. Küçük bir zevk. Zor durumdaki genç kızlar benim tarzım değil, özellikle de Atherton'a kanacak kadar aptal olanlar. "Kot, kanvas, şort veya tişört yok, tuhaf şeyler yok."

"Çünkü sebepsiz yere gelinlik giymek hiç de abartılı değil mi?" Ağzının köşesi yukarı kalkar, sonra tekrar başka yere bakar.

"Çoğu durumda, az giyinmektense fazla giyinmek daha iyidir." İkincisini alçak sesle ekliyorum, Mitchell Atherton'ın nişanlısını çıplak hayal ettiğimi fark edince şaşırıyorum.

Eski nişanlısı, diye ekledi zihnim, hiç yardımcı olmayan bir şekilde.

Nasıl bu kadar güzel birini ele geçirebildi? Her yeri kıvrımlı, gür çilek sarısı saçları ve bir bakışta altın parçacıklı alevler gibi parlayabilen, ruh dolu kahverengi gözleri. Bu görüntüleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Düşmanımın ikinci el malıyla ilgilenmiyorum.

Kapı görevlisi gibi tuhaf bir şekilde geniş bir gülümseme takınan kulüp görevlisinin yanından geçiyoruz. Ne garip. Her zaman nazik olsalar da, kulübümün çalışanları aşırı mutluluk göstermezler. *Burası Disneyland değil.*

"Çoğu durumda mı?" diye alay ediyor arkadaşım.

"Üç parçalı takım elbiseyle plaja gitmek uygun olmaz."

"Bence muhtemelen sorun olmaz." Bana takdir dolu bir bakış atıyor.

"Benim giydiğim elbise bu kadar şıkken, senin bu kadar yakışıklı olman neredeyse beni rahatsız ediyor."

Göğsümden şaşkın bir kahkaha patladı. *Bu* biraz daha barizdi. Ne yazık ki o benim için uygun değil.

"Personele ayakkabı giymediğini belli etme, yoksa kapı dışarı ediliriz."

"İçimden bir ses, bunu yapmaya cesaret edemeyeceklerini söylüyor." Doğru, ama bunu söylemiyorum. "Burası neresi?" diye fısıldıyor, ben onu güneş ışığında toz zerreciklerinin dans ettiği salona doğru yönlendirirken. İlk kez, balmumu cilasası kokusunun üzerine viski ve eski kitap kokusunun çöktüğünü fark ediyorum. En azından bu saatte burası kalabalık değil.

"Bu benim kulübüm." Yeşilliklerle kaplı Saint James Caddesi'ne bakan cumbalı pencerenin önündeki koltukları işaret ediyorum.

"Yani, bir erkekler kulübü gibi mi?"

"Onlar *özel üye kulübü demeyi* tercih ediyorlar."

Etrafına bakınarak, Adam dönemine ait şömineyi ve uzun zaman önce ölmüş üyelerin portrelerinin asılı olduğu koyu renkli panelli duvarları inceler ve bronz bir büstü görünce kaşlarını çatar.

"Sanırım bu Samuel Joseph."

"Harry Potter'dan çıkmış gibi görünüyor," diyor, işaret ettiğim iki adet koyu kırmızı deri koltuktan birine otururken. "Ya da belki bir müzeden."

"Genellikle eski kalıntılarla doludur." "Direklerden daha orijinal."

Duraklıyorum. "Direkler mi?"

"Yarı çıplak kadınların etrafında döndüğü türden." "Ah."

"Ah." Ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılır, dudakları pembe ve dolgundur. "Sen de o kulüplerden birine üye misin?"

"Birkaç kez öyle bir yerin önünden geçmiş olabilirim."

"Sadece önünden mi? Merak etme, kimseye söylemem."

"Kim ilgilenir ki?"

"Ben." Avucunu yukarı kaldırır, bir nevi omuz silkme hareketi yapar. "Çünkü o zaman bugün kendimi utandıran tek kişi ben olmazdım."

"Utanacak bir şey yok ki."

"Tartışmalı." Burnunu kırıştırdı. Yüzü çok canlıydı.

Garip bir şekilde, bu onun güzelliğine katkıda bulunuyor, onu bozmuyor. "Eğer utanması gereken biri varsa, o da sen değilsin."

"Geleceğimde, uyanıp senin yüzünü gördüğüm ve o utanç verici anı tekrar yaşadığım o kadar çok sabah olacak ki?"

"Bu tür bir arkadaşlık mı olacak?"

"Yani, kim bir yabancıнын arabasına biner ki?" diye bağırır, yanakları pembeye döner. "Senin şekerin ya da kedin bile yoktu!"

"Sadece çekici kirpiklerim vardı."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye inleyerek elini alnına bastırdı.

"Senin için fark etmezse, ben bu deneyimi farklı hatırlayacağım. Sen bu yıl başıma gelen en ilginç şeysin." "Bana nazik davranma Oliver. Hâlâ öfke ve adrenalinle doluyum. adrenalinle hareket ediyorum. Güzel ayakkabılarımı çalıların arasına attığıma inanmıyorum!" "Bize kötülük yapanları affetmeye inanırım." gözleri bana doğru çevrilirken altın rengi parladı. "Ama önce ödeşene kadar olmaz."

"Bir an için senden hoşlanmayacağımı sandım."

"Benden zaten hoşlanıyorsun, Evelyn."

"Sevmediğim şey, *Evelyn* olarak çağrılmak." Sesini alçaltarak, isminin sesini uzatır.

"Benim sesim öyle değil." Kendimi tutamayıp gülümsedim.

"Öyle değil mi?"

"Hayır, *Evelyn*. Öyle değil," dedim, sesimi biraz daha alçaltarak.

"Herkes bana Evie der." Sevimli bir şekilde burnunu kırıstırır. "Sadece annem bana Evelyn der."

"Başın belada olduğunda mı?"

"Oh, Muffy ile her zaman başım belada." Cevap verirken gözlerini devirir.

"Muffy mi?" Ben homurdanarak kağıtları buruşturuyorum, Viscount Radler ise şimdi buruşuk olan *Times* gazetesinin üzerinden bana mutsuz bir bakış atıyor. Geri döndüğümde, Evelyn sanki bir sır paylaşacakmış gibi bana yaklaşıyor. Onunla buluşma isteğime direniyorum.

"O adamın favorileri var mı?" diye fısıldadı, sevinçle. "Muhtemelen."

Oysa *bu* adam, ellerini onun saçlarına sokup saçına sokup, saç tokaları çıkarıp, saçlarının çıplak omuzlarında kıvrılmasını izlemek istiyor. Evelyn'in geriye yaslanması iyi oluyor. "O kadar sık geliyor ki, neredeyse mobilyaların bir parçası oldu."

"Bugün neden bana yardım etmediğini merak ediyorsundur. Annemden bahsediyorum."

Gerçeği itiraf etmektense, belirsiz bir ses çıkardım. Umurumda değil.

"Londra, Connecticut'tan çok uzak, ama yanlış adamla evlendiğinde karşı cadde de öyle." İsteksizce bunu açıkladıktan sonra, dikkatini pencereye çevirir ve bana profilini gösterir. Yukarı doğru kıvrık burnu ve ışığın ona vurma şekli, başka bir dönemi çağrıştırır.

"Bir annenin sezgisi," diyorum. *Keşke bunu benimle paylaşırdı, çünkü Mitchell Atherton tam bir pislik.*

"Onun itirazı kişisel değildi. Hiç tanışmamışlardı. Öyle olsa da iyi oldu, sanırım," diye ekliyor sinsi bir gülümsemeyle. "Hadley kadınları asla olay çıkarmak gibi düşük seviyeli bir şey yapmazlar."

"Görünüşe göre, çoğu Hadley kadını neyi kaçırdıklarını bilmiyor."

"Kendini rezil etmeyi seviyorsun, değil mi?" Sözlerinde hem şüphencilik hem de bir gülümseme var.

"Sevmek değil, ama oldu." Ve bunun için onun piç kurusu eski sevgilisine teşekkür etmeliyim.

"Bu tarafta yaşamam hiç de şaşırtıcı değil. Ailem çok... duygusal olarak kabız. Bu arada, *ben* de

"Omuzları titremeye başlarken ellerini yüzüne bastırdı.

"Eve?" Adı dudaklarımdan dökülüyor. *Evelyn* değil, *Evie* de değil, *Eve*. Bu isim hoşuma gidiyor. Uygun geliyor.

"Ah, tanrım." Otururken, ağlamadığını, güldüğünü fark ettim. "Bugün kendimi utandırmayı bitirdiğimi sanıyordum."

"George nerede?" Kapının yönüne bakıyorum. "George kapıcıydı, değil mi?"

"Evet, ama ben garson George'u kastettim. Genelde bu kadar yavaş değildir." "Bekle." Kafasını bir yana eğdi. "Garson ve kapıcı ikisi de George mi?"

"Burada çalışan herkes George olarak anılıyor. Kolaylık olması için bu isme cevap veriyorlar."

"Onların mı, sizin mi?"

"Her iki taraf için de geçerli olabilir. Bu bir gelenek. Başka bir şey değil." "Peki ya kadınlar? Onlara da George deniyor mu?" diye sorar, etkilenmemiş bir şekilde sordu.

"Georgina." Tek kelimelik bir cevapla yetiniyorum. Kadınların, hem misafir hem de çalışan olarak, burada nispeten yeni bir kavram olduğunu söylemesem daha iyi.

"Country kulübünden daha elitist bir yer olabileceğini kim düşünürdü ki," diye mırıldanıyor.

"Kuralları ben koymuyorum. Sadece onlara uyuyorum." Canım istediğinde. "Ailemdeki erkekler nesillerdir bu kulübün üyesidir ve misafir götüreceğim yerler listesinin en başında olmasa da, en az dikkat çekecek yer burası olabilir diye düşündüm." Bakışlarım kısa bir süre elbisesi üzerinde durur ve o da ne demek istediğimi anlar, solgun boynunda yine bir sıcaklık dalgası yükselir.

"Haklısın, bu kabaydı. Genelde böyle değilim..." "Huysuz," diye ekliyorum, o da "Huysuz" diyor.

"İyi günler, Bay Deubel." Garson George, bir hayalet kadar sessizce ortaya çıktı. Geniş bir gülümsemeyle.

"Ah, George. Bir soruma cevap verir misin?"

"Tabii ki, ama sanırım ben cevaplayabilirim: biftek ve böbrek pudingi... ve dürüst olmak gerekirse, ben almazdım. Ayrıca portakal *soslu* yaban ördeği de var, o da..." Parmaklarını dudaklarına götürdü.

"Şefin öpücüğü," diye tamamlar Eve.

"Aynen öyle!" O da ona gülümsedi.

"Teşekkürler George, ama benim sorum menüyle ilgili değildi. İş yerindeyken sana George diye hitap edilmesinden rahatsız olup olmadığını merak ediyordum." Anlamsız bir soru. Tabii ki sorun olmadığını söyleyecektir. Ama bu Eve'i rahatlatıcaksa...

"Cyril denilmesinden iyidir." "Diğer seçenek bu muydu?" diye sorar Eve.

"Hayır, o benim gerçek adım. Ne yazık ki."

"Oh, peki, Cyril'e benzemiyorsun," diye onu yatıştırır.

"Çünkü tüm dişlerim yerinde." Otuzlu yaşlarındaki adam omuz silkiyor. "Adımı dedemden aldım." Derin bir nefes alıyor ve tekrar başlıyor. "İşletme adına, ikinize de tebriklerimi sunabilir miyim?" Evelyn'e gülümsüyor, ama o çoktan başını sallamış.

"Ama biz..."

"Şimdilik bunu kendimize saklayacağız," diye araya girerim. "Teşekkürler George. Çok nazıksın. Elbette senin sağduyuna güvenebiliriz."

"Elbette," diye onaylar, göğsünü şişirerek. "Şampanya ister misiniz?"

Eve'in gözleri bana doğru kayar. "Bu..."

"Mükemmel bir öneri."

"Tam da aradığım şey var," diyor ve tekrar telaşla uzaklaşıyor.

"Gülümsemeler anlam kazanmaya başladı," diye mırıldanıyorum, pantolonumun paçasından hayali bir tüy parçası koparıyorum. Gelinlik giymiş bir kadın mı? Tabii ki bu, evlendiğim anlamına geliyor olmalı! Sanki kutlamak için gelinimi bir bardak bira ve peynirli turşu sandviç yemeye götürecekti gibi. Sanki bir kadına bağlanmakla ilgilenmişim gibi.

Başımı kaldırdığımda, Eve'in bana baktığını ve yine meraklı terrier taklidini yaptığını görüyorum. "Neden ona evli olduğumuzu söyledin?"

"Söyledim mi? Ben sadece onun varsayımına uyduğumu sanıyordum." "Evet, ama neden?" diye sordu, sesini fısıltıya indirerek.

"Sana daha fazla rahatsızlık vermek istemedim." Bu basit bir açıklama ama düşündüğümde doğru olduğunu görüyorum. Herhangi bir gizli amaçtan ziyade içgüdülerimle hareket ettim. Bunu yaptım çünkü onun gününü biraz daha iyi hale getirmek istedim. Ya da en azından daha kötü hale getirmek istemedim. Bu

Bana hiç yakışmayan bir davranış. Sanırım herkesin ara sıra kötü günleri olur.

"Peki, teşekkür ederim." Koltuğa yaslanıyor ve dişlerinin dudağını ısırmaya başladığını izliyorum. "Bir dahaki sefere buraya geldiğinde ve sana karının nasıl olduğunu sorduklarında ne olacak?"

Vikont'a baktım. "Sadece o yüz ifadesini takınırım. Elli yıldır evli ve bunlardan kırk dokuzunu karısından saklanarak burada geçirdi. En azından o kadar süre bu numarayla kurtulabilirim."

Kafasını hafifçe salladı. "Bana inanmıyor musun?"

"Bir saat önce beni terk edeceğini düşünüyordum. Şimdi bana bak, sahte gelinin."

"Sana söyledim, bu yıl başıma gelen en ilginç şeysin."

"Diğer beyefendi kulüplerinde olan türden olayların aksine mi?"

Arzu, tenimi gerginleştiriyor. Eve kucağımda olsa ne güzel olurdu. Hipnotik olurdu, ellerim kalçalarında, nazik ritmini teşvik ederdi. Ağızlar kayar, tenler birbirine sürtünür. Bu düşünce, gözlerimi kırptığımda kısa ve mutluluk verici. Atherton'ın eski sevgilisi beni ilgilendirmemeli. "Bu benim tarzım değil."

Bir an cevap vermez, ama beni inceler. Bu bana uyar. Böylece ben de karşılık verebilirim.

"Neden bu kadar nazıksın?" diye soruyor.

"Muhtemelen meraktan." Bunun benim için bir faydası mutlaka vardır. "Mitchell'den intikam almak için benimle yatmayı mı umuyorsun?"

"Sen öyle mi yapıyorsun?" diye karşılık veriyorum, içimdeki sıcaklığı görmezden gelerek. "Sana ne yaptı?"

"Senin onu düğün gününde terk etmeni anlamanın yanı sıra, onun da seni neden kovaladığını anlamaya başladığımı söyleyebilirim."

"Gösteriş mi?"

"Dürüstlük." Cevabımdaki endişe tonunu ben bile duyuyorum.

"Dürüstlük, insanın en temel davranışdır Oliver."

"O halde gerçeği aramak için. George'un yanlış anlamasına izin vermek tamamen asil bir davranış değildi. Hâlâ zihnimin derinliklerinde bin dolarlık nedenler olduğunu düşünüyorum."

O, hoş bir şekilde müstehcen bir kahkaha attı. "Saklanıyor, ha? Pekala, fazla üzerinde durmamaya çalış."

"Bunun neresi eğlenceli ki?"

"Son zamanlarda eski nişanlımı kısırlaştırmayı düşündüğümü bilmek yardımcı olabilir mi?"

Dirseklerimi koltuğun koluna, çenemi yumruğuma dayadım. "Biliyor musun, sanırım ben sapkın biriyim."

Bu sefer, viskontu rahatsız eden Eve'in içten kahkahasıdır.

"Bunu kaldırabileceğini biliyorsun." Ben telefonumun durmadan çınlamasını görmezden gelirken, onun gözleri eski moda şampanya kadehinin üstünden parıldıyor.

"İstemiyorum."

"Bu çok açık." Bardağı masaya koyar. "Buraya geldiğimizden beri aralıklı olarak çalışıyor."

"Haklısın. Tamamen kapatmalıyım." Elimi ceketimin cebine sokup telefonumu çıkarırım.

"Ben öyle demek istemedim. Gününü tamamen mahvetmek istemiyorum." Üç kadeh şampanya içmesine rağmen, bu ihtimal karşısında gerçekten üzgün görünüyor.

"Hayal kırıklığına uğrat," diyorum ve telefonumu kapatıyorum, ama önce iş ortağım Fin'den gelen bir mesajı görüyorum.

Mitchell Atherton'ı duydun mu? O pislik bugün düğün töreninde terk edildi.

Bu durumun en dikkat çekici yanı bile değil, çünkü nasıl oldu da böyle bir kadını elde etti? Kadın çekici, eğlenceli ve hiç de aptal görünmüyor. Gözümden kaçan bir şey olmalı.

"Umarım benim yüzümden önemli bir şeyi kaçırmıyorsun."

"Bekleyemeyecek bir şey yok. Bana pudel köpeğine ne olduğunu anlatıyordun."

Mitchell bir köpek. Eve veteriner olduğu için belki de bağlantı budur.

"Garip, bana eski sevgilimin senin nefretini kazanmak için ne yaptığını anlatıyordun sanıyordum."

Ayağımı karşı dizime kaldırıyorum. "Nefret çok güçlü bir kelime."

"Duyguların güçlü değil mi?"

Silah sınıfı titanyum nefret, ama bunu söylemeyeceğim. "Sana öfkeli mi görünüyorum?"

Bakışları davetkar bir şekilde üzerime düşer ve içimi bir zevk dalgası kaplar.

"Bence ben yansıtıyorum," diyor, bardağına uzanırken. Bardağı dudaklarına götürdüğünde, güneş ışığı baloncukları saçlarının rengini alıyor.

"Bunun iyi bir nedeni var."

Kafasını hafifçe sallar. "Onun adını andığımda çenen geriliyor ve burada küçük bir seğirme oluyor." Parmak ucuyla gözünün köşesine dokunur.

"Seğirme mi? Sanmıyorum." İnkârım, sadece laf kalabalığı ve hiçbir anlamı yok. O pisliğin beni sinirlendirmesine izin vermeyeceğim. Sabırlı bir adam olduğumu bilerek kendimi tatmin ediyorum. Eninde sonunda hak ettiğini bulacak.

"Tamam, seğirmen yok," diye cevapladı, hiç ikna olmuş gibi görünmeden. "Belki de seğirmem gerekir, çünkü yakın gelecekte sınır dışı edilme ihtimalim var."

"Düğün törenlerinde kağıt topu attıkları için insanları sınır dışı etmiyoruz."

"Hayır, ama yanlış vizeyle burada bulunduğun için sınır dışı ediyorsunuz." Parmakları arasında pipo sapını tutarak, bardağını bir o yana bir bu yana çeviriyor, sözleri neredeyse dalgın bir şekilde çıkıyor. "Burada kalmak için evlenmem gerekiyor. Merak etme, bu bir evlilik teklifi değildi."

"Rahatladım," diye mırıldanarak yarı gülümsemeyle pes ettim.

"Ben eş vizesi ile buradayım." Omuzlarını silkiyor. "Eş vizesi, ama ... Eşi. Özetin kendisi için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi bardağını masaya koyar. Uygun bir cevap bulamadığım için anlayışlı bir ses çıkarırım. "Ama bunun iyi yanı," diye ekler, sandalyesinde rahatça geriye yaslanarak, "var olmayan düğün gecemde istediğim her şeyi yapma özgürlüğüm olması."

Gözlerinin üzerimde dolaşması, ne demek istediğini anlamayı neredeyse imkansız hale getiriyor. Mesele *ne* yapabileceği değil, *kiminle yapabileceği*.

Bu küstahçaydı ve hoşuma gitti.

Ondan hoşlandım. Ama onunla yatmayacağım.

Öyle miyim?

Bölüm 4

EVIE

"Teşekkür ederim." Telefonunu geri verirken parmaklarımız arasında inkar edilemez bir elektriklenme hissediyorum.

"Yardımcı oldu mu?" Soğuk mavi gözleri ses tonuyla uyumluydu, ama telefonunu cebine geri koyarken, bakışlarını kasıtlı olarak benden kaçırdığını fark ettim.

"Evet. Riley cevap verdi." Kimsenin telefon numarasını hatırlamayabilirim, ama on üç yaşından beri aynı e-posta adresini ve şifreyi kullanıyorum. "Yedek anahtar yarın sabah ön kapının yanındaki saksının altında olacak. Daha önce ayarlayamadığım için üzgünüm." Oda arkadaşı Lori hafta sonu için şehir dışındaydı. İyi ki de öyle, çünkü o benden hoşlanmıyor. Bu aynı zamanda onun dolabını karıştırabileceğim anlamına da geliyor. Miss Havisham'ın tarzını benimsemek istemiyorum.

"Sorun değil, otel yakında." Hafif bir esinti Oliver'ın saçlarını dalgalandırıyor, yaz güneşi hala akşam gökyüzünde asılı duruyor, yaprakların arasından parıldayarak ceketinde dantelli bir desen oluşturuyor. Dudakları, o yontulmuş granit yüzüne göre fazla yumuşak görünüyor. Sanırım bu da Doğa Ana'nın şakalarından biri. *Onu o kadar yakışıklı yapacağım ki, dokunulmaz görünecek, ama ona öpmek için yaratılmış dudaklar vereceğim. Yalamak için. Isırmak için.*

Bugün kafamda neler oluyor? Şampanya genellikle başımı ağrıtıyor, beni çaresizce azdırmıyor.

"İnsanlar gerçekten bunu yapar mı?"

"Hmm." Cevabı bilmediğimden dudaklarımı içe doğru kıvrıyorum. Onun güzel ağzının oluşturduğu şekilleri gördüm, ama dikkatim o kadarla sınırlıydı. *Seksi. Azgın. Anahtarlar. Saksı?* Ah! "Tabii." Parlak bir gülümseme takınıyorum. "Hiç yapmadın mı?"

"Yaptığımı söyleyemem."

"Emlak geliştiricisi olduğundan emin misin?" Kafamı yavaşça salladım. "Müteahhide saksının veya paspasın altına anahtar bırakmanın standart bir uygulama olduğunu sanıyordum."

"Belki Londra, Connecticut'tan farklıdır."

Burada erkekleri biraz farklı yetiştiriyorlar. Belki de hava daha karamsar tipler yaratıyor. "Riley bir yol bulsa iyi olur, yoksa yarından itibaren sokaklarda yatacağım." Düşün bingo kartıma bir başka garip giriş daha. Maldivler'de balayı mı, yoksa Zara'nın kapısında yatmak mı?

"Eminim öyle bir şey olmayacak."

"Çantamı geri aldığımda öyle olmayacak." *Kredi kartlarım, telefonum, kıyafetlerim. Zihnimdeki liste uzayıp gidiyor. Valizlerimi hazırlayacağım. Adını anmayacağım kişiyle yüzleşeceğim. Cinayetten hapse girmekten kaçınacağım.*

"Yardım ister misin?"

"Mitchell konusunda mı?" Kafamı sallıyorum. Belki de çukuru kazmak ister. "Hayır, teşekkürler." Bir sonraki onursuz performansım seyircisiz olacak.

"O... çok ısrarcı görünüyordu."

"Muhtemelen egosundandır," diye ekledim hızlıca. "Şiddet eğilimli bir kadın değilim, ama şiddete teşvik edilebileceğimi fark ettim."

"Oh, eminim kendinizi koruyabilirsiniz." Bunu söylemesini sevdim, ciddi olsun ya da olmasın.

"Yeni arkadaşlığımızdan yararlanmama izin verdiğin için teşekkür ederim." *Senin vücudundan da yararlanmama izin verirken çok sevinirim.*

Endişelenmem gereken pek çok şey varken, Oliver'la flört etmek önceliklerim arasında olmamalı. Ama eğlenceli. Adam bu konuda çok iyi.

"Zor durumda olan bir arkadaş," diye cevap veriyor. "Gerçekten de baş belasıdır!"

Gülerek başını geriye atıyor ve güçlü boğaz çizgisini ve erkeksi adam elmasını ortaya çıkarıyor. İçimi bir dalga gibi "evet, lütfen!" duygusu kaplıyor.

"Ne?"

Onun meraklı ifadesine karşılık başımı hafifçe sallıyorum. "Ha?"

"Bana tuhaf tuhaf bakıyorsun."

Susamış gibi dene, dostum. O mu? Şampanya mı? Dünkü ağdayı boşa harcamak istemediğim için mi? Şu anda kaşlarımdan aşağısı bir yunus kadar pürüzsüz ve bu *hiç de* keyifli bir deneyim *değildi*.

"Sadece düşünüyordum." Arzuluyordum. Senin evrenin bana verdiği *bir* hediye olup olmadığını merak ediyordum. *Bunu hak ediyorum*, değil mi? "Ah, ah!" Bir taşın üzerine basıyorum — aptal ben, buraya kadar çok dikkatliydim — sonra elbisenin eteğine takılıp düşüyorum. Oliver kolumu tutmak için uzanır ve düşmem. "Daha fazla yemeliydin." Beni kendine doğru çekerken endişeyle kaşlarını çatıyor beni kendine doğru çekip saçlarımı yüzümden çekiyor.

"Sadece bir taşı," diye gülerek itiraz ediyorum ve bu fırsatı onu düzeltmek için kullanıyorum. Yani, yakasını düzeltiyorum. "Tüm o şampanyaya bir de biftek yemeği eklersen, yanlış bir fikre kapılabilirim *dostum*."

"Ne gibi bir fikir olurdu o?"

"Sana borcumu ödemek için böbreğimi satmam gerekebilir."

Geç batan yaz güneşi, bronz bir hale ile onun koyu renkli saçlarını taçlandırırken, o gülümser. İçimde bir şey değişir, sıcak ve yoğun bir şey, bu ani değişim nefesimi keser. Erkekler güzel olabilirse, Oliver Deubel bu idealin tam karşılığıdır. Uzun boylu, esmer ve yakışıklıdan da öte, takım elbisesini ölümcül bir silah gibi giyer ve ben ona *çok* çekilirim.

Mitchell yaptığı şeyden dolayı bir sıçandan daha aşağılık, ama bu onunla ilgili değil. Oliver'a baktığımda, içimde korkunç ama aynı zamanda cennet gibi bir his uyandırıyor. Neredeyse öpücüklerinin tadını alabiliyorum, bu deneyimi önceden yaşayabiliyorum. Ama bir hamle yaparsam, acıma seksine yönelmiş gibi görünür müyüm? Oliver'ın Mitchell'dan intikam almak için beni sertçe becermesini tercih ederim. Bir bakıma, ben de aynı şeyi yapmıyor muyum?

"Eve?"

Gözlerimi sıkıca kırpyorum. "Üzgünüm, dalmıştım." "Güzel bir yere mi?" Sözleri kışkırtıcı bir tonla bitiyor. "Yüzündeki ifadeye bakılırsa ifadene bakılırsa..."

"Bu sadece düşünürkenki yüzüm." *Kafamın içini görememen iyi, çünkü çıplak halinin ne kadar inanılmaz görüneceğini hayal ediyordum.* "Belki de son kadeh şampanyayı içmemeliydim."

"Ya da daha fazla yemeliydin," diyor yine.

"Dediğim gibi, bir taşın üzerine çıktım ve aptal elbisemle takılıp düştüm."

"Aptalca değil. Bugün senin çok güzel olduğunu söyleyen ilk kişi olmadığımı eminim."

İçim birden Pop Rocks ile dolmuş gibi hissediyorum. Sevincimi gizlemek için başımı eğiyorum. Bir dakika, sence ben iltifat peşinde miydim? Değildim, ama iltifatları almaktan çok mutluyum.

"Bir kıza süslü bir elbise ver." Eteğimi sallarken Lace fısıldıyor ve parlak oxford ayakkabıları görüş alanıma giriyor.

"İltifatı, verildiği şekilde kabul et." Parmağı çenemi bulurken sesi yumuşaktı.

"Bunu hiç öğrenemedim," diye fısıldıyorum. İltifatlar beni rahatsız ediyor.

"Pratik yaparız. Sen mükemmelsin. Tam da şu anda. Çok kolay, gördün mü?"

Mükemmellik, hiç aramadığım bir idealdir, ama o boynumun yanını avuçladığında vücudum bu titreşimin tadını çıkarır.

"Şimdi bana teşekkür et. İçinden geldiği gibi söyle."

Onun iltifatları yankı bulursa, talepleri patlar ve ardından içimi bir sıcaklık kaplar.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, birden utangaçlaşarak.

"Teşekkürler sözle olduğu kadar davranışlarla da gösterilebilir." Başparmağı dudaklarımın üzerinde kayan tatlı bir ipucu.

Parmaklarımla yakasını kavrar ve parmak uçlarımda yükselir, dudaklarımı onun dudaklarına değdiririm. "Teşekkür ederim Oliver. Her şey için."

"Rica ederim, güzel Eve."

"Ve gerçekten de gördüğüm en güzel kirpiklere sahipsin." Ellerimi süper kahraman göğsünde gezdirerek yakalarını düzeltirim. *Sözde.* "Kendi kurallarına uymasan bile."

"Bu iltifatı nezaketle kabul etmedim, değil mi?"

"Hatırladığım kadarıyla, hiç kabul etmedin."

"Başını kaldır. Bana bak." Sözleri, karşı koymamın imkansız olduğunu düşündüğüm, mırıldanarak verilen bir emirdi. "İltifatın için teşekkür ederim, Eve." Eğildi, boğuk sesi dudaklarımın üzerinde hafif bir nefes gibiydi. "Bu övgü beni şaşırttı." Dudaklarımızın ikinci buluşması hafif bir dokunuş değildi. Öpücüğü sıcaktı ve aceleci değildi, ama çok geçmeden geri çekildi. "Nasıl oldu?"

"Güzel." Sesim paslanmış gibi geliyor. Karıncalanan dudaklarımı yalıyorum. Oliver, öpücüğünün tadını çıkarırken beni izlerken gözleri kararır.

"O zaman sana yeterince teşekkür etmemişim."

Ağızlarımız tekrar birleştğinde sokağın sesleri kaybolur. Vücudu benimkine yaklaşır, dili içime dolanır, parmakları omurgamda hızlı ve ustaca hareket eder. Elimi gömleğinin arkasına geçirip onu parçalamak isterim, zaman dururken işitme duyum kanımın atışına indirgenir ve uzay önemsiz hale gelir, çünkü...

"Düğün süiti alın!" Geçen bir arabadan bir bağırış. Kahkahalar, uzak gülüşler.

Uzaklaşmak istiyorum ama Oliver'ın başımın arkasını okşayan eli beni engelliyor. *Kendimi güvende hissediyorum.*

"Sanırım 'Oda tutun' demekten biraz daha yaratıcı." Dudaklarımın içini ısıyorum. Bu bir ima gibi mi geldi?

"Aptallar," diye mırıldanır, ama kin dolu bir şekilde değil. "Biz de biraz öyle yapmaya çalışıyorduk."

Yüzümü ellerinin arasına alır, başparmakları yanaklarımın üzerinde kayar. "Saatlerdir seni öpmek istiyordum, ne kadar uygunsuz bir fikir olsa da."

"Kendi sınırlarımızı kendimiz belirleriz." "Ve ben az önce benimkini aştım."

"O zaman seni bir içki içmeye davet etmek zaman kaybı olur." Sesim etkilenmemiş gibi geliyor ve sanki o, aramızdaki havayı bir anda soğutmuş gibi hissediyorum.

"Güzel Eve," diye inledi. "Lütfen bunu daha da zorlaştırma."

Oh, yapabilirim. Çok daha zor hale getirebilirim. "Bu bir şey ifade etmek zorunda değil."

Başını kaldırıyor, gözleri arkamdaki caddeyi tarıyor. "Bugün yaşadıklarından sonra nasıl bir şey ifade etmesin ki? Geriye dönüp baktığında pişman olacağın biri olmak istemiyorum."

"Beni eğlendirme, Oliver." Akşamüstü serin, ama cildim yanıyor. "Ben korunmaya muhtaç, zarar görmüş bir kız değilim."

"İyi, çünkü ben kahraman tipi biri değilim." "Yani, sen beni istiyorsan ve ben de seni istiyorsam..."

"Pişmanlık böyle bir şeydir," diye sözümü keser. "Olaydan sonra gelir. Bugün yeterince şey yaşamadın mı?"

Dudaklarımdan dökülen kahkaha sanki başka birine aitmiş gibi geliyor. "Mazeret uydurmana gerek yok." O

onun güçlü parmakları ön kolumu kavradı, sıkıca tuttu.

"Bu sadece seninle ilgili değil. Seni istiyorum... Seni o kadar iyi becermek istiyorum ki, adımı haykıracaksın. Ama senin intikamının aracı olmayacağım. Eğer yatağıma girersen, sadece benim için orada olacaksın."

Son sözü o söylemiş olabilir, ama bu iş burada bitmedi.

Gürcü tarzı şehir evlerinin bulunduğu bir sokağa giriyoruz. Sıvalı cepheleri yüksek, resmi ve düğün pastası kadar beyaz, pencere kenarlarında renkli begonyalarla dolu.

"İşte burası." Sevimli arkadaşım Oliver, parmağıyla hedefimizi gösterirken, birbirine kenetlenmiş ellerimizi kaldırıyor. Bir butik otel.

El ele tutuşmak sorun değil. Öpüşmek de. Ama seks söz konusu bile olamaz. Bakalım.

Dürtüsel biriyim, ama tek gecelik ilişkiler benim tarzım değil. Kararlıyım. İnatçı da denebilir. Herkesin hoşuna gitmediğimi de biliyorum, ama Oliver benden hoşlanıyor ve ben de korkunç bir günün üstüne bandaj yapıştırmaya çalışmıyorum.

Hâlâ el ele tutuşuyoruz ve ben hâlâ *nasıl olacağını* düşünüyorum. Girişe yaklaşırken, düzenlemeye çalıştığım düşünceler kelimelere dönüşünce adımlarım yavaşlıyor.

"Hey."

Elini çekiştirince dönüyor, yüzünde ihtiyatlı bir ifade var.

"Bugün için teşekkür etmek istiyorum. Tüm bunları sana geri ödeyeceğim." Otele belirsiz bir şekilde el sallıyorum. "Ayrıca, daha önce pişmanlıklarla ilgili söylediğin şeyin iki yönlü olduğunu da söylemek istedim. Bu akşam buradan ayrıldığında, pişman olacaksın. Beni pişman olacaksın."

Kaşlarını çatarak sağ kaşını ovuşturur. Cevabı, geldiğinde, neredeyse isteksizdir. "Evet, bu çok muhtemel."

"Ve bu gece otel odamın kapısını kapattığımda, nasıl hissedeceğimi ve gecemi nasıl geçireceğimi seçebilirim. İhanete uğramış birinin yaşadığı duygusal iniş çıkışları yaşayabilir, tüm o utanç ve aptallığı hissedebilir ve kendimi mide bulandırıcı hissedebilirim. Minibarı boşaltıp, sonra ağlayarak uykuya dalabilirim - bu seçimlerin pişmanlık getireceği kesin.

"Ama asla pişman olmayacağım şey, iyi bir arkadaşlık. Bu, anlamadığım anlamına gelmez. Bugün, Mitchell yüzünden ikimiz için de mahvoldu. Ve

Bunun için üzgünüm. Demek istediğim, farklı koşullar altında tanışmak isterdim.

Onun cevabını beklemeden arkanı dönüyorum. Henüz işim bitmedi, ama bu yeşil Londra caddesinin ortasında niyetimi açıklamaya niyetim yok. Bunun yerine, bana iyi akşamlar dileyen kapıcıya gülümsüyor ve içeri giriyorum.

Otel, dışarıdan görüldüğünden çok daha büyük, iç mekanı şık, karanlık ve erkeksi. Vintage avizeler, salon palmyeleri ve kırmızı kadife duvarlar; hepsi çok bohem, Çılgın Yirmiler tarzında.

Resepsiyonda Oliver, kanatlı eyeliner'ı hem ince hem de mükemmel olan çarpıcı bir esmer kadın tarafından ismiyle karşılanır.

"İyi akşamlar, Bay Deubel."

"Natalia, iyi akşamlar."

"Her zamanki süitiniz mi?" Bakışları bana doğru kayıyor, bir saniye içinde elbisemi ve saçımı inceliyor. Onun, birçok George'dan daha algısı güçlü mü, yoksa Oliver'ı benim hoşuma gitmeyecek kadar iyi mi tanıyor, anlayamıyorum. Merak etmeye başlıyorum, *Acaba bu ikisi...* Ve eğer öyleyse, *onda bende olmayan ne var?* Mükemmel kanatlı eyeliner dışında, sanırım.

Belki de soru şöyle olmalı: Benim onda olmayan neyim var? *Beyaz bir elbise, tabii ki. Ve onun açıkça nefret ettiği biriyle bir bağlantım.*

"Bu harika olur, Natalia."

"Sadece bu gece için," diye araya giriyorum. Natalia'nın bakışları klavyesine düşerken, onun varsayımından pişman oluyorum. Ve kızaran yanaklarından.

"Öyle demek istemedim," diye mırıldanıyorum, Oliver'ın alçak sesle güldüğünü görmezden gelerek. Burada bir gecenin ne kadar pahalı olabileceğini düşünüyordum. İyi bir işim ve makul bir gelirim var, ama aynı zamanda yeni evsizim ve vizemle ne yapacağım sadece Tanrı bilir. Eşiniz olmadan eş vizesi ile ülkede nasıl kalabilirsiniz? Belki klinik bana sponsor olabilir, ama bunun için bir süreliğine eve dönmem gerekeceğinden eminim. Bir yolu olmalı. Karar verirsen hiçbir şey aşılamaz değildir. Tıpkı buradaki adamım gibi. Biraz zaman ve ikna ile tamamen *aşılabilir*.

Natalia yazmaya devam ederken, ben de tüm bu endişeleri Gelecek Evie için bir kenara bırakıyorum ve Londra'da yaşadığını söyleyen bir adamın neden *düzenli olarak otel odası* tuttuğunu merak ediyorum. Düzenli randevular için mi? Muhtemelen tuvalet koltuğundan daha fazla kış görüyordur.

"İyi akşamlar." Natalia, parlak masanın üzerinde bir anahtar kart cüzdanını hareket ettirirken, gülümsemesi tamamen profesyonelce, ama yine de merak etmeden duramıyorum. Natalia, Oliver'ın öpücüklerini deneyimlemiş mi? *Bir kızı bayılttıran ve normalde istemeyeceği şeyler istemesine neden olan türden öpücükleri?*

Oliver dönerek anahtarı elime sıkıştırıyor. "Bunu hesabına ekle," diyorum, anahtarı göğsüne dokundurarak.

"Gerçekten gerek yok." Gülümsemesi ölçülü, aramızdaki mesafe kasıtlı, ama sert üst dudağı görmezden gelinemeyecek kadar lezzetli.

"Arkadaşlar borçlarını öderler, Oliver, ve sana ne kadar teşekkür etsem azdır

"Dikkatli ol." Onun ipeksi ses tonu içimi ısıttı. "Her zaman."

Gözlerindeki ışıltı neredeyse şeytani görünüyor ve uzun, anlam yüklü birkaç saniye boyunca birbirimize bakıyoruz.

"Bunu seni istemediğim için yapmadığımı biliyorsun."

Benim umduğum şey bu değildi. Cevap vermiyorum çünkü onun reddini kabul etmiyorum.

"Seni asansöre kadar geçireyim."

"Teşekkür ederim, nazik beyefendi." Parmaklarımın arkasını çenemin altına bastırıyorum, aksanım gülünç ve güneyli bir hal alıyor. "Çünkü *asansörü* kendi başıma bulamazdım." Bir kez başladım, sonuna kadar gideceğim, kirpiklerimi abartılı bir şekilde kırıpıyorum.

Yarım gülümsemeyle bana dirseğini uzattı. "Gel bakalım, Scarlett."

Ona şaşkın bir bakış attım. Scarlett, onun otel süitinde kalmasının olağan nedeni mi?

"O'Hara mı? Sanırım taklit etmeye çalıştığın kişi oydu." "Sen berbat bir Rhett olurdun," diye cevap veriyorum, kolumu onun koluna takarak

"Doğru. Benim kulağım buna uygun değil."

Kırmızı dudaklı yıldız adaylarının kirli martini içtiği türden bir yer gibi görünen otel barının önünden geçiyoruz.

"Şık görünüyor," diyorum. "Ama sence fazla şık giyinmiş olabilir miyim?"

Kaşlarını çatıyor ve bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyor, ama tam o anda evren müdahale ediyor ve telefonu bir mesajla titriyor.

"Cevap versen iyi olur," diyorum ve asansörlere doğru ilerliyorum. Bir grup erkek kapının önünde duruyor. İçlerinden biri bana

omzunun üzerinden bana bir bakış attı, sonra tekrar baktı. Ve aniden bir planım oldu.

"Merak etmeyin, otelde düğün yok," diyorum hoş bir gülümsemeyle. "En azından benimki yok."

"Anlamadım?"

"Yani, ucuz bir Céline Dion albümü yüzünden uykun kaçmayacak."

"Ben de Céline'i biraz severim." Oda anahtarımı elbisenin üst kısmına koyarken gözleri parmaklarımı takip ediyor. Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. Bir şey bana, grubun kendini beğenmiş üyesinin dikkatini çektiğimi söylüyor.

"Bana farklı zevkleri olan biri gibi geldin." Flört seviyesi bir: İlgileniyor olabilirim.

"Öyle mi?" Bana dönerek ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "O zaman burada evlenmedin mi?"

Yumuşak bir kahkaha attım. "Hiç evlenmedim. Yani, planım buydu, ama..." Tereddütlü bir gülümseme ve utangaç bir omuz silkme.

İkinci seviye: Bekar olduğumu belirledik.

"Ne oldu?" Bakışları üzerimde dolaşüyor, özellikle anahtarımı sakladığım yeri dikkatle inceliyor.

"Küçük bir hesap hatası," diyorum, başparmağımı ve işaret parmağımı neredeyse birbirine değecek şekilde tutarak. "Meğer başka biriyle yatıyormuş."

Üçüncü seviye: Belki de buna hazırım.

"Olamaz!" Arkadaşları birbirlerine bakarken, gözleri neredeyse yerinden fırlayacak gibi olur ve kulaklarını dikip konuşmayı dinlemeye çalışırlar.

"Benim tepkim de aynen böyleydi." *Oh, peki,* diye iç çekiyorum. *Bu kadar sevimliyken kim damada ihtiyaç duyar ki?*

"Ama sen çok güzelsin!" Yine bakışları başka yere kaydı. Dördüncü seviye: Beni çıplak görmek istediğini neredeyse doğruladı.

"Bunu söylemen çok tatlı." Sanatsal bir şekilde kıvrılmış bir saç tutamını kulağımın arkasına itiyorum, Oliver'ın arkamda olduğunu tahmin ederek titriyorum.

"Şimdi ne yapacaksın?"

Burada beşinci seviyeye geçiyoruz: plan yapmak.

"Henüz karar vermedim," diyorum, düşünerek. *Bir bulut kadar yalnız düşünerek.* Neredeyse kıkırdayacağım. Wordsworth değilim. "Seçeneklerim arasında banyo yapmak, uzun uzun suda uzanmak ve bir ya da beş içki içmek var. Ya da bara gidip kafamı dağıtmak."

"Kesinlikle bara," diyor, asansör kapıları açılırken fırsatı iki eliyle yakalıyor. "Ve erkekler adına özür olarak, içkiler benden."

"Gerek yok," diye Oliver benim adıma cevap veriyor. Sesi, sarı bir uyarı etiketi ile birlikte gelmesi gereken bir ses gibi. *Dikkat. Baskı altında patlayıcıdır.*

"Bu Oliver," diyorum, parmakları sahiplenircesine kalçamı kavrarken. Adam kaşlarını çattı.

"O kalmayacak."

"Gav. Geliyor musun?" gruptan biri açık asansörden seslenir.

Zavallı Gav. Çok çelişkili. Peki Oliver? Onun içinde kaynayan ateşi neredeyse hissedebiliyorum.

"Barda görüşürüz?" Sesindeki soru tonuna rağmen, Gav umudunu kaybetmiyor.

"Belki görürsün," diyorum.

Bekleyen arabaya, sanki suçluluk duysaydım onu ortadan kaldıracak kadar kendinden emin bir tavırla biniyor. "Küçük birine yer var," diyor, dönerek imalı bir şekilde.

"Bekleriz." Oliver'ın eli sıkışıyor, sözleri korkutucu bir nezaketle doluyor.

Heyecandan midem bulanıyor. Bakın şuna. Oyun başladı.

Bölüm 5

OLIVER

"Kendinle oldukça gurur duyuyorsun, değil mi?"

Gardenya ve sırlar gibi kokuyor, ama ağzında tereyağı erimezmiş gibi görünüyor. *Benim ağzımda eriyip gideceğini biliyorum.*

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum. Yalan. İhtiyacım olan ama olmaması gereken şey, ağzımı onun amına koymak.

"Sen de barda olacak mısın?" Bana dönüyor, yüzü güzel, boş bir maske gibi. *Bir hile.*

"Bir içki, senin mizah anlayışını takdir etmeme yardımcı olabilir." "Kim şaka yapıyor?" diyor, elimi çekerek.

"Ben komiklik yapmam." Kendimi ona uzanmaktan alıkoymak için manşetlerimi düzeltiyorum. Bu sinir bozucu kadına biraz akıl vermek lazım. Aklım o görüntüye odaklanıyor, kalbim göğsümde güm güm atıyor, boğazım kuruyor, onu öptüğümü, onu tuttuğumu, odayı çığlıkları sarsana kadar onu siktiğimi hayal ediyorum. "Ve ben gelinlik giyen kadınlarla yatmam."

"Sadece bu geline karşı olduğumu sanıyordum."

"Öyle değil," diye ters bir şekilde cevap veriyorum. Sinirli olan sadece ben değilim. "Doğru. Damada itiraz ettin. Dediğim gibi, *Mitchell* bu günü mahvetti. Benim günümü. Ben de bunu düzeltmek için böyle yapıyorum." "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"İntikam seksi." Bana sadece düşmanca olarak tanımlayabileceğim bir bakış attı. "Tüm bu aptalca şeylerin arasında..."

"Duymadın mı? Birini unutmanın en iyi yolu, başka biriyle yatmaktır."

"Planın bu mu?" Bakışlarım onun kıvrımlarına düşüyor, arzusu şimdi içimde elektrik gibi dolaşıyor. "Düğün elbisenle barda takılacaksın mı?"

"Sakın söyleme. Başka bir kıyafet kuralı daha mı var?"

"Bunun çaresizlik mi yoksa kostüm partisi mi olduğunu bilemiyorum." Sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi, onu alan başka birini umursamıyormuş gibi ona doğru yavaşça yürüdüm. "Zavallı Gavin, bunu giyerek geldiğinde çok şaşıracak."

"Bu seni neden ilgilendiriyor?"

İyi bir soru, çünkü soğukkanlı ses tonuma rağmen, bu düşünce beni cinayet işlemeye itiyor. Eve benim sorumluluğumda değil - altı saat önce düşmanımla evlenmek üzere olması, onu kaldırımda bırakmam için yeterli bir neden olmalıydı. Bunun yerine, toplantılarımı iptal ettim ve bütün günümü ayırdım, kendime Atherton hakkında yararlı bir şeyler öğrenebileceğimi söyledim. Onun için hazırladığım ateşi yakmanın bir yolunu bulabileceğimi. Bunun yerine, gün, aramızda görünmez bir güç oluşup bükülürken, kendimi dizginleme egzersizi haline geldi. Farkında olduğum ama görmezden gelmeye niyetli olduğum bir güç. *Onu öperken bile.*

Asansör geldiğini belirten zil çaldı ve bu yaramaz kız bana elini uzatma cüretini gösterdi.

"Peki, sanırım görüşürüz."

Onun manipülasyon girişimine acımam gerekirdi. Ama nedense, bu onu daha çok istememe neden oluyor.

"Evet." Avucum onun çok daha narin avucuyla birleştiğinde çenem ve testislerim gerildi. Eski sevgilisini mahvetmek için ne kadar alçaldığımı bilseydi bana hala bu şekilde bakar mıydı? *Sen uçurumun kenarında dans ediyorsun ve ben kurtarıcın değilim.*

"Oh!" Onu göğsüme çekince küçük bir haykırış çıkarır.

"Görünüşe göre beni epey göreceksin." Parmağımı çenesinin altına koyup, bakışlarını kaldırıyorum. "Sen kazandın, sevgilim." *Sen de kaybettin, seni güzel, kör aptal.*

"Öyle mi?" Kirpiklerini indirerek zaferini gizledi.

"Gav'la Jägerbomb içerek geceyi geçirmeyi tercih etmezsen tabii." *Gav ile Jägerbombs içerek geçirmek istemiyorsan?"*

"Ne istediğimi biliyorsun." "Kimi.

Kimi istediğini."

"Senin erdeminden faydalanmıyorum."

"Kabul et. Kendine. Bana." *Bana bunun benim hatam olmadığını söyle.*

"Hay aksi, tamam." Gözleri ışıktaki altın rengi parıldayarak başını kaldırdı. "Seni istiyorum. Nedenini Tanrı bilir."

"Eve." Onun itirazını görmezden gelerek, adını iç çekerek söylüyorum. "Sen utanmaz bir fahişesin." *Ve bu adımı attığın için pişman olacağın için üzgünüm.*

"Ben *girişimci olmayı* tercih ederim." Dudakları seğirdi, sonra bir gülümsemeye teslim oldu. "Bu da seni..."

"Zor mu?" Elini tutarak, kapılar tekrar kapanmaya başlamadan önce asansöre biniyoruz. "Her halükarda, ben kesinlikle o cümlelerin bir parçasıyım." Kapılar kapanırken ona uzanmıyorum. Bunun yerine, düğmeye basarken titreyen elini izliyorum, sonra sessiz ve beklentiyle dolu bir yolculuğun tadını çıkarıyorum. Koridora çıktığımızda, ellerimi ceplerime sokup adımlarımı yavaşlatıyorum ve onu önümde yürümeye teşvik ediyorum.

önce yürümesini teşvik ediyorum.

"*Normal* bir süitin olduğunu sanıyordum." Omzunun üzerinden alaycı sözler söylüyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yolunu bilmiyormuş gibi beni takip ediyorsun." "Belki de sadece manzarayı seyrediyordumdur," diyorum anlamlı bir şekilde.

Kız gibi ve sınırsız bir kahkaha atıyor, yürüyüşü değişiyor, kalçaları hipnotik bir şekilde sallanıyor. Kapıya ulaştığında, elini elbisesinin yakasına götürüyor. Elimi omzuna ve iki parmağımı elbisesinin üst kısmına kaydırduğimde, vücutlarımızı bir nefeslik bir mesafe ayırıyor.

"Orada başka bir şey saklıyor musun?" "Duruma göre değişir."

Kulağının altına bir öpücük konduruyorum, onun küçük bir iniltiyi zevkle dinliyorum. Anahtar kartını çıkardığımda ortaya çıkan titreme. "Üzerinde mi?"

"Bana ne kadar nazıksın."

"Oh, Eve." Kollarımı beline dolayarak onu kendime doğru çekerim.

"Sana iyi davranmayacağım."

"Oh!" Boynunun ve omzunun birleştiği kıvrıma dudaklarımı bastırdığımda, cevabı havada bir titreme kadar hafifti.

"Hiç de bile. Dahası, bunun için bana teşekkür edeceksin."

Anahtarı okuyucuya okuturum ve Eve elbisesini toplayıp neredeyse içeri fırlarken kapı kolunu çeviririm.

Süit makul büyüklükte. Tuhaf olmaktan çok şık, krem, altın ve siyah renklerle 1920'lere zevkli bir selam. Bir şömine, kadife bir kanepelik, kiraz ağacından bir yemek masası ve yan odada, yanılmıyorsa, bir seks partisi düzenlemeye yetecek kadar büyük bir dört direkli yatak.

Kapı arkamda kapanırken ceketimi çıkarıp kanepenin üzerine atıyorum.

"İçkiye ne dersin?" Eve, istese de daha fazla uzaklaşamazdı. Eski moda bir içki arabasının yanında duruyor, ben yeğimin düğmelerine uzanırken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Ne içiyorsun?" Görünüşe göre kalp çarpıntısı var, ama ben onu çıkarırken tereddüt etmiyor.

"Viski." Dikkatini başka yöne çeviriyor. "Viski içeceğim." Parmakları ağır sürühi kapağıyla uğraşırken ve kapak halı kaplı zemine düşerken gülmeme engel oluyorum. "Lanet olsun." Dönerek eğilip onu almak için eğiliyor. Ayağa kalktığı anda bana biraz fazla yakın olduğunu fark etse de bunu söylemiyor.

"İzin verin." Dekantöre uzanırken ön kolum beline değiyor, parfümünün kokusu beni baştan çıkarıyor. "İki parmak yeterli mi?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, bardaklara biraz dökerek.

"Seni buraya getirmek için bu kadar uğraştıktan sonra mı?" Cevabı yumuşak ve eğlenceli, ama ben bardağı eline tutuştururken bana tam olarak bakamıyor.

"Zorluk mu?"

"Hiç bu kadar çok çalışmamıştım" diye kekeleydi, ben kaşlarımı kaldırdım ama o cesurca devam etti, "istediğimi elde etmek için."

"Buna kadeh kaldıralım." Kadehimin kenarını onun kadehine dokunduruyorum. "Sıkı çalışmaya mı?"

Oh, çalışacaksın, hayatım.

"Hak ettiğin şeyi değil, istediğin şeyi elde etmek için."

İkimiz de kadehlerimizi dudaklarımıza götürdük, sonra Eve güldü. "Bekle, sence ben hak etmiyorum..."

"Bazen, anahtar düşünmemektir." Elinden kadehini alıp ikisini de masaya koyuyorum. Parmak eklemlerimi onun pürüzsüz köprücük kemiğinin üzerinde gezdirirken, o keskin bir nefes alıyor. "Gergin olmana gerek yok."

"Değilim."

"Titrediğın için." Dokunuşum çıplak omzunda kayar ve koluna doğru iner. "Ve bana bakışın." Etkilenen tek kişi o değil. Arzu karnımı sıkılaştırır, kaslarım gerilir ve yakalamak, dokunmak, bunu hızlandırmak ihtiyacıyla ağrır. Uzun zamandır kimseye böyle tepki vermemiştım.

"Nasıl bakıyorum?" Sesim yumuşak, parmaklarımı bileğine doluyorum, elini boynuma kaldırıyorum. Diğeri de doğal olarak geliyor.

"Sanki tavuk kümesindeki bir kurtmuşum gibi."

Kıkırdaması yumuşak, sonra ellerimi kaburgalarına doladığımda kekeliyor. *Dokun. Tut. Hisset.* Ellerimi yavaşça yukarı kaydırıyorum.

"Ve evet, bu seni yiyeceğim anlamına geliyor." Başparmaklarım meme uçlarının üzerinde kayarken, nefesini dudaklarımdan küçük, kesik kesik bir nefesle hissediyorum. "Kafamı bacaklarının arasına koyup, tüm kat benim adım duvana kadar amını yiyeceğim."

"Sadece kat mı?" Sesi titriyor, eminim bundan nefret ediyordur.

"Bana ağzını ver, sevimli Eve."

Yumuşak gözlü ve bekleyen, o güneş ışığı, şampanya köpüğü ve kremi dantelden ibaret, ama ağzını onun ağzına bastırduğımda, onun karanlık derinliklerini deneyimledikçe görünüşün ne kadar aldatıcı olabileceğini hatırlıyorum. Tadı viski, kadın ve benimkine tatlı ama acı bir ağrıyla karşılık veren temel bir arzu.

"Bir sorum var." Sesim boğuk, vücudunu ellerimle ve penisimle sıkıştırıyorum, o da bana doğru eğiliyor.

"Rıza seksi *bir şeydir*." Dudakları bir gülümseme şekliyle mücadele ediyor. "Küstahça," diye şakacı bir şekilde onu uyarıyorum ve poposunu sıkıyorum.

"Beni buraya getirmek için gösterdiğin çabadan sonra mı?" Küçük bir sırıtış attı.

"Senin bu iç çamaşırını düşünüyordum."

"Ne olmuş ona?" diye mırıldanıyor ve kediler gibi bana yaslanınca penisim ağrıyor. Göğüsleri, göğsüme sıkıca bastırılmış, elbisesinin üstünden neredeyse taşmak üzere. Ağzım sulanıyor. Dilimle göğüslerinin iniş çıkışlarını izlemek istiyorum. Dişlerimi kusursuz tenine bastırmak istiyorum. Ama bu, onun düşündüğü yere gitmiyor.

"Giysilerini önce mi sonra mı giydin diye merak ettim."

"Öğrendim. Ne önemi var ki?"

"Onun için giyinip giyinmediğin önemli."

"Peki ya o mesajları okuduğumda giyinmiş olsaydım?"

Parmaklarımla kalçalarını sıkıca kavradım ve nefesini damarlarımdan akan sıvı ateş gibi hissettim. "Bu, onun için giyindiğin anlamına gelir ve ben de senin hepsini çıkarmanı isterim."

Gülümsemesi bulaşıcı, sözleri gülerek dökülüyor. "*Bu* bunun sonu."

"Sonunda. Aceleye gelemeyecek kadar güzelsin."

Bölüm 6

EVIE

"Söyle bana, Eve." Talepkar dudakları boynumu takip ediyor, yalıyor ve emiyor, dişleri tahrik edici. Ona doğru eğilirken zevk dalgaları içimi kaplıyor, elbisenin üzerinden belirginleşen kalınlığının tadını çıkarıyorum.

"Onu kızdırmak için giyindim."

"Onu kızdırmak için benimle de sevişiyor musun?"

Yanlış anlaşılma olmaması için yüzünü ellerimle tutuyorum. "Hiç kimseyi fiziksel olarak acı çekecek kadar çok istemedim. Şimdi mutlu musun?"

Oliver'ın mavi gözleri ikiz alevler gibi yanıyor, kolu belime dolanarak beni yemek masasına oturtuyor. Avuç içleri kalçalarımın iki yanına bastırıyor ve derin, erkeksi mırıldanması kulağımın etrafında yankılanıyor. "Delicesine."

"Peki iç çamaşırı?" Sesi, onun koyu sakallarının sert dokunuşuyla boğuklaşıyor ve soruyu sıradan olmaktan çıkarıyor.

"Kalıyor. Şimdilik."

"Lanet olsun." Gülümsemem neredeyse duyulabilir. "Bu durumda fazla giyinmektense az giyinmek daha iyi değil mi?"

Cevabı, düşük bir gürültülü kahkaha. Tanrım, çok güzel kokuyor, koyu baharat ve viski gibi ve acımasızca erkeksi. Parmaklarım titriyor, kravatına uzanıp düğümü çözmeye başlıyorum. İtiraz etmiyor ve az önce bana karşı hissettiğim şey bir göstergeyse, o da benim kadar buna hazır.

"Yine de itiraf etmeliyim ki, bin doların neye yeteceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Aslında pek bir şey alamazsın." Sesimdeki titremeyi duyabiliyor mu? Parmaklarımı koordine etmekte zorlanırken parmaklarımdaki titremeyi hissedebiliyor mu? "Kumaş açısından

en azından."

Schlick. Kravatının yakasından kayıp düşen sesi, benim küçük, çaresiz nefeslerimi bastırıyor.

"Orada durma." Elleri ellerimi yakalayıp göğsüne bastırırken sesi kadife ve duman gibi. "Şimdi düğmeleri yap."

Onun talimatıyla içim eriyor ve o küçük engellerin en üstünden başlıyorum. Nefesi dudaklarımı okşuyor ve o elbiseyi bacaklarımdan yukarı doğru toplarken serin hava ayak bileklerimin etrafında dolaşıyor. Düğmeleri aşağı doğru ilerledikçe bacaklarım daha fazla açığa çıkıyor, ta ki onun bembeyaz gömleği açık kalana ve elbisenin eteği belime kadar uzanana kadar.

"Güzel." Parmaklarımı göğsüne bastırıyorum. Gergin göğüs kasları. Birkaç tane koyu renkli kıl. Nefesim kesiliyor, elimi çekiyorum, o da dizimin arkasını kavrayıp bacaklarımı açıyor.

"Siktir." Onun sözleri, şeffaf dantelden yapılmış üçgeni izlerken bir şükran duası gibidir. *Benimle iffetsizlik arasında kalan tek şey budur.*

Ellerimi vücudunda gezdirmek, göbek deliğinden başlayan tüylü izi, sanki bir hediyeyi saran kurdeleymiş gibi takip etmek istiyorum. Ama Oliver, başparmağıyla çoraplarımın üstünden açıkta kalan deriyi okşarken, ikimizi de eziyet etmekten memnun görünüyor.

"Her kuruşuna değer." Gözleri benimkilere bakıyor.

"Öyle düşündüğüne sevindim." Sesim titriyor. Dokunulmaya açım. Temas için can atıyorum.

"Güzel Eve, sana yapacağım şeyler." Başparmağı jartiyerin altına kayarken, hissettiğim duygu neredeyse elektrik gibiydi. "Çılgılık atacağın şeyler."

"Oh, iyi. Öneri topladığından endişelenmiştim." "Hayal gücüm eksikmiş gibi mi görünüyorum?"

Jartiyer koparken, boş elini saçlarıma doladığında nefesim kesildi. Acı vermesi gerekirdi, karanlık bir zevk gibi olmamalıydı.

"Çünkü yok." Kafamı istediği gibi eğdi, dili alt dudağımı yaladı.

"İyi... bilmek iyi oldu," diye inlemem neredeyse. "Deneyimlemek daha iyi."

Vay canına, ağzı çok becerikli, dudakları yumuşak ama beni yerinde tutarken otoriter. Emip ısırırken, tepkilerimi incelerken,

nefesimi izliyor. Ağzı boynumdan aşağı kayarken inliyorum, içim sanki o anda boşalacakmışım gibi titriyor.

"Oh, Tanrım."

"Hoşuna gitti," diyor, sözlerini tenime şekillendirerek.

"Eğer sorman gerekiyorsa..." *O zaman yumurtalıklarımın patladığını duymamışsın demektir.*

Uyluklarımı kalçalarına sıkıca sararak onu kendime çekiyorum, saçımı çekmesini hoş karşılayarak. Ellerim dolaşiyor, gömleğini çekiyor, tırnaklarım derisine batıyor.

"Klitorisini emdiğimde de bu kadar kıvrınacak mısın? Onu yalarken seni sabitlemeli miyim?"

Sözleri içimde patladı ve *evet* cevabını vermek için kendimi zor tuttum. "Onu parlak ve pembe yaparken."

"Deneyebilirsin," diye karşılık veriyorum, bu sözlerin nereden çıktığını bilmeden.

"Bir meydan okuma mı?" Ağzı benimkine geri döndü ve ani bir dürtüyle dilini emdim. Çıkardığı boğuk ses kemiklerimi titretti. Kalçalarımı salladım, onun kalçalarının sürtünmesiyle ödüllendirildim, kalın baskısı içimde bir zevk dalgası yarattı.

"Daha sert," diye hırıltıyla söylüyorum, onu kendime çekmeye çalışarak.

"Neden emirleri kabul edeceğimi düşünüyorsun?" Cevabındaki karanlık ton, başka bir zevk dalgası gibi geliyor. *Vücudumun başka bir talebi.*

"Ne sevdiğimi söyleyemem mi?" diye sataşıyorum, ona karşı hafifçe kıvrılıyorum. Gözleri kısılr, eli göğsüme kayar, ağırlığını avuçlar. Başparmağı meme ucumu bir kez, iki kez daireler çizerek okşar. Dantelin altında sertleşir, ama ben ses çıkarmamaya çalışırım. Parmakları sertleşip çekene kadar. Nefesim kesildi. *Zevk aldığımı belli ettim.*

"Ne diyordun?" Gözlerindeki bakış tüm binaları yakıp kül edebilir.

"Acemi şanslı."

"Bu yüzden senin için attığını hissedebiliyorum."

İnkarlarım kısa sürer, çünkü eli bacaklarımın arasına kayar. Vücudum sarsılır ve başparmağı külotumun ipek kumaşı üzerinden beni okşarken inlerim. "Kimse gösterişçileri sevmez."

"Oh, bilmiyorum." Bakışlarında bir yoğunluk var, benimle oynarken karanlık bir niyet. Başparmağı kumaşı kazıyarak, bir sonraki sesimi yutuyor. Onu yiyor. "Beni yeterince sevdiğini söyleyebilirim." Sıcak sözleri çeneme doğru ilerliyor ve dişleri kulak mememi bulduğunda keskin bir nefes alıyorum. Eli külotuma kayarken geri kalanı kayboluyor

iç çamaşıırına kayarken geri kalanı kayboluyor. Bir çığlık atarak kıvrılıyorum, bedenim parmaklarının baskısına kolayca teslim oluyor.

"Görünüşe göre ikimiz de biraz sapkınız." Parmakları benim uyarılmamın içinden kayarken sesi tamamen övgü dolu. "Sana neredeyse hiç dokunmadım, ama *çok* ıslaksın."

Cevabım, klitorisimin yükselmesine zevkimi yansıtan yumuşak bir inilti.

"O neydi?" diye mırıldanıyor, hafif bir dokunuşla daireler çizerek. "Seni tam duyamadım."

"Alay etme." O beni parmaklarıyla doldururken, ben avuç içlerimin üzerine düşüyorum, hareketin şiddeti o kadar büyük bir rahatlama getiriyor ki, çığlık atıyorum.

"Sen benim için çok iyi bir kızsın," diye mırıldanıyor, vücudumun şikayetime aykırı davranışını görmezden geliyor. Onu tatmin etmek için çaresizce içimi dışıma çıkarmak isteyen ihtiyacı tatmin etmek için ona doğru eğiliyorum. "Şu haline bak, parmaklarımı alıyorsun."

Tanrım. Onun övgüsü, sahip olduğumu bilmediğim gizli bir zevk düğmesine basıyor.

"Tatlı, tatlı Eve." Yavaş ve ritmik bir şekilde, parmakları beni ikna ediyor ve dans ediyor. Ama bakışları tam bir avcı bakışı. "Benim için çok güzel sesler çıkarıyorsun."

"Eğer konuşmayı kesersen... buna daha çok ilgi duyarım." Sözler nefes nefese ağzımdan dökülüyor.

Onun kahkahası, cildime kadife dokunuşu gibi geliyor, ona karşı eğildiğim şekilde yalanım ortaya çıkıyor. "Ağzımı başka bir şey için kullanmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Zihnim bu sözleri işleyemeden vücudum tepki veriyor, uyluklarım sanki bana ait değilmiş gibi seğirmeye başlıyor.

"*Evet.*" Beni derinden deliyor ve parmaklarım sanki tutunmak istercesine masanın kenarına kıvrılıyor. Bu duyguya, ana mı, yoksa aklımın başımda kalmasına mı, emin olamıyorum, çünkü o benim rahatlama sesini yutuyor. Görüş alanımda, pazı kasları kasılır ve nefesim ağzımdan üç güçlü nefesle çıkar.

"Çok kaygan."

Boş ve titreyen bir halde, onun parlak parmakları aramızda havada dururken, sıkıntılı bir şekilde inlerim.

"Sanırım bunun da benim için olmadığını söyleyeceksin." O, benim zevkimin kanıtını ikisi arasında ovuşturur.

Cevap veremiyorum, o parmaklarını dudaklarına bastırırken göbek deliğimin altındaki her şey kasılır. Onları derinlemesine emer.

"Kesinlikle benimki gibi tadı var." O, başparmağını son bir kez kedi gibi yalarken, zevk içimde dalgalanıyor. "Aslında, tadı sanki aklımı kaçıracaktım gibi."

"Hâlâ konuşuyorsun."

"Ah, şu ağız." Aşağılayıcı bir şekilde başını sallar. "Meşgul edilmesi lazım. Soru şu, onu öpmeli miyim yoksa sikmeli miyim?"

O aksandaki kaba sözlerin bir özelliği var. Diksiyonu o kadar keskin ki, içimi parçalıyor gibi. *Katmanlar, Tanrım, katmanlar.*

O eğildi ve birdenbire kendimi omzunun üzerinde buldum. Protesto etmek yerine, sevinçle kıkırdadım çünkü hayatımda hiç kimse bana böyle ilkel davranmamıştı. Filmlerin dışında gerçekten böyle erkekler var mı, yoksa sadece o mu böyle? Ama sonra kravatını yukarı doğru çektiğini fark edince kalbim hızla çarpmaya başladı.

"O ne için?" Bu panik mi yoksa heyecan mıydı? "Kaçmana izin veremem."

Bir günde iki kez olmaz. Bu düşünce hoş olmayan bir hatırlatma, omzumdaki kötü niyetli cin, şüpheli bir şekilde anneme benziyor. Oliver bende bir değişiklik hissetmiş olmalı ki, yatak odasında beni nazikçe ayağa kaldırıyor.

"Ne oldu?" Sesi nazik, batan güneş onu gölgeler ve koyu bronz bir renk karışımı haline getiriyor.

Konuşmaya cesaret edemediğim için başımı hafifçe sallıyorum. "Zor bir gün geçirdin." Parmak eklemleri boynumda nazikçe kayıyor.

"Bunu yapmak zorunda değiliz. Biz..." Gözleri arkamdaki çağdaş dört direkli yatağa kayıyor, üzerinde bir düzine yastık ve kar beyazı çarşaflar var.

"Sarılmak mı?" Mutlu bir gülümsemeyle sıkıştırıyorum. "Hadi, söyle. İkna edici olsun."

"Ve sen benim konuşmamam gerektiğini düşünüyorsun." Kaşlarını çatar. "Oda servisi sipariş edip film izleyebiliriz?"

Gülüyorum, o kadar dairesel görünüyor ki. Ne kadar denersem deneyeyim, bu adamın romantik komedi izleyip patates kızartması yediğini hayal edemiyorum.

küçük bir özlemle, kırıntılar yaptığı için onu yataktan kovmayacağımı fark ettim.

"Benim arkadaşım olmaya mı çalışıyorsun?" "Bu konuda çok kötü olduğumu sana söylemiştim."

"Bence şu ana kadar gayet iyi gidiyorsun."

"Çünkü kafamın içini göremezsin." Göğsünü kabartan bir iç çekişle, "Bu bir hile. Bir aldatmaca. Görüyorsun, hala seni iç çamaşırlarından çıkarmak niyetindeyim."

"Seni neden sevdiğimi bilmiyorum." Egosu mu? Kendine güveni mi? Gözlere çok hoş geldiği için mi? *Özellikle de neredeyse gömleksizken.* Belki berbat bir arkadaş olur, ama ben buna pek inanmıyorum. Bütün gününü benimle olmak için ayırdı. Beni yargılamadı, meraklı sorular sormadı, acıyarak bakmadı. Dantellerle süslenmiş hüzünlü hikayenin ötesini gördü ve kendim gibi hissetmemi sağladı.

"Sapık." Elini uzattı ve sanki bir bukleyi kaydırır gibi parmağını kulağıma doladı. "Gerçekten yapmamalısın."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye fısıldadım, yatak direğine yaslanarak.

"Sanki buna cüret edebilirmişim gibi." Parmağımı pantolonunun beline soktuğumda gözleri aşağı indi. Elini benimkinin üzerine bastırdı ve onu kalın penisinin çizgisine doğru kaydırды.

"Yalancı."

Karanlık bakışları yukarı doğru kayar ve kalçalarımın arasında bir sıcaklık hissederim. Parmaklarımı kalın hatlarına doladığımda gözleri gece yarısı gibi kararır ve eğilirken erkeksi bir ses çıkarır. Ağızlarımız birleşir, dilini karanlık ve ustaca içime sokar. Öpüşürüz, öpüşürüz, ama sonra o öpüşmeyi kesince nefesimi tutarım. Nefesi benimkinden çok da rahat görünmüyor, mor gözleri artık neredeyse siyah.

"Arkanı dön." Sözleri sert, neredeyse bir emir gibidir. Bana yaptıklarını paylaşmak istemediğim için başımı eğiyorum ve o saçlarımı omzumun üzerine atarken titremeyle mücadele ediyorum. Parmaklarını elbisenin arkasındaki düğmelere koyuyor, vücudum içgüdüsel olarak onun dokunuşuna göre dalgalanıyor.

"Kıpırdamayı kes." Dilinin ucu çıplak enseme hafifçe dokunuyor.

"Sen alay etmeyi bıraktığında." Dişlerinin baskısıyla damarlarımdan tatlı, acil bir ıstırap geçiyor. Birkaç işkence dolu dakika sonra,

elbisem tenimden ayrılır, o elbisemi kaburgalarımın kaydırırken nefesim kesilir.

Beni tekrar kendisine doğru çevirdiğinde, yere düşen danteli izlerim.

"Kararın ne?" Belki de kibir beni bunu sormaya itti, çünkü gözlerinin beni yiyip bitiren bakışı sonsuza kadar beynime kazınacak.

"Mükemmel." Bakışları benimkilerle buluştu, sıcaklık ve vaatlerle dolu.

"Parasına değer mi?" Seçimimin çok güzel olduğunu düşünmüştüm. İstiridye kabuğu şeklinde narin bir demi-cup sütyen, kalçalarımı saran bir jartiyer kemeri ve minik, üçgen külot. Ve tabii ki ipek çoraplar.

"Sorun iç çamaşırı değil." Parmağı köprücük kemiğimi takip ediyor, sonra göğüslerimin arasına iniyor. Şeffaf kupaya elini sokarak meme ucumu ortaya çıkarıyor. "Zalim çiçeği yaldızlamaya gerek yok," diye fısıldıyor ve başını eğiyor. İçim alev alıyor, sözleri tenimde esiyor. "Ya da mükemmel inciyi boyamaya."

Dili meme ucumu yalarken inledim. Vücudum titredi, o sıcak bir şekilde ağzına alırken bir sonraki nefesim düzensizleşti. Beklenti tenimi kapladı, onun bana gösterdiği ilgi bacaklarımın arasında keskin bir şekilde yankılandı.

"Sen çok güzelsin. Çok narinsin." Parmakları bileklerimi kelepçe gibi kavrayarak ellerimi başımın üzerine çekiyor. "Kemiklerin çok kolay kırılır." Parmaklarımı arkamdaki yatak direğine doluyor. "Ama ruhun? O kadar kolay kırılmaz."

Sözleri ve güven verici sıkışı gözlerimi yaşlarla dolduruyor. Ama elini bacaklarımın arasına koyduğunda, düşüncelerim dağılıyor. Hızlı bir hareketle, incecik külotumu vücudumdan yırtıyor.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve *aman Tanrım*. Koyu renkli başını görmemek için gözlerimi kapatıyorum, o ise ağzını bana bastırıyor. Onun dilinin ilk dokunuşunda omurgam kavisleniyor ve çığlık atıyorum.

"Çok tatlısın." Onun iltifatı yıldız yağmuru gibi üzerime yağar. Dili klitorisimi bulur. *Döner, okşar, sever*. "Çok ıslak ve güzelsin, hepsi benim için." Oliver'ın eli dizimin arkasına kayar, parmakları beni delerken dizimi omzuna kaldırır ve hiç duymayı ummadığım türden iltifatlar fısıldar. "İşte böyle, sevgilim." Homurdanıyor, beni daha sert, daha hızlı çalıştırıyor. Beni daha da ıslatıyor. "Çok yaklaştın."

Zevk spiral şeklinde yükselmeye başlar, etrafımdaki hava bir şekilde buna uyum sağlar. Hiç bu kadar yoğun bir zevk hissetmemiştim, hiç bu kadar sert boşalmak istememişim, Oliver daha önceki sözünü tutar, başını gömerek beni yemeye başlar.

"Oh, Tanrım." *İşte.* "Evet!" diye
bağırıyorum. "Boşalma."

Cevabım işkence gibi boğuk bir kahkaha. Sanki bu mümkünmüş gibi. Ta ki... "Ne? Hayır!" Dilinin yavaşlamaya başlamasıyla itiraz ediyorum.

"Bu gece kime ait, Eve?" Sesi ve parmakları aynı anda hem sert hem de nazikti. "Kimin ağzı seni boşaltacak?"

Neredeyse havaya uçuyorum, dilinin geçici dokunuşunu kovalayarak. "Dur, bu..."

"Mmmm."

Klitorisime gelen titreşimden gözlerim geriye doğru yuvarlanıyor. *Zalim* demek istedim, ama...

"Senin içinde boğulabilirim."

"Yapma," diye inleyerek, elimi onun koyu renk saçlarına bastırıyorum. Çok geç. O uzaklaşıyor. Gözleri vücudumda geziniyor, ağzı şehvetle ıslak ve mavi gözleri yanıyor.

"Kravatımı kullanmak zorunda mıyım?"

"Hayır." Sesim kısık, elim çekilirken vücudum titriyor. "Hayır. En azından ilk seferinde..."

Şeytan gibi gülümsüyor, dili şehvetle içime giriyor. "Kim, sevgilim. Kim seni çılgılık atana kadar yalayacak?"

"Sen. Beni boşaltacaksın. Yapabilir miyim, lütfen? Lütfen ve teşekkür ederim."

Onun kahkahası muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en müstehcen şey. Sonra ağzını bana bastırıyor ve bir ziyafette aç bir adam gibi beni yemeye başlıyor. Orgazmım içimde yayılmaya başlayıp, patlayacak kadar birikip büyüdükçe hiçbir şeyi algılayamıyorum. Ve patlıyorum, içimden patlıyorum, o kadar sert boşalıyorum ki kesinlikle beyin hücrelerimi kaybediyorum. Kendime geldiğimde, beni ayakta tutan tek şeyin Oliver'ın parmakları ve yavaşça yalayan dili olduğundan eminim.

"Hayır. Artık yeter!" Her dokunuş elektrik gibi hissettiriyor, kıvrılıyorum.

Ayağa kalkar, elinin tersiyle çenesinden benim zevkimi siler. "İyi davranışları çok takdir ediyorum." Bakışları üzerimde dolaşır,

cesur ve sahiplenici. Gözlerimi kırpıyorum, tam olarak anlamıyorum. Sonra kolları belime dolanıyor, beni kaldırıyor ve yatağa yatırırken kulağıma "*Lütfen, lütfen, lütfen*" diye fısıldıyor.

"Ben yapmadım..." Sözlerim kesilir, çünkü o gömleğinin kalıntılarını çıkarmaya başlar, kol düğmeleri yere düşerken sönük bir ses çıkarır. Derisi balın içine batırılmış gibi görünür, meme uçları bakır rengindedir ve neredeyse düzdür. Gözlerim, pantolonunu da çıkarırken karın kaslarının merdiveninden aşağı kayar.

Koyu renkli tüylerle kaplı kalın uyluklar, siyah boxer şort ve...

Dizi bacaklarımın arasındaki yatağa çarptı, penisi aramızda uzanıyordu, uzun, kalın ve kırmızıydı. *Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına, bir daha yürüyebilirsem şanslı sayılırım.*

Bakışlarım yukarı kayar ve azalan ışıktaki parıldayan gözlerini bulur. Başka bir dünyadan gelmiş gibi görünür, sanki beni yemeye niyetli karanlık, güzel bir yaratık gibi.

Oh, bekle. O bunu zaten yaptı.

"Neden gülümsüyorsun?"

"Gülümsemiyorum," diye fısıldıyorum... gülümserken. "Bunun için enerjim yok." "Canlanacaksın." Avuç içlerine düşüyor, dudakları boğazımda sıcak bir iz bırakıyor
boğazımda sıcak bir iz bırakıyor, uzunluğu ve ağırlığı
tenimde hissediliyor. "Prezervatif?" diye fısıldıyor
mantıklı tarafım.

O mırıldanır ve keskin bir şey omzuma sürtünür. Ama ağzı benim ağzımdadır ve onun dilinden kendimi tadıyorum ve birbirimizin cildindeki tuzu yalıyoruz, dokunuyoruz, sıkıyoruz ve... çok güzel.

"Lütfen, ben istiyorum..."

Dizlerinin üzerine çöküyor. Küçük bir gözyaşı. Bir homurtu. Ben bakarken nefes nefese "Evet" diyorum.

"Hayatım, bakışların. Sanki beni emmek için can atıyormuşsun gibi."

İçimdeki her şey kıvrılır, onun çizdiği görüntüler içimde sıcaklık gibi çiçek açar. Ama onun sağlam erkeksi ağırlığı peşimden gelirken, düşüncelerim yok olur.

"Oh..." O, kırık bir iniltiyle aşağı doğru hareket ederken, kılıflı penisinin dokunuşuyla titriyorum.

"*Siktir, evet.*" İpeksi başı bana dokunur, ateşli sözleri kulağımın yanından geçer. Sanki akıl sağlığını zorlukla koruyormuş gibi geliyor.

"Lütfen!" Nefes nefeseyim, ben de öyle olduğumu biliyorum.

Nefesimi tutuyorum, o içime girerken, yumuşak homurtusu boynumun derisine üfleniyor. "Eve, bu..."

Başımı sallıyorum — Tanrım, biliyorum. *Hisler. Duygular.*

Elini kalçama geçirir ve sanki bana aitmiş gibi içime girer. Gerginlik mükemmeldir, işkence gibi inlemesi her şeydir. Üzerimde bir, iki kez hareket eder, inlemelerim onun inlemelerinin üzerine, hıçkırıklarım onun fısıldadığı iltifatların üzerine katmanlaşırken beni yatağa sabitler.

Üzerime yükselir, elini dizimin altına geçirir. Beni becerirkenki kaygan penisinin görüntüsü beni çıldırtır. Ellerim, açgözlü ve açgözlü, onu aşağı çeker ve dişlerimi boynuna bastırırım.

Orada. Oh, Tanrım. Orada. Ruhum bedenimden ayrılıyor, coşku dolu.

Ben ona sürtünürken o hareketsiz kalıyor, çığlık atıyorum, etrafımdaki her şey anlamını yitiriyor. Zevk tarafından tüketilirken, üzerimde, içimde sadece Oliver var.

Bölüm 7

OLIVER

"Hey."

"Kuru ot. Uygun bir selamlama değil," diye cevap veriyorum.

"Teşekkürler *anne*." Arkadaşım ve iş ortağım Fin, süite girer. "Bir dahaki sefere kibar olmaya çalışacağım."

"Yalancı." Kapıyı kapatırım. "Aşağıda buluşacağımızı sanıyordum."

"Erken geldim." Döndüğü sırada, duvar aynasındaki yansımasına karşı koyamayıp durur. Elini sarı saçlarının arasından geçirir ve her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna ikna olduktan sonra, dikkatsizce kanepenin ucuna oturur. "Aslında sen geç kaldın. Ama bu önemsiz ayrıntı seni rahatsız etmesin."

"Beş dakika," diye mırıldandım ve odanın karşısındaki büfeye doğru yürüdüm. "Ve bu bir kahvaltı, birleşme değil."

"Kahvaltıydı, şimdi brunch oldu."

"Mimosa içmek için her türlü bahane geçerli." Ona sırtımı dönerek, cüzdanımı alırken ağzım kıvrılır.

"Ben senin kız arkadaşın değilim."

"Neredeyse yeterince güzelsin," diye cevap verdim, omzumun üzerinden ona bir bakış attım.

"Övgülerinle bir yere varamazsın, *Bay Zamanım Değerlidir*. Özrün nerede, ha? Zamanımı boşa harcadığım için bana sataşıyorsun."

"Çünkü bu senin için çoğunlukla yabancı bir kavram."

"Neden cüzdanına bakıyorsun? Dün geceki randevu seni meteliksiz mi bıraktı?"

Cüzdanımı arka cebime koyarken ona dönerek, "Arkadaşlık için para ödemek daha çok senin tarzın, değil mi?" diyorum.

"Bir kez." Parmağını havaya kaldırıp pişmanlık duymadan sırttan Fin, "Bir kez oldu. Ve bana model olduğunu söyledi." Parmağı suçlayıcı bir hale geldi. "Ve sonunda para ödemedim, yani sayılmaz."

"Sen öyle diyorsan." Geriye yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Kadınlardan bahsetmişken" — omzunun üzerinden şu yöne doğru bakıyor

yatak odamdan — "Nerede bu sevimli Selena?" Cevabım sözsüz bir "*kim?*"

"Yoksa bu hafta sonu Elizabeth mi? Carolina mı? Bu hafta hangi atlı kadınla yatıyorsan."

Ona sıkılmış bir bakış attım. Fin, Selena'yı, Elizabeth'i veya yatak odamdan çıkan başka birini hiç görmedi.

"Bir gün seni yakalaya c a ğ ı m," diyor parmağını sallayarak uyarıyor.

"Olası değil."

"Otelde yaşamının sebebinin kadınlar olduğunu biliyorum." "Burada yaşıyorum çünkü burası uygun."

"Ben de aynen öyle dedim." "Ve çünkü burası benim."

"Knightsbridge'de bir apartman bloğu, Canary Wharf'ta ticari bir alan, Docklands'ın büyük bir kısmı da sana ait, ama hiçbirinde gecelediğini görmüyorum."

Göğsüm genişliyor, ama iç çekmeyi bastırıyorum. "Docklands'da kimse yaşamıyor, Fin."

"Senin konuşabileceğin kimse yaşamıyor demek istiyorsun."

Credenza'dan uzaklaşıyorum. "Gidelim mi?"

"Bekle. Bütün bu konuşma boyunca tek kelime bile etmedin."

"Eminim birkaç kelime söylemişimdir. Ve şimdi de daha az hoş birkaç kelime söylemek üzereyim."

"Dün hakkında."

Bir an şaşıyorum ama sonra Fin'in Eve'i ve onunla hiçbir ilgisi olmayan, boş bir yatakta uyanmakla ilgili omuzlarımı gerginleştiren gerginliği bilmediğini hatırlıyorum. Boş bir yatak ve otel kağıdına karalanmış bir not.

Oliver, dostluğun için teşekkür ederim.

Bunlar bazı avantajlardı... Eve

x

Arkadaşlar.

Adımı, parmak izlerimi, içine sokmak istediğim bir arkadaşım hiç olmadı.

Tek gecelik bir ilişkiden sonra tek başıma uyandığımdan bu yana uzun zaman geçti. Otelde yaşamak birçok kolaylık sağlıyor. Kapı her zaman açık. Ekstra personel veya güvenlik görevlisi tutmam gerekmiyor. Konumu elverişli ve çok تنها, çünkü kendi asansörüm olan bir çatı katında yaşıyorum ve sabahın üçünde kahve içmekten o önemli anda prezervatif istemeye kadar her şey için, bir telefonla konsiyerji arayabiliyorum.

Fin'in iddialarına rağmen, özel hayatım bu süitte geçmiyor. Başka bir oda daha rezervasyon yaptırıp, arkadaşşıma erken bir toplantım olduğunu ama odanın geç çıkışlı olduğunu açıklıyorum. Kahvaltı ya da başka bir şey sipariş etmeleri gerektiğini söylüyorum. Bu arada, kimse görmeden yukarı çıkıyorum.

Bu bir kazan-kazan durumu. Ertesi sabahki o garip durumu yaşamadan cinsel bir ilişki. Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. Bu sabah yalnız kalmaktansa garip bir durumla yetinirdim.

"Seni takla atarken bulmayı bekliyordum."

"Ne dedin?" Yukarı bakıyorum ve kendimi kredenza ile kapı arasında dururken, Fin'in beni dikkatle izlediğini fark ediyorum.

"Duymadın mı? Ah, dostum." Sanki sevincini gizlemek istercesine elini ağzına götürüyor. "Bu seni çok tahrik edecek."

Bileğimi çeviriyorum. *Lütfen, devam et.* Ya da sadede gel.

"Atherton'ın dün evleneceğini biliyor muydun?"

Onun adını duymak genellikle küfür etmek istememe neden olur, ama bu sefer gülümsememi bastırmakta zorlanıyorum. "Öyle miydi?"

"Duydun," diye Fin düz bir sesle cevap verir.

"Hayır." Fazla samimiyetsiz görünmek istemediğim için omuzlarımı hızlıca silkiyorum. Gerçek şu ki, ben bilmiyordum. Kolumu onun müstakbel gelinine dolayana kadar bilmiyordum. "Anladığım kadarıyla o yapmadı?"

"Gelin aklı başına geldi." Hatırladığım

kadarıyla, yaklaşık bir hafta geç

kalmıştı.

"Onu pantolonu inik halde yakaladı. Ama asıl eğlenceli kısmı bu değil." "Çünkü nişanlının seni aldattığını öğrenmek her zaman eğlencelidir."

"Pah! Sanki sen bir haftadan uzun süre biriyle çıkmışsın gibi."

"Doğru değil. Ayrıca, çaydanlık" — göğsümü vurup parmağımı ona doğrultuyorum
— "tencere."

"Bunu duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

Yönümü değiştirip, onun karşısına oturdum. "Dinliyorum."

"Gözlerin de hazır olsun," der ve telefonunu çıkarır. "Çünkü viral oldu."

"Ne viral oldu?" Dik oturuyorum. Kaydedilmiş olsaydık bilirdim. Onu kulübüme götürdüm, Tanrı aşkına — o yer bir kasa gibi. Lanet olası bir mezar! Sonra ona otelde kendi odasını ayırttım. *Onunla orada kalmak istememiştim.*

"Sadece törenin bir klibi." Telefonunun ekranına bakıyor. "Adam kesinlikle yumruk atıyordu."

"Evet, değil mi?" Mitchell Atherton, bir zamanlar benim pahasına şanslı olan, kafası boş, züppe bir çocuk. Açgözlü ve düşüncesiz, ve kısa süreli bir seks için hayatını mahvedecek kadar aptal olduğuna hiç şüphem yok. Peki ya Eve? Eve ise... Kendimi, sanki onun derinliğini ve karmaşıklığını hala tadabiliyormuşum gibi, alt dudağımı işaret parmağımla okşarken buluyorum. Onun tatlı ve acı notalarının dengesi.

"O çok seksi."

"Mm." Ellerimde dans eden bir alev gibi. *Ve aynı derecede tehlikeli.* Beni meraklandırmıştı, ama gözleri ne kadar kararsa da, fısıldadığım emirlerim karşısında nefesi ne kadar kesilse de, ona karşı bir şey yapmaya niyetim yoktu. Hayatımın en güzel gecesi idi, ama bana en kötü hissi bıraktı.

Yalnız uyandığım için mi?

"Bekle, onu tanıyor musun?"

"Eğitilmiş bir tahmin," diye ekliyorum, sesim kesik kesik. "Hepsi çok klişe." "Ve o da öyle bir tip görünüyor."

Dikkatim dağılıyor. "Bu ne demek oluyor?"

"Muhteşem. Muhteşem göğüsleri var." Anlamsız bir şekilde omuz silkiyor. "Islak rüyalar için yaratılmış bir vücut." Bunun üzerine, telefonunu ellerime atıyor, bu da onu boğazlamaktan kurtarıyor beni. "Çal şunu," diyor. "Sonra da gününü güzelleştirdiğim için beni kahvaltıya götür."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım ve peçetemi masaya attım. Kolumu sandalyenin arkasına dayadım ve arkamda oturan kadınların masasına döndüm. "Sakıncası var mı?" Sarışının bir elinde tuttuğu telefona anlamlı bir bakış attım. Diğer elinde yarısı içilmiş bir mimosa vardı. Shoreditch Belediye Binası'nda dün yaşanan trajediye dair sosyal medya uygulamasını kapatırken yüzü kızardı.

Eve'e, eski sevgilisine taş atmasını izlemek için para ödeyeceğimi söylediğimde, bu fırsatın geleceğini hiç düşünmemiştim. Ama sonra Fin bana telefonunu attı ve Eve'in onu muhteşem bir şekilde reddettiği anın bir dakikalık kaydını izledim.

En azından ilk on iki kez izlediğimde çok iyiydi. Eve parıldıyordu ve bu beni ona yeniden aşık etti. Ama tek röntgenci ben değilim, videonun beğenileri, kaydedilmeleri ve paylaşımları her birkaç saniyede yüzlerce artıyor. Aynı restorandaki kadınlar grubu da dahil olmak üzere, tüm İngiltere videoyu izlemiş ve tekrar tekrar oynatmış gibi görünüyor.

"Senin sorunun ne?" diye sordu masanın diğer ucundaki esmer kadın, sözleri biraz pelték çıkıyordu. "O pislik damat senin arkadaşın mı?"

Eskiden Londra sokakları pazar günleri sarhoş futbol holiganlarıyla doluydu. Şimdi ise kadınlar, "Toplumun başkalarının acı çekmesinden zevk almasını sindirmek benim için zor."

"Toplumun başkalarının acı çekmesinden zevk almasını sindiremiyorum."

"Acı çekmeyi hak ediyor," diyor, gözleri bana ona karşı çıkmam için meydan okuyor.

Fin, Atherton hakkında ne hissettiğimi bildiği için gülmesini zorlukla bastırıyor. Dün taksi şoförü tarafından öldürülmesini önermiş olsam da, bunu yarı sarhoş bir grup yabancıyla tartışmaya niyetim yok.

"Ben gelinden bahsediyordum." Bu sabah otelimden gizlice kaçan, bana sadece ağrıyan karın kasları ve dilimde onun zevkinin tadı kalan çok sevimli gelin.

Acı çekiyor muyum? Kesinlikle.

"Konuşmayı kesmelisin," diyor Fin, sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla.

"Nişanlısının sadakatsizliğini keşfetmek yeterince kötü," diyorum, onu görmezden gelerek, "ama sonra kendini Londra'nın yarısının izleme zevki olarak görmek

zalimce, sence de öyle değil mi?"

"Onu alkışlıyoruz," diyor esmer kadın, kadehini kaldırarak. "Yorumları oku." Telefonunu bana doğru uzatıyor.

"O bir patron karısı!" diye araya girer arkadaşı.

Boğuk bir ses duyunca arkama bakıyorum ve Fin'in koltuğunda kambur oturmuş, eliyle gözlerini kapattığını görüyorum.

"Kendi başınsın," diye mırıldanır.

"O lanet olası bir kraliçe!" diye bağırır kızıl saçlı adam, birden sokak diline ve Amerikan aksanına geçer. "O burada olsaydı, ona bir içki ısmarlardım. Hatta hepimiz ısmarlardık."

Eğer burada olsaydı, muhtemelen onu yukarıya sürüklerdim, ve bunu sadece dedikodulardan korumak için yapmazdım.

"Kız kardeşine blogu için onunla röportaj yapmasını söylemelisin," diyor videoyu oynatan kadın. "Sosyal medyada herkes bunu konuşuyor. Haberlerin bunu yakalaması sadece an meselesi."

"Tabii, onu daha da küçük düşürün," diye mırıldanarak geri dönüyorum. "Kutsal patriarşi, Batman! Hiç anlamıyorsun, değil mi?"

"Feminizmin bununla ne ilgisi var?" Tekrar dönerek alaycı bir şekilde soruyorum.

Fin acı çekiyormuş gibi bir ses çıkarır.

"Sen bunu nasıl anlayabilirsin ki?" diye sordu kadınlardan biri. Ama ben herkesten daha iyi anlıyorum çünkü onun titrediğini hissettim. Kendini nasıl aşağıladığını duydum. Burada oturup başkalarının onu günün konusu yapmasına izin verirsem yazıklar olsun bana.

"Ah, dostum. *City Chronicle* çoktan haber yapmış. Şunu dinle!"

Telefonumu çıkarıp gazetenin çevrimiçi makalesini ararken, kendime onların kadar kötü olmadığını söylüyorum. Hayır, haber makalesi değil. Lanet olası bir dedikodu köşesi.

Küçük bir kuş bize söyledi...

dün Shoreditch Belediye Binası'nda gerçekleşen bir düğünde, gelin yeminini okumak yerine, aldatan nişanlısının müstehcen mesajlarını okuduğunda yaşanan skandal sahneyi anlattı. Konuklar (ve iddiaya göre

sadakatsiz damat) gelinin, ayrılmadan önce mihrapta acımasız intikamını alması karşısında nutku tutuldu.

Viral olan videoyu gördünüz mü? Küçük Kuş, aşağıdaki bağlantıya göz atmanızı önerir, çünkü (mutsuz) çiftin isimlerini bize ilk söyleyen kişiye beş yüz büyük para ödülü bekliyor.

"Tüm kindar, intikamcı..."

"Hafif kurtuldu." Tam arkamdaki kadın, sözlerimi tamamen yanlış yorumlayarak öfkeyle omzuma dirsek attı.

Onların bakışlarına dönüyorum, ama cevap veremeden Fin ayağa kalkıp masayı dolaşıyor.

"Bayanlar, lütfen arkadaşımı affedin. Gerçek şu ki, o çok derin duygular besliyor." Elleri birbirine kenetlenmiş, bakışları her birine değişiyor, yüzünde müşterilerimize kötü haberleri verirken taktığı maske var. Kalpleri ve zihinleri kazanmakta çok başarılıdır, bu yüzden ona bırakıyorum. "Ve, şey, o bunu söylememi istemez, ama yakın zamanda aşkta incindi." Burnumu çekip başımı sallıyorum. "Az önce gördüğünüz, bir başkasının acısını savunmak için gösterilen insani bir tepkiydi. Eminim hepimiz bunu anlayabiliriz. Hangimiz aşkta incinmemişiz ki?" Ve sonra kadınlara bir tur daha mimosa sipariş ederek mükemmel bir kapanış yapıyor.

"Sen de yakın zamanda aşkta incindin, değil mi?" der, koltuğuna geri kayarak. "Yatağa kelepçelenmedin mi ve metal bileğini sıyırmadı mı? Sıyrık mı kaldı?"

"Bu daha çok sana benziyor."

"Hayır. Sen değilsen, muhtemelen Matt'tir. Bu arada, o nerede?" Matt, büyük ölçüde gayrimenkul yatırımlarıyla uğraşan özel sermaye şirketimiz Maven Inc.'in üçüncü ortağıdır.

"Bu hafta sonu Dublin'de. Bu gerçekten gerekli miydi?" diyorum, arkamdaki gürültücü grubu işaret ederek.

"Sanırım sadece izleyebilirdim. Sen onların içkilerinden birini giyene kadar bekleyebilirdim. Hepimiz kıyafetlerin hakkında ne hissettiğini biliyoruz."

"Tabii ki, onları daha fazla sıvı mermiyle donat."

"Sadece çeneni kapalı tut ve gözlerini bu tarafa çevir, sorun olmaz."

"Fikrimi söylemeye hakkım yok mu?"

"Bunu nasıl söyleyeyim..." Parmaklarını birleştirip, dűřünceli bir şekilde bana bakar. "Sorun senin fikrin değil. O kadınlar, senin lanet olası mutsuz yüzün yüzünden yanlış bir izlenim edindiler."

"Bu çok fazla dűřünmeyi gerektirmiş gibi görünüyor."

"Sen her zaman pisliğin tekisin, sadece genelde bu kadar sinirli değilsin." "Ben stoik biriyim."

"Sanki biri mısır gevreğine işemiş gibi. Yani, neden senin baş dűřmanın aşāılanmasını görmek seni güldürecek diye dűřündüğümü anlayamıyorum," diye mırıldanarak kendi bardağına uzanır.

"O benim dűřmanım deęil," diye cevap veriyorum kibirli bir řekilde.

"O benim ilgimi çekmiyor.

Çoğunlukla."

"Keşke bu doğru olsaydı. Bazen ikinizin birbirinizden nefret edip, kendinizi aşsanız dünyanın daha iyi bir yer olacağını dűřünüyorum."

Bölüm 8

EVIE

"Ne demek o benim tek boynuzlu atım olamaz? Telefonu kulağımdan indirip hemen geri getiriyorum. "Kim öldü de seni benim patronum yaptı?"

"Kentucky'deki tüm burbonlar için bile senin patronun olmazdım." Riley burun kıvırdı. "Sen kontrol edilemezsin."

"Denemekten vazgeçme."

"Sanırım aradığın kelime *'tavsiye'dir*. Bilirsin, senin ve ruh sağlığın için endişelenen bir arkadaş gibi."

"Ruh sağlığım gayet iyi." Bir grup genç ön pencerenin önünden geçerken dikkatim dağıldı ve başımı kaldırıp baktım. Riley, Chelsea'nin çok lüks bir bölgesinde, pastel renkli cepheleri ve taşan pencere çiçeklikleriyle dar bir sokakta bulunan bir mews evinde yaşıyor. Başlangıçta at arabaları için tasarlanmış binaların sıralandığı bu sokaklarda, daha büyük evlerde yaşayanların atlarını ve hizmetçilerini barındırmak için, kaldırım taşları şirinlikten çok atların ayakları için döşenmişti. Günümüzde, bu sokağın sakinleri, iki yüksek adımlı gri atlı at arabalarından çok, beş yüz beygir gücündeki Aston Martin'lere sahip olmaya meyillidir. Londra'nın sanatçı ve varlıklı kesiminin yaşadığı bu sokak, aynı zamanda Instagram'da da popüler bir mekandır.

"Gerçeği söylemek gerekirse, dün gece tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Aklım almıyor. Tek gecelik ilişki hiç sana göre değil."

Kararsız bir ses çıkararak bacaklarımı çaprazladım ve parmağımı taytımın dizindeki deliğin etrafında gezdirdim. Aslında *benim* taytım değil, Riley'nin oda arkadaşı Lori'nin isteksizce bana ödünç verdiği tayt. Tanrım, sabah koşusu için kapıyı açtığında beni anahtarı ağzına sokmak üzereyken gördüğünde yüzündeki ifadeyi bir görseydiniz. *Gelinliğimle, saçlarım dağınık ve cildim sakal yanığı pembesi*. Riley'nin bunu yanlış anlamasına şaşırmamalı

yanlış anladı çünkü oda arkadaşı hafta sonu için gitmemiştir. *Onun dolabını huzur içinde yağmalamak buraya kadarmış.* Ama en azından Riley temizlikçisine anahtarını bırakmasını söylemiş. O olmasaydı, Lori beni içeri almayabilirdi.

"Her gün mihrapta aşağılanmazsın."

"Bence yanlış anladın, Evie. Kendine bir iyilik yap ve kuaföre gitme."

Elimi uzatıp, asi bir saç telini yakalayıp kulağımın arkasına kaydırıyorum. Ne tuhaf, daha dün saçımı uzatınca randevu almayı düşünüyordum. "Neden?"

"İntikam amaçlı saç kesiminin etkisi genellikle kısa sürelidir. Öte yandan intikam amaçlı saç kesimi... Onuncu sınıftaki büyük saç deneyini hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim? Ama dün gece intikam değildi." Bu, başka hiçbir şeye benzemeyen bir deneyimdi, bir daha asla yaşayamayacağım bir deneyim. "Ben bunu daha çok bir iyilik karşılığında yaptım olarak görüyorum."

Riley kıkırdar. "Oh, Bitchell buna *bayılacak*."

"Onun ne düşündüğü umurumda değil. Dün olanları ve ne kadar aptal olduğumu düşünmekten bıktım. Biliyorsun, o mesajları okuduğumda, o pisliğe olan aşkımdan ucuz bir mum gibi söndü." Parmaklarımı birbirine vuruyorum. Bu doğru ama tüm gerçek değil.

"Onu söndürmek isterdim," diye mırıldanır Riley.

"Yani, onu hiç tanımadıysam, onu nasıl sevebilirdim ki?" "Evie, tatlım. Aşk orgazm gibidir. Kendine bunu hissedip hissetmediğini soruyorsan

"Belki ikimiz de kendimizi aşık olduğumuza inandırdık, yoksa neden aldatmış olsun ki? Ve onu gerçekten sevseydim, hâl

"Belki ikimiz de kendimizi aşık olduğumuza inandırdık, yoksa neden beni aldattı ki? Ve onu gerçekten sevseydim, hala üzgün olmaz mıydım?"

"Bilmiyorum. Hala senin tek gecelik ilişkine nasıl tepki vereceğimi bulmaya çalışıyorum."

"Yüksek atının üzerinde hava biraz ince mi? Çünkü yakın zamanda ikizleri eve götüren birini hatırlıyorum. İkizler! Bu çok iğrenç." Kapı zili çalınca kaşlarımı çattım. "Kim olabilir?"

"Ne yazık ki, psişik güçlerim bu lanet bacağımla birlikte bozuldu."

"Çok huysuzsun. Daha iyi ağrı kesiciye mi ihtiyacın var?"

"Şöyle söyleyeyim: eğer burada olsaydın, beni bu ızdıraptan kurtarmanı isteyebilirdim. Lori açsın, belki o gelmiştir."

"Senin nerede yaşadığını bilmiyor." *Sanırım hiç sormamış.* "Ayrıca Lori yukarıda, muhtemelen bana benzeyen kuklaya iğne batırıyordur."

"O senden nefret etmiyor."

"O zaman neden yatak odasının kapısında *'Evie'den Nefret Ediyoruz Kulübü - Toplantı Başladı'* yazan bir not var?"

Riley, zil tekrar çalınca güldü.

"Kim pazar günü ziyaret eder ki?" diye şikayet ederek kanepeden kalkarım.

"Çılgın bir fikir, git öğren, çünkü burada işimiz bitmedi."

"Bitirdik. Dün geceyi sana anlatmak bir itiraf değildi," diye mırıldanarak koridorda ağır adımlarla yürüdüm. "Senin affına ihtiyacım yok, Peder Filthy." Ama yeni banka kartımın gelmesine ihtiyacım var. Bu sabah kartımı ve kredi kartımı kaybettiğimi bildirdim. Yeni kartın postayla gönderilmesi üç iş günü sürecekti. Tekrar ödeme gücüne kavuşmak iyi olacak.

"Sadece senin incinmeni istemiyorum." Riley'nin iç çekişi telefonun diğer ucunda duyuluyor.

"Onu tanımama gerek yok," diye cevap veriyorum, ön kapının kilidini açarken. "Onu bir daha görmeyeceğim. Bir kez oldu, bitti."

"Evet, ama..."

"Riley, o adama kalp gözlü emoji göndermiyorum. Her zamanki gibi, asıl noktayı kaçıırıyorsun, çünkü onun benim tek boynuzlu atım olduğunu söylediğimde, onun sihirli boynuzunu kastetmiştim. Ve boynuz derken, demek istediğim..."

"Onun penisini!"

Riley'nin sözleri, kapıyı açtığımda kulaklarımı tırmaladı ve midem birdenbire altüst oldu, sanki yumurtalıklarımın üzerine düşmüş gibi. Çünkü sokakta Oliver duruyordu, sanki Saint-Tropez'deki bir yatından yeni inmiş gibi görünüyordu. Jet rengi saçları güneş ışığıyla parılıyordu ve keten gömleğinin etekleri yaz esintisiyle dalgalanıyordu.

"Sihirli penis," diye tekrarlıyor Riley, önümde duran sihirli penis olan adamdan habersiz. "Düşündüm de, dün gece bağırdığını duydum galiba. Buradan, Fransa'dan. Daha sert, midilli çocuk, daha sert!" diye bağıyor, Evie'nin ecstasy'sine benzer bir şekilde. Sonra da kişiyor.

"Çok hevesliydin." Önümdeki görüntü, güneş gözlüklerini çıkarırken dumanlı bir ton ve şeytani bir gülümsemeye, o garip bir şekilde güzel gözleri beni olduğum yerde sabitler. "Merhaba, Eve."

"O kim?" Riley, telefonumu neredeyse düşürmek üzere olduğum için kalçamın yanından soruyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Kalbim içimden kayıp bacaklarımın arasına yerleşmiş gibi. Ayak bileklerimi çaprazlıyorum, sanki o da aşağıda kalp atışlarımı duyabilirmiş gibi, çok doğal bir şekilde.

"Belli değil mi?" Bakışları üzerimde dolaşıyor, okşar gibi. "Aman Tanrım!" Riley bağırıyor. "O tek boynuzlu at mı?"

"Kapa çeneni," diye telefona fısıldadım ve salona geri döndüm. "Kapıda kim olduğunu bilmek istiyorsan, Ring kapı zili takmalıydın." Telefonu kapattım ve ince salon konsoluna koydum.

Oliver bir adım geri çekilirken, ben ön sokağa çıkarım ve kapıyı arkamdan neredeyse tamamen kapatırım.

"Cidden, burada ne yapıyorsun?" Kalbim son derece uygunsuz bir yerde atarken, geçen yayaları fark ederek ses tonumu sabit tutmaya çalışıyorum.

"Ah." Oliver ellerini ceplerine sokar, bakışları kaldırım taşlarına düşer. "Anlıyorum," diye mırıldanır, pahalı loafer'ının tabanını sürter. "Beni gördüğüne sevineceğini ummuştum."

Memnuniyet göğsümü deliyor. "Buna inanmıyorum." Anlıyorum, ama inanmıyorum.

"Anlamadım?" Bakışları yükselir ve neredeyse baykuş gibi gözlerini kırpar.

"Bütün bu..." Ne demek istediğini anlamak için parmağımı sallarım.

"Çok sevimli bir şekilde utanmış, saçları dağınık bir romantik komedi erkek başrol oyuncusu gibisin." "Saçlarım dağınık değil." Kaşları kalkar.

"Ve ben utangaç olmayı hedefliyordum." utangaç görünmeyi hedefliyordum."

"Şüpheli." O dikleşirken gülümsememeye çalışıyorum. Belki Riley haklıydı. Belki de tek gecelik ilişkiler için yaratılmamışım, çünkü (ödünç aldığım) kapımın önünde bu kadar uzun, esmer ve yakışıklı birini görmekten pek de mutsuz değilim. "Hiç oldun mu?"

"Hayır, bir süredir gitmedim."

"Şaşırdım," dedim, Lori'nin yıpranmış tişörtünü göğsümde kollarımı kavuşturarak. *Kız beni seviyor, ne diyebilirim ki?* Yıpranmış pamuklu kumaştan sütyenim neredeyse görünüyordu — şu anda sahip olduğum tek sütyen

o da dün gece benden çıkardığı sütyen. Benim külot giymediğimi anlaması için bir adım atması yeter. *Onu yok ettiği için teşekkürler.* Ve bu, Pazar öğleden sonra sohbeti için pek uygun bir konu değil.

“Dün benim kişiliğim hakkında pek endişeli görünmüyordun. Beni içeri davet etmeyecek misin?” Bakışları kısa bir süreliğine ağzıma düşer.

“Beni nasıl bulduğunu söyleyene kadar hayır. Ve muhtemelen o zaman bile

olmaz.”

“Otel arabasını kullandın. Sabah uyandığımda konsiyerjden adresi sordum. *Yalnızdım.*”

“Ve ne düşündün? Gidişim bir hata olmalıydı.” Bana bak, tamamen tek gecelik ilişki kurallarını yazmışım gibi, çok havalı ve cesurum.

“Bu arada, neden gittin?” “Bizi bundan kurtarmak için.” Aramızdaki mesafeyi işaret ettim.

“Utaniyor musun?” Ağırlığını bir bacağına verip eliyle çenesine *V* işareti yaptı. “Çünkü dün gece çok daha rahat olduğunu hatırlıyorum.”

Sesi derimin altında titreşiyor. En azından bir yaya iki kez bakıp, şüphesiz onun ne demek istediğini anlayana kadar. “Sus!”

“Utaniyorsun,” diyor alçak sesle, keyifli bir kahkaha atarak. “Ne kadar çekici.”

“Konsiyerj sana arabayla nereye gittiğimi söylemezdi,” diye karşılık verdim, yanmakta olan yanaklarımı görmezden gelerek. “Tabii rüşvet vermediysen.”

“Otelin sahibiysen rüşvet vermek gerekmez.”

“Sen... *ne?*”

“Otelin sahibi benim. Rahat ol, Eve. Bu bir takip kampanyasının başlangıcı değil.”

“Bu tam da bir takipçinin söyleyeceği bir şey.”

Bana attığı bakış pek de iltifat sayılmaz. Ödünç aldığım, hiç de çekici olmayan spor kıyafetlerimle, makyajsız yüzümle ve saçlarım da yuvarlanan ot gibi dururken onu suçlayamam. Ciddi bir takipçi muhtemelen başka yöne koşardı.

“Seninle konuşmam gerektiği için buradayım.”

“Neden?” O arka cebine uzanıp telefonunu çıkarırken içimde bir tedirginlik uyanıyor. *Yırtık külotumdan daha iyi.* Sessizce telefonu bana uzatıyor ve gözlerim ekrana kayıyor. “Pulse Tok mu?” Popüler

sosyal medya uygulaması zaten açıktı. "Seni bu tür birine benzetmezdim."

Benim telefonumda da var, çoğunlukla makyaj videoları ve çılgın danslar için. Belki de öyle bir şey bekliyorum, bu yüzden beynimin bunu anlaması biraz zaman alıyor. Gördüğüm şeyi anlamlandırmak için. Ses açık değil, ama ihtiyacım da yok, çünkü gelinliğimi tanıyorum. Evet, bu benim, intikam dolu ve (görünüşe göre) zihinsel bir çöküntü yaşıyorum.

"Oh. Oh hayır." Midem bulanırken elimi ağzıma götürüyorum. Oliver, ben sallanırken bana uzanıyor ama bayılmak üzere değilim. Ya da belki de öyleyim, çünkü popom kapıya çarpıyor ve kendimi ağır bir şekilde otururken buluyorum. "Bu... çok kötü."

"Öyle mi?" Çömelir, bakışları benimkilerle aynı hizadadır, ama o çarpıcı gözlerinde hiç sempati yoktur.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Bunun kaç kez izlendiğine bir bak!" diye soruyorum, telefonunu uzatarak. Küçük bir düğün, daha az kişinin benim rezilliğini görmesi anlamına gelir diye kendimi teselli ediyordum. *Ne komik.*

"Son sayımda altı milyon." Ona geri vermeye hazır olmadığım anlaşılınca elini geri çekiyor. "Ama eminim çoğu kişi bunu birden fazla kez izlemiştir."

"Bu ne işe yarar ki? Ve şimdi sekiz milyon oldu! Londra'da bunu izlemeyen kimse kaldı mı?"

"Viralın bölgesel veya dünya çapında olabileceğini söylediler."

"Aman Tanrım." *Evde mi?* Kalbim, kaçmaya çalışır gibi göğüs kafesine çarpmaya başladı. "Hey, hayır! Henüz bitirmedim," diye şikayet ettim, ama bu sefer telefonu benden almayı başardı.

"Nasıl bittiğini biliyorsun." "Ben ve dünyanın yarısı!"

"Bu tam olarak doğru değil. Dün gece otel odasında sadece ikimiz vardık." Sesinde dumanlı bir ima var, ama sözleri belirsiz bir şekilde tehditkar geliyor.

"Senin otelin, demek istiyorsun." Söylememesi beni rahatsız ediyor, ama bu haberi neden şaşırtıcı bulduğumu bilmiyorum. Zenginler çok güvenilmez bir gruptur.

"Söyleseydim bir fark eder miydi?" Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda, bacaklarımın arasında o belirgin titremeyi hissediyorum. "Sanmıyorum."

Ne düşünüyordum ben? Oliver gösteriş meraklısı olmadığı için farklı olduğu anlamına gelmez.

"Sorun dün gece değil, milyonlarca izleyicinin önünde kendimi rezil ettiğim için."

"Yorumları okumalısın. Çok fazla hayranın var."

"Yapma." Elimi dur işareti gibi kaldırıyorum, çünkü bundan iyi bir şey çıkmayacak. Ya da onun burada olmasından. "Bana ne istediğini söyle. Bana bunu göstermek için bu kadar yolu geldiğini biliyorum." Telefonuna baktığımda midem bulanıyor.

"Sana bir teklifim var."

"Teklif mi?" Ses tonum, yanımızdan geçen bir çiftin aniden dönmesine neden oldu. "Benim teklif ettiğim şey bu *değildi*."

Belki de bu bir hayalden ibaretti. Onunla geçirdiğim gece eğlenceli bir kaçamaktı, ama aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım.

"Bak Oliver, bunların hiçbirine vaktim yok. Param yok," diyorum ve sorunlarımı parmaklarımla saymaya başlıyorum, "telefonum yok, kıyafetim yok, bu ülkede daha ne kadar kalabileceğimi bilmiyorum ve şimdi de hayatımın boktan durumuna bir de, beni kokainman bir gelin gibi gösteren viral bir video eklendi!"

"Sana söylemeye çalıştığım gibi, sana yardım edebilirim."

Gülüyorum. Çılgınca. Alternatifine boyun eğmektense bu daha iyi.

"İçeri girip bunu konuşalım mı?" diye soruyor, ben sakinleştikten sonra. En azından görünüşte.

Sanki ilahi bir müdahale bekliyormuş gibi gökyüzüne bakıyorum, ama sadece zaman kazanmaya çalışıyorum. "Hayır," diye cevap veriyorum, başımı eğerek. Lori'nin hayatımın nasıl parçalandığını duymasına gerek yok. Bir de, önümde çömeldiğinde kolonyasının kokusunu aldığım küçük bir sorun var. *Ve dün nasıl gittiğini biliyoruz.*

"Bu, sokakta yapılacak bir konuşma değil," diyor. "Kaçarsam ne olacak?"

"Evet, peki." Kaşlarını kaldırdı. "Kravat takmadığımı fark ettin."

Bu alçakça bir darbe miydi, yoksa hoş bir darbe mi? Vücudumun titremesine bakılırsa, bunu söylemek zor. "Seni içeri davet edemem."

"Davet edemiyor musun, yoksa etmiyor musun?" Cevap vermediğimde, alışveriş merkezinin başladığı sokağın sonuna doğru bakıyor. Işık zincirleri asılı ve renkli bayraklar, zanaatkar fırınların, geleneksel peynircilerin ve lüks restoranların bulunduğu eski binaların arasında dalgalanıyor.

bu güneşli yaz gününde turistler ve zengin yerlilerle dolup taşıyordu. "Neden bunu bir içki içerken yapmıyoruz?"

"Tabii. Izgara restoranına ne dersin?" Dik durup giysilerimi çıkarmayacağım bir yer olsun. *Bugün hiçbir yerde yer bulamayacağımızı* düşünerek, içimden kötücül bir sevinçle gülümsüyorum. En azından bu toplantı kısa sürer.

"Harika." Zarif bir şekilde ayağa kalkıyor, geniş omuzları beni gölgede bırakıyor. "Gidelim mi?"

"Sen git. Ben biraz hazırlanmam lazım," diye cevap veriyorum, uzattığı elini görmezden gelerek. Bununla demek istediğim, "Lori'nin ayakkabı numarası benimle aynı mı" diye bakmak, çünkü ayakkabısız olmanın yeni boho tarzı olduğunu iddia edemem.

"Görüşürüz."

Ağzım bükülür. "Çünkü bu bir tehdit gibi gelmedi. Hayır, hiç de değil. Anladım. Nerede yaşadığımı biliyorsun."

"Şimdilik," diye gizemli bir cevap verir. Sonra arkasını döner ve bana kot pantolonlar için yaratılmış bir poposu olduğunu hatırlatır. Ama güvenmediğin bir şeyi gerçekten takdir edemezsin.

Bölüm 9

OLIVER

On beş dakika sonra, Eve restoranın arkasındaki masaya yönlendirilirken sinirli görünüyor. Geldiğimde, rahatsız edilmeyeceğimiz bir yer istedim. Belki de onu rahatsız eden budur.

"Burası çok kalabalık." Soluk yeşil renkli banket koltuğuna otururken sesi oldukça hafif.

"Sanki bu sürpriz değilmiş gibi konuşuyorsun." "Yoğun olacağını biliyordum."

"Çok meşgul, umuyordun?" Hostese verilen elli dolarlık bahşiş sadece bu sorunu çözmekle kalmadı, aynı zamanda bize gözden uzak bir masa da sağladı. "Seni engellemek isteseydim, seninle birlikte gelirdim. Hiçbir şey hobo chic kadar *premium tahsisi* ifade edemez ve bu şey gardırop arızasından bir adım uzak," diye ekliyor, yıpranmış pamuğu çekiştirerek.

O, öfkeli bakışını başka yöne çevirirken, ben de ona bakmak için bir an fırsat buluyorum. Gerçekten farklı görünüyor. Dün, yeni cilalanmış bir inci gibi parlıyordu, bugün ise gelinin yerine, evlenmek için yeterince yaşlı görünmeyen bir kadın var. Yüzünde makyaj yok ve saçları biraz dağınık. Farklı, evet, ama yine de aynı derecede güzel.

"Bir erkek umut edebilir." Ona, amacımı gerçekleştirmeme pek yardımcı olmayacak, pişmanlık duymayan bir gülümseme atıyorum. Garson, içecek siparişlerimizi getirmek için masaya yaklaşınca, daha fazla gaf yapmaktan kurtuluyorum. "Bir Macallan," diyor şarkı söyler gibi, lowball bardağını önüme koyarken. "Ve bayan için bir kadeh Ruinart."

"Benim için mi sipariş veriyorsun?" Eve masanın diğer tarafından alaycı bir şekilde sorar.

"Dün gece benim karar vermemden rahatsız görünmüyordun." Koltuğuma yaslanıp, kadifemsi sırtlığı elime alırken, iki kadının

yanakları kızarıyor. Garson, çekici olmasına rağmen beni hiç etkilemiyor, ama Eve'in yüzündeki somurtkan ifade, masanın üzerinden eğilip yüzündeki somurtkanlığı yalamak istememe neden oluyor. Onun muhalefeti bana ayrı bir zevk veriyor.

"Peki, afiyet olsun!" Garson topuklarını döndürerek uzaklaşır. "Zavallı kızı utandırdın."

"Sen utanmadın."

"Hayır." Somurtkanlığı ve kızarıklığı daha da derinleşir. "Ben de aldığım kadar veririm."

"Evet," diye onaylayarak gülümsememi hafifletiyorum. "Bu özelliğini seviyorum." "Ne istiyorsun, Oliver?"

Cevabım, bakışlarımın üzerinde dolaşması, dudaklarımın dün gece tadını çıkardığı bazı yerlerde durmasıyla verilir. Kulağının altındaki çukur. Omuzu ile boynu arasındaki şehvetli kıvrım. O kadar çok reddedici ama benim sikimi o kadar mükemmel saran dudaklar. Ne yazık ki, daha acil meseleler var, ama bir erkeğin dikkatinin dağılmasını suçlayamazsınız.

"Eşyalarından ve telefonundan bahsettin. Onları geri almana yardım edebilirim. Para ve kalacak bir yer de."

"Yardım etmek mi istiyorsun?" Kaşları güvensizlikle çatıldı. "Neden?"

Bu teklif, amacımı gerçekleştirmek için bir araç, pazarlığımın ilk noktası. "Bir şey karşılığında."

Öne eğildi, gözleri ışıktan aniden altın rengi oldu. "Nasıl unutabilirim? Sen şövalye ruhlu biri değilsin."

"Dün gece bu durum seni çok rahatsız etmemiş gibi görünüyordu." "Dün gece başka seçeneğim yoktu."

"İşler değişti mi?" diye soruyorum, onun ima ettiği şeyi görmezden gelerek — bu, etkisini göstermeyen bir hakaret. Beni o takip etti. Bir bakıma, suçlu olan sadece kendisi. Birlikte geçirdiğimiz gece olmasaydı, Pulse Tok kaydına ya da o sarhoş kadınlara karşı öyle tepki vermeyebilirdim. Ya da Fin'in, Atherton ve benim birbirimizden nefret ettiğimiz yönündeki iddiasını kafama takmazdım. O ikimizi de becerdi — gerçek bu. Önce beni, sonra Eve'i. Onun bu konuda isteksiz bir ortak olacağını beklemiyordum.

"Ben evsiz değilim." Dirseklerini masaya dayayıp, elini yanağına koydu. "Yani, ne kadar eğlenceli olsa da, tekrarına ihtiyacım yok." Bardağını ağızına götürdü, gözleri bardağın kenarından parıltıyordu.

"İhtiyaç çok aldatıcı bir şey."

"Öyle mi?" Bardağını masaya koyar, başparmağı ve parmağıyla narin sapı aşağı doğru kaydırır.

"Arzu ile bu kadar yakından bağlantılı olduğunda." Sapla oynamaya devam etmesini izlerken, hareketlerinin kasıtlı olup olmadığını merak ediyorum. "Dün gece beni yatağa atmak için manipüle etmene gerek yoktu. Odayı zaten kullanıyordun." Cevabım, karnımdaki gerginliği ve sertleşen penisimin rahatsızlığını ele vermiyor.

"Seni ikna etmekte *çok* zorlandığımı hatırlamıyorum."

Kadehimin içindeki kehribar rengi sıvıyı döndürdüm. Burada görülecek bir şey yok. Sadece birbirlerine eziyet eden iki insan. "Sanırım bu senin bakış açına bağlı." Gülümsememi gizlemek için kadehi dudaklarıma götürdüm. Ya da onun beni ne kadar sertleştirdiğini itiraf etmemek için.

"Oliver Deubel. Sen eşsizsin." Ama bu, yavaşça başını sallayarak yaptığı, gülümseten bir tür hakaret.

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim."

"Ama sen bunu iltifat olarak söylemezsin." Gözleri aşağıya doğru kayarken, bir bukle serbest kalır ve yanağına sarkar. Kendimi tutamayıp masanın üzerinden eğilirim ve parmağımla bukleyi yakalar, sonra onu kulağının arkasına doğru iterim.

"Yanıyorsun. Senin hakkında sadece iyi şeyler söyleyebilirim."

Derin bir nefes aldı, sonra hareketsiz kaldı, bu küçük, anlamlı hareket kafamda bir ampulün yanması gibi bir etki yarattı. İnkâr etmesine rağmen, bana karşı istediği kadar bağışık değildi. İkinci ipucu, onun ifadesini gördüğümde ortaya çıktı: bu durumdan hiç hoşlanmamıştı.

"Yardıma ihtiyacım olduğunu sanmıyorum." Geri çekilirken, parmağıyla bardağındaki buğu izini siler, bu hareket konuşmamızın tonunda bir değişiklik olduğunu gösterir. "Yarın balayına çıkacağını düşünüyorum. O zaman daireye girebileceğim."

Sanmıyorum. Dün planlarının suya düştüğünü gördükten sonra.

"Ne kadar da çekici. Onunla nasıl birlikte oldun?"

"Gördüğün gibi, boktan bir sonu olan uzun bir hikaye."

"Sonun doğru olduğunu söyleyebilirim," dedim elimi hafifçe sallayarak. Buna karşılık, o hiçbir şey söylemedi. "Anahtarın olmadan daireye nasıl gireceksin? Shoreditch'ti, değil mi?"

"Bir yolunu bulurum."

"Tabii intikamcı birine dönüşmediyse."

"Beni aldatmak yeterince acımasızca değildi sanki?"

"Seni kovalarken çok pişman görünüyordu." Eve, burnunu çekerek koltuğuna geri oturdu.

"Ama doğaçlama çekilmiş düğün videosunu gördüğünde aynı hikayeyi anlatmaya devam edeceğinden emin değilim."

"Öyle olacağını varsayıyorsun." Kollarını kavuşturdu, çenesi inatçı bir ifadeye büründü.

"Misafirlerinden biri onu platforma yükledi. Bu sadece zaman meselesi. Sanırım kendini oldukça aşağılanmış hissedecektir."

"Ve bu beni mutsuz mu etmeli?" "Bunu fazlasıyla hak ediyor," diye katılıyorum.

"Ve bu benim sorumluluğum değil. Ben kaydetmedim ya da yüklemedim."

"Doğru, ama insanlar tuhaf yaratıklar. Kendi hatalarımızı alıp başkalarının suçu haline getirebilmemiz çok garip."

"Ona bırak."

"Yanlışları ve utancı muhtemelen içe dönerek bir adaletsizlik hissine dönüşecek. Haksızlığa uğramış hissine. Aşağılanma, insanları sonrasında çok mantıksız hale getirebilir."

"Aşağılanmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum, Oliver."

"Evet, intikamını aldın." Orada. Sonra benim yatağında. "Oldukça muhteşemdi, ama muhtemelen onun da aynısını yapmaya çalışacağına hazırlıklı olmalısın."

"Hatalı olan o," diyor, bu sefer daha az coşkuyla. "Ben bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım..."

Telefonumu aramızdaki masaya koyduğumda sözleri kesildi. "Bu olayda pek iyi bir izlenim bırakmadı." Ekrana boş boş dokunarak, sanki daha önce kaydetmemişim gibi uygulamada onu arıyormuş gibi yaptım. Ya da onlarca kez izlememişim gibi. Reddedilen bir kadının öfkesi cehennem kadar şiddetlidir. *Muhteşemliği de yoktur.* "Bu tür bir utançtan hoşnut olan çok az erkek vardır. Öte yandan, yorumları okumak için biraz zaman ayırmalısın," diye ekliyorum, başımı kaldırarak. "Görünüşe göre oldukça güçlü bir kardeşlik kurmuşsun."

"Kadınlar sokakta ona sataşmaya başlarsa bu benim suçum olmaz."

"Ama o da öyle mi görecektir? Ne kadar kazara olursa olsun, oldukça büyük bir platform yarattın. O, başarısızların poster çocuğu haline geldi. Bunun etkisi kaçınılmaz olarak kişisel hayatına ve işine de yansıtacaktır."

Bardağımı kaldırıyorum. "Bir tür misilleme yapmaya kalkışmasa şaşırırm."

"Deneyebilir." Bana ateşli bir bakış attı.

"Sen ve ben mantıklı insanlarız. Mitchell ise, ikimizin de deneyimlerine göre, tam tersi. Sonuçta, sevdiği kadını aldatmak için özel bir pislik olmak gerekir."

"O beni hiç sevmedi." Cevabı acı bir kahkaha ile ağzından dökölüyor.

"Ona göre sevdi. Hala da seviyor."

Duruşu sertleşir. "Ne demek istiyorsun?"

"Merak etme, onunla konuşmadım. Dün gece olanları bilmiyor."

"Umurumda değil," diye tiz bir sesle söyler.

"Ben umursuyorum," diyorum yumuşak bir sesle. "Onun böyle güzel bir anıyı lekelemesine izin vermem." Aklım o anın bir parçasına takılıyor. Göğüsleri bana bastırıyordu, ellerimi saçlarına kaydırdığımda o kadar şehvetli ve dolgundu ki. *Altın rengi. Kehribar rengi. Kırmızı. O kadar çok renk.* O başını geriye atıp bana yaslanırken parmaklarım ipeksi saçlarına dolanıyordu. Neredeyse çıkardığı yumuşak sesleri duyabiliyor, nefes nefese yalvarışını yanağımda hissedebiliyorum. Ama bu işe yaramaz. "Telefonuma bıraktığı mesajları dinlemek ister misin?" İşaret parmağımla uygulamadan uzaklaşıyorum. "Oldukça fazla var." İnternet basındaki makalelerden bahsetmeyeceğim. En azından şimdilik.

"Seni aradı mı?"

"Yola çıktıktan sonra onlarca kez aradı." Kuşkusuz benim iyi niyetimi kazanmaya çalışıyordu. Ne yazık ki onun için, benim iyi niyetim yoktu.

Başparmağı ve işaret parmağıyla kokteyl peçetesinin kenarını yuvarladıktan sonra başını kaldırdı. "Neden bana söylemedin?"

"O zaten gününü mahvetmişti." Tek omuzumu silktim. "Aynı kategoriye sokulmak istemedim." Bir duraklama. "Onunla konuşmak ister miydin?"

"Onu bir daha görmek istemiyorum." Sanki bir gerçeği belirtir gibi, cevabında hiçbir duygu yoktu.

"O zaman onları sileceğim." O beni izlerken tam da bunu yapıyorum. "Onun numarasını engelle."

"Onunla bir daha uğraşmak istemiyorsan, her zaman evine dönebilirsin," diye önerdim, dün onun ima ettiği bir konuyu

"Connecticut'a mı?"

"Connecticut'a mı?" Başını salladı. "Beni hayatımdan, işimden ve sevdiğim yerden uzaklaştırmıyor. Arkadaşlar edindim. Sorumluluklarım var. Hayır," diye daha kararlı bir şekilde ekledi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Vize sorunları bir yana."

"Elbette." Cevabı rahat, ama gözlerinin arasındaki kırılganlık endişesini ele veriyor.

İçkilerimizi yudumlarken, ama tadına bakmadan, ona bu konuyu düşünmesi için biraz zaman verdim, sonra tekrar konuşmaya başladım. "Gerçekten bilmem için bir nedenim yok, ama sesi oldukça ikna edici geliyordu."

"Bu konuda çok tecrübeli," diye cevaplar düz bir sesle.

"Aşk, aşağılanma gibi, insanları aptalca şeyler yapmaya itiyor."

"Sadece pislik olmak seni yalan söylemeye ve aldatmaya zorlar. Bak," diyor, parmaklarıyla bardağının tabanını üçgen şeklinde tutarak. "Ne yaptığı umurumda değil. Giysilerimi Goodwill'e bağışlayabileceğine, eşyalarımı üçüncü kattaki penceresinden sanki yağmur gibi dışarı atabileceğine karar verdim. Ne olursa olsun. Artık bitti. Sadece çantam, telefonum, pasaportum ve birkaç kişisel belgem lazım. Şimdi, benim sorunlarımdan bahsetmeyi bırakıp beni buraya neden getirdiğini söylesene."

"Hemen meselenin özüne mi girelim?"

"Adama bir ödül verin."

"Tamam. Senden üç ay istiyorum." "Ne için üç ay?"

O somurtkan ifade. Sanırım onu ısırp dilimle yumuşatırdım.

"Zamanından, karşılıklı olarak."

"Bu mantıklı değil."

"Bir şeyin karşılığında bir şey," diye cevap veriyorum, ona açıklamaktan çok onu daha fazla kızdırmak için.

"Ne anlama geldiğini biliyorum. Sadece bu durumda ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Eşyalarını, telefonunu, senin için geri alacağım, istersen bugün. Arkadaşının yanında kalmak zorunda kalmayacaksın... ya da daha önce sana bağırın her kimse." O ön kapıyı kapattığında, bir an durdum. O eski evler ses yalıtımı konusunda pek iyi değiller.

"Duydun," dedi yorgun bir şekilde, başını ellerine gömerek.

"Oldukça tartışmalı bir ses gibiydi."

"Sadece bana başka bir tişört ödünç verir misin diye sordum."

"Hiçbir şey ödünç almana gerek yok." Ama sana istediğin kadar benim sikimi, ağzımı ve parmaklarımı ödünç veririm.

"Seninle kaderimi birleştirirsem," diyor burun kıvrarak. "Üç ay boyunca..." Gözleri beni spekülatif bir şekilde süzerken, neredeyse gülmek üzereyim.

"Evet, bu bir avantaj olabilir, sanırım. Ve para. Sana zamanın için ödeme yapacağım." Ağzı açık kalırken boğazından şaşkın bir ses çıkar, ama ben devam ederim. "Fiyatını söyle."

"Bu, en azından birimizin hapse gireceği türden bir anlaşmaya benziyor. "*Fuhuş*" kelimesini heceleyebilir misin, Oliver?"

"Benim teklifim öyle değil."

"İyi, ben eskort değilim. Ben veterinerim."

"Asil bir geçim kaynağı. Seninle sevişmek çok zevkliydi, ama teklifimin amacı bu değil."

"Sesini alçaltır mısın?" diye fısıldayarak tıslar, gözleri omzumun üzerinden kayar.

"Senden yardım istiyorum, vücuduna erişim değil," diye karşılık verdim, ikisini de arzularken. "Bir ilişki görünümü lazım bana, istikrarlı bir ilişki. Surrey'de satılık bir bina var. Ne yazık ki satıcı oldukça eski kafalı."

"Nasıl eski moda?"

"Onun elinden bir geliştiricinin eline geçmesini istemiyor."

"Özellikle sen," diye sezdi.

"Benim niyetlerime güvenmiyor."

"Nedenini anlayamıyorum," diye mırıldanıyor. "Ah, dur, evet, anlayabiliyorum."

"Binanın bozulmadan kalmasını istiyor ve bunu sağlamanın en iyi yolunun özel bir alıcıya satmak olduğuna inanıyor. İstikrarlı bir ilişkisi olan biri. Ayrıca kendisine kur yapılmasını istiyor. Bir debutant gibi kur yapılmasını."

"Sen ise sadece yaşlı kadını iç çamaşırlarından çıkarmak istiyorsun. Bunun senin için neden sorun olduğunu anlayabiliyorum," diye ekliyor, gülümsemesini zorlukla bastırarak. "Sen takip edilen taraf olmayı tercih ettiğin için."

"Sanırım kur yapmayı manipülasyonla karıştırıyorsun."

"Her halükarda, tüm bunlar *senin* sorunun gibi görünüyor." Mutlu bir şekilde işaret parmağıyla havayı dürtüyor. "Bir eskort ajansını arayarak kolayca çözülebilecek bir sorun, bence. Ya da seks anlaşmanın bir parçası değilse, bir aktris deneyebilirsin." Ellerini kaldırıyor: minyatür bir zafer omuz silkme hareketi. Sanki tüm sorunlarımı çözmüş gibi.

"Mitchell sana ne zaman evlenme teklif etti, Eve?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" Elleri düşer, ifadesi temkinli hale gelir.

"O da aynı mülkle ilgileniyor."

"Parayı nereden bulacağını bilmiyorum." Gözleri yüzümde dolaşiyor, emin değil.

"İkimiz de aynı işin içindeyiz. Bunu biliyorsun."

"Ama aynı ligde değiliz. Sen bir otel sahibisin. Mitch ev alıp satıyor. Senin şoförün ve Bentley'in var, o ise..."

"O kadar zengin değil," diye onayladım. Dirseklerimi masaya dayayarak, parmaklarımı önümde birleştirdim. "Ama o kadar da geride değil. Dün, ona karşı neyim olduğunu sordun. Geçen yıl, yenileme için ayrılmış bir arsa için benden daha yüksek bir teklif verdi."

"Hepsi bu mu? Onu bu yüzden mi sevmiyorsun?" Sesinden pek etkilenmemiş gibi geliyor, sanki milyonlarca dolarlık kâr kaybı üzülmek için yeterli değilmiş gibi.

"Sana söylediğim şeyin önemli olan kısmı, o arazinin on milyon dolara satılmış olması."

Kafasını sallamaya başladı. "Mitch'in o kadar parası yok. Ben bilirim. Kiralık tek yatak odalı bir dairede yaşıyor. Kiralık bir elektrikli araba kullanıyor."

"Apartmanda yaşıyor, ama kira ödemiyor. Bina onun. Arazisini satın almak için on milyonu vardı, ama aynı zamanda yatırımcıları çekecek kadar da başarılı. Bu da, geçmişte iyi kazançlar elde ettiğini gösterir."

"Bu bilgiyi nereden aldığını bilmiyorum, ama çok yanılıyorsun."

"Neden? Sana söylemediği için mi? Evlilik öncesi sözleşme imzalamayı istemediği için mi? Bunun bir anlamı olmazdı," diye ekliyorum, o şok içinde başını geriye atarken. "İngiltere'de bu sözleşmeler kağıt parçası kadar bile değeri yok. Ayrıca, tüm parası yabancı paravan şirketler aracılığıyla aktarılıyor. Onun servetinden bir kuruş bile alamazsın."

"Onun parasını istemiyorum, onun parası olduğunu bile bilmiyordum!" Yüzü kızardı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve yalvarır gibi baktı.

"Yine de, sana birden fazla konuda yalan söylemiş gibi görünüyor. Oldukça kurnaz biri. Bak, arazi ihaleye çıktı ve benim teklifimin en rekabetçi teklif olduğunu biliyordum."

"Bu hiç de şüpheli gelmiyor." "Yine de benim teklifim geçildi."

"Olur böyle şeyler," diyor belirsiz bir şekilde. "Belki de sadece daha fazla teklif vermiştir."

"Demek istediğim, nasıl bu kadar yüksek bir teklif verebildiği, çünkü daha sonra onun benim kişisel asistanım Lucy ile yattığını öğrendim." Çenem geriliyor. Bir gün, bunu hatırladıkça azı dişlerim muhtemelen toza dönüşecek. Lucy ile olanlar, tüm bu üzücü ve iğrenç olayın en acı verici kısmıydı. Sonuçları... Eh, bunların hiçbirini düşünmek istemiyorum.

Eve solgunlaşır ve sessizleşir, bardağına uzanırken parmaklarının titrediğini fark ederim.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum. Daha da garibi, bunu içtenlikle söylüyorum.

"Sen beni aldatmadın. İlişkimiz boyunca yüzüme yalan söylemedin."

"Yine de üzgün olabilirim. Seni üzgün görmek istemiyorum."

"Üzgün değilim," diye keskin bir şekilde karşılık verir. "O pislik benim gözyaşlarımı hak etmiyor."

"Seni daha da kötü hissettireceğim için üzgünüm. Mitchell ve benim ilgilendiğimiz mülk, mirasının devam etmesini isteyen bir adama ait. Kendi ailesi yok ve yaşlılığı nedeniyle, yapabileceği en iyi şeyin onu bir ailenin olduğu ya da en azından yerleşik bir hayat sürmeyi planlayan birine satmak olduğuna inanıyor. Mitchell'ın bunu kullandığını biliyorum."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Bence biliyorsun, Eve. Ne zaman evlenme teklif etti?"

"Şubat ayında."

"Kısa bir nişan mı?"

"Yeterince uzun." Kaşlarını çattı. "Bu onun fikri miydi, senin mi?" "Ne önemi var?"

"Zaman çizelgesi uyuyor." Sözlerimin etkisini azaltmayacağını bilerek, umursamazca omuz silkiyorum. "Eğer onun itiraf ettiği şeyin aşk olmadığından eminsen" — vurgu yapmak için telefonuma dokunuyorum — "o zaman belki de onu buna iten ihtiyacı."

vurgu yapmak için telefonuma dokunuyorum—"o zaman belki de onu harekete geçiren ihtiyaçtı."

"Bana evlenmek için evini almak istediğini mi ima ediyorsun?" Sözleri inanılmaz gelmek için söylenmiş, ama ben onlarda incinmişliği duyuyorum.

"Çok güzel bir ev. Daha doğrusu, eski bir malikane." Dokuz bin dönümlük arazisi olan bir malikane. Mitchell'ın imrendiği statünün sembolü, benim onu elinden alıp otele çevirmeye niyetli olmasaydım, şüphesiz başarısının tacı olacağını düşündüğü bir malikane.

İlgi duyduğunu hiç gizlemedi. Buna karşılık, düğünü neredeyse ulusal bir sırdı. Bunu ilk kez Eve kucağıma atladığında duydum, ki şimdi bu çok mantıklı geliyor. Eve, Mitchell'ın Northaby House'u ve onunla birlikte gelen her şeyi ele geçirmesine yardım edecek mükemmel kadın ve eminim Mitchell benim de aynı sonuca varacağımı bilmek istememişti.

Çok yazık. Planları gerçekleşmeyecek. Bu çirkin ev benim olacak. Doğrusu, sırf kinimden dolayı onu yerle bir ederdim, ama İngiliz yasaları mirasını çok korur. İntikam için çok şey yaparım, ama hapishane üniforması giymek bunlara dahil değil.

Onu mahvetmekle yetineceğim.

Adım 1. İhtiyacı olan kadını çalmak.

Kafasını karıştır. Ona şunu düşündür: *Aralarındaki ilişki gerçek mi? Deubel benim neden evlenme teklif ettiğimi biliyor mu? Eve biliyor mu?*

Adım 2. Northaby'yi ondan çalmak.

Finansal olarak asla toparlanamayacağını düşünüyorum. Profesyonel olarak da asla. Yatırımcılarının gözünde tamamen küçük düşecek, mahvolacak. *Tıpkı Lucy'yi mahvetmek üzere olduğu gibi.*

"Hâlâ saçma."

Cevap vermeden önce durakladım. Bu mülkün en sıra dışı yönünü, onun bu planın içindeki yerini açığa vurmada bunu nasıl açıklayabilirim? Onun tüm gerçeği bilmesi ikimize de yardımcı olmaz.

"Bu onu ünlü yapma potansiyeline sahip. Bu, tarihin ünlü bir parçası. Eşsiz. Muhtemelen ulusal bir ünlü olacak. Seni sevmediğini ima etmiyorum," diye ekliyorum.

"O kelimenin anlamını bilmiyor."

"Kabul etmelisin ki, teklifinde bir miktar çıkarcı bir unsur olabilir."

"Kimse iş anlaşması için evlilik teklifi yapmaz." Kendini ikna etmeye çalışıyor gibi geliyor.

"Birkaç gün önce, onun aldatması hakkında da aynı şeyi söyledin. Şimdi farklı düşünüyorsun. Senin nedimen ve benim asistanım." Bir iç çekerek arkama yaslandım.

"Affedersiniz." Banket koltuklarından hızlıca kalkmak mümkün değil. Hareketleri beceriksiz ve sarsıntılı; benimkiler ise biraz daha az, çünkü görgü kuralları gereği ben de ayağa kalkıyorum.

"Eve." Parmaklarımı onun ön koluna doladım, o da hareketsiz kaldı, ama bana bakmadı. "Üzgünüm." Bu karmaşaya onun karışmış olmasına üzgünüm. "Söz veriyorum, bundan iyi bir şey çıkacak."

Elinin tersiyle gözyaşını silerken göğsümde ani bir acı hissediyorum. Onu kollarıma almak istiyorum, ama bu beni onun kadar kötü yapar. Ve gerçek şu ki, istediğimi elde etmek için ona bundan çok daha fazla zarar vereceğim.

"Tuvaletler nerede?" diye soruyor geçen bir garsona, daha yaşlı bir kadına, az önce gördüğüm kız değil. Kadının gözleri parmaklarıma kayıyor, durumu yanlış yorumlayarak öfkeli mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Beni takip et, tatlım." Dikkatini Eve'e çevirir ve gülümser. "Ben o tarafa gidiyorum."

İkili arkasına bakmadan ayrılır.

Bölüm 10

EVIE

"Bu çok aptalca," diyorum aynadaki yansıma, gözümün köşesinden yaşı silerken. Tekmelenmiş bir köpek gibi tepki veriyorum, bu çok saçma. Oliver'ın bana söylediği hiçbir şey, dün öğrendiğim şeyden daha kötü değil. Yani, bu mantıklı olabilir; Mitchell beni defalarca aldattıysa, o zaman kesinlikle çıkar evliliği yapacak türde bir adamdır.

Ama neden Oliver'ın asistanının onun için bir çalışandan daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum ki? Bu konuda çok üzgün görünüyordu. Belki de bu yüzden kendimi bu kadar... ugh! Ve onun istediği şey... ne? Beni işe almak mı? Kız arkadaşı gibi davranmamı mı? *Yeni Lucy mi?*

"Gizli anlaşma," diye aynaya homurdanıyorum. Komplo. *Her neyse. Beni istemesi ile aynı şey değil.*

Yansıma, uzaklaşıp makyaj masasına yaslandım. Bu sabah kendimi çok farklı hissediyordum, otel kapısının kolu elimde serin bir his bırakırken, yatakta uzanmış olan Oliver'a bir kez daha bakmak için durdum. Saçları çarşafın üzerinde belirgin bir şekilde duruyordu, cildi doğan güneşin ışınlarıyla altın rengi parlıyordu. Her yerinde baştan çıkarıcı bir iz vardı. *Benim parmak izlerim de.* İçimde küçük bir heyecan dalgası hissettim: Onu istemiştim ve onu elde etmiştim. Her şey büyük bir planın parçası gibi görünüyordu: Evie eski haline dönüyordu.

Riley'nin kapısını ona açtığımda, vücudumun anılarla titrediği şaşırtıcı değildi. Ne yazık ki, kalbim de hızla çarpmaya başladı.

"Erkekler!" diye homurdandım. Daha da kötüsü, zengin olanlar. Mitchell'ın ders dışı etkinliklerinden daha fazlasını sakladığı anlaşılıyordu, çünkü ben başından beri dürüstüm — para benim için itici bir unsurdur. Ailemle geçinemediğimi, onların bakış açısına veya yaşam tarzlarına katılamadığımı biliyordu.

yaşam tarzlarına katlanamadığımı biliyordu. Para insanı yozlaştırır ve Connecticut'tan ayrılmamın nedenlerinden biri de budur. Macera için ayrıldığımı söyledim, ama annem zaten bana ince bir baskı uyguluyordu. Onun için iyi bir koca, zengin bir kocadır. Kocasını geçimini sağladığı sürece, annem görmezden gelmekten mutluluk duyar. Ama derin cepler, kötü bir tavrı mazur göstermez. Aynı şey güzel bir yüz için de geçerlidir.

Sonuç olarak, hayal kırıklığına uğradım. Oliver'ın bu saçmalık için beni araması, dün benim için yaptığı her şeye ters düşüyor. Yine de, sonucun altında, kabul etmek zorunda olduğum acı bir not gizli.

O beni istemiyor ve bu benim gururumu incitiyor.

"Siktir et," diye mırıldanıyorum, geri dönüp aynadaki yansıma bakiyorum. "Ve siktir et onu da." Rol yapmak benim repertuarımda yok ve tek taraflı arzu cehenneme giden kısa bir yoldur. Derin bir nefes alıyorum: Bir hayal kırıklığı daha ne fark eder ki? *Başa çıkamayacağım bir şey değil.* Kapıyı çekip, karanlık koridora çıkıyorum.

"Eve."

Adımın kadifemsi sesiyle dönüp bakıyorum. "Gizlice çıkmıyordum," diye başlıyorum, hemen savunmaya geçiyorum.

Oliver tembelce duvardan uzaklaşır, yaklaşır, kıvrımlı bir avcı gibi. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim." Sözleri alçak seslidir, sır gibi söylenmiştir, ama çirkin öfkemin dinmesini sağlamaz.

"Ben iyiyim."

Bir adım daha atar ve geniş omuzları koridorun sonundaki ışığı engeller. "Sana yardım edeyim."

"Böylece ben sana yardım edebilir miyim?"

Ses tonumdan etkilenererek dişlerini gösterir. *Köpekbalığının dişleri gibi beyazdır.* "Sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Bu benim ilgimi çekmeyen bir şey."

"İster inan ister inanma, Mitchell seni sevdiğini düşünüyor. Her halükarda, seni rahat bırakmayacak."

Midem bulanıyor, ama cevabım soğukkanlı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Sence o bir narsist olabilir mi? Kesinlikle empati yoksunu gibi görünüyor."

"Ona fazla değer veriyorsun," diye tersliyorum. "O

"Onu fazla abartıyorsun," diye tersliyorum. "O da dünyadaki diğer zengin, aldatan pislüklerden biri."

"Para tüm kötülüklerin kaynağı mı? Ne kadar Eski Ahit'çi bir düşünce."

"Eğer sandaletler uyuyorsa." Ona yukarıdan aşağıya bakarım, ama o yemi yutmaz. "Seni yeterince cezalandırmadı mı?" Ellerini

"Bana zarar vermek için yapabileceği başka bir şey yok." "Onu hafife alıyorsun."

"Çünkü onu gerçekten tanımıyorum?" Ona cevap verecek zaman tanımıyorum. "Onun gibileri çok iyi tanırım." *Senin gibileri*, diye bakışlarım onun üzerinde dolaşüyor. O benim *Jeopardy!* uzmanlık konusum olurdu. *400 dolarlık Rich Assholes'u seçiyorum*.

"Vizen ne olacak? Artık onun nişanlısı değilsin. Ya bunu resmi hale getirirse? Ya iptal ederse?"

"Bir şeyler ayarlarım." Bu düşünceyle kalbim biraz hızlanıyor.

"Bana yardım et, Eve," diyor, yaklaşarak. "Bana taşın."

"Böylece benim sahte vize nişanlım olabilirsin?" diye alay ediyorum, ensemdeki tüyler diken diken olsa da. "Bu çok kötü bir fikir." Ama sonra elleri belime geliyor ve bizi gölgeli bir köşeye çekerek damarlarımdan ateş gibi bir heyecan geçiriyor.

"Kötü fikirler bizim uzmanlık alanımız gibi görünüyor. Gerçek nişanlımdan daha iyi bir sahte nişanlı olabilirim bile." Dudakları boğazımda şaşırtıcı derecede sıcaktı, o benim tenimi emdikçe içim eriyip akıyordu.

"Bu zor olmaz. Çıta'yı oldukça düşük tutmuşlar."

O homurdanır. Bu ses bana dün geceyi hatırlatır — vücudu üzerimde çalışırken çıkardığı sesi. "Evet de, Eve."

"Dikkatli ol." Elimi göğsüne bastırıyorum. "Bu neredeyse bir evlilik teklifi gibi geldi."

"Sana yapmak istediğim her şeyi teklif edeyim mi?" diye mırıldanarak bana bakıyor.

Evet. "Hayır." Her iki cevap da içimde yankılanıyor, beynim ve bedenim savaş halinde. "Senden hoşlanmıyorum bile."

Kalçalarını kendine doğru çeker, kalın penisi karnıma bastırılır. Vücudu çok büyük ve çok serttir, beni orada tutarken, sert bir şekilde yumuşaklığa bastırırken, benim açlığımı mükemmel bir şekilde okur. Eli

kaburgalarımın yukarı kayıyor, başparmağı tişörtümün üstünden meme ucumu buluyor.

"Değil mi?"

Çekiyor ve bacaklarımın arasında bir zonklama başlarken, iniltiyi yutuyorum.

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece biyoloji." Ve o beni izlerken beyin hücrelerim parçalanıyor.

"Bu kimya."

Bu yüzden mi ona bataklık gibi batıyorum, bu şeyin yoğunluğu benim irademden daha mı büyük?

"Güvenemeyeceğim şeyler söylüyorsun."

"Seni istediğime güven. Bu sabah gizlice kaçmasaydın, ağzımla sana tapınacağıma güven."

"Bana tatlı sözler söyleme Oliver. Beni kaldırımda bırakacağını bildiğim halde."

Geri çekildi, bakışları üzerimde dolaştı, sıcak ve yoğun. "Yalan söyledim. Seni üstümde bulduğum anda nefesim kesildi."

"Beni şişman olarak nitelendiriyormuşsun gibi geliyor."

Mavi gözleri cömertlik ya da mizah içermeden parıldarken, serbest elini saçlarımın altına sokup başımı geriye doğru çekti. "*Mükemmel vücutluyumun* hangi kısmını anlamıyorsun?"

Onun sözleri ve tutuşu beni nefesimi kesiyor. Ne söyleyeceğini tam olarak biliyor gibi görünmesinden nefret ediyorum. *Bu itişip kakışmayı sevdiğim kadar nefret ediyorum.*

"Bu parmaklar, bu ağız. Seni taparcasına sevecekler."

"Onu mahvetmek için." Tutunmam gereken şey bu. Onun motivasyonları, bana uyguladığı Oliver büyüğü değil.

"Bu eğlenceye katılmak istemez misin?"

"Ben kindar biri değilim." O videoda ne derse desin.

Onun karanlık kahkahası kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. "Sen çok sevimli bir yalancısın." Ağzını ağzıma yaklaştırıyor, öpücüğü tam da hatırlamamaya çalıştığım gibi. Dudakları yumuşak ama emin, dili ağzımı sanki lezzet kaynağıymış gibi yalıyor.

Planım ne olursa olsun, ellerim onun pazılarını kavrarken, parmak uçlarımın altında kasları gerilirken, beni böyle baştan çıkarmaması gerekiyordu. Kafamı çeviriyorum ve o onaylayan bir ses çıkarıyor, ağzı çenemden aşağıya doğru kayıyor, boynumdan aşağıya doğru bir yol çiziyor. Eli

tişörtümün kenarının altına kayd ı ve ben bir kedi gibi ona doğru kıvrıld ım, vücudum ısınd ı ve eridi, o da benim meme ucumu ortaya çıkardı — burada, bir restoran ın koridorunda.

"Benimle gel, Eve."

"Hayır," diye fısıldıyorum, kalp atışları mı nın gümbürtüsünü yutarak. "Bırak beni..."

"Hayır." Kollarını itiyorum, kendini koruma içgüdü sü, o diğ er hayvani içgüdü, kontrolü ele geçiriyor.

Başparmağı sütyenimin dantelinden çekilir, meme ucumdan kayar. Tişörtüm, eli kalçamı okşarken düş er, ama o kıpırdamaz, vücutlarımız hala birbirine çok fazla değ mektedir.

"İntikam almam gerekmiyor."

Şimdi geri adım atıyor, aramızdaki hava birden soğ uyor. "Bundan emin misin?" Sorusu pek de meraklı gelmiyor.

Ben başımı sallıyorum ve o uzanırken sırtımı duvara dayıyorum, başparmağı köprücük kemiğimin üzerinden geçiyor.

"Ne yazık," diyor, bakışları hareketleri takip ediyor. "Çünkü korkarım ki ben istiyorum." Onun cazibesi, içine düş mesi kolay, saten gibi yapış kan bir ağ. Muhtemelen bu yüzden, sonraki sözlerini anlamak biraz zaman alıyor. "Bunu benim için yapacaksın, Eve. Bana üç ayını vereceksin. Üç ayını."

"Sen beni istemiyorsun, gerçekten istemiyorsun." O gülüyor. Kulağ a kaba geliyor. "Sadece beni kullanmak istiyorsun."

"Bu kadar kirli olmak zorunda değ il. Neden buna 'birbirimize yardım etmek' demiyoruz?"

"Ne dersen de, ben bu iş in bir parçası olmak istemiyorum." Koluna vurmaya çalıştım, ama o bileğimi yakaladı.

"Seni Londra'da tutmak için bile mi?"

Öfke omurgamdan aşağıya doğru akıyor. *Romeo mu, yoksa kötü adam mı?* diye sormuştu daha önce.

Bu adam Romeo değ il.

"Bu saçmalık. Yapmayacağ ım." Onun tutuşuna karşı direniyorum, ama o bırakmıyor. Ben de kolumu gevş etiyorum, istemeden onun üzerimdeki gücünü kabul ediyorum.

"Yapabilirsin ve yapacaks ın da, çünkü sen kafana koyduğ u her şeyi yapabilen türden bir insans ın." Sanki flört eden bir çiftmiş iz gibi parmaklarını benimkilerin arasına soktu.

"Bana patronluk taslama."

"Bu bir iltifattı."

"Senin sahte bir şeyin olmak yerine, ayak tırnaklarımın altına kürdan batırıp duvara tekme atmayı tercih ederim." Çünkü o benim tezimi mükemmel bir şekilde kanıtlıyor: zengin erkekler sadece bela demektir. Ve benim zaten yeterince belam var.

"Bazı avantajlarından keyif alacaksın." Elimini ağzına götürür, dişlerini parmak eklemlerime bastırır. Yutkunurum, dili dışarı çıktığında her şeyin gerildiğini görmezden gelirim. "Dün geceyi düşün."

"Farkı, dün gece seni istedim. Geçmiş zaman." Elimini çekerek sesimdeki titremeyi sevmeyim.

"İkimiz de bunun tamamen doğru olmadığını biliyoruz." Eli düşerken, parmak eklemleri gergin meme ucumun üzerinde kayıyor. "İkimiz de Londra'da kalmak için ne gerekiyorsa yapacağını biliyoruz."

Görünmez ceplerimi okşayarak gösteriş yapmaya başlıyorum. "Tanrım, neden ihtiyacın olduğunda asla boya kalemi bulamıyorsun? Bilirsin, açıklamak için küçük resimler çizmek için."

Ağzının köşesi yukarı kalkar, benim hakaretime tek cevabı budur.

"Mitchell vize konusunda sorun çıkarmayacak. Bu onun tarzı değil." tarzı değil."

"Sevgili Eve." Sözleri kafama hafifçe vurmak gibi geliyor. "Benim yapmayacağımı sanarak yanlış bir kanıya varmış gibisin."

Bölüm 11

OLIVER

Küçük bir kuş bize söyledi...

Reddedilen bir kadının öfkesi cehennem azabı gibidir!

Ya da bugün Brick Lane Market'te komik bir olayın yaşandığı haberinin ardından, Shoreditch Pulse Tok gelinimiz adına reddedilen bir grup kadın.

Bir adam (Pulse Tok'un aldatan damadına şüpheli bir şekilde benzeyen), öfkeli bir kalabalık onu yakındaki bir pazar tezgahından aldıkları meyvelerle bombardımana tutmaya başlayınca, elindeki yiyecekleri bırakıp kaçmak zorunda kaldı.

Görgü tanıkları, kadınların bir arkadaşlarının yaklaşan düğününü kutladıklarını (belki de sınırsız brunch?) ve onu gördüklerinde silahlarına uzandıklarını bildirdi. Bazıları da küçük parmaklarıyla ona sataşırken "pis [küfür] patates kızartması" diye slogan atmaya başladı.

Müstakbel kocamızı ilk kez mi görüyoruz?

Bunu gelecek nesiller için kaydeden var mı? Ya da bizim için?

Lütfen kaydettiniz deyin! Hadi ama, sevgili Londra'lılar, gelin ve damadın adını söyleyin! Belki de...

Kararsız bir şekilde telefonumu bıraktım. Düğünler kamuya açık bir konu olduğu için, sansasyonel basının Eve'in kapısına dayanması sadece an meselesi. *Hatta gerçekleşmeyen düğünler bile.*

Atherton'ın onu nasıl mihraba çıkardığı hala beni şaşırtıyor. Yine de, biraz dışardan ikna etmekten daha iyi bir şey yoktur. Bu benim amacımı destekleyebilir, ancak Atherton'ın kendi çıkarları için başka bir kadını bu duruma soktuğunu görmek beni üzüyor.

Ama Eve, Lucy'den çok daha sert bir kadındır.

Lucy. Viski kadehimi masaya bıraktım, düşüncelerim boğazımdan aşağı kayan sıvı kadar ateşli hale geldi. Bu adam bir yılan, et ve hava israfı, ve kadınların ona nasıl sürekli kanıp düştüğünü hiç anlamıyorum. *Telefonuma bıraktığı mesajlar oldukça samimi gelse de.* Tabii ki onlara bir an bile inanmıyorum. Ama onun yalvarışını duymak kalbimi sevindirdi, çünkü Lucy'ye yaptığı şey, onu planlarına dahil etmek, bizi ayırmak, bana aynı şeyi yapma isteği uyandırdı. Ayrıca parmaklarım, onun boğazını sıkıp, neden olduğu acıyı biraz olsun hissettirmek için kaşınıyor.

Telefonumu elime aldığımda, Lucy'nin sözleri kafamda yankılanıyor. *Ama onu seviyorum.*

Aşkın insanları gerçeklerden kör mü yoksa sadece geçici olarak aptal mı yaptığını bilmiyorum. Muhtemelen ikincisi.

Sesli mesajlarıma bakarken, sesindeki çaresizliği hatırlıyorum.

"Lütfen, Deubel. Onunla konuşmama izin ver. Ona dokunduysan, ben..." "Onu seviyorum lan!"

Lucy'yi aynı yoğunlukta sevdiğini söylemiş miydi? Kendimden ve ondan tiksinierek telefonumu kaldırdım. Lucy'ye olan aşkım bir süreliğine gözlerimi kör etmişti. O zamandan beri gözlerim açıldı. *Hem de çok.*

İçkimi uzattım ve kalanını bir dikişte içtim.

Eve ilginç bir teklif. Tamamen farklı bir durum. Güçlü, enerjik ve sevimli. Doğru teşvikle oldukça kararlı olabileceğini biliyorum.

Benim için boyun eğecek. *Bundan emin olacağım.*

Atherton'ın planını kendisine karşı kullanmak, çok lezzetli bir intikam olacak.

Bölüm 12

EVIE

Çarşamba sabahı işe gitmeye karar veriyorum. Sözde balayım sayesinde neredeyse üç hafta daha vardiyam yok, ama Lori'nin iç çekişleri ve somurtkan bakışları beni delirtiyor. Onun etrafında parmak uçlarında yürümekten çok yoruldum.

Ayrıca, boş duran eller şeytanın oyun alanıdır. Oliver Deubel ve onun güzel yüzünü düşündüğümde, herhangi bir tür manuel oyuna kapılmıyorum. Onun tembel tehditlerine de kafamı takmıyorum ya da onun bir restoranında beni elle taciz etmesine nasıl izin verdiğimi hatırlamıyorum. Ya da en azından öğleden sonrasını dinlenme odasında saklanarak geçirmek zorunda kalmasaydım, bunu düşünmezdim.

"Vizenizi iptal edeceğim," diye kendi kendime karanlık bir sesle mırıldanıyorum. Tek eksiği, kıvrırmak için bir bıyık. Belki de çılgınca bir kahkaha. Ve bu adam beni sokaklardan kurtaran adam, neredeyse yatağa atmak için kandırmak zorunda kaldığım adam! Bu, olması gerekenden daha kötü geliyor. Yani, onun isteksizliğini anlıyorum, ama *bunu* anlamıyorum!

"Seni uyarmalıyım, ben berbat bir arkadaşım."

Bu anı hatırlayınca kaşlarımı çatıyorum. Ne berbat bir savunma.

"Senin öyle olmayacağını sanarak yanlış bir kanıya varmış gibisin."

O gece birlikte olduğum adam, o gün bana yardım eden tek kişi, vizeyi koz olarak kullanacak birine benzemiyordu. Ama onun gibi adamları tanıyorum, zengin adamları. Annemin hoşlandığı türden adamları. Üvey babam gibi, istediklerini elde etmek için her şeyi kullanacak adamları.

Muhtemelen bu yüzden tüm bunlar kafamı çok karıştırıyor.

İş, ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey olmadı - iş arkadaşlarım bana bakmaya bile cesaret edemiyorlar! İlk başta bunu endişe olarak algıladım. Belki de benim

konusacak durumda olmadığımı düşündüler. Belki de doğru klinik kararlar verecek durumda olmadığımın korkarak bana tedavi odası tahsis etmediler. Ama sorun daha çok onların gibi geliyor, benim için utanıyorlar gibi. Ne söyleyeceklerini veya benim önümde nasıl davranacaklarını bilmiyorlar gibi.

Orada kötü bir komedi gibi — yanlarından geçerken zoraki kahkahalar ve korkutucu gülümsemeler. Haydi ama millet! Sadakatsizlik bulaşıcı değildir — üçüncü bir şahıs aracılığıyla bulaşmaz.

Bazıları o gün misafir olsalar bile.

İşte burada, dinlenme odasında saklanarak, vücut ağırlığım kadar kurabiye yiyorum. Garip bir şekilde, bu tanıdık ortamda bir rahatlık buluyorum. Her zaman mevcut olan dezenfektan kokusunda, düşük sesli konuşmalarda ve hayvan seslerinde. Bu duvarların dışında bekleyen yalnızlıktan daha iyidir.

"Burada ne yapıyorsun?"

Yara'nın başı kapıdan görüldüğünde, kalbim aniden sevinçle doldu. "Rachel'ın kurabiyelerinden yiyorum." Paketten bir tane daha çikolatalı Hobnob çıkardım - kesinlikle İngiltere'nin en iyi icatlarından biri. "Gammazlar dikiş alır."

"İğneyle bana yaklaşmanı istemiyorum," diyor ve kapıyı arkasında kapatıyor. "Geçen hafta o Labrador'un pençesini Frankenstein'in canavarı gibi bıraktın." Üzgün bir yüz ifadesiyle, zayıf bir pençe hareketi taklit ediyor.

"Dikişlerim o kadar da kötü değil."

"En azından gözlüğünü nereye koyduğunu hatırladığın zaman değil."

"Ha ha." Elimi kaldırıyorum, sonra gözlüğümün kafamın üstünde olduğunu hatırlıyorum

Bugünün tek iyi yanı, gözlüğümü bulmak oldu. Tabii, bir de Yara'yı görmek. "Bu sefer sonsuza kadar kaybolduklarını sanmıştım," derim, Hobnob'u kırmızı tuğla rengindeki çay bardağına batırırken. Islak lezzeti ağzıma tikiştiririm.

"Gözlüğünü almaya gelmedin." İnce vücudunu kapıya yaslayarak kollarını kavuşturdu.

Yara, yüksek elmacık kemikleri ve kehribar rengi, kedi gibi gözleriyle çok güzeldi. Bir keresinde klinikte birinin "Bollywood gözleri" dediğini duymuştum, o da gülerek, babasından miras kalan Bollywood kötü adamı kaşları yerine, onlara yakışan kaşlara sahip olmayı dilediğini söylemişti.

"Hayır." Kalbim acı verici bir şekilde titrer. "Meğer Ivo geçen Perşembe onları çekmecesine koymuş. O olmasaydı, gözlüklerim hiç olmazdı..."

Yara işaret parmağını kaldırdı. "Soru. Neden bir plajda seks yapmıyorsun?"

Titreme durdu ve kalbim mideye düştü. "Çünkü seks ve kum iyi bir kombinasyon değil."

"Ne?"

"Londra'da benim viral Pulse Tok videomu izlemeyen tek kişi sen misin?"

Ses tonum pek de neşeli değil. İş yerindeyken başka bir şeye konsantre olabileceğimi düşünmüştüm, çünkü Tanrı biliyor ki o aptal şeyi düşünerek yeterince zaman harcadım. En azından telefonum olmadığı için tek yapabildiğim şey onu düşünmektir. Bir iş arkadaşımın telefonunu ödünç alamazdım, çünkü eminim ki birkaçının favorilerine kaydetmişlerdir.

Bunu yükleyen kişiyi bulduğumda, ona fil büyüklüğünde bir ketamin dozu vereceğim.

Evde kalmalıydım — bu sabah kahve dükkânına vardığımda geri dönmeliydim. Riley'nin Lori'yi bana biraz para ödünç vermesi için ikna etmesi sayesinde, Coffee & Carbs'ta kendime bir latte ve bir muffin ısmarlamaya karar verdim. Barista arka planda radyoyu açmıştı ve sunucuların sözde düğün törenim hakkında konuştuklarını duyduğumda dilimi yutmak üzereydim. Pulse Tok'a gülmüşlerdi, daha da kötüsü, dinleyicilerden gelin ve damadı tanıyan varsa aramalarını istemişlerdi. Sonra kliniğe vardığımda, veteriner hemşiresi Rachel ve yeni resepsiyonistin telefonlarından birine eğilmiş, onu izlediklerini gördüm.

Onun Hobnob kurabiyelerini yerken intikamın tadı çok güzel.

Ödünç aldığım önlük, ödünç aldığım para ve kırılğan onurum... Cehennem gibi bir gün geçirdim. Gördüğüm birkaç hasta bile sıradan değildi. Gine domuzunun ölmediğini, sadece kış uykusunda olduğunu iddia ederek tam bir öfke nöbeti geçiren yedi yaşındaki çocuktan (kış uykusu değil, ölümcül sertlik), köpek yavrusunun büyüme sorunu olmadığını söylememize kızan yaşlı çift kadar... Tabii yeni keşfedilen penisini böyle bir sorun olarak görmüyorlarsa. *Onun penisi. Bırak yalasın!*

"Pulse Tok nedir?" diye sordu Yara kaşlarını çatarak.

"Ciddi misin?" Günün ilk gülümsemesi geniş ve gözlerim yaşarır. "Seni sevdiğimi biliyorsun, iş arkadaşım, ama otuz yaşında yaşlı bir kadın olmaya başlıyorsun."

"Elastik pantolonumu çoktan aldım," diyor, soluk mavi önlüğünün bel kısmını çekiştirerek.

"Ver şunu." Cebinde belirgin bir şekilde duran telefonunu işaret ediyorum. "Şu işi bitirelim."

Tarayıcıyı açıp hızlıca "**gelin aldatıyor**" yazdım — korkutucu bir şekilde, geri kalanı otomatik olarak dolduruldu — "**metin mesajları yemin olarak**". Pulse Tok platformu dışında insanların bu videoyu aktif olarak aradıklarını fark ederek içime çöken hissi görmezden gelerek arama tuşuna bastım.

Peçeli başımın arkasının görüntüsü hala ilk sonuç olsa da, arama listesinde düzinelerce yeni sonuç var. Dijital medya şirketleri, gazete haberleri, bloglar. Liste uzayıp gidiyor.

Önizlemeden Pulse Tok videosunu seçerken boğazımın arkasındaki yanmayı yutuyorum. Sesim odayı doldururken, acı dolu tonum bana buz gibi suyla şok gibi geliyor. "Yaşlılar gibi sağır da" diyerek sesini kısıyor ve telefonunu geri veriyorum. Sonra beynimi kapatmaya çalışıyorum. Dikkatimi. Öfkemi. Her şeyi.

Yemin ederim, klip her seferinde uzuyor, iki dakika bir ömür gibi geliyor, arkadaşımın tepkilerinin yüzünde parıldayıp kayboluşunu izlerken. Klip bittiğinde kolu ağır bir şekilde düşüyor ve telefon yeniden yüklenip tekrar oynatılmadan önce kapatıyor.

"Ne oluyor lan?" Karşısındaki sandalyeyi çekip üzerine oturur, koyu renkli gözleri tabak kadar büyür. "Evie, aman Tanrım." Elini ağzına bastırır ve bana attığı bakıştan nefret ederim, çünkü bakışları yumuşak gözlü bir acıma haline dönüşür. "O şey..."

"Jen mi? Evet," diye cevap veriyorum, *p* harfini patlatarak. Yara ve benimle birçok kez akşam yemeğine çıkmıştı. Ben ve Mitch'le de. Geriye dönüp baktığımda, Jen ve Bitchell'in neyin peşinde olduklarını tam olarak anladığımda, bu hiç de komik gelmiyor. Sadece sevgi dolu davranmıyorlardı. Bunu benim gözümün önünde sergiliyorlardı.

"Ama o çok iyi birine benziyordu."

"Sanırım Mitchell de öyle düşünüyordu," dedim, içimi bir uyuşukluk kaplarken. "Ne zehirli bir ikili! Keşke orada olsaydım," dedi Yara aniden.

Hırıldayarak, elini yumruk haline getirir. "İlk önce kime yumruk atardım bilmiyorum

ama kesinlikle o kendini beğenmiş herifin suratına bir tane patlatırdım."

"Onun kendini beğenmiş olduğunu mu düşündün? Aslında, cevap verme. O tam bir pislik."

"Bu kelimeyi kullandığın için tuz sütununa dönüşmeyeceksin." "Hak ediyorsa dönüşmezsin."

"Sadece vajinalar bombadır, oysa o sıcaklık ve derinlikten yoksundur. O pislik tahta bir tulum giymeyi hak ediyor. Onu lanet bir tabuta koyalım!" diye ekliyor, olası kafamdaki karışıklığı gidermek için.

"Scrubların hapishane kıyafeti gibi olduğunu biliyorum, ama onları her zaman giymek istemiyorum."

"O zaman cinayet değil. Ciddi şekilde sakat bırak."

"Ben sadece yoluma devam etmeyi tercih ederim."

Yarım yamalak omuz silkiyorum. "Bize Gulabi Çetesi lazım."

"Ne?"

"Pembe sarı giyen, sopa sallayan teyzeler mi? Nöbetçi teyzeler!" diye burun kıvrıyor. "Londra'da bir grup kurabiliriz. Tasneem'in katılacağını biliyorum," diye ekliyor ve kız kardeşinin adını anıyor.

Gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Tanrım, Evie. Orada olamadığım için *çok* üzgünüm," diyor, yüzü ciddileşerek elimi tutuyor.

"En azından oyunu internetten izleyebileceğini biliyorsun."

"Bu çok berbat." Kaşları, uzak durmam gereken türden bir sempatiyle kırışır. Bugün gözyaşı dökülmeyecek.

"Eminim benim düğünüm seninkinden daha hareketli geçmiştir." Kuzeni aynı gün Leeds'te evlendiği için orada değildi. Düşündüm de, bu iyi bir şey olabilir. En azından Mitchell için.

"Ne halt ediyordu o?" Ellerini yüzüne sürerek koyu renkli kaküllerini geri itti.

"Bunu penisine sormalısın. Önceden randevu al. Duyduğuma göre oldukça meşgulmüş." Nedimem, Oliver'ın asistanı... "Ayrıca, maşa da al," diye ekledim, burnumu kıvrarak.

"Daha çok neşter gibi. Anlamıyorum." Sandalyesine geriye yaslandı, uzun bacakları çirkin bir açıyla duruyordu. *Biraz cinayet kurbanının tebeşirle çizilmiş resmi gibi.* "Erkekler neden aldatır? Aldığın sik, verdiğin sik kadar değerli olamaz."

"Evinizi, çocuklarınızı, emeklilik fonunuzun yarısını mı alıyorlar?" Acı bir şekilde başımı sallarım. "Evli olmalısınız, ben de bunu iyi bir şekilde atlattım."

"*Seni* kaybetti, Evie," diyor yoğun bir şekilde.

Ayrılamayacak kadar sıkı bir şekilde birbirine dolanmış duygularımı yutuyorum. Yara, şanslıysan hayatında bir kez karşılaşabileceğin türden bir insan. Sadık, dürüst, gerçek. Benim için Londra ve Yara birbirinden ayrılmaz. Birini diğeri olmadan hayal edemiyorum ve ikisinin de her zaman hayatımın bir parçası olacağından şüphem yok.

"Büyük bir kazanç elde etmek üzereydi, ama her şeyi kaybetti. İnsanlar onun yaptıklarını uzun süre hatırlayacak. Bu onu tamamen mahvedecek, bitirecek."

Sözleri Oliver'in söylediği bir şeyi yansıtıyor gibi. Oliver, ugh! Neden onu düşünüyorum ki? Zenginler çok bencil. Her zaman kendilerini ön planda tutarlar.

"Bugün çok küfürlüsün." Barış teklifi gibi ufalanan bir Hobnob kurabiyesini aramıza koyuyorum, ama gerçekte bu konuşmadan bıktım. Yalan söyleyen pislik Mitch'in zengin olduğunu bilseydim, bu zor durumda olmazdım. "Her neyse, tıkanma şüphesi olan bir husky'yi tedavi edebilecekken kim tropikal bir plaj ortamına ihtiyaç duyar ki?"

"Eğlenceli," diyor ciddi bir ifadeyle.

"Ya da yeterince hızlı hareket etmediğin için ayakkabılarına kusmuş bir İran kedisi mi?"

"Güzel zamanlardı."

"Şu anda serum bağlı." "Adil bir ceza gibi görünüyor."

Sevgiyle başımı sallıyorum. "Kan tahlili sonuçlarını beklerken sıvı alması için."

"Tabii ki."

"Prens Fursal'ı senin şefkatli bakımına bırakıyorum," diyerek ayağa kalkmaya çalışıyorum.

"Evcil hayvanlarına aptalca isimler verenler kırbaçlanmalı." Bir duraklama. "İyi misin?"

"Zor bir gün oldu." Sırtımı kamburlaştırıp esneme yapıyorum. "Bana bakışlar..."

"Kediler çok şüpheli yaratıklar." "Ben insanlardan bahsediyordum."

"Eh. İnsanlar. Çok abartılıyorlar. Sıfır yıldız. Tavsiye etmem. Şu anki arkadaşlar hariç."

"Aynı."

"Peki, onu kısırlaştırmamı ister misin?" diye sordu, paketten bir kurabiye daha kaparak.

Kediden bahsetmediğini biliyorum, bu yüzden bir an düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Yardım etmem gerekir mi? Çünkü o testisleri bir daha görmek istemiyorum."

"Haklısın," diyor ve kurabiyesini ağzına tıktırıyor.

"Ona aşırı doz ketamin verebilirim diye düşündüm."

Yara öksürür, güler ve sonra boğulmaya başlar. "Ne olursa olsun," der boğuk bir sesle. "Dinlenme odasında konuşulanlar dinlenme odasında kalır."

"Kırıntılar hariç." Eğilip yüzündeki kırıntıları silkeliyorum.

"Ve belirli birini öldürmek için çaldığımız ilaçlar."

Yirmi dakika sonra, bu sabah Riley'nin dolabından aldığım kapüşonlu sweatshirt'ü giyip yağmurlu öğleden sonraya çıkıyorum.

"Bana bir mola ver," diye mırıldanırım, park yerinde parlak Bentley'i fark edince kaşlarımı çatırım. Midemin altüst olmasını zorla görmezden gelirim. O şık tekerlekler muhtemelen sadece bir tesadüftür.

Klinik, Londra'nın oldukça lüks bir bölgesi olan Knightsbridge'de. Fido'nun glüten alımından endişe duyan veya kedilere Reiki uygulayıp uygulamadığımızı soran birçok evcil hayvan savunucusu (*evcil hayvan sahibi* değil, çünkü bu terim geçen yıl evcil hayvanları aşağılayıcı bulunmuştu. Evcil hayvanlar da insandır... olmasalar bile) ile uğraşıyoruz. Gucci kazakları giyen birçok pudel ve mücevherli boyunlukları olan tüylü kediler görüyoruz, bu yüzden buraya lüks araçlar gelmesi hiç de garip değil.

Peki neden yağmurda gözlerimi kısarak at kuyruğumu düzeltiyorum? *Onu tekrar gördüğünde berbat görünmek istemediğin için* olmamalı, ama beynim bana bu cevabı veriyor.

Oliver Deubel beni... heyecanlandırıyor ve rahatsız ediyor. Huzursuz ve sinirli hissettiriyor. Onu insan vücuduna etki eden ısırgan otu gibi tanımlayabilirim, ama onu düşündüğümde içimde bir "*evet, lütfen!*" hissi uyandırıyor.

onun tehditlerinden sonra *bile. Onun bana sorun çıkarmasına izin vermeyeceğim. Vize sorunun o kadar da zor çözülecek bir şey değil.* Daha önce Google'da yaptığım araştırmanın sonuçlarını zihnimden uzaklaştırırken midem bulanıyor. Bu sadece geçici bir sorun. Öyle olmak zorunda. *Ona olan hayranlığım da öyle.*

Bu arada, yağmur dinmeyecek gibi görünüyor. Nora'nın evinden bir gün daha ayrılmalı mıyım diye düşünerek iç çekiyorum. Beni beklediği de yok. Balayımda olmam gerekiyor.

Nora seksen yaşında ve cep telefonu bir tuğla gibi. İnternete erişimi bir yana, o eski yılan oyunlarının bile olduğunu sanmıyorum. Küçük hayvan barınağında interneti olsa bile, soru sormazdı. Dört ayak üzerinde yürümeyen hiçbir canlıya ilgi duymuyor.

"Yağmur yağıyor!"

Arkamda kapının açılma sesine ve muayenehane müdürü Ida'nın sesine dönüp bakıyorum.

"Evet, eski güzel İngiliz yazları."

En önemli ipucu: Londra'da güvenli bir sohbet arıyorsanız, her zaman hava durumunu seçin.

"O boş adamla balayına çıkmaktansa yağmur yağması daha iyi."

Güvenli konu bu kadar.

"Umarım kasıkları çürür ve aleti düşer." Ida kararlı bir şekilde başını sallar ve ben kendimi beklenmedik bir şekilde gülüyor bulurum. *Ve maalesef gözyaşları da akar.* "Neyse, sana bunları vermek istiyordum," der ve bir dizi renkli yapışkan notu elime uzatır. "Bugün sana gelen mesajlar." Yaşlılık izleri taşıyan parmağını gözlüğünün köprüsüne bastırarak gözlüğünü burnunda yukarı doğru itti. "Bir tanesi hariç hepsi gazeteci olduğunu söyledi." Aşağılayıcı bir şekilde burnunu çekti. "O arama, Lori adında birinden geldi ve evin ön tarafında kötü bir koku olduğunu şikayet ediyordu."

"Ne?" Neden o...

"O boşuna yer kaplayan bok çuvalıydı," diye ekliyor Ida.

Ağır bir tuğla mideme çakılır. *Mitch, Riley'nin adresini nereden buldu?*

"Buraya gelmesi sadece an meselesi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Ben de, tatilde olduğum için uğraşmayacağını düşünmüştüm. *Onunla birlikte.*

"Yönetimin seni rahat bırakmasını istiyorsan, tatilini yapmanı öneririm."

Sanırım Ida, "olay çıkmasını istemezler" demek istiyor. "Her neyse, burada çalıştığını ne doğruladım ne de yalanladım," diye özetledi ve küçük vücuduna sıkıca sarılmış kalın hırkasının kenarlarını daha da sıkılaştırdı. "Veri koruma, dedim. Sonra onlara defolup kendilerine düzgün bir iş bulmalarını söyledim."

Yapışkan notları Riley'nin kapüşonlu sweatshirtinin cebine soktum. "Teşekkürler, Ida."

"Rica ederim, canım. İyi misin?"

"Çoğunlukla." Bu kelime, gülümsemem kadar titrek bir şekilde havada asılı kalır.

"Zavallı kuzum." Dişlerini ve dilini şefkatle şaklatıyor. "Uzun zaman önce babamın bana söylediği bir şeyi sana aktarayım, ruhu şad olsun. Bir erkek toplum içinde altına sıçarsa, genellikle saklayacak daha büyük bir pisliği vardır, derdi."

Burnumu kırıltırma isteğine direndim. Ida'nın babası şair değildi, ama sanırım haklıydı. Bir mülke sahip olmak için benimle evlendi. Oliver'ın asistanıyla yatıyordu. Bu buzdağının görünen kısmı olabilir.

"Baban akıllı bir adama benziyor."

"Aslında hayır. Sarhoşken bir kanalizasyon deliğine düştü. Boynunu kırdı. Neyse, kendine iyi bak," diye ekliyor neşeyle, kapanan kapının arkasında kaybolurken.

Peki, tamam. Başımı eğip sağanak yağmura karşı, yağmurun içine adım attım... ve doğrudan bir su birikintisine. "Ne oluyor be..."

Uzakta bir araba kapısı çarpıyor, ama ıslak spor ayakkabımın tabanına çamur mu yapışmış (ya da daha kötüsü) diye anlamaya çalışırken, yıldızları, evreni ve genel olarak insanlığı lanetlerken dikkatimi veremiyorum. Birisi adımı seslendiğinde park edilmiş Bentley'i bile unutmuşum.

"Evelyn Fairfax?"

Başımı kaldırıp, bana doğru yürüyen, puantiyeli şemsiyeli kadına gözlerimi kısarak baktım. Serbest elini uzattı, ama selam vermek için değil, bana bir tür kimlik göstererek.

"Benim adım Una Smith. *City Chronicle*'danım. Birkaç dakika sohbet edebilir miyiz acaba?"

"Hayır." Kesinlikle hayır. "Biraz acelem var." Bakışlarımı başka yöne çevirip, ıslak spor ayakkabılarımla onun yanından geçiyorum.

"Vahşi Gelin, Yemin Yerine Aldatanın Mesajlarını Okudu."

İnanamayan bir ifadeyle "Az önce ne dediniz?" diye soruyorum. "Bir de 'Bridezilla'nın İntikamı' var."

Ayaklarım ıslak zeminde sürünüyor. Onun neyden bahsettiğini bilmek mi istediğimi yoksa kaçmak mı istediğimi bilemiyorum.

"Bunlar gördüğüm başlıklardan sadece ikisi. *City Chronicle* olarak, Londra toplum köşemiz A Little Bird Told Us'ta hikayenizin sizin tarafını anlatma fırsatı sunmak istiyoruz."

"Hikaye falan yok." Hızla arkanı dönüyorum. *Fikrini değiştiren, kendini savunan tek gelin ben değilim.*

"Fikrini değiştirmen değil, misilleme şeklin."

Kahretsin. Ben mi söyledim bunu? Ben sadece düşündüm...

"Söyleyecek başka bir şeyim yok." "Evelyn," diye seslendi arkamdan.

"Her yerdeki kadınlar seni destekliyor

Ben ilgilenen tek gazeteci olmayacağım, ama hikayeni en iyi anlatan ben olacağım!"

"Merhaba, Eve." Başka bir ses, soğuk, boş bir midede yudumlanan viski gibi hissettirmemesi gereken bir ses. *Sıcak. Sarhoş edici. Hoş geldin.*

Bentley'in arka camına döndüğümde, Oliver'ın ateş gibi parlayan bakışları bana sabitlenmişken, onun çekiciliği kaçınılmazdı.

"Git buradan," diye mırıldanıyorum ve kendimi onur kırıcı bir şekilde ıslak ayaklarla onun yanından geçmeye zorluyorum. Lastikler ıslak asfalta sürtünüyor, ama durmuyorum. Beni ezmeye niyetli olmadığına eminim. Onu o kadar da kızdırmadım. *Henüz.*

Bentley yanıma yaklaşırken, dikkatimi önüme veriyorum.

"Arabaya bin."

Vay canına, ne kadar çekici bir emir. Belki de ben de bu tonu denemeliyim. "Oliver? Git benim kadın sikimi yala."

"Yaptım. İkimiz de hoşlandık."

"Şu anda ciddi misin?" Ayaklarım durduğunda çenem yerinden çıkmış gibi hissediyorum ve ona öfkeyle bakıyorum. Daha çok, vücudumun onu sevmediğimizi anlamadığını gizlemek için.

"Seks konusunda asla şaka yapmam. Arabaya bin. Lütfen," diye ekliyor, sanki sonradan aklına gelmiş gibi. Kahrolası mükemmel çenesi; evren *adaletsiz*, çünkü Oliver'ın görünüşü kişiliğiyle uyumlu olsaydı, yüzü bir trol gibi olurdu. *Ya da belki şeytan gibi, çünkü şeytan bir zamanlar melek değil miydi?*

"Olmaz. Randevum var ve geç kaldım." Dönüp tekrar yürümeye başlıyorum.

"O zaman arabaya binmen için daha da fazla neden var. Yoksa geri dönüp arkadaşınla konuşayım mı? Gazeteci miydi?"

Durduğumda spor ayakkabılarım gıcırıyor. Yine. Bentley'nin lastikleri aynı sesi çıkarmıyor. "Bunu yapmazsın," diyorum soğuk bir sesle, başımı tankın kulesi gibi çevirerek. Anladığım kadarıyla, muhtemelen yapardı, ama... *Düşün, Evie. Bunun ona ne faydası olurdu? Sadece başka bir manipülasyon. Yapıp yapmayacağı önemli değil.*

"Muhtemelen yapmaz," Oliver omzunu hafifçe kaldırarak kabul eder. "Ama seni durdurdu."

"Ve şimdi yeniden başlıyorum." Kötü niyetli, dudakları kapalı bir gülümsemeyle, arkanı dönüp uzaklaşıyorum. "Hoşça kal, Oliver. Bir daha görüşmeyelim."

Otoparktan sola dönüyorum ve Bentley benim hızıma uyararak peşimden geliyor. İçimdeki o küçük heyecan kıvılcımından ve bunun ruhumun muhtaç kısmını beslemesinden nefret ediyorum.

"Konuşmamıza böyle devam edebiliriz, ama sadece birimiz ıslanacak," diyor Oliver pencereden. "Ve bu eğlenceli bir şekilde olmayacak."

"Kulaklığımı yanımda getirmemi dilerdim." Zavallı şoförü Ted'e kulaklığı taktırabilirim.

"Atla, gidip alalım. Telefonunu, eşyalarını, her şeyi."

"Oh, bunu çok isterdin." Omzumun üzerinden sözleri fırlatıyorum. "Evet, haklısın. Sana yardım etmeyi çok isterim."

Yine ona bakmaktan nefret ediyorum, ama onun yüzündeki ifadeden nefret ettiğim kadar değil. Bu ifade şiddete teşvik ediyor.

Evet, memur bey, onun göğsünden çıkan benim bıçağım. Evet, efendim, onun bunu hak ettiğini söyledim.

"Onun dairesindeyken, karıştırmana yardımcı olması için mutfaktan sana bir tahta kaşık getirmeliyim."

"Ya da bu kadar inatçı olduğun için seni onunla dövüyorum." "Hayal kurma."

Onun kahkahası, dinlenme odasındaki mikrodalgadan daha kirli. "Eve, sana

sana rüyalarımı anlatma fırsatını *çok isterim.*"

Bacaklarımın arasında o baştan çıkarıcı küçük titreme başlıyor. Tepkiler açısından doğru ya da uygun değil, ama vücudumun ona nasıl tepki verdiğini engelleyemiyorum. Hiç mantıklı değil. Beni tehdit ediyor, arabasıyla peşimden geliyor

ve ben ona aşık oluyorum? Vücudumun tamamen *Oliver'a* ait olması çok yanlış, *karanlık kitaplardaki erkek arkadaşlar gibi davran ve beni arabaya at!*

"Cumartesi günü bu kadar neşeli birine göre, eski sevgilinle yüzleşmek konusunda çok endişeli görünüyorsun."

"Kimse eski sevgilisini görmek istemez. Tabii o eski sevgili tabutta değilse."

"Taksiyle ölmesini önerdim. Onu kıskançlıktan çatlatalım."

Dişlerimi sıkıp yağmurla ıslanan saçlarımı yüzümden çekiyorum. Söylediklerimi geri alıyorum. Kitaplardaki erkek arkadaşlar kahramanı sinirlendirip patlatmamalı. "Olmaz."

"Tüylü müşterilerin için ne yazık. Eminim seni özleyeceklerdir."

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" diye soruyorum, ona dönerek. "Sanırım boş tehditlerin tükeniyor."

"Boş değil, hayatım. Her kelimesinde ciddiylim."

Onun ifadesinin, yavaş yavaş konuşma tarzıyla hiç uyuşmadığını fark ettiğim için duraksıyorum. "Vizemi bozmayacaksın." Sözlerimde ikna edici olmamasından, sonundaki yukarı doğru tonlamadan nefret ediyorum.

"Hayır. Sadece sınır dışı edilmeni sağlayacağım." "İnanılmaz." En azından, öyle olmasını istiyorum.

"Bu ülkede kalmanın ne kadar zor olacağını hiç araştırdın mı?"

Baktım. Dinlenme odasında. Ve dürüst olmak gerekirse, kolay görünmüyor. Muhtemelen ülkeyi terk edip başvuruda bulunmam ve süreci baştan başlatmam gerekecek. Sanırım bunu inanmayı reddettim çünkü web sayfasını kapattım ve sorunu gelecek haftaki Evie'nin dikkatine sundum.

"Şu anda izlediğin yol sınır dışı edilmeye götürüyor."

"Sen öyle diyorsun."

"Dinlediğine sevindim." "Urgh!"

"İçişleri Bakanlığı pasaportunu alıkoyacak ve sadece ABD'ye dönen uçağın kapısına vardığında geri verecek, biliyor musun? Uçuş riski taşıdığın tespit edilirse, hatta gözaltında tutulabilirsin. Ki açıkça öyle bir durumdasın."

Kalbim kafeste bir serçe gibi çarparken, çenemi yukarı kaldırarak uzaklaşıyorum. Ama panik içindeyken, çorapların ıslakken ve ödünç aldığı spor ayakkabılar topuklarını sürtüyorken, onurlu davranmak zor.

, çorapların sıırsıklam ve ödünç aldığın spor ayakkabılar topuklarını sıyırıyorsa.

Arkamda bir arabanın durduğunu fark ediyorum, ama kendimi zorlayarak topallayarak yürümeye devam ediyorum, bu anın sona erdiğini hayıflanan göğsümdeki aptalca acıyı görmezden gelerek. Sonra yağmur aniden duruyor, ama bulutların karanlık gölgesi başımın üstünden geçiyor.

Hayır, bulut değil. Kocaman siyah bir şemsiye.

"Sen en inatçı kadınsın," diyor tanıdık ama boyun eğmiş bir ses, Oliver'ın iri varlığı yanımda belirirken. Ceketinin altında kaslarını gerdiği, elimi nazikçe kaldırıp oraya koyduğu gerçeğini tamamen görmezden geliyorum.

"Bana dokunabileceğini söyledim

mi?" "Evet, Cumartesi günü.

Defalarca."

İstemediğim halde gülüyorum.

"Hatırladığım kadarıyla, sen istemiştin. 'Evet. Daha sert. Buraya.'" enesini eğerek bana yan bakıyor. "Gerçekten de dominant bir kızdın."

Kafamı sallıyorum. Sanırım kalbim bu güzel yüze ihanet ediyor, çünkü Tanrı biliyor ki beni onu yere sermekten alıkoyan onun kişiliği olamaz.

Bölüm 13

OLIVER

"Bana bunu neden yapıyorsun?" Eve başını kaldırıp bana bakar, adımlarını değıştirmez.

Dudaklarıma bir gülümseme kondu. O somurtkan ifade... "Nedenini biliyorsun."

"Pazar günü beni dinleseydin, bu yolculuğu yapmana gerek kalmazdı. Bu arada, çalıştığım yeri nasıl öğrendin?"

"Hiç kendini Google'da aradın mı, doktor?" Eve veteriner olduğunu söylemişti, ama onun hem veteriner hekim hem de Kraliyet Veteriner Cerrahlar Koleji üyesi olduğunu öğrenince şaşırmıştım. Bu onunla ilgili bir şey değil, o açıkça zeki bir kadın. Sadece erkek seçimleri onu öyle göstermiyor gibi, ben de dahil.

"Aradığımı söyleyemem," diye cevapladı, gözlerini benden ayırmadan. "Ama sen beni Google'da aradın."

Eve'in yanakları, nemli havayla ilgisi olmayan bir renk aldı. Burada olmamın tek nedeninin Atherton olduğunu kendime hatırlattım.

Onunla bir ilgisi yok. "Görüyorum."

"İşler yavaştı. Ne diyebilirim ki?"

İnternette gezinerek zaman geçirdiyse, ülkede kalmanın ne kadar zor olacağını da keşfetmiş olabilir. Tabii ülkenin önde gelen göçmenlik avukatının hizmetlerini kullanmazsan. Ben kullanabilirim.

"Benim şeytanın uşaklarından biri olmadığını öğrenince üzıldün mü?" "Özellikle de kurduğun tüm o yetimhaneleri ve kurtardığın kurtardığın köpek yavrularını okuduğumda."

"Aziz ya da günahkar." İç çekiyorum. "Romeo ya da kötü adam. Ortada bir yol da var, biliyorsun."

"Şantajdan bahsederken mi?" Bana pek de övgü dolu olmayan bir bakış attı. "Benim kitabımda yok."

"Söylesene, senin kitabında ne işe yarar?" Kahkahasını görmezden gelerek ekliyorum, "Kazanacak hiçbir şeyin yok değil ya. Londra'da kalmak istiyorsun. Sana yardım edebilirim. Hayatını geri istiyorsun. O konuda da sana yardım edebilirim. Hatta daha da iyileştirebilirim."

"Hayal kuruyorsun! Hayatımda senin olman onu nasıl iyileştirebilir ki?" "Aklıma birkaç yol geliyor," diye mırıldanıyorum.

"Teşekkürler, ama almayayım." Uzaklaşırken, ıslak at kuyruğu kızgın bir kedi yavrusunun kuyruğu gibi sallanıyor. "Kendi sorunlarımı kendim çözebilirim."

"Kuşkusuz. Çok beceriklisin." O ısırıyor. "Ama stresini büyük ölçüde azaltabilirim." Ve sadece seksle değil. "Bağlantılarım var. Londra'nın en iyi hukuk ekibi hizmetimde."

"Aman Tanrım," diyor, aniden Cumartesi akşamı otelde kullandığı güneyli aksanıyla konuşmaya başlıyor. "Bana, zavallı, talihsiz, *çaresiz* küçük bir kadına ilgi gösterdiğiniz için çok onur duydum."

"Tekrar söylüyorum, sende çaresiz olan hiçbir şey yok." Sözlerim pek iltifat gibi gelmiyor. "Benim yardımımıyla sonuç garantidir."

Eve ağzını açar, ama dişlerinin takırdaması cevabını bastırır. Çenesini kuvvetlice sıkar.

"Arabaya binmediğin için hak ettin." "Kim öldü de seni kral yaptı?"

"Sana taçımı, asamı, değneğimi ve sopamı seve seve verirdim, ama içimden bir ses senin havanda olmadığını söylüyor."

Hiçbir şey.

İç çekiyorum. "İnsanlar talimatları dinleseydi hayat çok daha kolay olurdu." Ve daha fakir de, ona öfkeyle bakışlarının ne kadar yakıştığını düşünürsek.

Burnunu çeker ve dönünce, sırılsıklam olduğunu fark ederim.

"Dur." Parmaklarımı koluna sıkıca geçiriyorum. "Bunu tut." Şemsiyenin sapını eline tutuşturup, giydiği büyük beden kapüşonlu sweatshirtin fermuarını hızla çekiyorum.

"Hey! Yapma!"

O şikayet etmeden önce şemsiyeyi açtım ve bir kolumu serbest bıraktım. Onu diğer yöne çevirmek, şemsiyenin çubuklarıyla neredeyse gözümü çıkarması anlamına geliyordu.

gözümü şemsiyenin çubuklarıyla çıkaracaktı. "Merak etme, seni çıplak bırakmaya çalışmıyorum," diye mırıldanarak geri çekildim.

"Anladım, teşekkürler."

"En azından sokakta değil." Sweatshirt bir bileğinden sarkıyor ve yüzündeki ifade? Buna *ne kadar kaba* diyebiliriz! Ama uzun sürmedi, ceketimi çıkardığımda gözleri açgözlülükle göğsüme kaydı. Kemerimin civarında takıldılar, alt dudağını yalayıp pembe ve parlak hale getirdi. Kahretsin. Bana öyle bakmayı bırakmazsa, aletim ve taçım kendilerini gösterecek.

"Neden bana eziyet ediyorsun?" diye fısıldadı.

"Çünkü beni güzel buluyorsun," diye mırıldandım, yağmurdan kıvrılmış saçlarını düzeltmek için elimi uzattım, "ve ben ısrarcı biriyim."

Kaşlarını çatıyor. "Senin güzel olduğunu söylemedim."

"Evet, söyledin." Şemsiyeyi ondan alıp sapını omzuma asıyorum. Ceketimin yakasını silkeliyorum, giymesi için hazır hale getiriyorum. "Cumartesi öğleden sonra kirpiklerimin güzel olduğunu söylemiştin."

"Şok halindeydim," diye mırıldanarak arkasını döner. Bir kolunu, sonra diğerini geçirir. Sonra, arkadan ağzımı kulağına yaklaştırınca nefesi kesilir.

"Ve Cumartesi akşamı," duman gibi yumuşak bir sesle fısıldarım, "benim aletimin gördüğün en güzel alet olduğunu söyledin."

"Öyle dedim, ama hatırlamıyorum."

"Yalancı." O dönüp ıslak kapüşonlu sweatshirt'ü elimden kaparken, zevkimi geri çekiyorum. Şemsiyeyi kaldırıyorum ve pozisyonlarımıza geri dönerek tekrar yürümeye başlıyoruz. "İltifatlar her zaman hoş karşılanır."

"Eminim çok fazla alıyorsundur." Tonu, kapüşonlu sweatshirt'ü uyluğunun yanında ileri geri sallarken, sözlü olarak yan gözle bakmaya eşdeğer.

"Şaşırdın mı?"

"Ne kadar mütevazı." Burun kıvrıyor.

"Sen çok kalınsın. Çok sertsin. Seni içimde istiyorum," diyorum, sanki hava durumunu yorumlar gibi, son derece hoş bir şekilde.

"Aman Tanrım," Eve, sanki kafamda bir tane daha çıkmış gibi bana bakarak kekeliyor.

"Bunlar olağan şeyler. 'Penisin çok iyi hissettiriyor' da güzel. 'Kendimi çok dolu hissediyorum, beni ikiye böleceksin' de duyması özel bir şey."

"Dur! Anladım."

"Ama 'Aman Tanrım, güzel penisin. Lütfen, lütfen, içimde olmasını istiyorum' her şeyi harika bir yeni seviyeye taşıdı."

"Yalvarmadım."

"Çok güzel, nefessiz ve biraz çaresiz görünüyordun." Bu kadar hüznü konuşmak istememiştim.

"Lütfen dur."

"*Bunu* hiç söylemedin. Övgülerin benim yeni favorim. Şu anki vazgeçilmezim."

"Tercih ettiğin?" Dikkatini bana çevirdi, bir anlığına bizi birleştiren küçük bir bağlantı hissettim. Vücudu ne demek istediğimi anladı, beyni ise bir an sonra, gözlerini başka yere çevirdiğinde anladı. "Bu çok uygunsuz."

Ayaklarım yavaşlayarak durdu. "İltifatların için teşekkür edebilirim, ama onlardan ne kadar keyif aldığımı söyleyemem mi?"

"Hayır, söyleyemezsin."

"Mastürbasyonun genel bir konuşma konusu olmadığını söylüyorsun. Bunu değiştirmeliyiz. Benimle akşam yemeğine çık."

"Yani mastürbasyon yapman hakkında konuşabilir miyiz?" diye kekeliyor. "İstersen, sana gösterebilirim?"

"Kişilik bölünmesi mi yaşıyorsun? Çünkü hangisinin gerçek versiyon olduğunu ciddi olarak sorgulamaya başladım."

"Her versiyonum seni istiyor."

"Daha çok benden bir şey istiyorlar." Kolumu nazıkçe çekerek bizi bir köşeye yönlendirir. En azından kaçmıyor.

"Yardımlarını istiyorum ve seni yatağında istiyorum." *Ve ne kadar ileri gidebileceğimi bilemezsin.*

"Bunu söylemeyi kes."

Koluna uygulanan baskıya doğru dönüyor.

"Tamam." Elini tutup göğsüme bastırıyorum. Etrafımızdaki hava durgun ve nemli, ama aramızdaki boşluk beklentiyle titriyor gibi. Başımı eğiyorum, kirpikleri titriyor, soğuk dudakları benimkilere teslim oluyor, dilimin dokunuşunu kabul ediyor. Yağmur şemsiyeye vurmaya başlıyor, parmakları pazılarımı sıkıyor, etrafımızdaki her şeyi unutuyoruz. Çevremiz, direnişi, çelişkili amaçlarımız, hepsi yok oluyor. Avuç içim kalçasının kıvrımları üzerinde kayar, kıcının cennet gibi yuvarlaklığını kavrar. Onu bana doğru çekiyorum, yumuşakça, sertçe, inlemesi o kadar tatlı ki, şişeleyip saklayabilirim.

"Eve." Adı çakıl taşları gibi. "Benimle eve gel." *Planlarımı siktir et, en azından bir süreliğine. Bırak da bacaklarının arasında tapınayım.* Kirpikleri açılır ve bir sıcaklık dalgası damarlarıma yayılır. Sonra parmakları göz açıp kapayıncaya kadar geri çekilir ve bu his kaybolur.

"Keşke beni rahat bıraksan." Yüzü kızarmış ve ceketim, onun vücuduna çok büyük gelse de, hızla inip çıkan nefesini gizleyemiyor.

"Hayır, istemiyorsun."

Bu, en azından birimiz için bir sorun.

"Kapıyı kapat." Ses tonu ilgisizdir, otlarla kaplı patikada ilerlerken şemsiyemi de yanına alır.

"*Artık öpüşmek yok,*" dedi uzaklaşırken. "*Bu bende işe yaramıyor.*" Eve bana bir ültimatom verdi: Kontrol etmesi gereken bir müşterisi vardı, adı Nora'ydı. Uslu durup onunla gelebilir ya da gidebilirdim. Doğru anı bekleyen bir köpek yavrusu gibi, burnumu bacaklarının arasına sokmak için onu takip ettim ve kendimi menteşeler ve kilitlerle sabitlenmiş tahta paletlerden yapılmış rustik görünümlü bir kapının önünde buldum.

Arkamdan kapıyı kapatırken, korkunç bir gürültü duyuldu. Köpekler — seslerine bakılırsa düzinelerce — uyumsuz bir çılgınlıkla havlıyorlardı. Ya Eve'i gördükleri için çok heyecanlıydılar ya da onu parçalamak üzereydiler. Onun peşinden koşmaya başladım — ıslak zemin ve ayakkabılarımin deri tabanları sayesinde kayarak.

Lanet olası İngiliz havası. Lanet olası kadınlar, kendilerini tehlikeye atıyorlar...

"Kapa çeneni!"

Bir kadının çavuş gibi sert ses tonuyla neredeyse duruyorum. "Ne yapıyorsun sen, onları neden kışkırtıyorsun?"

Köşeyi döndüğümde, yaşlı bir kadın, muhtemelen Nora, ıslak betonun üzerinde oturan Eve'in başında duruyordu. Eve, büyük, tüylü bir oyuncak ayının saldırısına uğramıştı. Ya da büyük, tüylü bir oyuncak ayının dilinin.

"İğrenç, Bo," diye şikayet ediyor Eve gülerek. "Yüzüme öpücük yok, dilin nerelerde dolaştı bilmiyorum!"

İkinci bakışta, oyuncak ayı bir köpeğe benziyor. Terzim, onun şaheseri olan ceketinin çamurlu pençelerini görebilseydi, muhtemelen bayılırdı.

"Dilini hayalarına sürmedi. Sen onları kestiğinden beri sürmedi," diye mırıldanır diğer kadın - aksanı saf East End aksanı, sesi ise günde yirmi sigara içen birinin boğuk sesi. Tel yün gibi görünen çelik grisi saçları var ve soluk kot pantolon giyiyor, bacakları siyah Wellington botlarıyla yarı gizlenmiş. Kadın elindeki küreğe yaslanıyor. "Ben onun yerinde olsam, sana hiç zaman ayırmazdım." Su birikintisi rengi hırkasının kolunu dirseğine kadar sıyrır. "Burada ne yapıyorsun ki?"

"Bana mı yoksa Bay Bojangles'a mı konuşuyorsun?" Eve başını kaldırmadan sorar. "Onun burada ne yaptığını biliyorum. Küçük pislik yine kaçmış. Hiç sincap gibi çitlere tırmanabilen bir köpeğim olmamıştı," der. "Sen, burada ne yapıyorsun kızım?" Kalın aksanı kelimeyi "*jel*" olarak çevirir. "Neden balayında değilsin?"

Eve yanına dönüyor, yanakları kızarmış. Öpücükleri düşünüyorsa, umarım köpeğin son zamanlardaki denemelerini değil, benimkini hatırlıyordur.

"Fikrimi değiştirdim."

"Anlıyorum." Kadının ağzı büzülür, gözleri beni hoş olmayan bir şekilde süzer. "Fikrini değiştirdin, bir isim var mı?"

"Oliver Deubel." Adım küçük bahçede yankılanır ve kadının içinden küfrettiğinden neredeyse eminim.

"Oliver, bu Nora."

"Bir züppe, Evie," diye hayıflanır kadın. "Onu nereden buldun?"

"Daha çok tam tersi oldu." Cevabını köpeğin kabarık tüylerine fısıldadı. "Oliver benim kaçışımdı."

"Erkekler." Bu kelime kadının ağzından "*bah!*" gibi çıkıyor. "Zengin erkekler." Bana sanki kötü kokuyormuşum gibi bakıyor. "Onun gibi erkekler sana mutluluk getirmez."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Cumartesi gecesini mutluluğun vücut bulmuş haliydi. Mutluluğun onu takip etmemin nedenlerinden biri olabileceği aklıma geliyor. *Hoş bir ikincil neden.* Onun da bunu hissettiğini biliyorum. Bana bakışlarından anlıyorum. Beni kucaklayacak mı yoksa boğacak mı bilemiyor gibi görünse bile.

"Bilmiyor muyum sanki." Eve mutsuz bir şekilde kıkırdar. "Ama o aksanı seni aldatmasın. Oliver bu dünyanın tuzu biberidir. Yoksa daha çok *tuz mu demeliydim?*"

dünyanın tuzu mu?"

Ağzım bükülür, ama onun sözleri bana bugünkü amacımı hatırlatır. Neden onunla dikkatimin dağılması bu kadar kolay geliyor?

"Her neyse, öyle değil. Oliver kaçmama yardım etti." Ayağa kalkarken hüzünlü bir gülümsemeyle, "Cumartesi günü işler planlandığı gibi gitmedi," der.

Kadın kaşlarını çatı. "Mitchell'ın beş kiloluk bir kaptan on kilo bok olduğunu sana söylemiştim."

"Biliyorum," diye yanıtlar Eve, bu tür bir konuşmanın ilk kez yapılmadığını ima eden bir ses tonuyla.

"Kişiliğinde, pantolonunda olduğundan daha fazla penis var." Onay beklermişçesine bir ara verir.

"Sen de bunu açıkça belirttin. Alınmamaya çalış," der Eve, kısa bir süre bana dönerek. "Sadece erkekler değil. Nora herkese eşit derecede nefret ediyor. Öyle değil mi?"

"İnsanlar." Burnunu çeker. "Yedek parça olarak iyi."

"Parçalar demişken..." Köpek burnunu kasıklarına sokunca onu itiyorum.

"Gururlanma," diyor Eve. "Bo pek seçici değildir."

Yaşlı kadın gülerek omuzlarını kaldırıp indirirken uzaklaşır, ama bir şey hatırlamış gibi durur. "Ne yaptı ki? Fikrini değiştirmen için?"

"Onun aldattığını öğrendim."

"Huh." Kadın sempati duymaktan çok hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Yani deri, kelepçe falan yok mu?"

"Ne?"

"Kaçmana ihtiyacın olduğunu söylemiştin." Nora bana doğru başını sallar.

Eve'in burnu hoş bir şekilde kırışır. "Mitch beni bağlamadı."

Kesinlikle hayal kırıklığına uğramış.

"Beni aldattığını öğrendiğimde oradan ayrıldım. Gelinliğimle."

"Kaçak gelin mi?"

"Ve şimdi basın peşimde."

Kadın ilgisizliğini belli edercesine burnunu çeker. "Dünün haberleri yarının çöp kutusuna atılır. Onları buraya getirme," der ve arkasını döner.

"Gazetecilerin kapımı çalmasını istemem."

"Bunu kasten yapmıyorum."

"Ciddiyim." Yaşlı kadın geriye doğru sallanarak parmağını Eve'e doğrulttu. "Tamam. Anladım. Bo'yu kulübesine geri koymamı mı istiyorsun?" Eve tereddütle ekler.

"Ne anlamı var ki?" Nora omuz silker. "Yine dışarı çıkacaktır." Ve bununla birlikte, ağır adımlarla uzaklaşır.

"Demek o Nora'ydı," diyor Eve.

"Çok çekici." Ağzımın köşesi seğirir.

"Hiç de bile," der, dudakları kıvrılır. "Ama sert görünüşüne aldanma. O iyi bir insan ve dört ayaklı her şeyin harika bir savunucusu."

"Sanırım bu yüzden buradasın."

"Evet. Bu benim için bir tutku haline geldi. Köpek kulübeleri tam olarak kurallara uygun değil." Yan taraftaki harap binaları işaret eder.

"Bu da burayı... Bir harabe mi? Bir çöplük mü? Yıkılması gereken bir yer mi?"

"Bir hayvan barınağı, ancak Nora hiçbir fon almıyor, hayır kurumu statüsü yok. Özel olarak işletiliyor, şans, iyi niyet ve bağışlarla finanse ediliyor. Temelde bunu iyilikseverliğinden yapıyor."

"Onun çok büyük bir kalbi olduğunu görebiliyorum," diye şüpheyile cevap veriyorum.

Eve gülüyor. "Orada sadece dört ayaklılar için yer var." Bu, üç ayaklı bir koyunun topallayarak geçmesi için ideal bir fırsat gibi görünüyor. "Ve dört ayak üzerinde yürümek için doğanlar."

Nora hayvanlara karşı zaafı vardır, Eve ise veteriner olmasına rağmen hem hayvanlara hem de insanlara karşı zaafı vardır. *Sen hangi kategoriye giriyorsun acaba*, diye fısıldayan karanlık bir ses kulağımda çınlar.

"Başka ilgi alanları da var gibi görünüyordu," derim, ellerimi ceplerime sokup yavaşça yaklaşarak. "Mitchell'ın BDSM'ye meraklı olup olmadığı gibi."

"Sana güveniyorum..."

"...Nora'nın canlı bir iç dünyası olduğunu ya da Mitchell'ın vanilyacılığın kölesi olduğunu fark ettiğime mi?" O kadar yakın duruyorum ki, yağmur yağmaya devam etse bile aramızdan geçemez.

O alaycı bir şekilde güldü.

"Ne kaçırdığımı bilmiyor." Parmaklarımla çenesini tuttuğumda gözleri tamamen göz bebeği oluyor. "Sen benim için çok güzel bir küçük fahişe olurdun, bağlanmış ve dizlerinin üzerinde."

"Dene bakalım." Fısıldadığı sözler yanağımda tüy gibi hafif. "Ve sonunda buradaki Bay Bojangles gibi olursun."

"Salya akıtıp üstüne tırmanmak mı?" *Zaten kısmen oradayım.*

Gülümsememeye çalışıyor. *Çalışıyor ama başaramıyor.* "Testislerin hariç."

"Denemeden yargılama." Onu bırakıp, ceketimin açık kenarları arasından işaret parmağımı aşağı doğru çekiyorum. "Düşünsene, benim dokunuşlarıma ve övgülerime karşı çaresiz kalacağını."

"Sen benden teşekkür etmemi isterken."

"Parmaklarım ve dilim için. Sana yedirirken güzel sikim için." "Fetişi olan sensin." Elini uzatıp

parmağını göğsüme batırır. Kaslarımı kasıtlı olarak gererim; meme ucumun çıkıntısı, onun bakışlarının ona yapışık kalmasını düşünürsek, sadece şans eseri. "Teşekkür edilince tahrik oluyorsun." Sözleri, yutmak istediğim sıcak hava püskürmeleri gibidir.

"Minnettarlık fetişi mi?" diye mırıldanıyorum, kaşımı kaldırarak.

"OnlyFans'ıma abone olmalısın."

"OnlyFans hesabın mı var?" Gözleri şok ve ilgi karışımıyla büyüdü.

"Tüm iyi kızların geldiği ve bunun için bana teşekkür ettikleri yer.

Nedenini biliyor musun?"

Eve başını hafifçe sallar. "Çünkü zevk tamamen *benim.*"

Bölüm 14

EVIE

Eğer zevk tamamen ona aitse, o zaman neden beni izlerken baştan aşağı titriyorum? Oliver ve OnlyFans. Bu bir saplantı olmaya başlıyor. Çıplak kalmasına bile gerek yok, Savile Row takım elbisesiyle ve parlak el yapımı ayakkabılarıyla orada oturup, manşetlerini düzeltip bana ne yapmam gerektiğini söylese yeter. Yani, ben yapmazdım. Ama ikimiz de bu gerilimden zevk alırdık.

"Cumartesi senin için boş bir gün müydü?" diye soruyorum, yakasından yayılan hafif kokusunu görmezden gelerek. Şu anda kulübedeyiz ve ben hala onun ceketini giyiyorum. Onun beni tekrar öpmesine izin verdiğime inanamıyorum. Beni kendime getiren, Bo'nun *derin bir uyarı havlamasıydı*.

Köpeğin benden daha mantıklı olması çok kötü.

Oliver cevap vermediğinde başımı çeviriyorum ve onu, kollarını kavuşturmuş, geniş omuzlarından birini tahta sütuna dayamış, köpek kulübesine bakarken buluyorum. Onu içime çekmeme izin veriyorum. Onun pahalı kıyafetlerinin altında nasıl görüldüğünü bilmek biraz heyecan verici. Uzun, zarif kaslı bacakları, geniş sırtı. *O kalçaları*. Onun çıkardığı sesleri biliyorum. Nereye dokunulmaktan hoşlandığını. *Benim nereye dokunmaktan hoşlandığımı*. Ve şimdi, sorununu inkar eden bir bağımlı gibi ceketini kokluyorum.

Hadi ama Evie. Toparla kendini. Bu adam Romeo değil.

O kendine gelmeye başladığında ceketinden çıkmaya başlıyorum.

Gönüllülerin üs olarak kullandıkları alanı gözden geçiriyor. Burası, sığnağın geri kalanından bile daha harap durumda. "Neden soruyorsun?"

"Bana karşı naziktin." Ceketini odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve o da hiç zorlanmadan yakalıyor.

"Öyle miydin?" Mırıldanan sesi beni hazırlıksız yakaladı, önceki sözleri kulaklarımda yankılanıyor. *Sana iyi davranmayacağım. Bunun için bana teşekkür edeceksin.* "Kötü bir günümde yakalamış olmalısın," diye ekledi ve ceketini, bacağı eğri olan mavi plastik ofis sandalyesine bıraktı.

"Buna inanabilirim."

"Çünkü ikna kabiliyetim seni etkiliyor mu?"

"Oliver, cidden. Yanlış kişiye bakıyorsun. Sana bir aktris lazım."

"Neden, zaten bir ilişkimiz varken?" "Ne ilişkisi?" diye soruyorum, sesim düz. "Biz arkadaşız. Gerçekten sevmeyi seven arkadaşlar..."

"O çantayı bana ver," diye yüksek sesle talepte bulunuyorum — Evie'nin *la-la-la-laa!* demesine eşdeğer bir şekilde, yıpranmış dosya dolabının üstündeki köpek maması çantasını işaret ediyorum. Bo'nun benden önce almamasına biraz şaşıyorum. Oliver sırtarak ağzını kapatıyor ve o sivri kaş hareketini yapıyor. Beni onu tıraş etmek istemeye iten hareket. "Lütfen?" diye ekliyorum ağır bir sesle. "Zevkle." Karaciğer mamalarını bana atıyor. "Önemli noktayı kaçıırıyorsun. Bir aktrisin dahil olması Mitchell'a neredeyse hiç zarar vermez Bu yüzden bu iş için sen mükemmelsin."

"Gerekirse tekrar tekrar söyleyeceğim: intikam almakla ilgilenmiyorum." "Sana yaptıklarından sonra bu beni çok şaşırtıyor."

"Sadece hayatıma devam etmek istiyorum." Birkaç tane atıştırmalık çıkarıp, poşeti nemli önlüğümün bir cebine, atıştırmalıkları da diğer cebine koyuyorum. "Ceketin için üzgünüm," diye ekliyorum, Bo'nun pençelerinin bıraktığı lekeyi fark ederek. "Kuru temizlemeye götüreceğim."

O, ceketine kayıtsızca bakar. "At gitsin. Mahvolmuş."

"Sadece biraz çamur," diye azarladım, ama o elini sallayarak konuyu kapattı.

"Bu hayvan barınağı... Nora sadece köpekleri mi kabul ediyor? Ve koyunları?" "Kedileri. Köpekleri. Koyunları," diye cevap veriyorum, konuşma konusunun

"Her türlü hayvanı." Bahçeye doğru ilerlerken Oliver peşimden gelir ve gürültü başlar: düşük havlamalar ve yüksek ciyaklamalar, yavru köpekler misafirleri heyecanla karşılar. "Birkaç ay önce, birinin yüksek bir binanın on ikinci katında beslediği bir lama vardı."

Yüzündeki ifade, bunu tam olarak anlayamıyormuş gibi. Sanırım onun dünyasında insanlar hayal gücüne kapılmaya meyilli değiller. Ya da akıl hastalığına.

"Ona Kent'teki bir çiftlikte bir yuva buldu, ama çoğunlukla köpekler alıyor." Bo'yu kenara iterek, ilk köpek kulübesine yöneliyorum ve kapının kilidini açıyorum. "Ne yazık ki, çoğu bir tür travma yaşamış. Öyle değil mi, Mouse?" İnanılmaz bir şekilde Mouse adını taşıyan bu köpek, bir lurcher, bir Shetland midilli ve bir kurt arasındaki üçlü bir ilişkinin sonucu olabilir. Ve şu anda, dişlerini gösterip hırlıyor.

"Eve, bence..." Oliver elini uzatır, ağzı "*dur*" gibi bir kelimeyi söylemeye başlar. Ben durmam, hızla kafese girerim.

"Sorun yok. O sana hırlıyor. Son sahibi yüzünden erkekleri sevmiyor. Mouse ve ben arkadaşız, değil mi tatlım?" Dişlerinin arasına bir ciğer parçası sıkıştırdığımda, kalın diş etleri dişlerini kaplıyor. Çiğnerken dili dışarı sarkıyor ve kafasını okşadığımda, bana köpeklerin aptalca sırtışını yaptığını yemin edebilirim. "Herkesin kıcına termometre sokmasına izin vermezsin, değil mi?"

"O zaman yakın arkadaş mısınız?" Bu soruya gülüyorum. "Nora sana bunun için para mı ödüyor?"

"Hayır. Sevgiyle yapıyorum, unuttun mu?" Ellerim Mouse'un üzerinde dolaşıyor, değerlendirmem kapsamlı ama kısa. "Geldiğinde birkaç kaburgası kırılmıştı. Bazı kötü kesikler ve ısırıklar vardı, ama her şey güzelce iyileşiyor. Haftaya aşını olacaksın," diye bebek gibi konuşarak yüzünü ellerimle tutuyorum.

"Kafası koçbaşı gibi."

Mouse'un kulaklarını kapatıyormuş gibi yapıyorum. "Sus! Onun duygularını inciteceksin."

"Hepsi terk edilmiş mi?" diye soruyor, ben köpek kulübesinden çıkarken Mouse'a bir ödül daha atıyorum.

"Bazıları gönüllü olarak teslim edildi: koşulların değişmesi, evsizlik, yeni bebekler ve eşler. Bazıları yerel barınaktan geldi, son anda ötenaziden kurtarıldılar. Sonra sokaktan toplananlar var. Genellikle çok kötü durumdalar. Pireler, solucanlar, yaralar, enfeksiyonlar ve keçeleşmiş tüyler."

"Sen gelene kadar."

"Sadece ben değil. Birkaç kişi daha yardım ediyor, ayrıca kuaförler ve diğer gönüllüler de var. Köpeklerin yürüyüşe çıkarılması, koşu alanlarının ve kulübelerinin

temizlenmeli ve sonra da eğitimleri var. Kediler sosyalleşmeye ihtiyaç duyuyor ve bir de idari işler var."

"Yönetim işlerini kediler mi yapıyor? Ne kadar verimli."

Onun aptal şakasına gülümsediğimi fark ettim. Bazen onunla birlikteyken ne yapacağımı bilemiyorum.

"Nora kedilerin kendileri için çalışmasını çok isterdi," diye sertçe cevap veriyorum. "Evrak işleriyle uğraşmaktan nefret eder."

"Ve amaç tüm bu hayvanlara yeni yuvalar bulmak mı?"

"Nihai amaç bu. Tıbbi yardım ve biraz sevgiyle, hayvanların çoğu oldukça hızlı bir şekilde bir aileye hazır hale geliyor. Diğerleri için ise, onları evcil hayvan olmaktan alıkoyan, bizim göremediğimiz hasarlar. Her zaman iyileştirilemeyen psikolojik hasarlar, ama biz deniyoruz, değil mi Bay Bojangles?" Aramızda dans ederken eğilip kafasını okşuyorum.

"O çok farklı görünen bir köpek," diyor Oliver, terrierler, av köpekleri ve sayısız melez köpeklerle dolu köpek kulübelerini gözleriyle tararken.

"Bo, özel olarak yetiştirilmiş bir köpek. Kendi hatası olmadan buraya gelen bir labradoodle." Zekasını ve inatçı doğasını saymazsak.

"Ve onu yeni bir yuvaya yerleştirmek kolay olmadı mı?"

"Evet, ama o bir bumerang gibidir. Sürekli geri gelir."

"Neden acaba?" diye mırıldanır Oliver, Bo'nun burnunu tekrar kasıklarından uzaklaştırır.

"Orayı çok seviyor gibi görünüyor." Elimi ağzıma bastırıyorum ama bu, kıkırdamamı engellemeye yetmiyor.

"Bunu gururum için mi almalıyım? Ona bir teşekkür hediyesi mi almalıyım?" "Belki onu evlat edinebilirsin? Zaten sana *çok* düşkün."

"Hayatta olmaz," der ciddi bir ifadeyle.

"Nora zaten izin vermez. Onu alıkoyacak bir aile bulana kadar burada kalacak."

Sonra Bella'nın yanına geçiyorum, yaşlı beagle bana doğru sendeleyerek geliyor.

"Yürüyüşünde ne sorun var?" "Bella'nın çapraz bağları zarar görmüş." "ACL yırtığı mı?"

"Daha çok kronik bir yıpranma gibi," diye cevap veriyorum, hızlı bir kontrol yaparken. *Gözler. Kulaklar. Dişler. Tüyler.* Tam bir muayeneye gerek yok. Kaçtığından beri hasta olmamış

kaçıp bir kutu mama yedikten sonra hasta olmamıştı, açgözlü yavru. Midesinin yıkanması gerekip gerekmeyeceği belirsizdi ve eminim ki çok kötü bir karın ağrısı çekmişti, ama açgözlü beagle'lar böyledir.

"Bunu ameliyatla düzeltebilirsiniz, değil mi?"

Karaciğerli bir ödül çıkardığımda, kesin bir cevap vermeyen bir ses çıkardım. "Antiinflatuar ilaçlarla iyi gidiyor, bu iyi bir şey, çünkü Nora'nın ameliyat masraflarını karşılayacak parası yok. İyileşmesi bir yana."

"Change of Heart hâlâ burada ne yapıyor?" Nora'nın keskin sorusu, o gelmeden önce duyulur, her iki elinde de kırık ama buhar çıkan birer kupa ile köşeyi döner. Kalın kaşlı bakışlarını Oliver'a yöneltir.

"Anlamadım?" diye sorar Oliver, kayıtsız bir şekilde. "Duydun."

"Nora," yarı gülerек, yarı düzelterek ona dönüyorum. "Oliver gönüllü değil."

"Buradaysa, çalışıyor demektir. Kurallar böyle," diye karşılık verir, benim nazik uyarılarımı görmezden gelerek.

"Benim ücretimi karşılayabileceğinden emin değilim," diye mırıldanır Oliver, ama Nora duymamış gibi davranır.

"Mağazalara taşınması gereken bir düzine 15 kiloluk mama torbası var. Ana caddedeki evcil hayvan dükkanı bu sabah bağışladı." İlk cümleyi Oliver'a, ikinci cümleyi bana söylüyor.

"Bu harika!"

"O torbalar kendiliğinden taşınabilseydi daha da iyi olurdu." Oliver'a sert bir bakış atar.

"Sanırım onları benim taşımamı istiyorsun," diye sorar Oliver, yüzünde hiçbir ifade olmadan.

"Şey," der ve buhar çıkan fincanlardan birini ona doğru uzatır. "Bir düşüneyim. Barbie'nin plastik poposu var mı?"

Oliver şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır.

"Ördeğin kıcı su geçirmez mi?" O bana doğru bakıyor. "Bunun tüm silindirleri çalışıyor mu?"

"Benim silindirlerim gayet iyi çalışıyor," der Oliver yavaşça. Neyse ki, "Eve'e sor," diye eklemes.

"Skittles paketindeki bukalemun gibi görünüyor," diyor, onun cevabını dikkate almadan. "Kafası karışık. Ama öyle göründüklerinde zeki olmaları gerekmez

olmak zorunda değiller, sanırım." "Nora!"

Ben de sevinçle kıkırdamaya başlarım.

"Meme ucunda olan o inatçı kıl var ya?" diye sordu birdenbire. "Kestiğin halde, ne yaparsan yap, tekrar çıkan kıl?"

"Hayır." Cevabım paslı bir keman teli gibi çıkıyor ve yanaklarım binlerce güneşten daha sıcak yanmaya başlıyor. *Tanrım, bu kadın!*

"Eh, sanırım sonuncusu benim kadar göğsünde kıl yoktu, ama yakışıklıydı." Omzunun üzerinden bakarak Oliver'ı baştan aşağı süzdü.

"Ama bu, o başka bir şey." "Aman Tanrım," diye mırıldandım. *Lütfen beni başka bir yere ıştır.*

Mesela, Timbuktu'ya?

Bir saatten az bir süre sonra, dört ayaklı sorumluluklarımın hepsi iyi ve kilitli, Bo hariç, o da istemediği yere gitmeyeceğini açıkça belli ediyor.

Oliver tekrar kulübeye girdiğinde, gülümseyerek "Görüyorum ki sana başka işler de vermiş" diyorum. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, koyu renkli pantolonunun paçaları çamurla lekelenmiş. Bana yardım ettiği için vücudum zevkle titriyor. Benim orgazmlarımın da çok iyi bildiği gibi, o emirleri kolayca kabul eden türden bir adam değil.

"Zevk tamamen benim."

Sözlerinin yankısı kulağımda yankılanıyor ve çok daha aşağıda zevkle patlıyor. Onun gibi, benim zevkimi kendi zevkinden daha önemli gören bir erkekle hiç seks yapmamıştım. Bir hareket gözüme çarparak, müstehcen anılarımdan koparıyorum.

"Sanırım benim burada toplum hizmeti için bulunduğumu sanıyor." Oliver, sanki bu temizlik için etkili bir yöntemmiş gibi elini dirseğine vurur.

"Evet." Gözlerimi kırıştırıyorum. *Neyim var benim? Bu adam bana şantaj yapmaya çalışan adam.*

"Genelde yaptıklarım için değil, bildiklerim için para alırım." Oliver odanın diğer ucuna doğru yürürken, dudaklarındaki gülümseme sanki kafamın içini görebiliyormuş gibi.

Kendimi mecazi olarak sarsarım. "Burada kimse para almıyor. Asla."

"Kanıt olarak fotoğraf çekmeni istemeliyim sanki. Ortaklarım, öğleden sonramı böyle geçirdiğime asla inanmayacaklar."

"Terli mi görünüyorsun?"

"Buna inanırlar." Bana, tüylerimi diken diken eden bir bakış attı. "Özellikle de seninle birlikte olduğumu söylersem."

"Fin ve Matt'ti, değil mi?"

"Evet." Hem kaşlarını çatıyor hem de gülümsüyor.

"Bir keresinde onların isimlerinden bahsetmiştin. Google'da arama yaparken de onların isimleri çıktı."

Gülümsemesi derinleşir ve tüm vidalarım gevşemiş gibi hissederim. Riley'e ona baktığımda kalp gözü emojisi hissetmediğimi söylerken yalan söylemiş olabilirim, çünkü hissediyorum. *Bazen*. Ve bazen o sinir bozucu kibirli kaşını tıraş ettiğimi hayal ediyorum.

"Neden bir aktrise ihtiyacım olsun ki?" diye mırıldanır. "Beni seviyormuş gibi davranacak birine. Gerçek aşkım varken."

"Esnetme."

"Yani ben yanındayken kalbinin atışı hızlanmıyor mu?" Sözleri şeytanın fısıltısı kadar ateşli ve iki kat daha baştan çıkarıcı. "Ben sana baktığımda benimki hızlanıyor."

Hayır. Non. Nee. Nein ve nyet. Onu dinleme.

"Diğer her şeyi görmezden gel. Etiketleri, nedenleri, ikna yöntemlerimi." Buna burun kıvırıyorum ama o devam ediyor. "Birlikte zaman geçirmek çok güzel olurdu."

Onun şehvetli ses tonu midemi bulandırıyor, ama hakkını vermek gerekirse, bana dokunmuyor. Beni kendine çekip aklımı başımdan almıyor. Mutlu mu yoksa hayal kırıklığına mı uğradım, emin değilim.

"Pardon, bir daha söyler misin?" Çünkü beynim az önce mutlu seks diyarlarına kaçtı, nedenleri, sonuçları, yargılamalar ve kalp kırıklıkları olmadan istediğin kadar seks yapabileceğin yere.

"Senin için yapma dedim. İntikam için ya da ben zorladığım için yapma.

İyilik için yap. Nora için yap."

"Ben..." Muhtemelen Evie ve Oliver'ın mutlu seks dünyasındaki hikayelerini dolaylı olarak yaşamayı çok seveceğini biliyorum, ama onun kastettiği bu değil. Kalbim sıkışıyor — ağzını açmadan önce ne söyleyeceğini biliyorum. *Lanet olsun, bu tam da evrenin masum çocuklarına oynamayı sevdiği bir oyun*. Enayileri bir yola yönlendirip, sonra altlarından halıyı çekmek.

"Nora'nın banka hesabına yatırılan elli bin pound. Hayvanların yararına."

"Rüşvet mi, Oliver?" Cevabım hayal kırıklığıyla doludur. Zengin, sömürücü pislik, klişeyi kanıtlamak zorundaydı, değil mi?

"Bunu bir hayır işi olarak düşün."

"Beni davet ettiğin şey sponsorlu bir yürüyüş değil." *Ve ne yazık ki, sponsorlu bir seks de değil.* "Benden seninle birlikte yaşamamı, bir ilişkimiz varmış gibi davranmamı istiyorsun. Sanırım ayrıca yetkililere vize konusunda yalan söylememi de öneriyorsun."

"Evet, ilkinde evet. İkincisine hayır. Avukatımla konuştum ve o da bir göçmenlik uzmanı tuttu bile."

"Evet demedim!"

"Çok deneyimli olduğunu söylediler."

"Umurumda değil."

"Ve senin durumunla ilgili son derece iyimser." "O zaman onu ben tutacağım."

"Önce onu bulman gerek." Şeytan gibi gülümsüyor. "Genelde oligarklar ve ultra zenginlerle çalışıyor. Çok düşük profilli biridir."

"Yani yozlaşmışlar için çalışıyor demek istiyorsun. Senin için çalışıyorsa öyle olmalı."

"Bu, imkânları olanlar için çalıştığı anlamına gelir," diye sert bir şekilde cevaplar. "Onun hizmetlerini kendin almak istiyorsan, umarım cüzdanın doludur."

"Sen tam bir..."

"Sonuçta, ücretleri buna değer, özellikle de vizenin benimle olan ilişkine bağlı olması gerekmediğinden emin olduğu için."

"Senin *yalan söylememi* istediğin durumlar hariç." "Evet." Sesi kesik kesik.

Tamamen iş odaklı.

"Mitchell'ın burnunu toza bulamak istemenin sebebi ne?"

"Sanki bunu çekici bulmuyormuşsun gibi konuşuyorsun." Mitchell'ın adı geçince, elini saçlarına geçirip koyu renkli izler bırakır. "Tanrı aşkına Eve, birleşmeliyiz. Mitchell Atherton ikimizi de mahvetti."

"Benim intikamım, hayatıma devam etmek ve iyi yaşamak," diye boğuk bir sesle söylüyorum, onun ani öfkesi karşısında şok olmuşum.

"Yabancılarla paylaştığın bir evde yaşamayı, o piç kurusu eşyalarını geri vermek istemesini beklemeyi 'iyi yaşamak' mı diyorsun?"

"Bunların hiçbirisi seninle alakalı değil."

"Elli bin dolar verirsem, beagle'ın ön çapraz bağ ameliyatını ve başka muhtaç hayvanların ameliyatlarını ödeyeceğim." Ağzımı açtım ama o sözümü kesti. "Ve önümüzdeki on iki ay boyunca barınağa kabul edilen tüm hayvanların sağlık masraflarını."

"Bu yine de rüşvet."

"İnançların için seni övmeli miyim, yoksa acımalı mıyım, bilemiyorum." Cebinden telefonunu çıkarır ve uyarı yapmadan bana fırlatır. Mantığımın yerine içgüdülerim devreye girer ve telefonu yakalarım, çünkü onu yere düşürmem gerekirdi.

"Bu ne?"

"Bak."

Aşağıya bakıyorum — bir hata — ekran, başparmağımın kazara dokunmasına tepki veriyor. Mitchell'ın yüzü ve bir şekilde tanıdık gelen bir başlık görünce, göğüs kafesim altında bir şok hissediyorum. *Küçük Kuş*. "Hayır." Kolumu uzatıyorum. "İstemiyorum."

"Hadi ama Eve. Kasıtlı cehalet kimseye fayda sağlamaz."

Bölüm 15

EVIE

Küçük Kuş Bize Söyledi...

Ne oluyor be!

Pulse Tok Shoreditch destanının aldatan damadı, 2015 yılındaki flört programı *Millionaire Mates'in* yarışmacısı Mitchell Atherton'dan başkası değil!

Şimdi Londra'da emlak geliştiricisi olan zengin çocuk Mitchell, film ekibinden biriyle öpüşürken yakalandıktan sonra dördüncü bölümde oylarla evden atıldı.

Küçük Kuş bir kalıp tespit edebileceğini düşünüyor!

Gelin kaçan Evelyn Fairfax, Knightsbridge'deki lüks bir klinikte çalışan bir veteriner, ortadan kayboldu ve *damat da* ortadan kaybolduğu için bunu doğrulamak istiyoruz.

Hadi Londra, onları bulmamıza yardım et!

"Ne oluyor?" Daha çok yalvarma, daha az talep. Oliver'ın ifadesiz yüzüne bakıyorum. "Benim adımları kullandılar." Bir başka mide bulantısı dalgasını yutuyorum. "Bunu kabul etmedim."

"Basın özgürlüğü, senin onayına ihtiyaç duymadıkları anlamına gelir. Yeni bir köşe yazısı yayınlanana kadar ne kadar süre geçecek merak ediyorum. Bentley'deki gizemli adamdan bahseden bir yazı."

"Ne?" Göğsüme bir diken saplandı.

"Sadece adını bilmiyorlar, çalıştığın yeri de biliyorlar.

Belki de beni senin peşinden
giderken görmüştür. Dur. Kes
şunu.

Onları bulmamıza yardım et. Bu neredeyse tehdit gibi geliyor. Neden benimle konuşmak istiyorlar? Beni tekrar küçük düşürmek için mi?

"Seni koruyabilirim. Otelde kimse seni bulamaz." "Bu
senin planlarına çok uygun, değil mi?"

"Keşke o kadar yaratıcı olabilseydim," diye ekliyor alaycı bir şekilde.
"Basınla iletişime geçmedim, Eve. Ama vicdanını rahatlatmak için sana
vize ve sığınak için elli bin pound teklif ediyorum. Karşılığında üç ayını
bana vereceksin." Dikkatini saatine çeviriyor. "Karar vermek için iki
dakikan var. Londra mı, Connecticut mu? Yasal bir vize mi, yoksa
göçmenlik bürosundan kötü bir ziyaret mi?"

İçimde öfke kabarıyor. Bir dakika önce beni yağmurdan koruyor,
ceketini giymemi zorluyordu — Nora'ya yardım ediyordu! Ve şimdi bu...
Bu şantaj!

Bana bunu mu yapar?

Bakışlarım onun yüzünü keser ve anlayış soğuk su gibi üzerime
dökülür, beni uyandırır.

Ve anlıyorum, evet. Evet, yapardı.

Bölüm 16

EVIE

Küçük bir kuş bize söyledi.

Küçük kuşmuş, hadi oradan. O şey daha çok albatros gibi, ağzı büyük ve kafana pisleme eğilimi olan bir şey.

"Beni dinliyor musun?"

"Ne?" Oliver'a döndüğümde yağmur arabanın camına vuruyor. "Evet, tüm dikkatim sende." Tüm dikkatim, sinirim ve endişem.

"Öyleyse taşınacaksın. Tercihen bugün."

"Acelen ne?" Onun otele taşınmakla ilgili gerçek bir sorunun yok. Sanırım bu, basın geldiğinde Lori'nin sızlanmalarını dinlemek zorunda kalmayacağım anlamına geliyor.

Aptalca A Little Bird köşesini okuduktan sonra, geri dönüp öncekileri de okudum. Sonra Mitch'in katıldığı flört programını Google'da aradım. Hala ne düşüneceğimi bilmiyorum, sadece bunun başka bir saçmalık olduğunu ve o adamlar neredeyse evlenmek üzere olduğuma inanmamayı daha da zorlaştırdığını biliyorum.

Diğer makalelere, bloglara ve bahsedilenlere dokunmadım çünkü medya ve internetin zaten kafama bağırsaklarını boşaltmaya karar verdiğini hissediyordum. Asla ünlü olmak istemedim, ama sanırım bu, kötü şöhretten daha iyidir.

"Dinlemiyorsun. Yine."

"Dinliyorum!"

"Ne dedim?" "Şey hakkında..."

"Hedeflerimize ulaşmak için çok kısa bir zamanımız olduğunu söyledim." "Evet, üç ay." Bu bilgiyi daha önce duymuştum. "Ayrıca, benim hedeflerim değil

senin hedeflerin. Benim hedeflerim." Midem bulanıyor. Bu, çılgın fikirler tarihindeki

. Ve daha da kötüsü, ben de kabul ettim. "Ee?" diye soruyor.

"Evet, Oliver. Oteline taşınacağım. Ama şunu açıklığa kavuşturalım, bunu sadece benim başıma bir felaket gibi, çizgi filmlerdeki demir çekiç gibi sınır dışı edilme tehdidini salladığın için yapıyorum."

Bu benzetmeye devam edecek olursak, ben Wile E. Coyote'yim, Mitch ve Oliver'ın benim kayam ve sert yerim olduğu bir kanyona sıkışmış durumdayım.

"Sadece otele değil, benim süitime."

"Ne?" Bu sefer midem bir anda boşalıyor... ama hoş olmayan bir şekilde değil. "Hayır." Kafamı sallıyorum. *Olmaz.*

"Büyük bir süit. İkimiz için de yer var ve yardımcı olacaksa, yatak odaları birbirinin zıttı uçlarda."

Yataklardan bahsedilince midem yine bir kez daha çalkalandı. Yüzümün beni ele vereceğinden korkarak pencereden dışarı baktım, çünkü benim neyim var böyle? Bir tür manipülasyon saplantısı mı geliştirdim?

"Biliyorsun, sadece pislikler şoförlerini yağmurda bekletir." "Onun şemsiyesi var," diye tersler Oliver, şoförüne zar zor bir bakış atarak . "Orada çünkü sen mahremiyetinde ısrar ederken, bunu başka bir yerde tartışmak istemedin."

"Onu yağmurda bekleteceğini düşünmemiştim!" Neden şaşıyorum ki? Oliver'ın böyle bir insan olduğunu hatırlamam lazım.

"Bu konuyu ne kadar çabuk konuşursak..."

"Tamam!" diye bağıriyorum. "Otele taşınacağım ama senin süitime değil." Ama o çoktan kaşlarını çatmış durumda. "Kimse öğrenmeyecek ki."

"Bu riski göze alamam. Önümüzdeki üç ay boyunca, deli gibi aşık bir çift gibi görünmemiz gerekiyor."

"Kimse buna inanmayacak. Başka biriyle evlenmek üzereyken, senin benim teselli sevgilim olduğunu söyleyecekler."

"O zaman onları aksine ikna etmen gerekecek." "Ben mi? Neden onları ikna etmek zorundayım?"

"Çünkü direnen sensin."

"Seninle seks yapmayacağım." Bu sözler birdenbire patladı.

"Seks, anlaşmamız için çok önemli değil." *Benim karşı konulmazlığımı bir anda yok eden bir söz.* "En çok ikna etmen gereken kişi, son zamanlarda yaşadığın sorunlardan haberdar olmayacak. Onun

sansasyonel basın. Onun için hikaye şu: biz aşığız, birlikte yaşıyoruz ve otelden daha kalıcı bir ev arıyoruz. Bizimki fırtına gibi bir aşk."

"Bunu kimsenin yutacağını düşünüyorsan, *hayalperestlik* yapıyorsun demektir."

Bana yakın bir yerde delüzyonel olmaktansa, delüzyonel olmayı tercih ederim.

"Senin yeteneklerine güvenim tam."

Hayat sürekli beni mahvederken neden güvendiğimi bilmiyorum. Ama beni burada tutan elli bin neden var. Bella ameliyat olacak. Muhtemelen hiç evlat edinilmeyecek yaşlılar, artrit ilaçlarını alacak ve biraz daha rahat edecekler. Mouse gibi travma geçirmiş yavruların davranış terapisine gitmesi için para bile olabilir.

Senin vicdanın ve hayvanlar. Onlara olan ilgin ve onlara gösterdiğin özen.

Kal ya da git, Eve. Hayvanlara yardım et ya da Connecticut'a geri dön.

Şantaj onun tokatı, elli bin dolar ise kadife eldiveninin okşaması.

Vicdanından çok parası olan, güvenemeyeceğim bir adamla birlikte yaşamaya başlayacağıma inanamıyorum. Ama neye imza attığımı daha iyi bilmem gerekiyor.

"Neden üç ay?" diye soruyorum, arabanın camından yağmur damlalarının akışını izlerken.

"Mülk sonbaharda açık artırmaya çıkacak. Planım, o zamana kadar mülkü güvence altına almak."

"Sahibi açık artırmayı beklemeyecek mi? Daha fazla teklif veren, genellikle daha fazla para anlamına gelir."

"Onun motivasyonu sadece para değil. O bir parça tarihi satıyor ve doğru olanı yapmak istiyor."

"O zaman tamamen farklı bir alıcı bulmalı," diye mırıldanıyorum, ona doğru bakarak. *Boş ver, kendimi tutmayacağım.* "Bana kalırsa, ikiniz de bunu hak etmiyorsunuz."

"Biz hiç benzemiyoruz," diye soğuk bir sesle söyler. "Beni manipüle etmek söz konusu olduğunda hariç."

"Seni bu duruma o soktu," diye tiz bir sesle söyler, manşetlerini düzeltir. "Ve sen de bundan yararlanıyorsun, değil mi? Tamamen farklı."

Kollarımı kavuşturup, başımı sitemkar bir şekilde sallıyorum. "Süit. Tercihen bugün."

Bu taktik işe yaramadı. "Peki. Oda arkadaşı olacağız." Benden faydalanabilir, ama bu benim bedenime kadar uzanmaz. Zaten pek ilgileniyor gibi de görünmüyor. "Kötü planlarında başka ne var? Gözleri parlayan bir dalkavuk, zengin bir adamın aptal karısı gibi davranmam mı gerekiyor?"

"Kendin olmanı istiyorum. Tercihen, o tavırları bırakarak."

Kendim mi? İnanamayan bir şekilde burnumu çektim.

"İki nedeni var." Aşağıya bakarak pantolonunun kıvrımını düzeltti. "Birincisi, arkadaşlarımı ikna etmen gerekecek."

"Senin şantaj yapmayı sevdiğini bilmiyorlar, öyle mi?"

"Eğer öğrenirlerse, 'zorla sınır dışı etme' diyemeden kendini ABD'ye giden uçakta bulursun."

"Anladım. Arkadaşlarının önünde rolünü sürdür." "Güzel."

"Onlar gerçekten bu ev meselesine dahil değiller mi?"

"Bu özel bir mesele."

"Adı ne ki?" Bu tür binaların genellikle isimleri vardır. Şato falan. Konak falan. Asla 123 Easy Street falan olmaz.

"Öğrenmen gerektiğinde sana söylerim."

"Neyse." Kayıtsızmış gibi davranıyorum. *Sanırım bunu Google'da aramayacağım.* "Nora parayı ne zaman alacak?"

"Ben evimi aldığımda."

"Ya başaramazsam ne olacak?" "O zaman anlaşma iptal olur."

"Ama bu adil değil, bunu başarabileceğimi garanti edemem." "O zaman çok çaba sarf etsen iyi olur."

Adi herif.

"Bir süre birlikte görüldükten sonra," diye başlar.

"*Birlikteyi* tanımla," diye onu keserim.

"Akşam yemekleri, geziler, bu tür şeyler. Görevi yerine getirebileceğine ikna olduğumda, seni sahibiyile tanıştıracığım."

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyorum. "Peki sonra ne olacak? Onu baştan çıkararak senin planını fark etmemesini mi istiyorsun?"

Gülümsemesi isteksiz görünüyor. "Bu görülmeye değer bir şey olurdu." "Cidden Oliver, benden tam olarak ne yapmamı beklediğini söyle." "Beni sev."

Gözlerimi o kadar sert deviriyorum ki, kafatasımın içini görebileceğime eminim.

"Senin için sorun olmaz," diyor yumuşak bir sesle. "Daha önce de beni ikna etmiştin. Aklımın sesine karşı gelerek."

"Seks hayranlık değildir."

"O zaman beni sikmek istiyormuş gibi bak bana." Elini uzatıp çenemi kaldırdı, o büyüleyici gözleri beni delip geçiyordu, tirbuşon gibi keskin. "Hayır, sevgilim," diye mırıldandı. "Beni mahvetmek değil."

"*Başka ne?*" diye ısrar ediyorum.

"Sadece kendin ol. Bence sahibi ile iyi anlaşacaksın. Muhtemelen birçok ortak yönünüz vardır."

"Son zamanlarda aldatıldı mı? Şantajla uğradı mı? Birinden hoşlanıyormuş gibi davranmaya zorlandı mı?"

"Beni yatağa atmak için manipüle eden kadından." Gülümser. "Bundan fayda sağlayan tek kişinin ben olmadığımı unutma."

"Vizem," diye mırıldanırım.

"Ve Nora'ya yardım. Ayrılığınızın hikâyesini yönetmek. Atherton'ın sana yapabileceği her şeyden korunmak." Dirseklerini aramızdaki deri kol dayanağına dayayarak eğildi. "İnan bana Eve. Senin için birçok fayda var."

"Ve bana inan, Oliver. Seninle seks yapmayacağım."

Bölüm 17

Küçük bir kuş bize söyledi...

Eski reality TV yıldızı, emlak geliştiricisi ve Londra'nın sevdiği nefret ettiği Pulse Tok damadı Mitch Atherton, dün gece şehirde tanıdık bir yüzle görüldü.

"O bir model mi?" diye sorduğunuzu duyuyoruz. "Bir yıldız adayı mı? Avrupa kraliyet ailesinin küçük bir üyesi mi?"

Küçük Kuş, evet diyebilmeyi isterdi, çünkü gerçek çok daha müstehcen. O tanıdık geliyor çünkü Pulse Tok'ta gelinin baş nedimesi olarak da rol almıştı.

Ateş olmayan yerden duman çıkar mı, sevgili

takipçilerim? Düşüncelerinizi bizimle paylaşın.

587 yorum

IloveLads: Katılıyorum. Ateş olmadan duman olmaz ve o salak kız kızartılmayı hak ediyor.

MissPickle: Umarım ikisi de herpes olur.

Zara_A: Duman mı? Onu yakardım!

GreenOreo: Efendim, siz bir pisliksiniz. Bu yüzden, bok yiyin ve geberin.

HideYoKids: O mu? Peki ya o? NE FAHİŞE!

MicroP33n: Tango için iki kişi gerekir.

HoppyGoLucky: Ve yazmak için yarım beyin.

DanteClaus: İsim doğru. Küçük beyin. Küçük penis.

Rope-a-dope: Marcus, sen misin?

TheHallouminati: Brick Lane pazarında brunch yapanlar tarafından dövüldüğünü gördüm. Çok iğrençti!

McLuffin: Bunu görmek için para öderdim.

JimBeamMeUp: Zavallı kadın. Yeterince acı çekmedi mi?

DAHA FAZLA YORUM YÜKLE . . .

Bölüm 18

EVIE

"Eve, aşağıdayım." Oliver'ın kesik kesik sözleri yeni telefonumun ahizesinden geliyor. Eski numaram var - Mitchell'ın numarası elbette engellenmiş - ve yeni banka kartlarım ve pasaportum var, kaybolduğunu bildirdiğim için, ki bu aslında bir yalan değil. Ama en az bunun kadar önemli olan bir şey daha var:

"Aferin sana!" Telefonun diğer ucuna, sanki bir çocuğa konuşur gibi söylüyorum.

"Ben aşağıdayım. Sen değilsin."

"Senin üzerinde sinek yok, Olly. Bu yüzden büyük paralar kazanıyorsun herhalde." "Plan, ben geri döndüğümde senin burada olmandı," diye

diye cevap verdi, hayal kırıklığını duyulur bir şekilde bastırarak ve nefret ettiği lakabını görmezden gelerek.

Bu, bir azı dışının kırılma sesi miydi?

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. Planlar değişir. Modalar değişir. Hava durumu ve saç stilleri de. Bu hayatta hiçbir şey sabit değildir." Bu tamamen saçmalık, çünkü bu süite taşındığım gün hayatıma ara verdim. Kapısına gidip *"Burası cehennem mi? Vay canına, burayı çok güzel yapmışsın"* dediğim gün.

Nora'ya şoförlü arabayla gittiğim iki hafta oldu. İki hafta boyunca lezzetli oda servisi öğle yemekleri, lüks spa ziyaretleri ve öğleden sonra siestaları yaşadım. İki hafta boyunca şampanya kokteylleri ve lüks akşam yemekleri yedim, hepsi Oliver'ın bizim hikayemizi oluşturma çabasının bir parçasıydı.

"Felsefenizi paylaştığınız için teşekkür ederim. Ancak, akşam yemeği için aşağıda buluşacağımız konusunda anlaşmıştık."

"Anlaştık mı?" Sanki beni görebiliyormuş gibi işaret parmağımı yanağıma bastırıyorum. "Bekle. Bu, seninle yaşamak için bana şantaj yaptığını söylediğimden önce miydi, sonra mıydı?"

"Odasını açtım. Solumda bir yerde Buckingham Sarayı, sağımda yüzlerce lüks mağaza var. Caddenin karşısında, bir adam parlak kırmızı orta yaş krizi Lamborghini'sini çift park ederken, baştan aşağı Gucci giymiş bir kadın, 30.000 dolarlık Birkin çantasını kabarık Pomeranian köpeğinin taşıma çantası olarak kullanarak geçiyor. Londra'yı seviyorum, ama burası çılgın derecede zengin bir yer.

"Her gün bunu yaşamak zorunda mıyız?" diye mırıldanıyor, ben süite geri dönerken.

Zavallı Oliver. *Değil*. Çok yorgun görünüyor. *Yaşasın!*

"Her gün mü? Belki ben bu fikre alışana kadar." Sınırsız spa ziyaretlerine, lüks ikindi çaylarına ve oda servisine alışmak hiç de zor olmadı. Stres atmak istiyorsanız, lüks bir butik otelden daha iyi bir yer olabilir mi?

Bu ara bana düşünmek, olayları sindirmek için zaman verdi ve Mitch'in zenginliğinin farkında olmasam da, şimdi mantıklı geliyor. Tüm zenginlerin pislik, tüm fakirlerin erdemli olduğunu düşündüğümde değil, ama zenginlerin farklı bir gerçeklikte yaşadıklarını biliyorum. Bu gerçeklik, genellikle çevrelerindeki insanları önemsememelerine yol açar. *Kendilerini abartılı bir şekilde görmelerinden bahsetmiyorum bile*. Elbette bunlar genelleme niteliğinde ifadeler, ama bana olanları ve şu anda olanları düşündüğümde doğru olduklarını görüyorum.

İşte buradayım, ince bir rahatsızlık kampanyası sürdürüyorum. Çok zarar verici değil, çünkü adalet adalettir. Oliver'ın bana ayarladığı göçmenlik avukatı Ariana harika. Ve haklıydı, onun ücretini karşılayamazdım, ona ulaşmak bir yana.

iykyk kısaltması muhtemelen onun için yaratılmıştır.

Neyse, dün vize başvurumun alındığına dair bir bildirim aldım. Parmak izlerim alındı ve biyometrik kartım için bir fotoğraf verdim, bu kart pasaporta vize damgası vurmanın modern versiyonu.

Tüm sistemler hazır: iki hafta geçti. On hafta daha var.

"O zaman çabuk alışsan iyi olur," diye Oliver sertçe söylüyor, "yoksa o tüylü canavar köpek kulübesine geri dönecek."

"Bay Bojangles?" Adını duyunca, kanepenin ortasında uzanan labradoodle, ayak parmaklarını temizlemeyi bırakıp başını kaldırdı. "O canavar değil."

"O bir testis terörist bir tüylü tüylü takım elbise giymiş bir adam. Oliver'ın kesik kesik nszleri parmak uçları gibi omurgamda dans etmemeli, ama ediyorlar. "Bay Bo, Olly'nin söylediklerini duyamaman iyi bir şey." Köpek her şeyi anlıyormuş gibi başını eğiyor. Ve hiç

siktir etmiyor.

"O taşınana kadar kendimi köpek sever biri olarak görürdüm." "Bo, köpekten çok insandır. Ama insanlar, hot dog'unu paylaşmadığın için ayakkabına işeyerek cezalandırmazlar." "Bunu aklından bile geirmese iyi olur," diye karanlık bir sesle mırıldanır.

Dürüst olmak gerekirse, Bo çok daha kötü bir plan yapıyormuş gibi görünüyor ve ben de bunun için *buradayım*.

bunun için buradayım.

"Oh, Bay Bo." Onunla bebek gibi konuşurken kabarık kulağını kaçıyorum. "Ne

Ne yaptın? Yine o huysuz yaşlı adamın kasıklarına burnunu mu soktun?" *Kıskanç mı? Ben mi? Belki biraz.* Manipülatif bir eğilimim olduğunu sanmıyorum. Sadece onun gibi otoriter erkeklere karşı bir zaafım var.

"Ben yaşlı ya da kötü değilim ve o beni korkutmadı."

şüpheli bir ses çıkardım. "Sen biraz yaşlısın ve kötü bir tarafın olduğu tartışılmaz. Yani, merhaba!"

"Yine bir görüş meselesi. O köpeğin kasıklarına olan sınırsız ilgisinin aksine."

Hatırladığım kadarıyla, bu oldukça özel bir durum.

"Ama şimdi düşününce, bu sabah oldukça huysuz hissediyordum, uyandığımda yalnız olmadığımı fark ettim. Yine." Omuzlarım sessiz bir kahkaha ile hareket ediyor. Bu haftaki üçüncü kez Bo'nun köpek nefesiyle uyandığını sayıyorum. "Nedense bu sefer ışık açıktı."

"Ben yapmadım." "Emin misin?"

"Evet Oliver, karanlıkken odana girip ışığı amadığımdan eminim." Odasına gizlice girseydim, açmak isteyeceğim şey ışık olmazdı. *Kurallara uyan biri olmam iyi bir şey, özellikle de kendi kurallarına.* "Yani, neden yapayım ki? O kadar eğlenceliydi ki, bir keresinde çok kötü bir şekilde ışığı açmıştım!"

"Alaycı olmana gerek yok."

"Bo'nun kapalı alanlarda iyi davranan bir köpek olmadığını sana söylemiştim."

"Bu senin suçun," diye şikayet ediyor. "Onu bu işe dahil etmekte ısrar ettin."

Neşeyle parmağımı ısırırım. Onu sinirlendirmekten hoşlanıyorum. Bo'yu bu işe dahil ettim, ama onun kendi iyiliği için fazla zeki olması benim suçum değil. Ya da terapi köpeği olarak başarısız olması. Terapi rolü için açık cezaevindeki mahkumlar tarafından eğitilmiş olması da benim suçum değil, her ne kadar suçluluğu oraya kadar uzansa da.

Hayır, hırsızın Bo'ya bildiklerini öğretmesi kesinlikle benim suçum değil.

"Bütün gün burada tek başıma oturmamı bekleyemezdin." Ayrıca, Nora'yı delirtiyordu. Sığınakta bir irade savaşı gibiydi. "Bo bana iyi arkadaşlık ediyor." Bakışlarım köpeğe düşüyor. O iyi bir dinleyicidir. Özellikle hiçbir fikir belirtmemesini seviyorum.

"Otel, köpekler için uygun bir ortam değil."

"Bazı oteller istisna yapar. Özellikle senin sahip olduğun oteller."

"Bu gidişle, uzun süre sahibi kalmayacağım. Dün yine mutfakta bulunduğunu biliyor musun? Bir tepsi Wagyu bifteği yediğini söylediler..."

"Ouch." Menüde tanesi iki yüz dolara satıldığını görmüştüm.

"Yakalanmadan önce bir Hereford rib eye'ı da kısa sürede bitirmiş."

"Bu, ben spadayken olmuş olmalı." Döndüğümde dudaklarını yalayıp memnun görüldüğünü düşünmüştüm.

Oliver ilgilenmiş gibi boğazından bir ses çıkardı. "Duyduğum kadarıyla benimle yaşamak o kadar da kötü değilmiş."

"Avantajları da var," diye isteksizce kabul ediyorum. "Ama horlamayı biraz azaltabilirsin." Açık yatak odamın kapısına doğru yürüyerek, omzumu kapı çerçevesine dayayıp, oturma odasının ortasındaki boşluğu geçip Oliver'ın yatak odasının mat siyah çift kapısına bakıyorum. Biz rakip takımlar ya da düşmanlar gibiyiz. Onu on dört gün boyunca izledikten (ve sinir ettikten) sonra, bazen bana istese çıplak olarak yatağına sürünerek giderdim diye düşünüyorum. Tabii ki isteyecek değil. Seks yapmama şartı koydum ve bu konuda net bir tavır sergiliyorum. Bazen kendimi sabote ediyormuşum gibi hissetsem de. *Hiç kimseyi bu kadar çok becermek istememiştim.*

"Daha önce kimse şikayet etmemişti." Onun ima ettiği şey, keskin bir iğne gibi göğsümü deliyor: diğer kadınlar. "Sanırım nefes almayı tamamen bırakabilirim."

"Bunu göz ardı etmeyelim," diye mırıldanıyorum, kapı çerçevesinden uzaklaşarak. "Sen kendin yapmak istemiyor musun?"

"Seni boğmak gibi mi?"

"Sen yaparken ellerini boğazıma dolayabilirsin..." "Hayır.

Eczaneden uygun ilaçları alırım."

O şutları attığında, ben onları uzaklaştırırım. Onu hala çekici bulduğumu itiraf etmemem gerekir.

Sınırlar aşılabılır. Kurallar

çığnenebilir.

Ve ben kesinlikle mahvolurdum — birden fazla şekilde.

Oliver hayal gücü açısından çok zengindir.

"Bu arada, belki akşam yemeğine inebilirsin.

Bu bir öneri değildi, bu arada."

"Oh, bir emir mi? Evet, efendim, Bay Deubel, efendim. Hemen! Oh, bekleyin.

Sen benim patronum değilsin."

"Eve." Adımı uyarı olarak kullanıyor. Bu, lezzetli bir ceza gibi geliyor. *Ohhh, tekrar yap Olly. Hoşuma gitti.* "Bazen Londra'da kalmak istediğinden emin miyim diye merak ediyorum."

Anlamı kafama bir hindistan cevizi gibi çarptı, yani hiç de ince değildi. Bu, neyin tehlikede olduğunu hatırlatıyor.

Yine de ona bir milim bile taviz vermeyi reddediyorum. "Bo'yu da getirebilir miyim?"

"Sağlık bakanlığı mutfağı kapatmasını istemiyorsan hayır." Derin bir nefes alır ve ben garip bir acıyı bastırmak için elimi göğsüme bastırırım. Anlaşmamızı feshetmek mi istiyor? "Misafirlerim bekliyor." Cevabı tuhaf bir şekilde tereddütlüdür.

"Misafirler mi?" Kalbim, ipleri kesilmiş bir balon gibi yükselir.

"Kimler?" "İş ortaklarım. Arkadaşlarım."

Balonun havası söner, yere düşerken osurur, çünkü bunun ne olduğunu hemen anlarım. O sadece aldatmacasının temel taşını inşa ediyor.

Sen de tam olarak buna razı oldun, aptal.

"Kulağa hoş geliyor." Aşağıya bakarken sesimin ilgisiz çıkmaması için uğraşıyorum. "Eşofman giyiyorum." Selfridges'teki stilistimin seçtiği yeni kapsül gardırobum sayesinde, sevimli kaşmir eşofmanlar. Mitchell hala

eşyalarımı rehin tutuyor ve onun tarafından manipüle edilmeden önce cehennem donacak. Kendime pek para harcamam. Kıyafetleri severim ve hızlı moda göre daha uzun ömürlü şeyler almaya çalışırım. Ayrıca ikinci el alışverişi de severim.

"Eşofman mı?"

"Evet, tembel kıyafetleri. Saçımı da yıkamadım."

"Önemli değil, eşofman da olur."

"Sadece bir erkek böyle bir şey söyleyebilir. Ayrıca, restoranında kıyafet kuralı var."

"Senin de belirttiğin gibi, bir yerin sahibi olmanın güzel yanı, kuralları benim koymam."

"Sen ve arkadaşların *GQ* erkek giyim dergisinden çıkmış gibi giyinirken, ben eşofmanla gelemem. Muhtemelen başlığı 'Seksi Kardeşler: Şehirde Yaz' olur."

"Ne gibi?" Cevabı kahkahalarla titriyor.

"Takım elbise pornosu, Oliver. Bu bir şey." Beni çok ateşli ve yaramaz şeyler düşünmeye iten sinir bozucu bir şey. "Bana on dakika ver."

"Bu bir geçit töreni değil, Eve."

"Ah, tatlım, hiç kadınla tanışmamış gibi konuşurken, insanları nişanlın olduğuna nasıl inandıracaksın?"

"Peki," diye pes ederek söylüyor. "Sadece çok uzun sürmemeye çalış."

"Bojangles'ın bağırsaklarından gaz çıkmasına neden olan lifler kadar kesin, on dakika içinde orada olacağım."

Yine homurdanır ve tam telefonu kapatmak üzere olduğunu düşündüğüm anda, "Oliver?" diye eklerim.

"Evet?"

"Ben önce vardım!" diyerek neşeyle telefonu kapatırım.

Bölüm 19

OLIVER

"Gördün mü, sana tuvaletteyken bile iş yapabileceğini söylemiştim."

Telefonumdan başımı kaldırıyorum, hala Eve'i düşündüğüm için sinirleniyorum, ama Fin'in o boktan sırtışını görünce daha da sinirleniyorum. "Buna çoklu görev denir," diye karşılık veriyorum ve karşısındaki sandalyeyi çekiyorum. "Bir ara denemelisin."

"Ben bir seferde tek bir şeye odaklanmayı tercih ederim."

"Kadınlar söz konusu olduğunda hariç," diye Matt biraz fısıldayarak karşılık verdi.

Eve'in bana telefonu yüzüme kapattığına inanamıyorum! En azından benden önce davrandı. Ağzımın köşesi isteksizce seğiriyor, çünkü kadın beni kızdırmaktan zevk alıyor. Bu resmen aşırıya kaçmak. Eğer bakışlarını aşağıya çevirse, onun taşındığından beri yarım yamalak dolaştığımı fark ederdi.

"Kadınlardan bahsetmişken," diyor Fin, koltuğunun koluna yaslanarak. "O iş görüşmesi değildi, çünkü yüzündeki o gülümseme..." Sanki gülümsemenin nereye ait olduğunu bilmiyormuşum gibi parmağını daire şeklinde çeviriyor. "Müstehcen görünüyor."

"Aptalca konuşma." Telefonumu bıçağımın yanına koydum, hangisine önce uzanacağımı bilemiyordum. Fin'in yatırımcılarla ilişkilerden sorumlu olduğuna inanmak bazen zor, çünkü sık sık içimdeki en kötü yanları ortaya çıkarıyor. Zamanının çoğunu süper zenginlerin kaşlarını düzeltmek ve genel olarak cana yakın davranmakla geçiriyor. Kendisi için sevimli bir haydut imajı yaratarak, onu neredeyse her şeyi affedecek olan paydaşlarımız arasında popüler hale getirdi.

İş için iyi, genel olarak insanlar arasında, özellikle kadınlar arasında popüler ve dedikodu köşelerinin gözdesi. Eve'in ona kaçınılmaz olarak ilgi duyacağını tahmin ederken kendimi kaşlarımı çatarken buluyorum. Bu benim tarzım değil. O tavus kuşunu kıskanmıyorum. Ama Eve ile yaşadığım kısa sürede ruh halim... tahmin edilemez hale geldi. *Lanet olası dengesiz*. Ve bunun tek bir sorumlusu var.

Pasaportuna göre adı Evelyn Hadley Fairfax. O ve tavırları beni tamamen çıldırtıyor. Dahası, ergenlik dönemindeki mastürbasyon programına geri dönmüş gibiyim. *Yani sabah, öğlen ve gece*. Ya da sabah, akşamüstü ve gece yarısı... ya da o günkü işkenceyi bitirdiği zaman.

"Ah. İşte bu. İngiliz, soğukkanlılığını geri kazanmış."

"Fin?" diye soruyorum nazikçe.

"Evet?"

"Lütfen siktir git."

Bu gece önemli ve ilgili tüm tarafları önceden uyardıktan akşam yemeği ayarladım. Arkadaşlarıma Eve'den bahsetmedim, esas olarak onların sinir bozucu yorumlarından kaçınmak için. Eve'e de planlarımı söylemedim. Ona herhangi bir şey söylemek, onun masaya, benimle seks yapmanın onu fahişe gibi göstereceğini söylediği gibi görünerek gelme riskini doğururdu.

Bu iyi bir şey olurdu.

Seksin yanlış bir yanı yok. Tabii seks yapamıyorsan başka. Benim gibi. Şu anda olduğu gibi. Ne yazık ki, onun fikrini değiştirmek için yapabileceğim pek bir şey yok gibi görünüyor.

Bunun dışında, onunla yaşamak eğlenceli geliyor. Hem komik hem de sinir bozucu. Eve için de aynı şey geçerli sanırım. Son sözü söylediğinde her zaman sevinçten uçacak gibi görünüyor. *Ya da köpeğin yaramazlıkları beni sinirlettiğinde.*

Garip olan şey, onun etrafımda olmasını sevdiğimi düşünüyorum. Bu hayranlığın, o kadar gün Atherton'ın ifadesiyle başlamadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Sinirlendiğini görebiliyordum, ama aynı zamanda gerçekten üzgündü. O zamanlar, bunu Eve'in kimin arabasında olduğuna bağlamıştım, ama şimdi onun ayrılacağı için olduğunu anlıyorum. *Güneşin batması gibi hissetmiş olmalı.*

Bu tuhaf düşünceyi kafamdan atıyorum. Ona kendi ilacını tattırma fırsatı çok iyi bir fırsattı, görmezden gelemedim. Lucy'nin intikamı için gelinini çalmak, sonra onu kullanarak mülkü

Eve intikam fırsatını hemen kabul etmedi, ama viral olan video, vize sorunları ve bunun sonucunda medyanın ilgisi onu ikna etmeye yetti.

Buna biraz da eski usul şantaj eklenince...

Atherton'ın hayatı şu anda çok zor olmalı. Skandal gazetelerinde karalanıyor, yatırımcıları her geçen gün uzaklaşıyor. Northaby ise sadece uzak bir hayal.

Bu arada, ben bulutların üzerinde yürüyormuş gibi yaşıyorum. *Keşke öyle olsaydı.* Seks bu duruma kesinlikle yardımcı olurdu, ama bu, Eve'in bana sunduğu zorluğun tadını çıkarmadığım anlamına gelmez.

O geceyi sağlıklı olmaktan çok daha fazla düşünüyorum. İpeksi teninin dokunuşu ve yumuşak inlemelerinin verdiği zevk. Ona olan ilgimin tanımlanmasına gerek olmadığını, bunun bir kısmının temel şehvet olduğunu, bir kısmının da intikam olduğunu söylüyorum kendime. Onun direnişi ilgimi çekiyor. Ama çoğunlukla, bence sadece o.

"Oliver, iyi misin?"

Matt'in yumuşak İrlanda aksanı beni geri getiriyor ve bakışlarımın restoranın girişine kaymış olduğunu fark ediyorum. Gergin olduğumu fark ediyorum, ama aynı zamanda Eve'in getireceği şeyi garip bir şekilde dört gözle bekliyorum. *Güneş ışığı mı olacak, yoksa kasırga mı?*

"Evet. İyiyim. Sadece şu anda kafamda çok fazla şey var." "Kafanda çok şey var demişken," diye Fin araya giriyor, "neden fazladan bir tabak olduğunu bize anlatmak ister misin?"

ekstra yer ayırttığını söylemek ister misin?"

Bardağımı dudaklarıma götürüp, "Özellikle değil" diye cevap veriyorum.

Fin'in duruşu değişir, ifadesi aniden canlanır. "Bellsand'ı gelmeye ikna edemedin."

Adamın adını duyunca midem gerildi. *Eve arkadaşlarımı ilişkimiz konusunda ikna edemiyorsa, Northaby'nin sahibi olan adamı ikna etme şansı ne kadar olabilir ki?* Bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırdım. O ikna edebilir ve ikna edecek.

"Şuna bak, altını ıslatıyor." Matt kıkırdar. Eğilerek, Fin'in kafasının arkasına elini vurur. "Bazen, biraz daha az zeki olsaydın, seni haftada iki kez sulamak zorunda kalırdım," der, Matías Romero'nun kesinlikle İrlandalı olmayan bir isim olmasına rağmen, sesi belirgin bir İrlandalı aksanıyla.

"Siktir git," diye karşılık verir Fin.

Ama Matt haklı. Mortimer hazırlıksız bir yemeğe gelmeyecektir. O, şık bir şekilde ağırılanmak, şarap ve yemek ikramı görmek ister.

En az beş kişi daha var ki, tam da bunu yaptılar ama satın alma girişimlerinde kibarca *reddedildiler*. Ama en azından o kadar ilerlemişlerdi. Onu telefona cevap vermeye ikna edemedim.

Atherton'ın bunda parmağı olduğu kesin.

"Bu yere alınmayın," diye ekliyor Matt.

Onun özrünü eliyle savuşturuyorum. Alınmadım. Burası hiç de kötü bir yer değil. En iyi butik oteller, stil anlayışları ve karakterleriyle tanınırlar. Onlar sadece başını sokacak bir yer değil, bir deneyimdir. Burada da buna sahip olduğumuzu düşünerek kendimi övüyorum. Ama Mortimer eski kafalıdır. Dorchester'dan daha azını sefil bir yer olarak görür. Prensip olarak bizim mahzenimizden içki içmeye tenezzül etmeyeceğine bahse girerim.

Önemli değil. Onu etkilemek için başka bir şey hazırladım. *Başka biri.*

"Ee, burada ne varmış bakalım?"

Fin ağzını açtığı anda bir farkındalık omurgamdan aşağı kayar. Ses tonuna yumruğumu suratına indirme dürtüsüne direnerek sandalyemi geri çekerim. Döndüğümde, her şey bir an için yavaşlar, önümdeki manzara nefesimi keser.

Eve'in kırmızı-altın rengi saçları başının üstünde toplanmış ve klavikulasını kesen zümrüt yeşili ipek bir elbise giyiyor. İnce bir kemerle belinden sıkıca bağlanmış elbise, baldırlarına kadar uzanıyor ve her adımında ileri geri sallanıyor. Gözlerim onu başının üstünden, onu sikmek istediğim yüksek topuklu ayakkabılarına kadar yalayıp yutuyor.

"Geciktiğim için özür dilerim," diyor, kirpiklerinin altından bana utangaç bir bakış atarak. Sandalyeler sürtünüyor ve arkadaşlarım ayağa kalkıyor, ama ben onlara hiç dikkat etmiyorum. Eve Fairfax çok güzel, ama bu yeni bir şey değil. Ve bu onun tek özelliği değil. O, saygısızlık, gizem, drama ve saf iyiliğin bir karışımı. O, her şeyi içinde barındıran bir paket ve benim entrikalarımın kapılmak için fazla iyi. Ama işte burada, sevimli ve habersiz. Ve bir an için, onun olması gerektiği için nefret ediyorum.

"On dakika demiştin." Cevabım şakacı bir azarlama gibi geliyor. Eğer hepsi sahte olmasaydı, bu bizim ilişkimizin özü olabilirdi. O hafif elini omzuma koyup dudaklarını yanağıma değdirdiğinde, şaşkınlıktan boğazımdan kesik bir nefes çıkıyor. Kokusu deli gibi, parfümünün kokusu parmakları gibi beni çağırıyor. "Ama seni affediyorum."

Beni affeder misin?

"Çünkü ben beklemeye değerim, değil mi?"

"Kesinlikle." Omzumdan kayan elini tutuyorum. Bir gösteri, tiyatro, şaklabanlık bekliyordum. Dışarıdan bakıldığında, sunduğu şey mükemmel bir kız arkadaş deneyimi gibi görünüyor.

"Elbisemi beğendin mi?" Kalçalarını küçük, zarif bir hareketle salladı: elbisenin nasıl sallandığını gösterdi. "Cepleri var."

"Onları taşlarla mı doldurdun?" Sanırım gülümsemesi benimkini yansıtıyor, o kader Cumartesi gününe uzanan içimizdeki şaka.

"Doldurmalı mıydım?"

"Benim için değil," diye mırıldanıyorum, parmak eklemlerine bir öpücük kondurarak. "Ne yazık ki," diye ekliyorum, masaya ve arkadaşlarımla şaşkın yüzlerine dönerek, "bu ikisi için kefil olamam. Fin, Matt, size Eve Fairfax'ı tanıtayım. Eve, bu ahlaksızlar benim iş ortaklarım ve sözde arkadaşlarım."

"O kendinden bahsediyor," diye gülerek itiraz eder Matt, Fin'i işaret ederek. "Ben bir izciyim. Sıradan bir komşunum."

"Bahsetmediği şey, genelevin yan komşusu olduğu," diye karşılık verir Fin.

Eve kıkırdar ve Fin ona o güzel gülümsemesini gösterir, ben de ona yumruk atmak yerine Eve'in sandalyesini çekerim.

"Benim hoş, saygın bir arkadaş olduğumu göreceksin. Şu olan..."

"Abartmaya meyilli," diye mırıldanırım, Eve Fin ile benim aramda oturduğunda. Belli ki bunu iyice düşünmemişim. Belki de o taşları getirmeliydi.

"Siz çok komiksiniz," diyor Eve mutlu bir şekilde. "Oliver bana bunu söylemedi."

"Sana bir şey söylediğine şaşırdım."

"Bana senin hakkında çok şey anlattı."

Eve kahkahayı patlatınca erkekler birbirlerine bakiştılar. Güneş ışığının bir sesi olsaydı, onun kahkahası gibi olurdu, diye düşündüm.

"Hiçbir şey!" diye itiraf ediyor.

"Bu çok rahatlatıcı." Fin geniş bir gülümsemeyle. "Yoksa biz de birkaç sırrımızı açığa çıkarmak zorunda kalabilirdik. Mesela sana hiç bahsetmediği gibi."

"Onu kendime saklıyordum," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı ona çevirerek. Kirpikleri düşüncelerini gizliyor olsa da, pembe yanakları içimi kıpır kıpır ediyor.

"Bu bir New England aksanı mı?" diye soruyor Fin, sandalyesine yaslanarak.

"Connecticut," diye onaylar ve hafifçe başını sallar. "Fairfield County." "Westport mu?"

Omzunu silkiyor. Tam olarak evet demek değil. "Şık," diyor Fin yine de.

"Tayland'da bir tatil köyünün yarısına sahip olan adam diyor bunu," diye mırıldanıyor Matt, *"Sıradan insanlar gibi bir tatil evi al" der gibi.*

"Westport eski bir servettir." Fin bana şikayetçi bir bakış attı. "Ve şimdi Oliver, eminim, yüz yılın aptal bir Amerikalı için uzun bir süre olduğunu hatırlatmak üzere."

"Ve yüz mil, bir Londralı için uzun bir mesafe," diye bitirir Matt.

"Çok komik," Eve ikiliyi mutlu bir şekilde izlerken ben de yavaşça konuşuyorum. *Alkol almam gerekecek.* "Ve ben Amerikalıların aptal olduğunu söylemedim. Sanırım, Ivy League eğitiminize rağmen, pervasız olabileceğinizi söyledim."

"Beni şuradaki Bay Ekstrem Sporlar ile karıştırıyorsun." Başparmağıyla Matt'i işaret etti.

"Tamam, o pervasız, sen de aptalsın. Şimdi mutlu musun?"

Fin, Eve'e döner. "Ben aptalsam ve o pervasızsa, o zaman Oliver de ..."

"Oh." O burnunu hoş bir şekilde buruşturur. "Kısa öfkeli? Kibirli? Kendini beğenmiş?"

Fin dudaklarını memnuniyetle kıvrır. "Sadece neye bulaştığını bildiğini kontrol ediyorum."

"Sen de benim gibi, asla olmadığım biri gibi davranmadığımı bilirsin," diye karşılık veriyorum.

"Ve onun ne olduğu," Fin, masaya kollarını dayayarak eğilir, "şeytandır. Öyle değil mi?" diye ekler, bakışları benimkilerle buluşur.

"Adıyla ve doğasıyla," derim, etkilenmemiş bir şekilde.

"Neyi kaçırıyorum?" Eve'in sesi eğlenceli bir tonda, ama bana bakmayı reddediyor. Bana öyle dediğine göre, hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"*Deubel*. Anlamı 'şeytan', değil mi Oliver?"

"Eğer titiz davranacak olursam, 'şeytani adam'. İsviçre Almancası kökenli." Viskiye bardağımda döndürdükten sonra gözlerimi Eve'e çeviriyorum. "Bunu da listeye eklemek ister misin?"

Gözleri sevinçle parlıyor. "Şeytan en iyi kılık değiştirir. Bazen bir beyefendi gibi davranır bile."

"Beni çatallı toynaklarımın ötesinde görebildiğine çok sevindim."

Eve başını geriye atar ve kahkahasını tutamaz. Tanrım, başımı döndürüyor. Ya da ben farklı bir erkek olsaydım, döndürürdü.

Garsonun gelişi tam zamanında. İçecekler sipariş edildi ve menüler getirildi.

"Haklı mıydım?" diye sorar Fin. "Westport hakkında?"

"Şey, duruma göre değişir," diye karşılık verir. "İlçenin geri kalanı Westport'un yeni zenginlerle dolu olduğunu söyler. Ayrıca, gerçek eski para bugünlerde genellikle *hiç para kalmamış* gibi olur."

"Varlıkları zengin, nakitleri fakir. O tüvitleri yamaya devam et, ama Rockwell'i sakla!"

"Rockwell'im yok ve gelecekte miras olarak da olmayacak. Tweed miras almaya gelince, dikiş becerim yama becerimden daha iyidir."

"Doktor musun?" Fin etkilenmiş görünüyor.

"Sadece hak edenler için," diye ekliyor sevimli bir şekilde. "Eve bir veteriner," diyorum.

"Evet, mantıklı." Elleri koltuğun kolçaklarını kavrar ve bana gülümseyerek döner, ama ben onu durdururum.

"Bu şirkette köpek varsa, o da sensin Phineas."

"Daha doğru bir söz söylenemezdi," diye Matt de aynı fikirde.

Eve gülüyor ve Fin itiraz ediyor, ama gerçekte benim güzel misafirimle eğlendiği için iki penisi olan bir köpek kadar mutlu.

Şarap sipariş edildi ve servis edildiğinde, Eve kirpiklerinin altından bana kışkırtıcı bir bakış attı.

"Bugün kendim sipariş verebilir miyim?" Bakışları ateşli, konuşması şakacı.

"Oh, hayır. Yapmadığını söyle," diye şikayet eder Fin. "Seni kendini beğenmiş ahmak!" "Centilmenlik yapıyordum."

"O kadar da kötü değil," diye araya girer Eve. "Sadece bir kadeh şampanyaydı, ama bunun nasıl bir alışkanlık haline gelebileceğini anlayabiliyorum." Gözlerini kısar.

gözleri, sanki içimi görmeye çalışıyormuş gibi. Neyse ki o bir veteriner, medyum değil.

"İnsanlar beni dinleseydi hayat daha kolay olurdu."

"Üstünlük kompleksi olan megalomanın sözleri," diyor Matt, ses tonumdaki imayı duymadan. "Hepimizin tanıdığı ve sevdiği kişi. Çoğunlukla. Eve," diyor, ona dönerek, "Londra'da mı yaşıyorsun?"

"Hoxton," diye ekledi havalı bir şekilde, bu *onun onunla* yaşamaya başlamadan önce dairesinin bulunduğu yer olmalı. "Ve Knightsbridge'de bir klinikte çalışıyorum."

"Eminim çok şımartılmış köpeklerle karşılaşıyorsunuzdur." "Her türlü şımartılmış hayvanla karşılaşıyoruz."

"Tanışmış mıydık?" diye sorar Fin aniden. "Sana bir yerden tanıdık geldiğini düşünmeden edemiyorum."

"Şımartılmış bir köpeğin var mı?" Gülümsemesi biraz sert görünüyor.

"Aklıma gelecektir," diyor parmağını sallayarak. "Yüzleri yüzleri iyi hatırlarım."

"Ve güzel yüzlere karşı berbat," diye mırıldanır Matt, menüsünü eline alarak. "Eve boş zamanlarında bir hayvan barınağında yardım ediyor," diye eklerim,

konuyu değiştirerek. "Bu senin aşına olmadığı bir kavram, Fin, ama o bunu bedavaya yapıyor. İyi kalpli olduğu için."

"Sanırım beni kendinle karıştırıyorsun," diye karşılık verir, dirseğini masaya dayayarak.

"Ama Olly geçenlerde yardım etti." Eve şarap kadehini uzattı. Matt güldü. "Olamaz."

"Olly mi?" Fin'in ağzında bir gülümseme belirir, bakışları Eve ile benim aramda gidip gelir.

"Ona öyle denilmesinden hoşlanmadığını biliyorum, ama hepimizin katlanmak zorunda olduğu yükleri var." Bardağı ağzına götürdü ama hemen içmedi, gözleri biraz kötücül bir şekilde parıldıyordu. "Kutsal alan hakkında, sana inanmayacağın için fotoğraf çekmem gerektiğini söyledi."

"Hayır, fotoğraf yok deme," diye haykırdı Fin. "Kanıt yoksa, bunu söylemen için sana para verdi."

Fin'in itirazlarına rağmen, fotoğraf kanıtının yeterli olacağından emin değilim. Şüphesiz, fotoğrafları manipüle ettiğimi iddia edecekler, mülkün bir ucundan diğer ucuna büyük torbalar dolusu mama taşıdığımı

dışına taşıdığımı ve bu sırada bokları kürekle temizlediğimi, bu sırada da el yapımı İtalyan oxford ayakkabılarımı mahvettiğimi şüpheyile karşılayacaklardır. Hepsi de Wellington botları ve hırka giyen, Mussolini'ye rakip olacak yaşlı bir kadının emriyle. Ama ben gerekeni yaptım. Nora'ya yaptığım yolculuk boşa gitmedi.

"Veterinerler yalan söylemez." Eve'in cevabı şok, alaycı bir kırgınlık ve inanamama karışımıydı. "Yeminlerimizi duymadın mı?" diye sordu, kahverengi gözleri geniş ve ciddiye. Sadece ben gözlerinde yaramazlığı görebiliyordum.

"Bir bit yeniği olmalı," diye araya giriyor Matt. "Oliver, kendisine bir çıkar sağlamadan asla bir şey yapmaz."

"Oh, tabii ki bir amaç vardı," diye fısıldadı. "Evet, seni etkilemek istiyordum, sevgilim." Elimini onun elinin üzerine bastırdım biraz bastırıyorum.

"Bunu yapmamalıydın." Sesi yumuşak olsa da, gözleri tamamen farklı bir ton taşıyor. *Hayır, gerçekten. Bunu yapmamalıydın.*

Bölüm 20

OLIVER

Küçük bir kuş bize söyledi...

Küçük Kuş'un kalbini ve kanatlarını çırpitan bir haber.

Zavallı Pulse Tok gelinimiz ve erdemli köpek doktorumuz Evelyn Fairfax, şu anda Londra'nın dedikodu köşelerinin yakışıklı sevgilisi Fin DeWitt'ten başkası olmayan biriyle Kensington'daki şık bir restoranda oturuyor.

Aferin sana kızım! Küçük Kuş'un yaslanacak geniş bir omuza ihtiyacı olsaydı, parti çocuğu Fin'in omuzları listenin en başında olurdu!

Fotoğraflara bakın. Çok mutlu görünüyor!

#Finlyn

Bana aldırmayın. Sadece yeni bir gemiyi deniyorum. 😊

Telefonumu ekranı aşağıya gelecek şekilde masaya vuruyorum, Fin ve Eve'in grenli görüntüleri içimde açıklanamayan bir ateş yakıyor. *Lanet olsun, bu çok saçma.* Tepkim çok saçma! Bu masada dört kişi yemek yedi, stratejik olarak kırılmış saçma bir görüntüye kızmamam gerek.

Ama öfkeliyim. Aslında, içim içimi yiyor. "İyi misin?"

Fin'e sert bir bakış attım. "Mükemmel." *Dedikodu köşelerinin gözdesi. Geniş omuzlu gözdesi. Bu beni ne yapar peki, lanet olası bir karaciğer mi?*

"Onu seviyorum." Matt'in sesi beni düşüncelerimden koparır.

Yemek ve buluşma, hayal edebileceğimden daha iyi geçti, arkadaşlarım ve benim... ve Eve çok iyi anlaşıyorlardı.

Hızlı yanan, kısa ömürlü bir ateş, üç ayımızın geri kalanında sürecektir. Bu, onun iz bırakmayacağı anlamına gelmez. Eminim hepimiz kendimizi biraz yanmış bulacağız. *Ve Eve, onu kullandığım için.*

"Gitmeden önce tatlı sipariş etmemesi beni üzdü."

Dudaklarım titredi. Garson siparişlerimizi almaya geldiğinde, Eve menüyü ezberlemeye çalışır gibi bakıyordu. *Ya da yalamayı düşünüyormuş gibi.* Ben kahve içmeyi tercih ederek pudingi reddettim, Fin ve Matt de aynısını yaptı. Ama Eve hala başını kaldırmamıştı.

"Ohhh." Sesinin ne kadar porno filmlerdeki gibi olduğunu fark etmediğini sanıyorum. "Hmm, hmm, hmm." Koltuğunda biraz kıpırdadı. Bekleyiş içinde gibi görünüyordu. "İşte bu," diye mırıldandı kendi kendine, sohbetin durduğunu fark etmeden. "Ben de bunu söylüyorum. Her kızın en sevdiği c-kelimesi."

Matt ağzındaki şarabı boğazına kaçırды. *Ciddi mi?* bakışları sanki bunu soruyor gibiydi. Fin'in bakışı daha çok "Seni şanslı köpek" gibiydi.

"Kek!" diye aniden kekeledi, sessizce yaptığımız konuşmayı fark etti. "Aman Tanrım, sizler tam bir sapıksınız!"

Suçluyum. Ve seks yapma avantajı olmadan bu anlaşmayı kabul etmemiş olsaydım, *şanslı bir köpek* olurum. Menüü kapatıp fikrini değiştirdiğini söyleyerek, geceyi bitirmek istediğini söylerken, tek düşünebildiğim buydu.

O ayağa kalktığında biz de kalktık ve sonra kollarını boynuma doladı, vücudunu benimkine yaklaştırdı.

"Sanırım başardım," diye sadece benim kulağıma fısıldadı. Haklıydı.

Hatta benim aletimi bile kandırmıştı.

Hepimiz onun gitmesini izledik. Garipti, ama onunla birlikte gitmemek neredeyse doğal olmayan bir şey gibi geliyordu, muhtemelen birkaç haftadır sahte bir ilişki yaşıyor olmamızdan dolayı. *Ve hepsi bu kadar — sahte, kendime hatırlatıyorum*

Eve birçok güzel özelliğe sahip, ama sonuçta o bir amaç için bir araç.

"Peki, tahmin etmek zorunda mıyız, yoksa bu gecenin ne hakkında olduğunu bize söyleyecek misin?" Fin, bardağını ağzına götürürken tembelce sordu.

"Ne hakkında?" O aptal fotoğrafta istemeden oynadığı rolü henüz affetmeye hazır olmadığım için, kelimeleri dişlerimle keserek söylüyorum. *Bu da beni ondan daha büyük bir aptal yapıyor.*

"Eve hakkında." İçkisini yudumladı, sonra bardağı masaya koydu, hareketleri yavaş ve düşünceliydi. "Bunu nasıl söyleyeyim?" diye başladı, düşünceli bir şekilde elini çenesine koydu. "O maskaralık neyle ilgiliyse, ben inanmıyorum."

"Bu kadar ilgilendiğin için gurur duydum," diye cevap veriyorum, bardağımdaki viskiyi çevirerek, ışığın sıvıyı ateşli bir kehribar rengine dönüştürmesini izliyorum. *Daha çok geniş omuzlu bir aptal gibi.*

"İlgi. Bu çok özel bir kelime."

"Beyler, hadi ama," barışçı Matt araya girer. "Neden arkadaşlarla keyifli bir yemekten öte bir anlamı olmak zorunda ki?"

"Çünkü yaptığı her şeyin bir amacı var." Fin parmağını bana doğrulttu. "Bir tür çıkar. Eve'e doğal bir şekilde aniden ilgi duymaya başlamadı."

"Doğal mı?" Soğukkanlılıkla tekrarlarım. Aksine, kanım kaynar. "O senin tipin değil."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. İnsanlar değişir. Modalar, hava durumu, saç stilleri." Eve'in bu sözleri söylediğini düşününce dudaklarım seğirir.

"Sen ne diyorsun lan?" Fin, Matt ile göz göze gelir.

"Ben sadece hayatta hiçbir şeyin sabit olmadığı fikrini ortaya koyuyorum." "Tamam, Sokrates."

"Sanırım o Buda'ydı," diye araya giriyor Matt. "Her neyse. Eve onun için fazla iyi."

Doğru. O benim planlarıma kapılmak için fazla güzel. Ama yine de orada, tuzağa düşmüş durumda. Tabii ki bunları söylemiyorum. "Bu ani ve ateşli saldırganlığın nereden çıktığını merak ediyorum."

"Oyunu bilmeyen kadınlarla uğraşılmaz. Kahve dükkanında tanıştığın ya da ofis dışında rastladığın biri. Nefesini kesen, aklından çıkaramadığın biri."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Matt, Fin'e sanki kafasında bir tane daha kafası çıkmış gibi bakar. "Bir sürü duygusal romantik komedi izlemişsin galiba."

"O kadar çok istediğin ki, parmağına bir taş kaydırarak onu kendine bağladığın kadın," Fin umursamadan devam eder. "Filmlerdeki gibi değil, *gerçek hayatta*, diğer insanların hayatlarında. Burada olanların gerçek olduğuna inanmamı bekleme."

"Eğer kastettiğin buysa, ben evlenme teklif etmedim." Ama bu, bir fikir uyandırır.

Planlarımın doruk noktasında oldukça acımasız bir fikir. Yapamazdım. *Yapabilir miydim?*

"Modellerine ve sosyetiklere sadık kal. Onlar daha çok senin tipin." "Bir tipim mi var? Teşekkürler, Fin. Farkında değildim."

Koltukta geriye yaslanarak burnunu çekti. "Evet, var." Geniş bir hareket yaptı. "Hepimizin var. Seksi vücutlar. Soğuk kalpler. Düşük beklentiler."

"Ve dünyanın yarısındaki internet influencer'larını becermiş bir adamdan romantik tavsiye mi alacağım?"

"İşte bu!" Fin parmaklarını şıklatarak koltuğunda doğruldu. "İnternet... Onu tanıdığımı biliyordum."

Omuzlarım gerilir ve çenemi sıkarım. "O, değil mi?"

Atherton'ın lanet nişanlısı!"

Bardağımı masaya vuruyorum. "Onun nişanlısı *yok*."

"Çünkü o senin mi?"

"Sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Tanrım, Meryem ve Yusuf," diye mırıldanır Matt, çenesini göğsüne indirir.

"Seni lanet köpek. Neyin peşindesin?"

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım." "Lucy ile mi ilgili?"

Onun adının beklenmedik bir şekilde anılması, varlığımın her zerresini isyan ettirir. "Sen asla..." Dururum. Nefes alırım. Tekrar başlarım. "Bu benim planladığım ya da kurguladığım bir şey değil. Arabamdaydım, kendi işime bakıyordum, Eve gelinliğini giymiş olarak arabaya bindi. Bana bunun kader olmadığını söyle."

"Kader." Fin'in ifadesi sertleşir. "Başka bir k harfi ile *başlayan* kelime dene." "Deneyeceğim. Kendi işine bak."

"Bu hepimizin işi," diyor, geniş bir hareketle. "Komplo kurmak iş için kötüdür, güven için kötüdür."

"Bu ne demek oluyor?"

"Sana Pulse Tok'u gösterdim ve sen neredeyse hiç tepki vermedin. Bunca zaman boyunca o seninleydi."

"Yaptın mı?" Tehlikeli bir şekilde alçak sesle tekrar ediyorum.

Gözlerini kısar. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Onunla tanıştın," diye karşılık veriyorum. "Eve'i istemediği bir şeyi yapmaya ikna edebilecek gibi mi görünüyor?"

"Bir şey istediğinde kimseye benzemeyen bir çekicilik sergileyebileceğini biliyorum, acımasız pislik."

"Beni kendinle karıştırıyorsun." Keşke çekiciliğim işe yarasaydı.

"Ama çekiciliğin işe yaramadığında, pislik yapıyorsun. Hangisi? Northaby, yoksa Lucy'nin intikamını almak için Atherton'ı kızdırmak mı?" "Ne fark eder? Tek bilmen gereken, Eve ve benim birlikte vakit geçirmekten keyif aldığımız

Atherton ise her zamanki gibi devasa bir pislik gibi davranıyor. Onun eşyaları onda. Üzerinde sadece giydiği elbise vardı." Ve elbisenin gizlediği güzellikler. "Ayakkabısı bile yoktu." Neden ipek çoraplı pembe boyalı ayak parmakları hala erotik görünüyor, hiç bilmiyorum.

"Ama o seninle yaşıyor," dedi düz bir sesle.

"Evet, otelde kalıyor."

"Senin süitinde mi?"

"Bu seni ilgilendirmez," diyorum, manşetlerimi düzelterek.

"Ciddi olamazsın." Matt'in ağzı etkilenmemiş gibi düz bir çizgi.

Omuzumu silkiyorum cevap olarak.

"O bunu biliyor mu?" Bu soru Fin'den geliyor.

"Ben senin düşündüğün gibi bir şeytan değilim," diye başlıyorum, sözlerim ağzımdan kurşun gibi çıkıyor.

"Oliver," diyor üzüntüyle, "Ben seni hiçbir şey yapmıyorum. İntikam için yapmayacağın çok az şey olduğunu hepimiz biliyoruz."

Bölüm 21

EVIE

"Yardıma ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, kollarım yatağa çarparak, utanç beni huzursuz bir enerjiyle dolduruyor. "Psikiyatrik yardım. Kim kalabalık bir restoranda kendi kendine konuşur ki?"

Biraz fazla rahatladım, eğlenmeye hazır değildim! Oliver'ın arkadaşları çok havalıydı. Hepsi çok çekiciydi ve Oliver'ın komedi üçlüsünün ciddi adamı rolünü oynamasını izlemekten keyif aldım. Belki de çok nazik oldukları için gardımı indirdim.

Şarap da yardımcı olmadı. Ya da ağız sulandıran tatlı menüsü. Keşke o muhteşem gâteau dilimini sipariş etseydim. *Amaretto likörüyle ıslatılmış bademli pandispanya katmanları, hafif Belçika çikolatalı mus ve mocha ganache ile kaplanmış.* Sadece açıklamayı okurken bile ağzım sulandı ve tüm bu lezzetleri ağzıma atma beklentisiyle mırıldandım.

Gel anneciğime!

Ama başımı kaldırdığımda, üç çift göz sanki kafamdan bir tane daha çıkmış gibi bana bakıyordu. Kendimi aptal gibi hissettim, bu yüzden aceleyle oradan ayrıldım. Şimdi ise pişmanlık duyuyorum (ve utanıyorum) çünkü tek düşünebildiğim, ne kadar çılgın göründüğüm. *Belki de yemek takıntılı?* Sanırım bu, country kulübü klonlarından daha iyidir. Gerçek yemek yemeyen zengin bir adamın kız arkadaşı.

Titriyorum, henüz ölmemiş annemin hayaleti henüz kazılmamış mezarımın üzerinde dans ediyor. *Dudaklarda bir dakika, kalçalarda bir santim, Evelyn. Kocayı böyle bulamazsın!*

"Evet, browniler kaşlarını çatmaz, zayıf kız kardeşlerim," diye mırıldanıyorum, komodinin içinde sakladığım Maltesers kutusuna uzanırken. Maltesers, Whopper ve Lindt sütlü çikolatanın aşkından doğmuş

İngiliz aksanlı bir çocuk gibi. Onlar hakkında söyleyeceğim tek olumsuz şey, paylaşım kutularının amaca uygun olmaması. *Kim şeker paylaşır ki?*

Kutuyu sallıyorum — üzgün surat. Hiçbir ses çıkmıyor. *Hepsini bitirmiş olmalıyım.*

"Ah!" Bo'nun mutsuz bakışlarını görmezden gelerek yataktan zıplarken başka bir fikir gelir aklıma. *Kim benim uykumu bozuyor?*

Kapı kolunu çekip, oturma odasına göz atıyorum. Ama sonra Oliver'ın dışarı çıktığını hatırlıyorum. Benden kısa bir süre sonra süite geri dönmüştü, çenesi gergindi ve konuşma havasında değildi. *Pislik herif.* En azından yemeğe geldiğim için teşekkür etmişti, ama yemeğin başarılı olduğunu söylemekten kaçınmıştı. Sonra, o çıkarken süitin kapısının kapandığını duydum.

Aklım, vizayla ilgili aldığım bildirime kayıyor. Onun arkadaşlarını ikna edemediysem bunun ne anlama gelebileceğini düşünemiyorum. Şeker lazım, hemen. Şeker, stresle başa çıkmak için tercih ettiğim şey.

Belki de bu yüzden tatlı menüsünü silip süpürmeye hazırdım.

Küçük, tertemiz ve neredeyse hiç kullanılmayan mutfığa girdim, ışığı açmaya gerek duymadan dolaptan dev boy marshmallow torbasını çıkardım.

Bu yüzden her yerde şeker zulaları olabilir.

Poşeti açarken, pençelerinin *tırmalama* sesine bakıyorum.

"Kulakların iyi çalışıyor," diyorum Bo'ya, o da kapıda beliriyor. Köpeklerin gülümsemediğini söyleyenler, hiç bir köpeğin hışırdayan bir poşetin yanında olduğunu görmemişler. "Sen de acıkmış mıydın?" Beklenti içinde küçük bir dans yapıyor. "Sadece sevimli yüzünle ödül kazanamayacağını biliyorsun."

Anlamış gibi, odaya koşar ve sokak sihirbazı gibi parti numaralarını içeren çantasını açar. Oturur, bana pençesini uzatır, sonra arka ayakları üzerinde dengede durarak yalvarır.

"Etkileyici. Oliver'a da bunu öğretebilir misin?" Köpek, oyuncak ayı kafasını eğdi. "Ona ayaklarımın dibinde dilenmeyi öğretirsen sana *tüm* ödülleri veririm. Biraz da dilini ekle ve..." Eh, o zaman işim biterdi. O adamın ve dilinin yapamayacağı şeyleri düşünmemeliyim.

Oliver Deubel = Romeo değil.

Bu arada, ödülünü sabırsızlıkla bekleyen Bo, iki kez daire çizip, kabarık poposunun üzerine çöküyor.

"Her şeyi aldın, ha?" Neredeyse. Parmaklarımla silah yapıyorum. "Bang!" Bo teatral bir şekilde kendini yere atıyor — ölü köpek. "Tamam, hak ettin."

Yukarıdaki dolaba uzanıp bir torba köpek ödülü çıkarırım ve ödemeyi yaparım. Bo, çiğnemesi ile mutlu bir şekilde uzaklaşır ve beni marshmallow torbasıyla baş başa bırakır.

Ağızma bir sürü pembe ve beyaz şekerlemeyi tıktırmıştım ki, giriş kapısı bip sesi çıkardı. Kapının açıldığını duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Oh, lanet olsun! Tatlı istemediğimi söylediğim halde ortak alanda oturup ağızımı doldurmam yeterince kötü, ama bir de yatak kıyafeti giymişim. *Sayılır.* Akli başında bir insanın giyeceği pijamalar giymiyorum — süper daracık ya da sevimli gecelikler giymiyorum. Hayır, tişört ve kocaman büyükanne külotu giyiyorum. Yara, hafta başında kahve içmek için buluştuğumuzda bunlara "yeni moda külotlar" demişti.

Görünüşe göre, benim evsiz durumuma onun katkısı bu. Mitchell'ın kıyafetlerimi rehin tuttuğunu biliyor ve ben de ona, Lori sayesinde, Londra'daki ucuz bir pansiyonda, Londra'nın hamam böceği moteli sayılabilecek bir yerde kaldığımı söyledim. Onu bu işe karıştırmak istemedim çünkü aklımı kaçırdığımı düşünmesini istemedim.

Her neyse, bana yedi çift iç çamaşırı hediye etti, her gün için bir tane, internetten satın aldığı için beklediğinden daha büyük olduklarını söyledi ve gülerek, her şey başarısız olursa, kamp yapmak için iyi olacağını ekledi. Kelimenin tam anlamıyla, çünkü neredeyse çadır olarak kullanılacak kadar büyükler. Uyumak için mükemmel olabilirler. Ama yattığın seksi erkeklerin önünde *giymek* için pek *uygun* değiller.

Tanrı bilir ne yaptıkları, *ya da Tanrı bilir kimlerle* birlikte oldukları seksi erkekler için.

Bu beni rahatsız etmiyor. Hayır. Bana sor. Ben *iyiyim!* Burada görülecek bir şey yok, sadece Oliver'ın diğer odada ne yaptığını anlamaya çalışırken bir ağızı dolusu şekerli yapışkan şeyi yutmaya çalışan bir kız var.

Lütfen evren, o adamı buradan uzaklaştır.

Tanrım, çekmecedan hangi külotu çıkardım? Üzerinde şöyle esprili sözler yazılı olan mıydı:

EVIE'NİN BÜYÜK KIZ KÜLOTU

KALÇALAR YUKARI!

BU BENİM AKILLI KÜLOTUM

yoksa daha kötüsü müydü?

"Puding sipariş etmeliydin."

Oliver kapıda belirdiğinde kalbim bir an durdu, vücudu arkadan aydınlatılmış, geniş omuzları kapıyı neredeyse dolduruyordu.

Neden gömleği yok?

Ve neden koşu şortları bu kadar kısa olmak zorunda?

En azından kiminle değil de ne yaptığını biliyorum. Ve

neden puding sipariş edeyim ki?

Ağzımda marshmallow yapışkanlığı yapışmış gibi hissederek, boğazımı temizledim. "Sevmiyorum," dedim, başımı hafifçe sallayarak.

Mutsuzdan ziyade kafası karışmış gibi hafifçe kaşlarını çattı. "Puding.

Kıvamı bana çekici gelmiyor. Biliyorum, bu tuhaf çünkü diğer tüm tatlı şeyleri severim. Kek, kurabiye ve hamur işleri." Oliver'ın ifadesi yumuşadıkça sözlerim hızlanır. *Önünde mi yoksa poposunda mı slogan yazan çift miydi? Karanlıkta parlayan çift mi?* "Ve tabii ki şekerlemeyi de severim," diye eklerim, marshmallow poşetini buruşturarak.

"Tabii ki." Gülümsemesi sanki bana gülüyor gibi.

"Dışarı çıktığını sanmıştım. Kapının kapandığını duydum, kontrol ettiğimden değil tabii."

"Neden karanlıkta gizlice dolaşıyorsun?" Kolunun gölgesi duvara doğru hareket eder ve nefesim birden striptiz kulübündeki astımlı birinin nefesine benzer hale gelir.

"Yapma..."

Çok geç, oda ışıkla doluyor. "Ah.

Şimdi anlıyorum."

"Beklediğimden fazla," diye mırıldanıyorum, tişörtümün eteğini çekerek. Gözlerimi aşağıda tutuyorum, ama sonra bunun pek de iyi bir fikir olmadığını fark ediyorum, çünkü o benim külotumdan biraz daha büyük bir koşu şortu giyiyor. "Bakmayı kes, Oliver!"

"Yine Oliver oldum, değil mi?"

"Başka kelimelerim var," diye mırıldanıyorum, onun bakışlarından kaçınıyorum.

"Bu boyutta külotları en son V & A Müzesi'nde gördüğümünden eminim."

"Kaba."

"Ama onlar fırfırlıydı."

Yukarı bakınca, parmaklarını sert, çıplak karnının üzerinde gezdirirken sırtıyor. İçimdeki her şey geriliyor ve spor ayakkabılarını çıkarırken kalın baldırlarından bahsetmeye bile başlamayayım. Onları almak için eğildiğinde, geniş omuzları arasında bir vadi açılıyor ve beline kadar uzanıyor. O dikleşip dönünce, kasları ve tendonları gerilirken, spor ayakkabılarını arkasındaki odaya fırlatır ve içimden bir kanca karnımı çeker. O geri döndüğünde, hangimizin daha kızardığını, daha parladığını bilmiyorum.

"Açgözlülük ediyorsun."

Onun dumanlı sesi beni kendime getiriyor, özür dilerken boğazımdan sıcaklık yükseliyor. "Üzgünüm, yapmamalıydım" — onun çantayı işaret ettiğini fark ediyorum — "bu kadar çok yememeliydim" diye ekliyorum, yavaş bir deha hamlesiyle. Küçük mesafeyi aşıyor, bakışlarının ağırlığı altında tüylerim diken diken oluyor. Şu anda seks konusunu gündemden kaldırdığım için kendimden nefret ediyorum, çünkü beni masaya kaldırdığında ve...

Ve şimdi bunu tekrar hafızamdan silip atıyorum.

"Bunların egzersiz sonrası en iyi atıştırmalıklar olduğundan emin değilim," diyorum, o torbaya uzanırken.

"Bilmiyorum. Canının çektiği şeylerden biraz yemek sana iyi gelir." Marshmallow'u ağzına atarken, bu kadar saçma bir şeyi nasıl bu kadar seksi hale getirebildiğini merak ediyorum.

"Her zaman bu kadar geç saatlere kadar antrenman yapar mısınız?"

"Bazen." Elini tekrar çantaya sokarken çanta hışırdar, ama yanıma gelip dolaba yaslanınca biraz rahatlarım.

"Seni spor meraklısı biri olarak tanımlamazdım."

"Koşmaya gittim." Parmak uçlarında marshmallow'u bir elmasın yüzlerini inceler gibi çevirirken, kolunun benimkine değen sıcaklığını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Düşünmeme yardımcı oluyor."

"Akşam yemeği o kadar kötü müydü?" İçimde hayal kırıklığı belirliyor. "Hayır, Eve." Bacağı benimkine dokunuyor. "İyi geçti. Çok iyi." "Yani ikna oldular mı?"

Vizem güvende mi?

"Kıskançlıktan deliye döndüklerini söylemeye gerek yok."

"Ondan emin değilim," diye mırıldanıyorum, içimi kaplayan keyfi görmezden gelerek. *Sadece rahatladım*, diyorum kendime. *Vizem ve Nora'nın parası konusunda*. Ama o zarif kaşını kaldırdığında, bir kez olsun onu tıraş etme dürtüsü hissetmiyorum. "Yani stresli olduğunda koşmuyorsun?"

"Sen öyle mi yapıyorsun?"

Burnumu kırıstırıyorum. "Stresli olduğumda yemek yerim. Sadece kovalanırken kaçırım."

"Bunu hatırlıyorum." Dudakları gülümsemeyle mücadele ederken, kendimi konuşmaya devam ederken buluyorum.

"Koşarken endorfin eksikliğim var. Sanırım genetik bir şey. Koşucuların yaşadığı coşku neye benziyor, bilmiyorum. Bana çarparak üstüme otursa bile anlamam." Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtığında susarım. Ama bir şey söylemez. "Söyle. Alınmam." Sallanan kık, kendini tanı, değil mi?

"Başka bir nedenden dolayı koştum."

"Ne gibi?" Dürüst olmak gerekirse, merak ediyorum. Koşan insanlar yanlış yaratılmış olmalı.

"Koşmak, akılsız kararlar almamı engelliyor." Pembe şekerlemeyi ağzına atıyor, sanki daha fazla eklemekten kendini alıkoyuyormuş gibi.

"Haklısın." Onun sözlerini düşünerek bir tane daha alıp çiğniyorum. "Ama zihinsel berraklık için, sabah işe gitmeden önce koşmak daha iyi olmaz mı?"

"İş benim sorunum değil." Arkasına uzanıp tezgâhı tuttu, göğsü genişledi, pazıları gerildi.

Bununla ilgisi olmayan bir konu olarak, dizlerim de biraz titreyebilir.

Ayaklarının ne kadar uzun ve zarif olduğunu fark etmeden edemiyorum. Houston, bir sorunumuz var, çünkü ayaklarını beğeniyorum ve ayaklardan daha tuhaf olan tek vücut parçaları wenis ve flagina!

Onu yaratırken büyü kullanılmış olmalı, çünkü üç peri anne onun evini ziyaret etmiş olmalı.

Seni görünüşünle

kutsuyorum! Seni

parayla kutsuyorum!

Ergenlik bir kez gelir, ama sen yedi erkeğin kutsamasına sahip olacaksın — koşu şortunda saklanamayacak türden!

Umarım biri kötü kalpli perinin teşekkür notu göndermiştir.

"Çok sessizleştin."

"Sadece düşünüyordum," diye cevap veriyorum. Bazıları aşırı düşündüğümü söyleyebilir. "Sanırım seni rahatsız eden şeyi anlamaya çalışıyorum."

"Rahatsız değilim," diyor, ama tam da öyle görünüyor.

"Peki. Bilmece gibi konuş. Umurumda değil. Yani, sorunu konuşmak bir işe yaramıyor zaten. Paylaşılan sorun yarıya inmez, yoksa biri bir deyim falan uydururdu." Oliver elimi tuttuğunda, ağzımı kapatmak için iki kat marshmallow alıyorum.

"Eve." Adımı söyleme şekli kadife gibi yumuşaktı. "Bu hafta her gece, nereye gitmiş olursak olalım, döndükten sonra koşuya çıktım."

"Çıktığını görmedim."

"Sen yatana kadar bekliyorum."

"Neden?"

"Neden bekliyorum ya da neden koşuyorum?" Cevabımı beklemeden beni kendine doğru çekiyor. Ve Tanrı yardımcım olsun, uzattığı bacağının üzerinden geçerken direnmiyorum. "Çünkü uyuyamıyorum." Çantayı alıp tezgaha bırakıyor. "Bu da beni, senden çok da uzak olmayan bir yatakta yatarken, sen de beni düşünürken kendine dokunup dokunmadığını merak etmemeye çalışırken bırakıyor."

"Oh." Sanki bedenlerimizin çarpışmasını beklemiyormuşum gibi, sanki onun her bir sert, muhteşem santimetresine şaşıryormuşum gibi.

"Seni istediğim için her gece uyuyamıyorum. Ve bu gece, restoranda bunun sahte gibi gelmediğini düşünmeden edemedim."

"Bu bizim anlaşmamızdı," diye fısıldıyorum, sonuçları düşünmeden. Sonuçlar beni ikiyüzlü yapar. Ben de aynı şeyi düşünmemeye çalışmıyordum mu?

"Seni istiyorum, bu kadar gerçek. Sana bir daha dokunabilecek miyim diye merak etmekten deli oluyorum." Onun itirafı içimdeki her şeyi sıkıştırıyor ve o başını eğdiğinde, aramızdaki hava aniden ağırlaşıyor, sanki bir fırtına kopmak üzereymiş gibi. "Sen yanımdayken neredeyse düşünemiyorum." Elleri omuzlarımdan kayıyor ve sırtımdan aşağı iniyor, adımı fısıldayarak yalvarıyor. Sanki onu biraz delirtiyormuşum gibi. Dürüst olmak gerekirse, bu hoşuma gidiyor.

"Beni öpersen, belki seni durdurmam," diye fısıldıyorum, nefesini ve sözlerini yutarak.

"Seni öpersem, bunun nereye varacağını biliyorsun. Sevgilim, beni ne kadar sertleştirdiğini hisset." Beni bacaklarının arasına sıkıştırırken içimde bir sıcaklık yayılır. "Düzgün düşünememem hiç de şaşırtıcı değil," der, dudakları nabzımın atışını emerek. "Bütün kanım başka yerlere akmış durumda."

"Bunu istediğin zaman halledebilirsin."

Boynuma karşı çıkardığı alçak kahkaha fiziksel bir heyecan yaratıyor. "Dinlemiyor musun? Sen taşındığından beri kendimi yarı ölü hale getirdim."

Beynim kısa devre yapıyor; o basit kelime, o görüntüler, işleyemeyecek kadar ateşli.

"Bu seni şok mu
ediyor?" Kafamı
sallıyorum.

"Peki ya izlemeni istersem?"

Aman Tanrım. "Bunun nasıl yardımcı olacağını
bilmiyorum." "Zararı da olmaz."

İma. Bu beni güldürüyor, en azından elleri tişörtümün altına girip çıplak sırtıma dokunana kadar. Sütyen giymediğimi fark edince onaylayan bir homurtu çıkarıyor.

"Seninle seks yapmayacağım." Tanrım, onu çok istiyorum. Ama işkence ve rahatsızlık. Üstünlüğümü korumak - planlarım buydu. Eğer pes edersem, her şey değişir. Eğer pes edersem, bu sadece ona güvenemeyeceğim anlamına gelmez, aynı zamanda kendime de güvenemeyeceğim anlamına gelir.

Durumu daha da karmaşık hale getirmemeliyim - bu hafta bana gösterdiği tatlılığa karşı koymak yeterince zordu. Kahvaltı tepsimde ortaya çıkan fıstık ezmesi ve lüks İtalyan çikolata ezmesi. Benim kitabımda, Nutella'nın varlığı nedeniyle yüzleşilemeyecek bir Pazartesi yoktur ve bunu benim hakkımda nereden öğrendiğini bilmiyorum.

Otelin Bo'nun mamalarını sipariş etmesini sağladı ve taşıyıcılardan birinin onu öğleden sonra ekstra bir yürüyüşe çıkarmasını ayarladı. Tabii ki bu biraz bencilceydi, çünkü yorgun bir köpek uyuyan bir köpektir, kasık koklama gibi şaklabanlıklar yapmaya meyilli değildir. Salı günü sabahın erken saatlerinde sürekli akan su sesiyle uyanmasına bile pek aldırış etmedi. O gün Bo'nun akan suyu içmeyi tercih ettiğini öğrendik. Ne yazık ki tuvaleti kullanmayı öğrendi, bideyi değil.

önemli değildi, çünkü aynı gün süitte bir köpek su çeşmesi ortaya çıktı.

Oliver'ın çok kararlı olduğunu biliyorum, ama bu özelliği tatlı bir tarçınlı çörek gibi görünüyor. Tabii tüm bunlar bir taktik değilse ve o uzun vadeli oyunlarda uzman değilse.

Ama sonsuza kadar vaktimiz yok. Son saydığımda on hafta kalmıştı. "Kim seks yapacak?" diye mırıldanıyor.

"Sen. Elinle, duydum."

"Senin izlediğini hayal ediyorum. Her gece." Yutkunduğunu hissediyorum ve sesindeki o küçük çelişkiyi seviyorum. "Gözlerin kararmış, nefesini tutmuş, her kayma ve dönüşü bekliyorsun. Boynunu ve göğsünü boyarken çıkardığın küçük inilti."

Ateşliyim. Rahatsızım. *Islakım*. Bu çok yanlış, ama istiyorum. Onu istiyorum. "Hala seks gibi geliyor," diyorum, her zamanki gibi onun düşmanı olarak.

"Ne istersek o olabilir."

Ellerimi yüzünün yanlarına bastırıyorum. "Şu haline bak, ne kadar ikna edici oldun."

"Çünkü bunun bir anlamı olmak zorunda değil mi?" Ben cevap veremeden, o kibirli kaşlarını kaldırarak ekliyor: "Bunda dikkatsizce olan hiçbir şey yok." "Yine de seninle seks yapmayacağım," diye cevap veriyorum ve yüzünü kendime doğru çekiyorum

Bunu açıklayacak kelime yok. Parmaklarım saçlarına dolanıp dudaklarımız birleşirken, bu ateşi ve ihtiyacı mantığa indirgeme isteğim kalmadı. Dudakları, hatırladığım o büyüü yaratırken, onun sıcak ve sert dokunuşu inanılmazdı. Yavaş, kaygan kaymalar ve derin, kirli dil. Seviştiği gibi öpüyor ve uyku sorunu olan tek kişinin o olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. *Anılarını hatırlayarak kendini tatmin etmeye başvuran tek kişi*. Bu düşünce beni biraz çılgına çeviriyor. Bu delilik, ama kendimi durduramıyorum.

"Mutfakta olmaz."

Ellerimin hala boynunda olduğunu, onu çektiğimi hemen fark etmiyor gibi görünüyor. *Gel benimle*, diyorum ısırtıcı öpücüklerimle. O da beni takip ediyor ve odadan çıkarken tökezliyoruz. Kapıdan çıkar çıkmaz kendimi duvarın diğer tarafına yaslanmış buluyorum.

"Benim odam" — kalçaları benimkilere bastırıyor, kalınlığı bir kızı bayılmaya yetecek kadar — "ya da seninki."

"Yatak yok," diyorum kısık bir sesle.

"Gerek yok." Ellerimi tutar, neredeyse duvara çarparak. Kalçalarını yavaşça, şehvetli bir şekilde sallar ve içimdeki her şey gerilir.

"İyi." Onu göğsünün ortasından itiyorum, peşinden adım atıyorum. "Çünkü yatak kullanmayacağız."

Cevap olarak, beni döndürür ve hızla uzun kanepelerden birine indirir.

"Ciddiyim," derim, o da peşimden gelir. "Seks yok." Penetrasyon konusunda ne yapacağıma hiç karar veremiyorum. Onu istiyorum. O da beni istiyor. Ama yine de pes etmiyorum.

"Kedi sahibi olan, gücü de elinde tutar." Elleri başımın iki yanında, üzerime eğiliyor.

"Çılgın." Elim aşağıya doğru kayar ve koşu şortunun belini çekerim. "Bunları çıkar."

O dikleşirken, ay ışığı geniş göğsünü kesiyor, belindeki ipi çekerken gözleri gümüş rengi oluyor. "Tişörtünü çıkar. Bana çalışacak bir şey ver."

"Ödeşelim mi?" Ama ben çoktan kollarımı gömleğin eteğinde kavuşturmuşum. Gömleği başımdan geçirip, ellerimi göğüslerimin arasında gezdiriyorum. "Sıra sende. *Ödeşelim.*"

Şortunu kalın baldırlarından aşağı kaydırıyor ve ben gözlerimi ondan ayıramıyorum. Vücudunun her parçası nefes kesici. Sıcak teni, esnek kasları, çıkıntıları ve açılırları, ve aramızda dikilen kalın penisi. Kafasını biraz geriye yatırıp penisini yumruğuyla kavırıyor. Ön kolundaki damarlar belirginleşiyor, karın kasları yavaşça kayarken geriliyor.

Gözlerimi kırıştırtarak yukarı bakıyorum. "Yalan söyledim. Penisin çok güzel bence."

Elimi uyluğuna koyup ipeksi başını ağızımla okşadığımda, derin kahkahası uzun sürmedi.

"*Siktir.*" Küfürü kalın ve boğuk çıkıyor, tutuşunu sıkılaştırıyor, ucundaki inci gibi boncuğu dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Dilim yolu takip ediyor ve onu ağızıma aldığımda erkeksi bir onay sesi çıkarıyor.

"*Çok* iyi geliyor." Ben onu yalayıp emerek tadını ve kokusunu çıkarırken, onun sözleri çakıl taşları üzerinde boğuk bir sesle çıkıyor. Bacaklarımın arasında ağır bir his var, o koyu kirpiklerini bana doğru uzatarak kendini bana teslim ediyor,

elleri saçlarıma kayarken. "Bu... Lanet olsun. Evet, aynen böyle." Sözleri acı veren bir ihtiyaç ve arzu dolu, parmaklarımın altında bacakları titriyor. "Çok iyisin, sevgilim. Beni emişin çok güzel."

Onun sözlerini lezzetli iltifatlar gibi yutuyorum, onu tadarken tadını çıkarıyorum, bu güç ve onun tadı ile sarhoş oluyorum, o nefes nefese kalırken.

"Bekle, böyle olmaz." Elleri yüzümü kavrarken göğsü inip kalkıyor. "Nazik olamayacak kadar heyecanlıyım." Başparmağı alt dudağımı okşuyor. "Ağzımı üzerinde istiyorum. Seni boşaltmama izin ver."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, konuşamıyorum, bacaklarımın arasındaki çarpıntı aniden çılgınca hızlanıyor. Önümde dizlerinin üzerine çöküyor, ellerinde göğüslerimin ağırlığını kaldırıyor.

"Sen çok çekicisin," diye fısıldadı, meme ucumu yalarken. Islak ıslak emdi, gerdi ve çekti, sonra da yavaşça yaladı. "Bir gün, bunları sikmeme izin vereceksin."

Diğer günlerin ima ettiği anlamlara kulaklarımı tıkarım, merkezi klima çalışmaya başlayınca titrerim, hava ıslak, karıncalanan tenimi okşar. Vücudumun aşağısına doğru öpmeye başlar.

Kahretsin, büyük anne külotu, diye düşünüyorum, o derin bir nefes alarak burnunu bacaklarımın arasına bastırmadan hemen önce. Neredeyse koltuktan havalanacağım.

"Yüzde yüz," diye homurdanır, parmaklarını bel bandının altına geçirir. "Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği zamanı. On birler," diye ekler, siyah pamuklu külotu bacaklarımdan aşağı kaydırırken. "Öğleden sonra çayı. Gece yarısı atıştırmalığı. Bütün gün süren bir seks büfesi, çünkü beni obur yapıyorsun."

Onun düşük sesli takdir çılgınlıkları pek mantıklı gelmiyor, ama belki de bu delilik bulaşıcıdır, çünkü onun altında kıvranıyorum.

Bacaklarımın arasındaki et parçasına serinletici bir nefes üflerken inlerim. Çılgık atarım, dilinin ucu klitorisimin üzerinde kayarken nefesim sıkışık nefesler halinde havaya çarpar. Ona karşı dalgalanırken gözlerimi sıkarım, bu işkence gibi alaydan daha derin bir temas ararım.

"Çok kayınsın, Eve." Dili yavaşça daireler çiziyor. Pis bir hareketle kayıyor. "Çok parlak ve pembe. Seni bir bütün olarak yutabilirim."

"Lütfen!" Spazmlar vücudumu sarsmaya başlar, göz kapaklarımın arkasında yıldız ışığı kıvılcımları parlar. "Tanrım, lütfen!"

"Yalvarmanı duymayı seviyorum. Seni vahşi bir şekilde seviyorum. Benim için gel, Eve.

Ver bana."

Sıcaklık damarlarımdan akıyor, içimdeki isyan doruğa ulaşıyor. Zevk dalgaları içimden geçiyor, ayak parmaklarımdan ve parmak uçlarımdan fışkırıyor. Ama dalgalar sönmeli, sonsuz olmamalı.

"Çok fazla," diye inleyerek başını itiyorum. O ise kıpırdamıyor, ellerimi kendi ellerinde sıkıca tutuyor. İçimde bir şey kopuyor, bu orgazmın ipleri bir öncekine çok sıkı bağlı. Zihnim ve bedenim savaş halindeyken çılgılık atıyorum. Kalçalarım yukarı kalkıyor, uyluklarım onun başını sarıyor. "Hayır, Oliver. Yapamam."

"Evet," diye mırıldanır. "Benim için."

Zevkimizin sesleri odayı doldurur; yalama ve emme sesleri, müstehcen fısıltılarla cesaretlendirme. Tamamen zevkten inlemeler. Ve başka bir şey. Bariz ama görünmeyen bir şey. *Oliver beni oraya ulaştırırken eliyle penisini okşuyor.*

Gözlerimi kapatıyorum, o manzarayı hayal ediyorum. Ön kolundaki damarlar dikleşiyor, eli kökünden tepesine doğru kayarken karın kasları geriliyor.

Sanki koşuyormuşum gibi sesler çıkarıyorum, nefesim sıkışık ve inlemelerim dizginlenemez. Vücudum aniden elektrik akımı çarpmış gibi eğiliyor. Şaşkın bir çılgılla zirveye ulaşırken kıvılcımlar dışarıya yayılıyor, kanepeden kalkıyorum. Oliver benimle birlikte hareket ediyor, zevkimin her zerresini boşaltmaya kararlı.

"Çok iyisin, sevgilim. *Evet, evet.*" Boğuk sesli iltifatları erkeksi homurtulara dönüşür, geniş omuzları ışığı engellerken, dizini benim açılmış bacaklarımdan arasına bastırır.

Artık hayal etmeye gerek yok, gözlerim onun sağ eline kayıyor, elini uzunluğu boyunca ustaca hareket ettiriyor. O boşaldığında, içim sanki ona katılmak istercesine titriyor ve kasılıyor. Tanımlayamadığım bir ses çıkarıyorum, beni inci gibi damlalarla kaplayan görüntüsü şok edici derecede ateşli.

Küfür ederek öne doğru düşer, kadife koluna tutunur. Sonra, sanki boğuluyormuş ve ben onun can simidiymişim gibi beni öperken, dudaklarından benim uyarılmamın tadını alırım.

"Sen." Nefesini çekiyor, sözleri boynumda bir hava akımı gibi. "Tanrım. Bana ne yaptığını bilmiyorsun."

Kahkaham ona çarparak yankılanır. "Seni mahvettim mi?" "Eve..."

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. Gülümsüyor, parmağımın ucunu ısıyor. "Kırılmıyorsun, çünkü seks yapmadık."

Ve belki gözlerimi kapatırsam, onun burada olmadığını varsayabilirim.

"Tamam, seks yapmadık."

"O zaman sayılmaz," diye ısrar ediyorum. "Az önce olan şey, sadece... çok kişisel bir egzersizden ibaretti."

"Kişisel antrenörümü kovmalıyım." Cevap veremeden, vücudu eğildi ve kulağıma düşük bir sesle fısıldadı. "Seks olsun ya da olmasın, iç çamaşırına katılıyorum. Seni sonsuza kadar yiyebilirim."

Tabii, tabii. Devam et. Peki ya bu arada? Sonra hatırladım. Hangi çamaşır giydiğimi hatırladım.

<BEŞ YILDIZ>—BURADA TEKRAR YERİM

Gülmeye başlıyorum, tenlerimiz birbirine yapışıyor. Oliver konuşmak için ağzını açıyor, ama ani bir spazmla, kükreyerek zıplıyor. Kıcı yere çarpıyor ve ben kanepenin kenarına eğiliyorum.

"Bu da neydi böyle?"

Jet gibi saçları alnına düşer. Bu, onun gürleyen ifadesini hiç bozmaz. Nefes alır, öfkeli bir boğa gibi burnundan hava üfler. "Bu," diye mırıldanır, kelimeyi büyük bir tiksintiyle doldurarak, "senin köpeğinin kıcımlı yalamasının sonucuydu."

Bölüm 22

OLIVER

Küçük Bir Kuş Bize Söyledi...

"Günaydın." Eve telefonunu ekranı gizlemek için ters çevirirken, o saçma dedikodu köşesini görmeden önce, onun yanağına bir öpücük konduruyorum. Saçları dağınık bir çalıya benzediği için belki de dikkatim dağıldığı için, onun okuma alışkanlıkları hakkında yorum yapmamayı tercih ediyorum.

"Günaydın."

Onun cevabına gülümserken yemek masasındaki sandalyeyi çekiyorum.

Melon gibi görünen bir lokmayı yutuyor ve sonra markalı otel bornozunun kenarlarını biraz daha sıkı çekiyor. "Kahve şimdi soğumuştur herhalde."

"Acaba bu kimin suçu olabilir?" *Onun okuma alışkanlıklarını yargılama, ama onu yargılıyorsun,* diye fısıldıyor hoş olmayan bir ses kulağıma.

"Tabii ki senin," diye karşılık verir, gözleri sabah güneşinde altın rengi parıldayarak. "Bu sabah beni duşa sürükleyen sensin."

O, bornozunun yumuşak yakasını aşağı indirip cildinde bir ısırık izini ortaya çıkarınca, içimde güçlü ve ateşli bir şey patlar.

"Sürüklemek çok güçlü bir kelime." Parmaklarımla arzumu gösteren izi nazikçe silerek *ikiyüzlü* fısıltıyı uzaklaştırıyorum. Arzu, evet, ama ondan önceki anlarda hissettiklerim daha karmaşıktı. Kıskançlık ve imrenme. Cezalandırmak istedim. Sahip olmak. Ele geçirmek.

Onu tamamen yutmak istedim.

"Oh, doğru kelimeydi, tamam." Eve başını eğerek gülümsemesini gizler, ancak pembe yanaklarını gizleyemez ve ekler: "Sadece

saçımın durumuna bir bak."

Gülümsemeyi bastırarak kahve fincanını alıp, ılık sıvıyı fincanıma dökerken kafamda bir görüntü belirir: Eve dizlerinin üzerinde, saçları duştan gelen suyla koyulaşmış, ellerim saçlarına dolanmış. Kirpikleri titriyor, bakışları bana karşı sahip olduğu gücü yansıtıyor.

Siktir. Kahve fincanını ağır bir şekilde masaya koyuyorum.

Sadece seks, diye sessizce kendimi uyarırım. Gerçek seks bile değil, penetrasyon yok.

Tabii dilimi onun içinde saymazsam...

Kalbim hızla atıyor, düşüncelerim onu takip ediyor. Sadece o burada olduğu için. Ulaşılabilir olduğu için. Birbirimizi kullanıyoruz, yakınlığın avantajlarından yararlanıyoruz. Güç yok. Bilgi yok. Aşkın heyecanı yok.

Çünkü aşk, birine seni kırma gücü verir.

Bu, zamanında gelen bir hatırlatma.

"Seni tamamen suçlayamam," diye ekliyor Eve, farkında olmadan saçlarını okşayarak. Sandalyesinin yanında dinlenen köpeğe bakarken, ben de düşüncelerimden çıkıyorum.

Köpek nasıl suçlanabilir ki?

"Senin sandığından daha akıllıdır," diyor, düşüncelerimi sezerek.

Kupamı kaldırıyorum. Bo'ya hak ettiğinden daha fazla zeka atfediyor. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, ama benim kıcımlı yaladığını hatırlıyor musun?"

"Onun fetişleri olmadığını söylemedim." Kıkırdamaktan sözlerini zar zor çıkarabiliyor. "O akıllıdır, fırçamı sakladığını biliyorum. Muhtemelen kendi fırçasıyla karıştırmıştır. Her türlü bakımdan nefret eder."

Ah, şimdi mantıklı geldi. "Yani hem kurnaz hem de sapık olduğunu mu söylüyorsun?" Ağzımdaki soğuk kahveyi içmeye çalışırken yüzümü

buruşturmamaya çalışıyorum. "Bunların burada edindiği özellikler

olduğunu söylüyorum. Bu sabah beni duşa

duşa sen sürükledin."

"Eğer o kadar röntgenci olmasaydın, orada olmazdın." Duşta seks sayılmazdı, daha çok sabunlu eğlenceydi. Parmaklar, dudaklar ve diller. Doğru yerleri öpüp okşadık. Dün gece birlikte duş aldık, ben küfür etmeyi bıraktıktan ve o gülmekten ölmeyi bıraktıktan sonra, geceyi benim yatağında geçirdik. Zamanı uyuyarak geçirdiğim için üzülmiyorum bile, çünkü Eve Fairfax çok hoş bir sarılmacı. Uzun zamandır

, ama bunun bir anlamı yok. Eve, Atherton için fazla iyi olabilir, ama bana uygun değil.

Yaban mersini kasesine uzanıp, bir tanesini bana doğru fırlatıyor. Ağzımla yakalıyorum.

"Aptal," dedi, hiç de ciddi değilmiş gibi. "Bu bir teklif miydi?"

"Ne?"

Masayı okşadım. "Eğil, ben de lezzetli poponu yalayayım." *Siktir et.*

"Oliver, yapma."

"Denemezsen, hoşuna gidip gitmediğini nasıl bileceksin?"

"Bo'nun seni masanın üzerine eğilmeye davet ettiğini hatırlamıyorum."

"Komik. Goldendoodle'lardan kırmızı-altın rengi Amerikalıları tercih ederim, özellikle de tadına doyamayacağım olanları." Masanın altında, penisim sertleşmeye başlar.

"Biz... biz..." Yüzündeki ifade değişir. "O... tek seferlik bir şeydi."

Kendimi aynı anda gülümserken ve kaşlarımı çatarken buluyorum. Kafam karışık değil. Sadece onun bunu gerçekten kastettiğini düşünmüyorum. Bu sabah uzattığım eli tutup duşa girdiğinde bir anlaşılmaya vardığımızı sanmıştım. *Sadece bu geceyi* geride bıraktığımızı sanmıştım. Siktir et, dün gecedен fazlasını istiyorum. Bu sabahı, bu geceyi, gelecek hafta salı gününü istiyorum. İstiyorum...

Düşüncemi durduruyorum. Nefes al. Dur. Yeniden değerlendir.

Onu istiyorum. Northaby House'un anahtarlarını alana kadar, şu andan itibaren onun her santimini yaşamak istiyorum. *Çünkü olması gereken bu.*

"Sorunun ne olduğunu söyle bana, Eve."

"Belli değil mi?" Tabağının yanındaki keten peçeteyi çekiştiriyor.

"Senden hoşlanıyorum ve belki kendimi övüyorum ama bence sen de benden hoşlanıyorsun." Bana şüpheli bir bakış atıyor ama ben devam ediyorum, çünkü siktir et. "Neden aramızdaki seks bir sorun olmak zorunda?"

"Biz seks yapmadık." Onun inkârı çabucak düşer. "Bu bir ilişki değil, hatta bir durum bile değil - bu hiçbir şey değil."

"Dün gece ilişkiyi tanımlamamaktan memnundun."

"Ama ben tanımladım. Yapmak zorundaydım. Çünkü sen bana bu tür nedenlerle seninle birlikte yaşamamı istemedin. Hatta, benimle birlikte yaşamamı bile *istemedin*

Bu... sınırı aşmak tehlikeli. Biz arkadaş değiliz Oliver."

"Bence bu doğru değil." "Biz
oda arkadaşı bile değiliz."

"Evet, tamam, seni zorladım," diyorum, hayal kırıklığımı bastırarak.
"Ama benimle burada olmak senin için iyi olmadı mı? Sana kalacak bir
yer verdim..."

"*Verdiğin*" kelimesini kullanmazdım.

"Seni Mitchell'dan korudum ve vize sorunlarını çözmek için büyük
çaba ve masraf yaptım."

"Bana iyilik yapıyorsun. En iyi ihtimalle, bu bizim anlaşmamızın bir
parçasıydı." "Tamam, bu doğru, ama en azından dürüst olabilirim.
Senden hoşlandığımı itiraf edebilirim. Senin burada olmandan
hoşlanıyorum." Göğsümde dikenli bir düğüm oluşuyor
ve huysuz bir çocuk gibi konuştuğumu biliyorum.

"Bu sabahtan sonra *artık böyle bir şey olmayacak*," diyor, tost rafını
barındıran gümüş kapağı kaparak. "Bundan sonra bu tamamen platonik
bir ilişki olacak."

"Bu çok yazık," diye mırıldanıyorum, beynim daha önceki sözlerimi
hatırlatıyor: siktir et. Seks, elinin üzerinde durduğu çikolata ezmesi
kavanozu gibidir. Bir kez mührü kırıldığında, tekrar dalmaktan kendini
alı koyamazsın. Onun yerine fıstık ezmesini seçtiğini görünce kaşlarımı
çatıyorum.

"Ne?" diye soruyor, onu incelediğimi fark ederek.

Masa beyaz masa örtüsü ve kaliteli porselen, parlak cam ve gümüş
çatal bıçaklarla donatılmış. Hatta ortada zevkli bir çiçek aranjmanı bile
var. Her şey biraz teatral ve bunların hiçbirisi benim için değil. Eve'den
önce kahvaltı genellikle aceleyle yenilen bir şeydi. Bu günlerde ise,
oyalanmaktan mutlu olduğumu fark ediyorum. O birçok yönden baş
belası biridir: dürtüsel, biraz kaotik ve bir kutu taş kadar inatçı; ama
Eve'in ağzına bir şeyler koymasını izlemek günümü büyük ölçüde
iyileştiriyor. Saçları sabah güneşinde kendi ışığı ve hayatı varmış gibi
görünüyor. Yemeğine başlamadan önce saçlarını bir tarafa kaydırmasını
izlemekten keyif alıyorum. Bu hareket bana bir avukatın peruğunu
takmasını veya bir şefin önlüğünü bağlamasını hatırlatıyor: işine
ciddiyetle yaklaştığının bir işareti.

Belki de kahvaltı tiyatrosu biraz da benimle ilgili.

Yüzü o kadar canlı ki, sadece o güzel ağzının şekillerini görmek için
saatlerce onu konuşurken izleyebilirim. Hatta tostunu süsleyişini
izlemekten bile keyif alıyorum. Elleri çok zarif ve parmakları

kumlu renkli, yapışkan maddeyi sürerken büyük bir zarafet sergiliyor.

Evet, kahvaltı zamanları bir zevk. Keşke ona da aynı zevki yaşatabilsem, çünkü sabunlu duş zamanı onun ruh halini iyileştirmemiş gibi görünüyor.

"Bakmayı kes," diyor, parmaklarındaki yapışkanlığı yalayarak.

"Bugün çikolata günü değil mi?" diye soruyorum, kalınlaşan penisimi görmezden gelerek.

Başını kaldırmadan yukarı bakar, zevki bastırılmış ama belirgindir.

"Sapık."

"Ben 'gözlemci'yi tercih ederim."

"Değişiklik istediğimi gözlemle."

"Haklısın. Akşam elbisesi var mı?" Bir süre sonra soruyorum. "Ne için?" Gözleri şüpheyle doluyor.

"Birkaç hafta sonra katılacağımız bir etkinlik var." "Dur tahmin edeyim. Arkadaşlık testini geçtim, yani ilişkimizi bir adım

"

"Eğer istersen," diye basitçe cevap veriyorum, düşüncelerimi zevkten amaca çevirerek. Ona yazılı bir program vermemiş olmam, sıkı bir zaman çizelgemiz olmadığı anlamına gelmez.

"Ve şu anda bilgi konusunda bu kadar açık olduğun için, bunun evin sahibi olan adamla ilgili olduğunu tahmin ediyorum, değil mi?"

"Evet." Gülümsemeye kapılıyorum. "Ne kadar da zekisin."

"Öyle bile değil, çünkü onu sana evi satması için nasıl ikna edebileceğimi hala bilmiyorum. Bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum."

Göğsümde hafif bir rahatsızlık hissediyorum. Kaşınıyormuş gibi ovuşturuyorum. "Sadece hikayemizi hatırla ve kendin ol." Fincanıma bakıyorum, sapını yirmi derece çeviriyorum. *Onu izlerken kendimi bazen bulmam, onun ikna edilmesi çok zor olmayacağını düşündürüyor.*

Eve dikkatini tekrar tostuna verir. Bu sefer şiddetle. "Endişeli misin?"

"Bana hiçbir şey yapmamış birine yalan söylemekten mi endişeleniyorum? Neden böyle düşünüyorsun?"

"Üzgünüm," diyorum içimden gelen bir dürtüyle. Daha da kötüsü, bunu içtenlikle söylüyorum. "Bu işe bulaştığın için üzgünüm."

"Beni bırakacak kadar üzgün müsün?"

"Eve," diye azarlıyorum. "Sen benim esirim değilsin. İstedğin zaman gidebilirsin."

"Connecticut'a geri dönmek için," diye mırıldanır.

"Bu senin alternatifin olurdu." Onu burada tuttuğum için üzgün değilim. Bundan nasıl pişman olabileceğimi anlayamıyorum.

"Sanırım bu saçma anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getiriyorsun," diye mırıldanıyor, bu daha çok bir hakaret gibi, bir taviz gibi değil.

"Bu hızla giderse, çok fazla tost kalmayacak," diyorum, o ise dilimi sanki ona hakaret etmiş gibi saldırmaya devam ediyor.

Keskin bir bakışla, bir köşesini şiddetle ısırır. "Beni düşünmediğine sevindim."

Boğazı derin bir yutkunma ile hareket ederken, tostunu tabağına geri koyar. "Mitch fıstık ezmesi yiyemez," der, sanki birdenbire. Onun müdahalesiyle, iç organlarım demir bir yumrukla sıkışır. "Alerjisi var."

"Çok mu kötü?"

Omzunu silkiyor. "Nereye giderse gitsin yanında EpiPen taşıyor."

"Ne yazık." *Yani, bunu daha önce bilmediğim için ne yazık.*

"Asıl yazık olan, onun için fıstık ezmesinden daha fazlasını feda etmiş olmam. Fıstık ezmesini severim. Eski sevgilimden nefret ederim."

"Bu anlaşılabilir bir şey." Bu, nefretten bahsedilmesi ilk kez oluyor. Ve benim için de ilk kez, çünkü ona haksızlık ettiğimi fark ediyorum, sırf benim hoşuma gidecek kadar kızgın olmadığı için.

"Daha önce kimseyi nefret ettiğimi sanmıyorum," diyor kırılgan bir gülümsemeyle. "Ama işte buradayım, fıstık ezmesi yerken onun acı çekerek öldüğünü hayal ediyorum."

Gülüyorum, ama bunu öksürüğe çeviriyorum. Onunla dalga geçtiğimi düşünmesini istemiyorum. Sanırım bu bir rahatlama olabilir. Hepsi benim suçum değil, hatta yarısı bile benim suçum olmayabilir.

Ama ben ona o pislikten biraz daha iyi davrandım. "Bu

kötü, değil mi?" Yüzünde komik bir ifade belirliyor.

"Taksiyle ölümden daha kötü değil."

"Fıstık ezmesini seviyorum, ama tadı için değil. Ona yapabilecekleri için seviyorum." Tostunu inceliyor, sonra bana kışkırtıcı bir bakış atıyor. "Bugün nedenini sormayacak mısın?"

"Neredeyse korkuyorum."

"Yalancı." Şimdi yüzünde memnuniyet beliriyor. "Beni aldattı. Beni aşağıladı. Zamanımı ve enerjimi boşa harcadı." *Aşktan bahsetmiyor.* "Ama onu boğulurken izleyebileceğimi hissettiğim sadece bu sabah oldu."

"Gecikmiş keder mi?" diye tereddüt ediyorum.

"Oh, kederlenmiyorum," diyor. "Kızgıyım." Telefonuna uzanıp parmağını ekran üzerinde kaydırıyor. Bana uzatıyor. "Bu, bana gösterdiğin dedikodu köşesi."

"Evet, biliyorum." Bunu takip ettiğimi söylememe gerek yok.

Küçük bir kuş bize söyledi...

Gayrimenkul geliştiricisi ve Pulse Tok damadı olan Mitch Atherton, ilişkide kötü niyetli olan tek kişinin kendisi olmayabileceğini ima ediyor.

"Kliniğe ilk geldiğin günü hatırlıyor musun? Orada bir kadın vardı. Bir gazeteci." Ben başımı sallıyorum ve Eve devam ediyor. "Una Smith. Sanırım benim onunla konuşmayacağımı anlayınca, başka bir kaynaktan haberini alacağına karar verdi."

"Ya da bu durumda, bir atın kışından," diye mırıldanıyorum ve metni okumaya devam ediyorum. Metnin özü şudur:

- Mitchell aldattığını itiraf ediyor.
- Altarda terk edilmeyi hak ettiğini kabul ediyor.
Bu çok büyük bir davranış, özellikle de:
- ♦ Kendisine yapılan aşağılama düzeyini hak etmediğini inkar ediyor.
Tam bir pislik.
- ♦ Ayrıca, Eve'in başka bir adam tarafından olay yerinden uzaklaştırıldığını gördükten sonra, Eve'in de sadakatsiz olabileceğini ima ediyor.

Beni isim vermeden duruyor. Sırf zevkine onu dava edeceğimi biliyor. Ama Eve. *Ah, Eve.* Atherton ne pislik bir adam.

"Endişelenecek bir şey yok. Biraz akıllı olan herkes bunun ne olduğunu anlar."

"Hâlâ ondan nefret ediyorum." "Bu senin hakkın."

"Önceki gönderiyi gördün mü? Biraz aşağı kaydır."

Görüyorum, ama bu sefer hazırlıklıyım. *Dün gecenin aksine.* Eve'in her yönüyle sevimli görüldüğü, elini Fin'in elinin üzerine koyduğu görüntü karşısında yüzüm neredeyse hiç değişmiyor. Dışarıdan sakın görünsem de, içim hala ateş gibi. Bu çok saçma, çünkü Eve, Fin'in yaptığı aptalca bir yorumdan dolayı onun eline hafifçe vurarak onu azarlamıştı.

"Aptalca, değil mi?"

"Saçma," diyorum, sesimin düzgünlüğüne şaşırarak.

"Bu, ilişki matrisimizde bir aksaklığa neden olacağından endişelenmiyor musun?" "Hayır." Kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum. "Ama bu, iftira sınırında bir şey."

"Onları dava etmeliyiz, sonra Mitchell'ı benim sikimle boğmalıyız!" Yumruğu masaya vurunca, çatal bıçaklar dans etmeye başladı. Bo havladı ve zıpladı, kapıdaki hayali sesi araştırmak için koşarak uzaklaştı.

"Sana onun pek zeki olmadığını söylemiştim." Bo'yu ya da eski sevgilisini kastetmiş olabilirim. Ya da ikisini birden.

"O tam bir..." Eve, ani bir ağrıyı dindirmek istercesine parmaklarını şakaklarına bastırır. "Bu, benim de onun kadar kötü olduğumu ima ediyor. Ben onun gibi *değilim.*"

"Tabii ki değilsin."

"Ama insanlar konuşuyor." Gözleri benimkilere takıldığında endişesini gizleyemiyor. "Dedikodu, diğer insanların güvensizliklerinin bedeli." Elimi

uzanıp yanağını avuçlarım. "Ne derlerse desinler, onurunu asla elinden alamazlar."

"Bu hoşuma gitti."

"İyi, çünkü bu doğru. Onları ve söylediklerini siktir et. Buna gelince"—telefonunu geri veriyorum—"bir daha düşünme. İngiltere'de gizlilik yasaları çok güçlüdür. Belki hukuk ekibim bir ihtiyati tedbir kararı alabilir. En azından daha fazla yalan yaymalarını engelleyebilir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Neden olmasın?" O anda, artık çok soğumuş olan kahveden bir yudum daha içerek hata yaptım, sonra sandalyemi geri ittim.

"Ne demek istediğini anlıyorum, bunun önemi yok, ama bunu kaldırıabilirsen çok minnettar olurum."

"Bana bırakın." Elimini omzuma koydum, o da elimi tuttuğunda şaşırdım ve içimi hoş bir sıcaklık kapladı.

Ne garip. Bazen Romeo olmak gerçekten iyi hissettiriyor.

"Andrew, Warner-Jones'u bağla," dedim, bir saat sonra ofiste dolaşırken, Eve'in minnettarlığının izleri hala içimi ısıtıyordu.

"Tatilde, Bay Deubel. Seyşel Adaları'nda."

"Bunun benimle ne ilgisi var?" Durup ona dönerek sorarım.

"Sebebi yok," diye cevaplar. "Sadece söyleyeyim dedim. Bilirsiniz, balayında olan onu ve yeni eşini rahatsız etmek istemezsiniz diye."

"Onun gelir kaynağı siz olduğunuzda, yani düşün masraflarını karşılayan kişi siz olduğunuzda, bu kararı verebilirsiniz. O zamana kadar, Andrew..." Telefonu işaret ediyorum.

Avukatıma, uzmanlığı ve ihtiyacım olduğunda ofisini kullanabilmem için fahiş bir ücret ödüyorum.

"Anladım. Oh, bunu senin onayına sunmak için göndermiş."

Bana uzattığı dosyayı açıp Eve'in vize başvurusunun ayrıntılarını inceledikten sonra, başka bir düşünce aklıma gelince dosyayı kapattım. Pek hoş olmayan bir düşünce. Onun sıcaklığını gölgeleyen bir düşünce.

"Bekle." Andrew, parmağımı kaldırdığımda hareketsiz kalır, ben fikrimi düşünürken kıpırdamadan bekler. Bu fikir, daha önce Eve'e verdiğim sözle çok çelişiyor. Romeo olsun ya da olmasın, bu daha iyi bir sonuç verebilir. "Bunun yerine benim için başka bir şey yapmanı istiyorum. Una bilmem ne adında bir gazeteci var." Ayrıntıları önemsizmiş gibi elimi sallayarak geçiştiriyorum. "Anladığımı kadarıyla serbest çalışan bir dijital gazeteci, ama *City Chronicle* için yazdığını iddia ediyor."

Eve'in endişelerini anlıyorum, ama ondan uzaklaştığımda zihnim daha berraklaşıyor, kendi hedeflerim daha netleşiyor. Vücudum onun minnettarlığını savunsa da, beynim daha acil planlarımı olduğunu biliyor.

"*City Chronicle*," diye tekrarlar Andrew, bilgileri iPad'ine not eder.

"Onunla bir görüşme ayarlamamı istiyorum.

Bugün." "Elimden geleni yapacağım."

"Bu yüzden görüşme bugün olacak, Andrew."

"Tamam," diye onaylayarak başını sallar ve ben dönüp ofisime doğru yürürüm.

"Günaydın," ironik bir tonla söylenir.

Bakışlarım, Eames tarzı deri koltuğa uzanmış olan Fin'e kayar. "Sabahları daha sık gelmelisin," derim. "Bu, hitap şekline çok iyi geliyor."

"Birkaç "efendim" eklememi ister misin? Hadi ama Oliver. Kimse yalakaları sevmez."

Dün geceki olayları düşünerek gülümsemeyi zor tutarak masama doğru yürüdüm.

"Sen başka bir anlamda yalakalık yapmayı düşünüyorsun."

Eğer bilseydi, bunu asla unutmazdı. "Dudakların hareket ettiğinde, nadiren mantıklı şeyler söylediğini biliyor musun?"

"Sen gevezelik ederken, tek duyduğum *bla bla bla*. Dün gece hariç. Her şey o kadar açıktı ki, kelimelere gerek yoktu."

"Garip. Bu sabah uyandığımdaya akşamdan kalma değildim."

"Ne?"

"Yastık sohbeti. Kör kütük sarhoş olmam gerekirdi, çünkü sen benim tipim değilsin."

"Ah, ama Eve bambaşka bir hikaye. Ona bakışın, onun kıcını yalamaya hazır olduğunu gösteriyordu."

"Kim kimin deliğini yalıyor?" Matt aniden ofisime girer, elinde şirketin logolu bir inşaat şapkası vardır.

Folyo dosyayı masama bırakıp, ani bir hayal kırıklığı hissini bastırıyorum. "Bu sabah ikiniz de ofisimi oyun odasıyla mı karıştırdınız?" Dönüp masaya yaslanıyorum. "Kreş üçüncü katta."

"Ofislerimiz üçüncü katta," diye cevapladı Matt.

"Aynen öyle."

"Parkın muhteşem manzarasına sahip olmayan küçük odacıklarımız," diye sızlanır Fin.

"Ofisleriniz çok geniş."

"Her birimizin bir katı yok."

"Bina benim," diye mırıldanıyorum, Linley tasarımlı masamın kenarına oturuyorum.

"Nesilden nesile aktarılan servet ne sıkıcı." Matt, benim buna kanmayacağımı çok iyi bildiği halde sırtıyor. Bir ömür boyu harcayamayacağın kadar çok para miras kalmış olmaktan kim şikayet edebilir ki? Tabii ki Eve.

"Bu arada, otelden ne zaman taşınacaksın?" diye sorar Fin.

"Yenileme çalışmaları bittiğinde."

"Hangi evden? Sevişme evinden mi, yoksa Londra'nın en pahalı caddesinde yeni aldığın evden mi?"

"O seks evi sanıyordum?" diye araya girer Matt.

"Bizim bildiğimiz ev," diye alay eder Fin.

"Bugün ulusal bayram mı?" Fin'e bakarım. "Sirk mi geldi şehre?"

"Seninle çalışmak her gün sirk gibidir." Oturarak, paket kahvesini alır ve bana onu incelemem için bir an verir. Fin'in işi geç saatlere kadar çalışmayı ve çok az erken kalkmayı gerektirir. Dün geceki olayların etkisini üzerinde taşıyarak ofise gelmesi ilk kez olmuyor. Bu sefer, ne akşamdan kalma ne de sarhoş görünüyor.

"Siktir git," Matt, dikkatimi ona çevirdiğimde mırıldanır. "İkinizden de daha uzun süredir çalışıyorum." Şapkayı işaret eder. "Ve Tragic Mike'ın Westminster Konseyi'nde yaptığı saçmalıklarla uğraşmak zorunda kaldım."

"Eğer sana öyle dediğini duyarsa, planlamayı asla bitiremeyiz." Fin sırttı.

"O zaman o salak, konsey çalışanlarının Noel partisinde striptiz yapmamalıydı, değil mi? O pisliğin beyni patlasa bile saçları bozulmaz."

"Bu sabaha dönelim," diye araya girdim, "burada neler oluyor? Dua toplantısı mı planladık, yoksa bu doğaçlama bir mastürbasyon partisi mi?"

"Bu daha çok onun tarzı." Matt başparmağını Fin'e doğru uzatır, Fin kahve fincanına gülerek bakar.

"Yani, ikinizi de seviyorum," der, fincanı masaya bırakarak, "ama o kadar da değil."

"Bence bu daha çok bir müdahale gibi." Matt kaşlarını çatarak diğer kanepeye oturdu. "O pislik Atherton'ın

ve son üç inşaatının izinlerini engellemeni tamamen destekledim."

"Onu durdurmak için kimi siktğini bilmek isterim," diye mırıldanır Fin, etkilenmiş bir şekilde.

"Fin'i devreye sokup Katarlı yatırımcılarını çalmanı bile eğlenceli buldum," diye ekliyor Matt, onu görmezden gelerek. "Ama şahsen, bunun bedeline değdiğinden emin değilim."

"Çünkü o çocuklar parti yapmayı çok iyi biliyorlar," diye ekler Fin.

"Ama şu anda ne yapmaya çalışıyorsan, ben yapamam... *biz* yapamayız," diye ekliyor Matt, parmağı ikisi arasında metronom gibi çalışıyor, "buna katılamayız."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, bacaklarımı uzanmış bir şekilde uzatıyorum. "Ne yazık ki ikiniz için de, sizin onayınıza ihtiyacım yok."

"Ne yapıyorsun Oliver?" Benim duruşumu taklit ederek Fin de geriye yaslanıp bacaklarını uzatır. "Eve iyi bir kıza benziyor. Ayrıca senin saçmalıklarına kapılmayacak kadar akli başında birine benziyor. En azından isteyerek."

Saatime bakıyormuş gibi yapıp, "Ne dediğini bilmiyorsun," diyorum.

"Mortimer'ın yeri mi?" diye sordu Matt. "En son konuştuğumuzda, zamanının dolduğunu söylemiştin. Teklifini kabul etmekten başka seçeneği olmadığını."

O sadece cesaret gösterisiydi. Ve Eve hayatıma girmeden önceydi. Kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. *Gereğinden fazla keyif aldığım bir fırsat.*

"İsteddiğimden daha uzun sürüyor," diyorum, Eve ile ilgili tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırarak. "Ayrıca, yabancı parayla gelen, gözleri parlayan yeni evliler bu yerin romantizmine kapılabilirler."

"Hayır," diye itiraz ediyor. "Sadece sabret. Çok geçmeden elde edeceksin." "Sen burayla ilgilenmiyorsun bile. Gerçekten ilgilenmiyorsun." Fin bana

dar gözlerle bakıyor. "Ama eminim hala Eve'i kullanarak onu elde etmeye çalışıyorsun."

"Ah, hadi ama Oliver," diye şikayet eder Matt. "Kız bu işe karışmayı hak etmiyor."

"Değil mi?" Sesim buz gibi, göğsümdeki sıcaklık azalıyor. "Değil olduğunu biliyorsun."

"O zaman belki de o pislikle evlenerek kendini tehlikeye atmamalıydı."

Ve işte yine aynı şey. Soğuk, sert bir netlik.

Bölüm 23

EVIE

Küçük bir kuş bize söyledi...

Bookface Marketplace'te ilginç bir ilan olduğunu söyledi. Aşağıda inceleyin, sonra geri dönüp bize ne düşündüğünüzü söyleyin.

Link: bf.mrk.bite.ly

451 yorum

HideYoKids: Sanırım o aldatıcı herif gelinin eşyalarını BF Mkt Pl'de satıyor. Bu yasal mı? Bunu yapabilir mi?

FloozyLoosie: Eminim bunun sebebi onun ve yakışıklının

fotoğrafıdır. SashayYourWay: Adam çok yakışıklıydı!

TrixieBits: O hayatına devam etmedi. Kız daha iyi birine geçti!

HoppyGoLucky: Ne bir pislik! Kızlar, sebze sebzeleri getirin.

Tercih edilen ağır kök çeşitleri çünkü BİZ ŞAFAKTA SÜRÜYORUZ!

Twerksneark: O kutunun üstündeki Moncler ceket mi? Bir arkadaşım için soruyorum.

Sumin.up.rosie: ÖLDÜ! Onun atasını o kutunun üstüne koymuş :O

Twerksneark: O_o Artık ceketle ilgilenmiyorum.

TheHallouminati: Kutunun içindeki bir asa mı yoksa...

PixiChick: Seni gördüğüne çok sevindi!

Charlie09: O şey DEVASA!

SlitherIn: Büyücüleri seçen asadır, bilmiyor musun?

HufflePuff23: Asadaki sihir, Charlie.

Zara_A: Bu yasal mı ki? Onun eşyalarını satamaz.

Jam.Jar: Oooh. O Manolos'ları satın alırdım!

Zara_A: @Jam.Jar biraz saygı göster.

Jam.Jar: Çalmak çalmaktır, bebeğim.

Başka bir gün, başka bir aptal A Little Bird dedikodu köşesi.

Belki de onu okuduğum için ben de aptalım, diye düşünüyorum ve telefonumu bırakıyorum. Oliver'dan bir mesaj gelince midem bir anda altüst oluyor. Elim mesajın üzerinde duruyor, ama sonunda direnip, sanki Oliver'ın mikroplarından korkuyormuşum gibi onu itiyorum. Korkmam gerekirken korkmuyorum. Aslında, Oliver'ın mikroplarından hoşlanıyorum ve bu kesinlikle kötü bir şey.

O gece arkadaşlarıyla yediğimiz akşam yemeğinden sonra onunla oynamamalıydım. Ve kesinlikle onun yatağında geceyi geçirmemeliydim. Bu bir hesap hatasıydı. Bir dakika önce, "*Burası çok rahat ve konforlu. Biraz kestireyim*" diyordum. Bir dakika sonra, onun kollarında uyanmıştım. Vücutlarımızın temas etmesi parmaklarımızın okşamasına yol açtı, bu da bizim oynamamıza yol açtı. Yine.

Sonra duşta yine. Tanrım, duş! Hala kendimi bunun hayalini kurarken buluyorum ve iki hafta oldu!

İki uzun, sekssiz hafta.

Bu deneyimi aklımdan çıkaramamam hiç de şaşırtıcı değil. Aslında, telefonumu açıp Little Bird'e ve Mitch'in son çevrimiçi tahrik girişimine bakmadan hemen önce aklım oraya gitmişti. O pislik, beni kendisi kadar kötü göstermeye çalışmakla yetinmedi. Hayır, beni küçük düşürmek de gerekiyordu!

Dünyaya bir vibratörüm olduğunu söyleyebilir, umurumda değil. Beni onunla görüşmeye zorlayabilmesi için cehennem donar önce. Artık manipüle edilmeyeceğim.

En azından onun tarafından. *Peki ya Oliver tarafından?*

Sanırım vizeyi aldığımda, biyometrik kartımı ya da her neyse onu aldığımda biter. Aramızdaki şey tamamen iş, bu yüzden onun aleti "kazara" tekrar içime giremez.

"Urgh!" Kollarımı masanın üzerine katlayıp öne eğildim. *Kafamı vurmak için daha yumuşak bir yüzey.* "Aptal. Aptal. Aptal!" Onunla seks yapmamak işleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptı, bilmiyorum. Eğer yapmış olsaydık, belki de içimden atabilirdim, çünkü şu anda tek düşünebildiğim, onu reddetmenin ne kadar güçlü bir his olduğu. Ondan almak. Onu arzuyla titretmek. Şu anda kendimi çok güçlü hissettiğimden değil, çünkü ona her zamankinden daha çok ilgi duyuyorum. "Ben tam bir sapığım."

Dikleşip, saçlarımı yüzümden çekiyorum. Buna karar verdim. Devam etmekten başka seçeneğim yok. Vize başvurumla ilgili son gelişme, on haftalık işlem süresi bildirimi oldu. Oliver'ın çok önemli müzayede tarihine sadece sekiz hafta kala, on hafta.

Sorun olmayacak, diyorum kendime. Şehveti aşkımış gibi davranmak ne kadar zor olabilir ki? Oliver evini ve intikamını aldığında, vizem çoktan çıkmış olacak. El sıkışıp dostça ayrılacağız. Onu nefretle sikip sistemimden atmam gerekmeyecek.

Ama ondan nefret etmiyorum. Onunla, motivasyonlarıyla ve söyledikleriyle kafam karışık.

"Seni istiyorum, bu kadar gerçek." "Sahte gibi gelmedi."

Buna kapılmak çok kolay olurdu. Tekrar kandırılmak. Ama buna izin vermeyeceğim. O gece Fin ve benim çevrimiçi fotoğraflarımıza ne kadar soğukkanlı baktığını hatırlamam gerekiyor. Özellikle de aptalca bir şekilde bir tepki beklediğimde. Belki biraz kıskançlık.

Oliver çok sıcak ve soğuk davranıyor, benim de ilgisizleşmem an meselesi.

Telefonuma uzanırken iç çekiyorum, tarayıcı zaten A Little Bird köşesine açılmış durumda. Bookface Marketplace bağlantısını takip etme zahmetine girmeden bugünkü yazıyı geçiyorum. O gece fotoğrafları kim çekti acaba? Oliver'ın küçük sürünün lideri olduğu herkesin görebileceği halde Fin'i seçmeleri garip.

Tuhaf. Önceki yazılar kaybolmuş gibi görünüyor. Restorandaki ve Mitch'in beni onun (yılan gibi) seviyesine indirmeye çalıştığı yazı.

Vay canına. Koltuğuma çöküyorum. Belki de Oliver hukuk ekibini köşe yazısına salmıştır.

"Endişelenecek bir şey yok. Biraz akıllı olan herkes bunun ne olduğunu anlar."

Oliver'ın Mitch'in *"o yalancı bir fahişe"* söylemine verdiği yanıt kafamda yankılanıyor. Ama ben ona fotoğrafları gösterene kadar yasal işlem den bahsetmedi...

Bu, benden hoşlandığı anlamına mı geliyor?

Belki de bu garip *"seni seviyorum ama nefret ediyorum, ama yine de yüzüne binmek istiyorum"* durumunun tek sahibi ben değilimdir.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Oliver'ın saçmalıkları kafamı tamamen karıştırıyor.

Bölüm 24

EVIE

"Şey, o iğrenç uyuz hastalığın geçti, tatlım. Çok geçmeden sonsuza dek sevdiğin kişinin yanında kıvrılıp yatacaksın."

"Sence benim için umut var mı?" diyorum, çitin üzerine eğilerek. Tatilim bittiği için bu hafta on iki saatlik vardiyalarda çalıştım ve şimdi Nora'nın yanındayım. Yara da burada. Yaşasın!

"Bana gizlice yaklaşma," diye kekeliyor, sonra tedavi ettiği terrier öne atlayıp burnunu yalayınca kıkırdıyor. "İğrenç, kes şunu Barney!"

Onun dört ayaklı minik bir şükran yumağı tarafından ezilmesini görünce gülümsüyorum. Belki de dünyada bir köpeğin sevgisine eşdeğer bir şey yoktur.

"Nora ne derdi biliyorsun."

"Onun dilinin nerelerde olduğunu biliyor musun?" Yara, minnettar West Highland beyaz terrier melezi köpeği yüzünden uzaklaştırırken Nora'nın aksanını taklit ederek cevap veriyor. "Eskiler her zaman en iyisidir. Listeni bitirdin mi?"

"Patron gibi." Nora'nın son haftalarda hiç rahat vermesi yoktu, ama benim için sorun değil. Artık işe döndüğüm için, lüks spa günlerimi ciddi olarak özlemeye başladım. "Yaşlı Bess'in kulakları çok daha az ağrıyor gibi görünüyor, yani damlalar işe yaradı diyebilirim ve yeni Great Dane melezi atın utanç konisini çıkardım."

"Adı belli oldu mu?"

"Nora ona Scooby diyor. Hayır, *Doo*," diye ekliyorum. "Oh, ve springer spaniel'deki kızarıklık mantar değil, pancardı."

"Pancar mı?" Yara, ayağa kalkmaya çalışırken tekrarlar. "Evet, evet, ben de cildim yepyeni görünseydi kendimi severdim," diye gülerek,

hala zıplayan terrier'ı okşayarak.

"Görünüşe göre Nora'nın sandviçinden."

"Gerçekten mi?" Mesleğimizin püf noktalarını bir araya getirirken bana kısa bir bakış attı.

"Bana öyle geliyor. O gün sandviç yediğini ve onun yıkandığını hatırladım." Ellerimi bir tür *ta-daa!* şeklinde salladım. "Görme yeteneğinin çok iyi olmadığını biliyorsun."

Yara, boynundaki ağrıyı gidermek istercesine başını yana doğru uzatır. "Sence onunla ehliyet konusunu konuşmamız gerek mi?"

Şimdi sıra bende. "Bence bu durumda bizim görevimiz..."

"—bizi en ufak bir müdahaleye karşı parçalayan yaşlı canavara değil mi?"

"Öyle sayılır." Kapıya yaslanarak, Yara hastasına son tedavisini uygularken —karaciğer ikramı— sürgüyü açtım. "Onu nasıl idare edeceğini bilmen gerekiyor."

"Sana güveniyorum, ey bilgili kişi, ama şunu belirtmek isterim ki, DisAstra'yı fırına götürdü," dedi, eski Astra station wagon'a taktığımız takma adı kullanarak.

"Bunu daha sonra endişelenecekler listesine ekleyelim." "Endişelenmekten bahsetmişken, seninkini geri aldın mı?"

O kapıyı kapatırken sırtına gülümsüyorum. Yara sadece Pulse Tok dilini bilmiyor, aynı zamanda o aptal köşeyi de okumuyor. Ama ben de onların şu anki takıntısının bir parçası olmasaydım okumazdım.

"Henüz değil." Belki Oliver'ın avukatlarını buraya da çağırmalıyım. Asam işime yarayabilir.

"Bitchell hâlâ sana sataşıyor mu?"

"Eh. Bana değil. Yine Riley'nin yerine geldi. Lori hiç memnun değildi." "Vay canına." Parmağını yanağına sürterek gözyaşı taklidi yaptı

gözyaşlarını taklit etmek için parmağını yanağından aşağı doğru sürükledi, ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Yüzüne yumruk atmasını isteyeceğin kişi kesinlikle o değil."

"Özellikle benim adıma."

"Onu o zamandan beri görmedin..."

"Gerçekleşmeyen düğünden beri mi?" Kafamı salladım. "Ve öyle kalmasını umuyorum, özellikle de ana karakter sendromundan muzdarip gibi görüldüğü için."

"Neymiş o?" Yüzü buruşur.

"Geçen hafta internette yayınlanan bir makaleye göre, sempati görmeye hakkı olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

"*Her yerdeki kadınlar seni destekliyor,*" demişti Una Smith. Yara'nın deyimiyle, beni tuzağa düşürdü.

"Sempati!" Yara patladı. "O pislik, pembe sari giyen bir grup kadın tarafından asılmaktan *bu kadar* uzak!" İşaret parmağını ve başparmağını bir santim kadar ayırdı.

"Ben de denemek istedim."

"Söyle yeter, ben çağrı yaparım. Çünkü o Pulse videosu, bir yabancıнын suratına yumruk atılmasını anlatan bir internet eğitimi gibi."

"Brick Lane Market'ten meyve atan kadınlar tarafından kovuldu."

"Harika! Aferin, kız kardeşler! Ama ben de tam olarak bunu demek istiyorum, neden bu işi uzatıyor? Neyin peşinde?"

Muhtemelen Oliver'ın oyunlarını oynuyor. Yoksa Oliver, Mitch'in oyunlarını mı oynuyor? Tavuk ve yumurta gibi — tiksinti ve nefretin nereden kaynaklandığını söylemek zor. *Eh, Lucy var*, beynim yardımcı olmaksızın bu bilgiyi veriyor. Lucy, Oliver gibi soğukkanlı birini bu şekilde tepki vermeye iten bir kız olmalı.

"O adamın ne düşündüğünü kim bilir. Ve açıkçası, kimin umurunda? Jen'e onunla yattığı için teşekkür etmeliyim — oh, ve görünüşe göre hâlâ görüşüyorlar." Yoksa bu da beni harekete geçireceğini düşündüğü başka bir A Little Bird baskısı mıydı? Pislik.

"Jen." Yara'nın ağzı büzülür. "Kimse ona 'erkek arkadaşlardan önce erkekler'i öğretmedi mi? 'Testislerden önce göğüsler'i?"

"Onu ve testislerini benim rızamla alabilir. Onun ahlaksızlığı olmasaydı, bir yabancıyla evlenirdim. Hiçbir zaman parası olduğunu, yaşadığı binanın tamamının sahibi olduğunu söylemedi."

"Shoreditch'teki o devasa depo mu? Orayı sadece kiraladığını sanıyordum?"

"Öyle söyledi. Ama o binanın sahibi." "Vay canına, çok zengin olmalı."

"Bunu söylemeyi unutmuş. Ve hafızasından kaçan başka bir şey daha var: tanışmadan önce bir flört programına katılmış."

"*The Bachelor* gibi mi?" Yara etkileyici olmak için öğürür.

"Daha kötüsü. Tropikal bir adadaki devasa bir evde, sadece şort ve bikini giymiş seksi bekarlar, dram dolu bir seks partisi için ortalıkta dolaşıyorlardı." YouTube'da araştırdım ve onun olduğuna neredeyse inanmadım. Grubun şık çocuğu oydu, Oliver gibi bir aksanı vardı!

Yani, o adam kimdi?

Bu düşünce sanki alnımın ortasına parmakla dokunulmuş gibi hissettiriyor. Zengin, şık ve manipülatif, ikisi ikiz gibi. Yani, ben Oliver'a mahkumum, ama en azından o saçmalıklarını saklamıyor.

"Bu, medyanın ilgisinin devam etmesini açıklıyor," diyor Yara.

"Evet." Apatik bir nefes veriyorum. "Pulse Tok'un etkisi geçince her şeyin biteceğini düşünmüştüm. Ama Londra'da haberlerin yavaş olduğu bir ay olmalı ki, onu bir tür küçük ünlü gibi takip ediyorlar."

Zenginliği, işinin kapsamı ve başka kadınlarla yatma eğilimi gibi, bahsetmeyi unuttuğu başka bir şey daha.

"Onu hiç duymadım. Yani, sen söylemeden önce."

"Dizi on yıl kadar önce yayınlanmıştı."

"Yani kimsenin umursamadığı Z sınıfı bir ünlü."

"Tabii nişanlısını aldatıp Pulse Tok'ta viral algoritmaya girmediyse."

"Viral olan şey onun aldatması değildi. Senin onu mihrapta rezil etmen oldu."

"Bazen o mesajları aldığımda çekip gitseydim diyorum." "Ah, bebeğim." Bana tek koluyla sarılır. "Siktir et o adamı. başka birini bulursun."

Sanırım şimdi ona büyük haberimi söylemek için ideal bir fırsat. Benim büyük, şişirilmiş, uydurma ilişkim.

"Mesele de o. Ben buldum sayılır." *Yara, seni bu komploya dahil ettiğim için beni affet*, ama onun benim sefalet içinde yaşadığımı düşünmesine izin veremem.

"Bu kadar çabuk mu?" *Aptal* demiyor, ama yüzü öyle diyor.

"Daha da çabuk. Gelinliğimle onun arabasına bindim, olay yerinden kaçır gibi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Olamaz!"

"Biliyorum. Beni kovmadı bile."

Gülmeye başlar, gerçekten gülmeye. Ama umurumda değil. "Evie, kendi Pulse Tok'unu yapmalıydın."

"Tabii, seri bir aldatanla evlenmekten kaçtığım da aklım tam da buradaydı." Köpek kulübelerindeki köpekler aniden havlamaya başlar. "Bak, eşek gibi bağırman köpekleri kışkırttı."

"Üzgünüm," diyor, elini ağzına bastırarak, hiç pişmanlık duymadan. Ama kahkahası bulaşıcı. "Gelinlikle mi? Tam bir deli gibi görünmüş olmalısın."

"Sanırım aradığın ifade '*tehlikede olan genç kız*'."

"Bebeğim, bana videoyu gösterdin. Estetik *bir durum* değildi, daha çok *cinai bir manyak* gibiydi."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve yavaşça başımı sallıyorum.

"Hak etmediğini söylemiyorum. Ama bu adam, iyi adamlardan biri olmalı. Günümüzde erkekler beyaz elbiseli kadınlara alerjik, biliyorsun."

Dilimi ısııyorum. Oliver'ı tanımlamak için "*iyi*" kelimesini kullanmam, tabii yatak odasındaki becerilerinden bahsetmiyorsak. Ya da beni onu boğazlamak istememe neden olan yeteneğinden.

"Sanki sokakta yedek damat arıyormuşum gibi değil." "Çünkü sen bunu daha önce yaptın, dantelli elbise giydin. Tam bir deli gibi görünmüş olmalısın." "Neden arkadaş olduğumuzu bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Biz arkadaştan daha fazlasıyız. Biz dostuz. Gerçekçi davranırsanız, ama dürüst olmak gerekirse, tüm bu hikaye çok saçma."

"Ben buyum," diye mırıldanıyorum, Yara bir şey arıyormuş gibi önlüğünün ceplerini okşarken. "Saçma. En azından benim hayatım öyle."

"Peki, adı ne?" diye sordu, arkasındaki çantayı karıştırmaya başladı. "Senin bu Romeo kurtarıcının."

"Romeo." Omuzlarım bir homurtuyla hareket eder.

"Olamaz!" Dönerek, gözleri tabak kadar açılır. "Sonunda öldüklerini biliyorsun, değil mi?"

Hmm. Birimiz biliyor olabilir.

"Adı Oliver." Onun adını söylemek bana o kadar da küçük bir zevk vermemeliydi. Bu adam Romeo değil.

"Şeytandan bahsetmişken..."

Oliver'ın yumuşak, derin sesini duyunca kalbim birden *hızla atmaya* başladı. Dönüp baktığımda, onun şakacı gözleri benimkilere bakıyordu. Ama orada bir yoğunluk da vardı, onun giderek farkına vardığım bir yönü. "Burada ne

Ne yapıyorsun burada? Adını söylediğimi biliyorum, ama üç kez söylemedim."

"Sanırım o Beetlejuice," diyor Yara, biraz şaşkın bir ifadeyle. "Takım elbise giymiş. Bu ne renk?" diye fısıldayarak ekliyorum. "Ahlaki açıdan

Ahlaki açıdan gri olabilir mi?" Onu tam da olması gereken yerlerden saran (kömür rengi) takım elbisenin yakasını okşamak için uzandığımda, kadınsı yanlarım heyecanla titriyor. En ince çizgili ve uyumlu bir yeleği var. Gömleği parlak beyaz, kravatı koyu renk. Hatta cep mendili bile var.

Oliver Deubel, sen GQ dergisine layık bir baştan çıkarıcı adamsın.

"Sözüne güvenmek zorundayım," diye cevaplar ve eğilip yanağıma bir öpücük kondurur. *Demek hala bu şekilde oynuyoruz.*

"Burada ne yapıyorsun?"

"Görünüşe göre, deli sevgilimi kontrol ediyorum." Bana doğru eğilerek Yara'ya elini uzatıyor. "Ben Oliver. Neyse ki, benim evcil hayvanım yok."

"Bir tane barındırıyorsun," diye mırıldanıyorum, Bo aniden ortaya çıkıp ilk fırsatta burnunu Oliver'ın kasıklarına sokarken.

"Evet, benden hoşlanıyor gibi görünüyor," diyor ve onu ustaca uzaklaştırıyor.

"Biraz fazla." Kıkırdamaya başlıyorum, ama bu anlatacağım bir hikaye değil. "Üzgünüm." Kendimi biraz sarsıyorum. "Oliver, bu Yara, arkadaşım."

"Merhaba." Yara'nın sesi birdenbire çok kız gibi oldu. "Tanıştığımıza memnun oldum Oliver. Evie az önce senden bahsediyordu."

"Öyle mi?" Bana anlaması zor bir bakış atıyor. "Az önce seninle nasıl tanıştığını anlatıyordu."

"Gerçekten mi?"

"Ben de az önce pek çok erkeğin gelinlikten ötesini göremeyeceğini söylüyordum."

"Ben de ona..."

"Ben 'çoğu erkek' değilim diye mi?" Bana sevgiyle bakıyor, ama ağzının köşesinde bir gülümseme beliriyor.

"Sen eşsizsin." Bu bir iltifat değil.

"Sen de veteriner misin, Yara?" Ona hoş bir ifadeyle bakar.

"Evet," diye cevap veriyorum onun yerine. "Onda tüm iyi ilaçlar var," diye ekliyorum, çünkü daha sonra bana bu konuşmayı sorarsa, onun yasadışı ilaç kullanımını suçlayacağım. "Tekrar soruyorum, burada ne yapıyorsun?" Ellerimi

kot pantolonumun arka ceplerine soktum, birden ne yapacağımı bilemedim. Onun takım elbisesine dokunmamalıydım ve Yara'ya az önce söylediğim şeyi düşünürsek, muhtemelen ellerimi onun boğazına dolamamalıydım.

"Seni kaçırmayı umuyordum, ama telefonuna cevap vermedin."

"Oh." Dönüp geriye doğru eğildim. "Bir yere koydum. Soru şu ki, nereye?"

"Bunu günde en az beş kez yapıyor." Yara bunu Oliver'a yöneltiyor.

"Bu doğru değil."

"Biliyorum," diye cevapladı Oliver başımın üstünden. "Gözlüklerini de fark ettim."

"Hayır, kesinlikle gözlüklerini daha çok kaybediyor."

"Hayır, kaybetmiyorum," diye itiraz ediyorum. "Son zamanlarda gözlüklerimle oldukça dikkatliyim. Bir kez mi kaybettim?" Oliver'a onay için bakıyorum ve memnuniyet dolu bir gülümsemenin sonunu yakalıyorum. Parmağını ağzına sürterek bunu gizleyebileceğini düşünmesi tuhaf. "Tamam, belki iki kez."

"Öyle bir şey."

"Gözlüklerim burada," diye karşılık veriyorum ve hırkamin cebine uzanıyorum. "O zaman bunlar kimin?" Yara tekrar çantasına eğiliyor ve

elimdekine tıpatıp benzeyen bir gözlük çıkarır. "Geçen hafta kahve içmek için buluştuğumuzda masada bırakmıştın."

"Garip." Onları alıyorum, benim olduklarını hemen anlıyorum, ama yine de takıyorum, ne olur ne olmaz diye. Reçete aynı geliyor, bütün gün ara ara taktığım gözlüklerle aynı.

"Aynı gözlükten iki tane mi var?" Yara, benim şaşkınlığımdan hiç etkilenmeden sordu.

"Hayır. Evet. İkinci çiftte yüzde yirmi indirim olduğu için iki çift aldım. Bir haftadır kullandığımı düşünürsek pek de ucuz sayılmaz."

"Haklısın." Yara gülümser.

"Garip." Yeni ya da yedek gözlüğü çit direğine koyduğumda, Oliver uzanıp onu cebinin mendilinin arkasına koyar.

"Bunları senin için saklayacağım."

"Her neyse," diye mırıldanırım, hiç de eğlenceli bulmadan.

"Tamam, peki, sanırım kliniğe gitsem iyi olacak," diyor Yara, eğilip çantasını almak için. "Dün ameliyat ettiğim cocker spaniel'in sahipleriyle

dün ameliyat ettiğim cocker spaniel'in sahipleriyle bir toplantım var."

Yüzümde sempati dolu bir ifade belirir. Bu işin kötü yanı, mutsuz vakalarla uğraşmak. "İşler yolunda gitmedi mi?"

"Eh." Yara omuz silkiyor, sonra çantasını omzuna daha yukarı kaydırıyor. "Yabancı cisim tıkanıklığı. Ameliyat iyi geçti. Sorun, yabancı cismin bir çift ipeksi külot olduğu ortaya çıktı."

"Bu ilk kez olan bir şey değil. Bir köpek için, aksi ispatlanana kadar her şey yenilebilir," diyorum, daha çok Oliver'ın yararına.

"Evet, duymuştum."

Ona, "*Demek sen de deneyimledin*" diyen bir bakış attım.

"Ama yabancı cismi *göstermem* istenen ilk kez oluyor," diye ekliyor Yara.

Yüzümü buruşturuyorum. "İğrenç."

"Rachel'ın yakılmaya gönderilmeden önce onları çıkarmayı başarması iyi oldu."

"İki kez iğrenç."

"Başkalarının sorunları üzerinde kıkırdamakla bunu hak etti," diyor Yara, şüphesiz Pulse Tok videosunu izlerken yakalandığını ima ederek.

Başımı sallayıp gülümsüyorum, onun desteği beni duygulandırıyor.

"Evcil hayvan sahibi olarak da bilinen avukat," Oliver'a açıklıyor, "bana telefonda onları tarif etmemi istedi ve tarif ettiğimde pek etkilenmiş gibi görünmedi. 'Kırmızı!'" Yara, kendisinininkinden çok daha şık bir aksanla telaffuz ediyor. "Kırmızı iç çamaşırım yok!" Neyse, bu öğleden sonraki randevu için çantaya konuldular ve içimde, onun onunla yüzleşmesine tanık olmak için orada olduğum konusunda çok kötü bir his var.

"Ben olsam odadaki tüm keskin aletleri kaldırırdım."

Oliver'ın elinin omzumda ani bir ağırlık hissediyorum. "Çünkü intikam almak için daha iyi yollar var."

Yüzüm hemen kızardı ve Yara heyecanlanmış görünüyordu. "Çok eğlenceli olmayacak," dedim, aceleyle devam ederek.

"Onun için olmayabilir, ama ben eğlenebilirim." Parmakları çantasının askısını kavradı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Oliver."

"Ben de. Eminim yollarımız tekrar kesişecektir." Sonra, sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, kolunu omzuma doladı

dalgın dalgın dudaklarını saçlarıma bastırır. Başımın arkasını göğsüne yaslayıp, ona gülümsemek için başımı eğiyorum.

Bizi gören herkes bunu hayranlık olarak yanlış anlayabilirdi. Ve sanırım rol yapmada oldukça iyi hale geliyordum, çünkü kalbim bile buna katılmak istiyordu.

Bölüm 25

OLIVER

"Telefonumu bulmam lazım," diyor Eve, arkadaşı ortadan kaybolurken. Ama hareket etmiyor, ben de öyle. Kafasının göğsüme yaslanmasının ağırlığını ve çenemin altındaki saçlarının fısıltısını keyifle hissediyorum.

"Belki sana bir takip cihazı almalıyız." Çoğul kullandığım için hafifçe kaşlarımı çatıyorum.

"Peki ya gözlüklerim? Nasıl oldu da şimdi iki çift gözlüğüm oldu, anlamıyorum."

Dört çift. Dört çift gözlüğü var, hepsi de aynı. Andrew'un asistanına, Londra'da hangi gözlükçünün onun reçetesini tuttuğunu bulma görevini verdiğini bilmiyor. Meğer hiçbiri tutmamış. Gözlükleri Amerika Birleşik Devletleri'nden Warby Parker adlı bir yerden sipariş etmek zorunda kalmışlar. Fazladan gözlükler teslim edildiğinde, gününün büyük bir kısmını gözlüklerini aramakla geçirmemesi için onları süitin çeşitli yerlerine saklamak yeterli olmuş.

"Hayatın gizemlerinden biri," diyorum, boş elimle kalçasının kıvrımını okşarken. "Ama buradaki nokta gibi çok ilginç bir gizem değil." Parmaklarım, başparmağım için yaratılmış gibi görünen kalça kemiğinin altındaki küçük çukuru okşadıktan sonra, karnının yumuşak kıvrımlarını keşfetmeye başladım. *Doğanın başka bir harikalar diyarına doğru tatlı bir kayışı.*

"Hey!" O kıvrınarak uzaklaşmaya çalışır.

"Gıdıklanıyorsun." Bu bilgiyi mutlu bir şekilde zihnime kaydettim.

"Change of Heart burada ne arıyor?" Nora çitin etrafında belirir, yaşına göre sesi özellikle tizdir. "Başka bir takım elbise mahvetmeye mi geldin?"

"Nora, onun adının Oliver olduğunu biliyorsun," diye gülerek cevaplar Eve. Elini elime sokarken göğsümde hoş bir sızı hissediyorum. "Ve hayır, bugün onu yardım için kullanamazsın. O benim arabam olarak burada."

Keşke öyle olsaydı.

"Bitirdin mi?" Nora etkilenmemiş bir şekilde sorar.

"Evet, hepsi bitti. Yara çoktan kliniğe gitti."

Yaşlı kadın burnunu çeker. "O zaman ödülünü alamayacak. Al, bunlar senin," der ve yıpranmış deri çantasından beyaz bir kağıt torba çıkarır. Birkaç zarf yere düşer.

"Bunlar önemli görünüyor." Eve, uzatılan çantayı almadan önce mektupları toplar. "Bu konseyden," der, mektupları ayırırken. "Bu, emin değilim. İçinde ne olduğunu görmek için açmamı ister misin?"

"Hayır, yığına at. Sonra okurum. Al şunu." Yeşil pantolonunun cebinden Eve'in cep telefonunu çıkarır. "Yine çitin üzerine bırakmışsın."

"Ah! Demek orada kalmış."

"Kafan sıkıca vidalanmamış olsaydı, onu unutturdun," diye ekliyor Nora. "Muhtemelen, ama yakında ortaya çıkar. Bunları çok uzun süre bırakma

uzun süre bırakma," diye ekliyor, zarfları sallayarak. "Uzun zamandır kayıp olan bir akraban ölmüş ve sana milyonlar bırakmış olabilir."

"Sanmıyorum," diye mırıldanır yaşlı kadın. Sonra, sanki bir şey hatırlamış gibi gözlerini kısar. "Gerçi geçen ay bir talih kuşu kondu başımıza."

"Öyle mi?" Eve'in şaşkınlığı sahte değil.

"Şehirdeki bir şirket, ödenmemiş veteriner faturalarını ödedi."

Burnunu çeker. "Görünüşe göre, bunun üzerine bir yıllık ücretsiz ilaç ve diğer şeyler de alacağız." "Bu harika!" Eve coşku dolu bir ifadeyle bana döner, ama yüzünde şaşkınlık vardır. Ben sıkılmış gibi davranırım. Bu sadece kısmi bir ödemeydi. Onun aklını kaçırarak bir şey yoktu.

"Sanırım bir yerlerde biri bunun bedelini ödüyor," diyor Nora somurtkan bir şekilde.

"Parti bozucu olma, evren az önce senin kuyunu doldurdu!" Eve şüpheyle bana bakarak mutlu bir şekilde diyor. *O zaman bir değişiklik yok.*

"Kuyumda bir delik var," diye söylenir Nora. "Hiçbir şey kalıcı değildir. Bu hayatta hiçbir şey bedavaya olmaz, kızım."

Bilgece sözler. Eve de bunu biliyor, ama yine de ellerini havaya kaldırıyor. "Nereden geldiği kimin umurunda?"

"Ya da kim?" Nora bana şüpheli bir bakış atar. "Al, bunu alabilirsin. Yara içindi," diye mırıldanır ve neredeyse isteksizce, istesem de istemesen de çantaların birini elime verir. Teşekkürlerimi mırıldanırım.

"Lanet olsun, dizlerim beni öldürüyor," diye şikayet eder, ağırlığını kalemin çitine yaslayarak. "Sence klinik bu parayla yeni dizler için randevu almama izin verir mi?"

"Evet deseler bile, onu kullanmazsın," diye alay eder Eve. Ben parmaklarımla kağıt torbayı açarken o da eğilir, sesi eğlenceli bir mırıldanmaya dönüşür. "Her kadının en sevdiği c-kelimesini hatırlıyor musun?"

"Neymiş o?" diye sorar yaşlı kadın.

"Oliver'a bunların senin en sevdiklerin olduğunu söylüyordum," diye cevaplar Eve. "Onu dinle!" Nora yüzünü buruşturur. "Ben sağır değilim, biliyorsun. Ya da ölü.

Aslında, eskiden ben de c-kelimesini biraz severdim." "Kek,

Nora! Ben kekten bahsediyordum!"

"Senin yaşında, mutluluk biraz şekerle sınırlı kalmamalı, tabii onu başka bir şeyin euphemism'i olarak kullanmıyorsak." Müstehcen bir kahkaha atar. "Varken bol bol tadını çıkar. Kaybetmeden kullan, derim!"

Eve başını geriye atar ve bulutlara bir şeyler mırıldanır. Belki de ilahi müdahaleyi arıyor.

"Peki ya sen?" Yaşlı kadın bana doğru kaşlarını çattı. "Sen o Tüylü Mary'yi ye."

"Anlamadım?"

"Hadi, gülme makineni çalıştır."

"Ben..." Cevabın ne olduğunu bilmiyorum. Eğer bana kalsaydı, sabah, öğlen ve akşam onu sevmek isterdim. Artık 1970'lerde yaşamadığımızı, Eve'in tercihinin ormansızlaşma olduğunu belirtmeli miyim? Gerçek şu ki, budama durumu ne olursa olsun, günlerimi onun bacaklarının arasında geçirirdim. Ama bu Nora'yı ilgilendirmez.

"Aman Tanrım, yüzüne bak!" Yaşlı kadın kahkahalarla gülüyor.

"Aman Tanrım," diye tekrarlar Eve, ama aynı derecede eğlenceli bir şekilde değil, çünkü bakışları elimdeki kağıt torbaya düşer. "Aklının nereye gittiğini bilmek istemiyorum, ama Nora

bunu konuşuyordu." Torbayı işaret eder. "Kekin adı *Hairy Mary*." Adını çok dikkatli bir şekilde telaffuz eder. "Londra'nın bir lezzeti olduğu söylenir."

"Hiç duymadım." Torbaya şüpheyle bakarak, fırınlanmış bir şeye benzeyen şeyi incelerim. *Lezzetli* bir şey akla gelse de, bu daha çok bir tuğla gibi görünüyor. Puf böreği, krema ve üzerine serpilmiş kurutulmuş hindistan cevizi. Sanırım adı buradan geliyor.

"Benim *diğer* c-kelimesinden bahsettiğimi sandın, değil mi?" Nora, elinin tersiyle kahkaha gözyaşlarını silerken diyor. "Kendine tam bir pislik bulmuşsun, kızım!"

"Bence bu bir iltifattı," diyor Eve kimseye özel olarak. Hangisini yemeyi tercih edeceğimi biliyorum.

"Bu günlerde Hairy Mary'nin neye benzediğini hatırlayan biri olduğu için mutluyum," diyor Nora iç çekerek. "Bunun tadını çıkar evlat, çünkü benim yaşıma geldiğinde hepsi dökülür."

"Nora!" Eve topuklarını döndürür ve elimi çeker. "Gerçekten mi? Bunu söylemek zorunda mıydın?"

Yaşlı kadının kahkahaları neredeyse tüm yol boyunca bizi takip eder.

"Selam Ted. Üzerim köpek kılıyla kaplı, kusura bakma." Oliver'ın tertemiz Bentley'inin arka koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanarak siyah kot pantolonumu silkeliyorum.

"Önemli değil, hanımefendi," diye cevaplar şoför neşeyle. Ara sıra başını sallaması dışında, benimle ilk kez konuşuyor. "Elektrikli süpürgeyle temizlenemeyecek bir şey değil."

Cebimde telefonum titriyor, çıkarıp Yara'dan gelen mesajı görüyorum.

Aman Tanrım! Yeni Romeo'n bana çok seksi bir baba havası veriyor.

Aman Tanrım. Hayal görüyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Oliver, ama gözlerim telefonuma kilitlenmiş durumda.

Hadi kızım, git al! Seksi bir kızla yaz geçirmek varken, sürtük bir kızla geçirmek neye gerek!

"Evet, sadece Yara." Telefonu ters çeviriyorum. "Bana bir şey söylemeyi unutmuş."

Bir şey: git büyük bir sürtük ol!

"O şeyin hindistancevizi olmadığına emin misin?" Eğilip elini uyluğumun üzerinde gezdiriyor.

Dudaklarımı ısırıyorum, kan cildimin yüzeyine hücum ediyor. "Bir daha bunlara bakarken gülmeden duramayacağım." Ya da utançtan öleceğim.

"Ne talihsiz bir isim," diye düşünür Oliver.

"Talihsiz olan, aklının gittiği yer."

"Nora'nın işleri götürdüğü yönü düşünürsek, bu doğal bir çıkarımdı. İlk tanıştığımızda BDSM'den bahseden kadından bahsediyoruz."

"Az önce bir şey fark ettim," diyorum, ona dönerek. "İkinizin de utanma duygusu yok. Ağzınızı açıp aklınıza geleni söylüyorsunuz."

"Ve benzerlik burada bitiyor."

"Oh, bilemiyorum. İkiniz de kendi çapınızda acımasızsınız. Zorba."

Kaşlarını kaldırdı.

"Despotik, otokratik, her şeyi bilen." Gözlerimi şakacı bir şekilde kısarak soruyorum, "Akraba olmadığınızı emin misiniz?"

"Bu korkunç bir düşünce."

Pencereden dışarı bakarak, "Anın etkisiyle, sen de nazik olabilirsin."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyor sert bir şekilde.

"Peki. Bana yalan söyle." Gözlerim onun üzerinde dolaşıyor. "Nora'nın veteriner masraflarını ödemediğini söyle."

"Bu sadece bir muhasebe kararıydı."

"Sebep ne olursa olsun, teşekkür ederim. Tam da zamanında geldi." "Bakiye..."

Elimi kaldırıyorum. "Anladım. Nora, sen aldığında alacak. Evi kastediyorum."

"Aynen öyle."

Pencereye geri döndüm ve otelin yönüne gitmediğimizi fark ettim.
"Nereye gidiyoruz?"

"Mayfair'e."

Mayfair. Londra'nın bir başka lüks semti. "Nedenini söylemek ister misin?"

"Bir randevumuz var."

"Öyle mi?" diye soruyorum, yarı şakacı
bir şekilde. "Nereye?" "Sürpriz."

"Huh." Birdenbire tedirgin olarak, yumuşacık deri koltuğa yaslanıyorum. "Bariz olanı söylüyorum, ben biraz dağınığım." Dağınık topuz, dağınık siyah kot pantolon ve tişört, ve köpek tüyleriyle kaplı bir hırka.

"Hmm." Oliver'ın gözleri beni eleştirel bir şekilde süzer. "Aslında, bu bir sorun olabilir. Hırsız gibi giyinmişsin." Sözlerinin etkisini hafifletmek için gülümser, ama ben baştan aşağı siyah giyinmişimdir. *Köpek kılları hariç.* "Tek eksik olan şey bir balaclava." Bakışları saçlarıma kayar. "Böyle saçlarla, anında yakalanırsın."

Bu açıkça bir iltifat olduğu halde görmezden gelmek zor. Yine de deniyorum. "Hırsız ol ya da olma, siyah giyinmekle hata yapmazsın. Tabii beyaz köpeklerle uğraşmıyorsan," diyorum, inatçı, sert tüyleri yolarak.

beyaz köpeklerle uğraşmıyorsan," diye ekliyorum, inatçı, sert saçlarımı çekerek.

"Seni yeşil giyinirken görmek hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor.

"Akşam yemeğinde giydiğin elbise gibi."

"Cepli olan mı?"

"Evet, cepli olan. Belki de bu yüzden o kadar çok sevdim."

İçimde bir mutluluk patlaması yaşıyorum. Onun iltifatları. Sözleri. Aramızdaki küçük şakalar. Ta ki bunların hiçbirine güvenemeyeceğimi kendime hatırlatana kadar.

"Nora'da geçireceğimiz bir gün için çok pratik olmaz."

"Ama kapıda beni karşılamak için mükemmel, yüzünde bir gülümseme ve elinde bir martiniyle."

"Ne kadar 1950'ler tarzı bir düşünce. Ayrıca, hayal kurmaya devam et," diye ekliyorum, dudakları kıvrılırken. Titreyen telefonumu görmezden geliyorum.

"Oh, hayal kurarım. Her türlü şeyi hayal ederim."

Kalbim atlar, sonra takılır. *Bunun gerçek olmasını hayal etmiyor.*

"Nora, Mitch'in bu hafta sığınağa geldiğini söyledi." Sözler panik içinde ağızımdan dökülüyor.

"Öyle mi?" Elimi tuttu ve bunun bir oyalama taktiği olduğunu anladım. "Onun ziyareti hakkında bir şey söyledi mi?"

"Sadece Lamb Chop'u onun üzerine salmakla tehdit ettiğini söyledi." "Lamb Chop mu?"

"Koyun."

"Üç bacaklı koyun mu, köpeklerden biri değil mi?"

"Yerel konsey veya polisin müdahalesini göze alamazdı. O arazide bu kadar çok hayvan beslemesine izin verilip verilmediğinden emin değilim. Ayrıca, hangi erkek bir koyun tarafından korkutulduğunu itiraf eder ki?"

"O yünlü yaratık ne kadar korkutucu olabilir ki?"

"Bu, şişmiş testislerden hoşlanıp hoşlanmamana bağlı," diyorum neşeyle. "Lamb Chop, erkeklerin en hassas yerlerine kafa atma alışkanlığı var. Ayrıca postacının kışını da birkaç kez ısırıldı. Belki de Nora lama'yı elinde tutmalıydı. O şey, ona yanlış bir şekilde baktığın için yüzünü ısırırdı."

"Lama mı?" Oliver'ın sesi biraz şüpheli.

"Lamalar çok bölgesel yaratıklardır. Rakiplerinin testislerini ısırarak soylarını sonlandırdıkları bilinir."

"Acaba birine lama gönderebilir miyiz?" diye düşünür.

"Hediye olarak?"

"Evet, öyle yapalım."

"Bu, 'Dick at Your Door'a yepyeni bir anlam katıyor," diyorum burun kıvrarak.

"Nerede dick?" Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Dick at Your Door." Elimi geri çekip, saçlarımdan bir tutamı kenara itiyorum. "Hani, düşmanlarına boğulmaları için çikolatalı penis gönderen şirket var ya?"

Oliver gülüyor, derin sesi beyin hücrelerimi aşındırıyor gibi, çünkü görünüşe göre, aptallıkta zirveye ulaşmışım.

"Hammersmith'te işinde yılan kullanan bir uyuşturucu satıcısı tanıyorum. Bir boa yılanı. Borcu olan kişilere postayla gönderir, tabii ki onları korkutmak için. Yani, tanıdığım yılanıydı, uyuşturucu satıcısını değil. Ve profesyonel olarak." Neden gevezelik ediyorum? "Ona borcum falan yoktu. Sence neden otele gelmedi?"

"Yılan mı?" Gözlerini kırıştırdı. "Mitchell." Aşağıya baktı, sonra gömlek manşetlerini düzeltti. "Orada yaşadığımı çok az kişi biliyor. Tam da istediğim gibi." Bir süre durdu. "Onu tekrar görmekten korkuyor musun?"

"Onu bir daha görmek istemem." Kendi cevabımın şiddetini görünce şaşırıyorum. "Sence neden eşyalarımı bıraktım?"

"Bunu düzeltmeme izin vermeliydin."

"İstemiyorum. İhtiyacım olan bir şey yok."

"Olmalı."

"Lütfen bırakın. Bu konuyu konuşmak istemiyorum."

Oliver sessizce beni inceler ve tekrar konuşur. "Biliyorsun, yollarınız bir noktada tekrar kesişecek."

Aniden onun çekingenliğini anladığımda ağzım bükülür. "Tahmin etmeliydim. Onu görmek bir şekilde senin oyun planının bir parçası."

"Mitchell Atherton'ın arkadaşı değilim. Bunu biliyorsun. Nasıl bir buluşma ayarlayabilirdim ki?"

Onun cevabına güvensizliğimi belli ettim.

"Bu, bunun olmaması gerektiğini düşündüğüm anlamına gelmez. Ve bu olduğunda, elbette, senin yanında olmam daha iyi olur."

"Neden? Lama mı oynayacaksın?" Neredeyse kaba bir şey söylemesini, ikimizden birinin Mitchell'in testislerini tanımasının yeterli olduğunu iddia etmesini bekliyorum.

"Eğer endişelendiğin buysa, şafakta kılıç dövüşü olmayacak."

Çünkü beni o kadar da sevmiyor.

Bazen Oliver'ın diğer erkekler gibi olmadığını unutuyorum. Ama diğer zengin erkekler? Evet, onlarla benzerlikler görüyorum. Acaba bunu bilerek mi yapıyor, ne zaman iyi anlaşırsak durumumuzu hatırlatmak için? Muhtemelen ona bunun için teşekkür etmeliyim.

"Senin benim onurumu korumak isteyeceğini düşünecek kadar aptal değilim." Cevabım beklediğimden daha çirkin çıkıyor.

"Bu adil değil, Eve."

"Bu konuda adil olan hiçbir şey yok." Ona bir bakış attım, gözlerim yukarı, sonra aşağı kaydı.

"Yapmam gerekeni yapacağım," diye basitçe cevaplar. "Ama seni bu duruma sokan ben değilim."

"Hayır, sen sadece bundan yararlanan kişisin," diyorum, hırkamın düğmesini çekiştirerek. Zengin erkeklerle güvenilmez. Bunu bir karta yazmalıyım. Dayanıklılık için laminatlamalıyım. Günde on kez yüksek sesle okumalı ve mantra olarak kullanmalıyım. "Onun teklifini kabul edecek kadar aptaldım."

Yalanlarına ve boş vaatlerine kandım." Hatırlamam lazım, hatayı tekrarlamamalıyım.

"Yeter," diye emreder Oliver soğuk sesiyle ve beni, benim ya da şoförün ne düşündüğünü umursamadan dizine oturtur. "Bu kendini suçlama bir işe yaramıyor. Daha nazik bir muameleyi hak ediyorsun, her şeyden önce kendinden."

"Senden daha nazik bir muameleyi hak ediyor muyum?"

"O seni arayacak. Ve ben senin yanında olacağım. Bu daha nazik bir davranış olacak."

"Soğukkanlı bir kaçış." Bu durumdan ben sorumlu olsam da olmasam da, Oliver kesinlikle bundan yararlandı. Garip olan gerçek şu ki, ondan hoşlanmamak imkansız. Ama güvenmek bambaşka bir konu.

"Bir hayal et," diyor, eli saçlarımı okşarken. "Seni kollarıma alıp öpeceğim ve onun şüphesiz planladığı her ne varsa, yok olacak. O yok olacak. Çünkü ben sana sahibim, o ise değil."

Böyle sözler. Hepsi numara.

"Onun ezilmesini istiyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Yani, fıstık ezmesi ile ölümden sonra en yakın ikinci şey bu."

Bölüm 26

OLIVER

"Burada mı?" Eve, hafif esintide dalgalanan kendine özgü mavi bayrağı olan binaya bakıyor. "Gerçekten mi?" Şüpheli bakışları bana dönüyor.

"Evet, gerçekten," diye cevap veriyorum, ceketimin düğmesini ilikleyip elini tutuyorum. "Hadi. Zaten geç kaldık."

Kapı, biz ulaşmadan açılır, bu da Eve'in çekip durmayı, fısıldayarak soru sormayı ve genel olarak telaşlanmayı bırakması anlamına gelir. Haklı; dünyanın en prestijli kuyumcularından birini ziyaret edeceğimizi söylemiş olabilirim, ama bu sürprizi bozardı. Ve daha da önemlisi, bir sürü soruya yol açardı.

"Bay Deubel, Bayan Fairfax, Garrard & Co'ya hoş geldiniz." Bizi karşılayan Bay Jones, mavi kravatını ve hafif orta yaşlı göbeğini okşadı.

"İyi günler."

"Merhaba. Selam." Eve içeri girerken gözleri fal taşı gibi açıldı. İç mekan şık ve lüks, ama onun tepkisinin daha çok mağazadaki sayısız elmas vitrininden kaynaklandığını düşünüyorum.

"Nefes kesici, değil mi?" Bugünkü danışmanımız Bay Jones, Eve'in yüksek Edward dönemine ait tavanlara, avizelere, ipek kaplı duvarlara hayranlıkla bakarken, onun açıkça gösterdiği şaşkınlıktan büyülenmiş görünüyor. Ve tabii ki mücevherlere.

"Bu, bunu tarif eden tek kelime." Sanki kendine geliyormuş gibi başını hafifçe salladı.

Göğsümde bir rahatlama hissediyorum. Eve, birçok yönden tanıdığım hiçbir kadına benzemiyor, ama elmaslardan etkilenmeyen bir kadınla henüz tanışmadım.

"Bu taraftan, lütfen." Jones önümüze geçmemizi işaret eder, ancak Eve çeşitli kolyeler, bilezikler, yüzükler ve hatta eski arşiv kayıtlarının sergilendiği vitrinlere hayranlıkla bakarken çok yavaş ilerleriz.

"Burada ne yapıyoruz, şeytan çocuk?" Eve dişlerini sıkarak sorar. Ya da bu bir gülümseme olabilir, sanırım.

"Şeytan adam. Adımı kullanacaksan, en azından doğru kullan."

"El diablo," diye abartılı bir İspanyol aksanıyla fısıldar ve sanki kötülüğü uzaklaştırmak istercesine gizlice boynuz işareti yapar.

"Geri çekil, Şeytan?"

"Hayır, çünkü sen sadece kıcıma bakarsın. Oliver," diye şikayet eder, "neden buradayız? Sen kendin söyledin, hırsız gibi giyinmişim."

"Ellerini cebinde tut ve alarmlar çalarsa ne yaparsan yap, koşma."

"Bu çok kafa karıştırıcı."

"Sakin ol." Omzumla ona hafifçe dürttüm. "Sadece ben diz çökmek üzereymişim gibi görünürse endişelenmelisin."

"Bu hiç komik değil," diye homurdanıyor, ama ben cevap veremeden, başını duvara asılı bir dizi illüstrasyona doğru çeviriyor. "Bu..."

"Evet, çok güzel, değil mi?" Jones arkamızdan yaklaşarak söze karışır. "Bu, George VI'nın taç giyme töreni için bizim tarafımızdan hazırlanan İmparatorluk Devlet Tacı'nın elle çizilmiş bir illüstrasyonu."

"İngiltere kralı George VI mı?"

"O zamanlar Birleşik Krallık ve İngiliz Milletler Topluluğu'nun kralıydı, sanırım. Hatırladığım kadarıyla Hindistan İmparatoru da. Şimdi, buradaki..."

Buraya taç almaya gelmedik, ama ikili, Garrard'ın yüzyıllar boyunca süslediği kraliyet mensuplarını tartışırken sabırla bekliyorum.

"... kraliyet atama emriyle," diye devam ediyor Jones. "1735 yılında Galler Prensi Frederick tarafından İngiliz kraliyet ailesine mal ve hizmet sağlama yetkisi verilmiştir."

Eve, oldukça etkilenmiş ama açıkça tedirgin bir şekilde, bana sarılarak, açık bir kapının bulunduğu büyük merdivenden yukarı çıkıyoruz.

"Annen için hediye almaya gelmiş olsak iyi olur," diye fısıldıyor, eşiği geçerken.

"Bu anlamsız bir şey olur," diye fısıldarım. "O yıllar önce öldü."

"Sekreterin mi?" Uzun hırkasının ceplerine yumruklarını vurarak hafifçe paniklemiş görünüyor.

"Andrew bu tür bir ikramiyeyi takdir etmezdi. Fin'in müşterilerimizi ağırlarken taç takmasını hayal edebiliyorum, ama bu ona fikirler verebilir." Ceketimin düğmesini açarak, koyu gri bir kanepeye oturdum.

"İşte geldik," diyor Jones, arkasından kapıyı kapatarak. "Gel, yanıma otur." Yanımdaki yastığı okşuyorum ve Eve Eve ellerini ceplerinden çıkararak dikkatlice oturdu. Bu sırada Jones odayı geçerek uzun bir dolapta meşgul oldu.

"Birkaç parça seçme cüretini gösterdim," diyor, beyaz pamuklu eldivenlerini giyerek kanepeye doğru ilerliyor. "Tabii ki, bunlar hoşunuza gitmezse, seçebileceğiniz başka birçok takımımız var."

"Parça mı?"

Eve'in tiz ses tonuna ve Jones'un önümüze koyduğu tepsiye gözlerini dikmiş gibi görünmesine gülmeme engel oluyorum.

"Yüzükler mi?" Gözleri paniğe kapılmış bir şekilde benimkilere kayıyor.

"Sürpriz! Seni evliliğe ikna ettiğim o kader gününe kadar, parlak bir şey giymek isteyebileceğini düşündüm."

"Çok nazıksın," diye mırıldanır, gözleriyle beni öldürür.

"O çok heyecanlandı," diye mırıldanıyorum, kolumu kanepenin arkasına kaydırarak onu kendime çekiyorum. "Görüyorsun, henüz evet demedi. Beni bekletmeyi seviyorsun, değil mi sevgilim?" Beni boğazlamaktan kendini alıkoymak istercesine ellerini uyluklarının altına kaydırırken, gülmemek için tüm gücümü kullanıyorum.

"Bu bir hanımefendinin ayrıcalığıdır," diye ekler Jones neşeyle.

Eve, Jones kadife standdan bir yüzük kaldırırken, cevap vermek istediği şeyi unutmuş gibi görünüyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bu gerçekten harika."

"Evet, oldukça eklektik bir parça. Safir, akuamarin, topaz, tanzanit ve turkuaz. Çok çarpıcı, söylemeliyim."

Şahsen, bana biraz Noel krakerinden çıkabilecek bir şeye benziyor gibi geldi, ama o yüzüğü Eve'e uzattığı için bunu söylemedim. Eve yüzüğü sağ elinin orta parmağına taktı. Yüzü

ışığı yakalamak için elini bir o yana bir bu yana çevirirken yüzü sevimlilik dolu bir tablo gibidir. "Çok parlak."

Buna alışması uzun sürmedi, diye düşünüyorum, Jones karat ve berraklık hakkında konuşmaya başlarken tepsiye bakıyorum. Sonra onu kesiyor.

"Peki ya bu?"

"Bir yılan," diyorum şüpheyle, onun işaret ettiği yüzüğü izleyerek. "Tam olarak aklımdaki şey değil."

"Bilmiyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Bana bir şeyler ifade eden bir yanı var."

"Bu *tam olarak* bir yılan değil," diye dikkatlice düzeltir Jones. "Bu bir yılan ve en popüler kokteyl yüzüklerimizden biri. Çok çarpıcı bir parça. Beyaz altın üzerine akuamarin ve elmaslar."

"Çok... avangart," diyorum diplomatik bir şekilde. "Ama Eve'in daha geleneksel zevkleri olduğunu düşünüyorum."

"Bence uygun," diye itiraz eder, ilk yüzüğü ikinciyle değiştirir.

"Neden uygun olduğunu anlayamıyorum."

"Öyle mi?" Gözleri gülümsemiyor. "*Daha iyi düşün.*"

Eve ve yılan benim amacım değildi. "Peki ya bu?" diyorum, tepside bir safir yüzük alıp ikimizin arasında çeviriyorum. Avizenin ışığı, yüzüğe hiç beklemediğim bir renk katıyor.

"Zevkiniz harika!" diye haykırır Jones. "Modern klasiklerimizden biri. Çift küme elmas ve çarpıcı rengi ve parlaklığıyla göz alıcı mor safir."

"Nişan yüzüğü gibi görünüyor," diyor Eve, sessizce rahatsız olmuş bir şekilde. "Merak etme, hayatım. Zamanı geldiğinde seni aldatmayacağım"

"Parmaklarımın arasında döndürdüğümde parıltıyor ve zihnim uzun zaman önceki bir anıya kayıyor. Büyükanemlerin bahçesinin arkasındaki çayırda, kız kardeşimin çenesinin altında bir düğün çiçeği döndürerek altın rengini yansıtip yansıtmadığını görmeye çalışmışım. *Tereyağını sever misin, sevmez misin? Oyun böyle devam ediyordu.*

"Beğendin mi?" Gözlerimiz birbirine kilitlendi, sesimin kısıklığı soruyu başka bir şeye dönüştürdü.

"Rengi bana senin gözlerini hatırlatıyor."

Yaklaştıkça bir çılgınlık beni sarıyor. Ona uzattığımda. O da tereddütle uzanıp aldığı anda. Sanki bu, hayatımın ilk anı olabilirmiş gibi geliyor

ama sonra kim olduğumu hatırlıyorum. Ne için var olduğumu. Ve ona hak ettiği şekilde asla sevemeyeceğimi anlıyorum.

Tam zamanında yüzüğü elimden çekiyorum.

"Ama bu senin zevkinden çok benim zevkime uygun. Akvamarini tekrar bakalım."

EVIE

Ne oluyor lan?

Bu gerçekten oldu mu, yoksa hayal mi ettim? Çünkü bir an için, sanki evlenme teklif edecekmiş gibi göründü. Daha da kötüsü, ben kaçmıyordum! Ayakkabı bağcığını bağlaması gerektiğini mi sandı ve ben yanlış mı anladım? Yoksa beyni mi yanlış çalıştı, yoksa benimki mi patladı, çünkü birkaç hafta önce dersimi aldığımı *biliyorum*. Mitchell yalan söyledi, aldattı ve manipüle etti. Oliver ise, en azından bunlardan birinde suçlu.

Ben öyle bir kız değilim. O kadar aptal olamam. İki kez.

Ellerimi yanaklarıma bastırma dürtüsüne direniyorum. Nükleer patlama kadar sıcaklar.

Kimse fark etti mi? Kimse benim beyin gazımı gördü mü? Oliver'a hızlıca bir bakış attım. Her zamanki gibi görünüyordu ve Bay Jones hala taşlar hakkında gevezelik ediyordu.

Bana ne oluyor böyle? Oliver daha önce evlenme teklifiyle ilgili bir şaka yaptığında, boğazına yumruk atmayı düşünmüştüm. Bunun sadece gösteriş için olduğunu biliyordum. Belki de bir taş onun gözlerine yakıştığı için beynim güç kaybına uğradı.

Burada olmak istemiyorum. Kaçmak istiyorum.

"Yüzün biraz kızarmış görünüyor, Eve."

"İyiyim." Ya da başka bir f-kelimesi. Gözlerim Oliver'ınkine kayıyor ama en azından bir söz gibi görünmeyen yüzüğü kaparken bakışlarımı üzerinde tutamıyorum. "Burası biraz sıcak."

"Klimayı ayarlayayım." Jones ayağa kalkmak ister ama ben başımı sallayınca durur.

"Hayır, sorun yok." Çok korkutucu görünmemesi için zorla gülümserim. "Bir bardak su ister misin?"

Bana karşı nazik olmayı bırak, yoksa ağlayacağım. Hadi Evie. Kendine gel, Tanrı aşkına.

Oliver bileğini çevirir, manşet düğmelerindeki yakutlar (granatlar mı?) ışığı yakalar, tertemiz manşetini geri çeker. Hallelujah, gitme zamanının geldiğini söyleyecek. Bana uyar. Bir randevum olduğunu, bir toplantım olduğunu söyleyeceğim. Bu iğrençliği unutmak için en yakın şarap barına gideceğim.

"Sanırım o şampanyayı içeceğiz, Bay Jones." "Ah, kahretsin."

"Pardon?"

"Ah, bunu beğendim mi dedim?" Kahretsin. Yine o çirkin yüzüğü takmışım. Oliver beğenmedi diye beğendiğimi söylediğim yüzük. Muhtemelen küçük bir servete mal olmuştur, bana kırık dişleri hatırlatsa da. Peki ya diğer yüzük? Onun gözlerine uyan yüzük? Mükemmel, zarif. Ona bunu almasını, gelecekteki karısı için saklamasını söylemem gerektiğini hissediyorum neredeyse. Ama o mutlu anı düşündüğümde, içim biraz sızlıyor. Sanırım o kadar da iyi biri değilim.

"Bu mu?" Gözlerimiz buluştu, onun gözlerinde tanımlayamadığım bir şey vardı.

Rahatlama mı? "Kutlamak için daha fazla neden var."

"Harika!" Bay Jones beyaz eldivenli ellerini çırpıyor. "İçecekleri getirtirim." Sandalyesinden fırlıyor. Komisyonla çalışıyor olmalı.

"Neden bir yüzüğe ihtiyacım olsun ki?" Bay Jones ayrılırken eğilip fısıldayarak söylüyorum. "Ve neden tüm bu mücevherleri cebime atacağımı düşünmüyor?" En az bir düzine yüzük bulunan kadife tepsiyi işaret ediyorum.

"Beni sana göz kulak olmam için göndermiş olmalı." "Sen mi?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "Sana neden güvensin ki?" "Para," diye fısıldıyor, gözleri sevinçle parlayarak.

"İnsanların sana güvenmemesinin tam da nedeni bu." *Senin sana güvenmememin nedeni.*

"Merak etme. Seni hapishanede ziyaret ederim." Tepsiye uzanır, parmaklarını sanki yakalamaya hazırmış gibi genişçe açar.

"Hiçbir şey çalmayacaksın," dedim, elini iterek. "Yüzük bile istemiyorum. Neden burada olduğumuzu bile bilmiyorum."

"İnsanlara konuşacak çok şey vermek için, tabii ki."

"Yüzük takmanın ne faydası olacak ki, 'Oliver bu yüzüğü bana aldı' yazan bir rozet de takmamı istemiyorsan tabii."

Parmakları ellerimin sırtını okşayarak beni sakinleştiriyor. "Bana güven." "Seni fırlatabileceğim kadar uzaklara," diye mırıldanıyorum ve onu gülümsetiyorum. "

bil ki, bu iş bittiğinde yüzüğü geri alacaksın."

Bay Jones tepsiyi kaldırıp şanslı çantamdaki yüzüğü gönderirken, gümüş bir tepside şampanya gelir ve Oliver kadehini benimkine dokundurur. "İstedliğini elde etmen şerefine."

"Evet," diye cevap veriyorum düz bir sesle. "Ve hak ettiğin şeyi değil." *Hayatımın öyküsü*, diye düşünüyorum bir yudum alırken, gözlerinin üzerimde kalmasını görmezden gelerek. Bir yüzük alıyorum, ama ihtiyacım olan şey buradan çıkmak. Bu deneyimi atlatmak, vizemi almak ve hayatımı tekrar rayına oturtmak.

Şampanyamı hemen hemen bir dikişte içiyorum ve masanın üzerinde duran minik hediye çantasına bakılırsa, Oliver bu gösterişli ıvır zıvrı el çabukluğuyla ödemiş.

"Umarım bizi tekrar ziyarete gelirsiniz," diyor Bay Jones odadan çıkarken ve panik halim azalmış gibi görünüyor. "Belki öğleden sonra partilerimizden birine. Onlara 'çay ve taçlar' diyoruz."

"Tiaralar mı? Prensesler gibi mi?" diye soruyorum ve omzumun üzerinden Oliver'ın ağzının yavaşça gülümsediğini görüyorum.

"Prensesler taç takar, peçe değil." Sesi okşayıcı bir tondadır.

Bu bizim aramızdaki bir şaka.

"Prensesler gerçekten taç takarlar," diye şarkı söyler, komisyonundan çok memnun olan Bay Jones. "Ama aynı zamanda taç da takarlar. Aslında, herkes taç takabilir."

"Oliver taç takınca muhteşem görünür." Sessizce kıkırdayarak gülüyorum. Bay Şeytan Adam. Ödeşmemiz gerek.

"Öyle mi düşünüyorsun? Belki de onlara bir bakmalıyız."

"Oliver, hayır. Şaka yapıyordum!"

"Benim için değil," diyor *açıkça*. "Ne zaman taç takacağım ki?"

"Beni şımart," diyor ve tekrar elimi tutuyor.

Kahretsin. Neredeyse kaçıyordum. En azından baş aksesuarları tehlikeli değil.

Oda mavi ve gri, gümüş ve altın tonlarında. *Ve çok sayıda parıldayan taş* var. Duvardaki köşelerde düzinelerce taçın yanardöner bir şekilde parıldadığı yere çekiliyorum.

"Lotus Çiçeği Taç," diyor Bay Jones, incilerle süslenmiş bir taçla ilgilendiğimi fark ederek. "Tabii ki bir kopyası. Orijinali,

kraliçe annesi Elizabeth'e, o zamanki gelecekteki kral George VI tarafından hediye edilen bir kolyeydi."

Kraliçe dediğinde beni ikna etti, kraliyet ailesine ilgi duyduğumdan değil, ama tarihi çok seviyorum. Ve bu ülke tarih açısından çok zengin.

"Çok güzel."

"Garrard'da yapıldı, sonra da bugün gördüğünüz tasarıma dönüştürüldü. Denemek ister misiniz?"

"Oh, hayır?" Elimi kaldırıyorum. "Gerek yok."

"Dene," Oliver kulağıma alaycı bir şekilde fısıldıyor.

"Hayır." Dönüp baktığımda, çok yakınımnda durduğunu gördüm, mavi gözleri parlıyor, beni kışkırtıyordu. "Ben..."

"Aşağı indirin Bay Jones. Eminim Eve denemekten çok hoşlanacaktır." "Benim adıma karar vermeyi bırak," diye fısıldarım, çelişkili duygular içinde. Tabii ki

O lanet şeyi denemek istiyorum, ama onun iznini istemiyorum ve ihtiyacım da yok. "Bir dahaki sefere tarihi bir parçayı deneme fırsatını ne zaman bulacaksın?" O biliyor mu? Ona eski eşyalara olan sevgimden bahsetmiş miydim?

"Gerçek bir tarih parçası değil," diye araya giriyor Bay Jones. O şey zaten elinde.

Ne olacaksa olsun. Parmaklarım ipeksi saç lastiğimi çekip sıkıştırıyor, çok dağınık olmaması için umut ediyorum. Taç için uzanıyorum, ama onun Oliver'ın uzattığı ellere geçtiğini görüyorum.

"İzin verin."

O, tacımı kafama takarken içimde bir şey acıyla kıvrılıyor. *Çok yakın. Bu yanlış geliyor, öncekinden daha tehlikeli.* Aynaya dönüp bakıyorum ve tanımadığım bir yüze yavaşça göz kırpyorum. Ben taşradan gelen bir kız değilim, ama süs eşyaları ve ıvır zıvırlardan hiç etkilenmem. Ben pratik biriyim. Mütevazı. Yine de burada, zengin Mayfair'in ortasında, kafamda elmaslar takmış ve bundan *hoşlanıyorum*.

"Parlayan her şey," diye fısıldıyorum.

"Altın değildir." Aynada, Oliver arkamda belirir, gözleri elmaslara ve incilere değil, saçlarıma bakmaktadır. "Şampanya rengi, bakır, kehribar ve yakut kırmızısı ipliklerle." Aynada bakışlarımız kesişir ve ekler: "Süslemeye gerek yok çünkü zaten güzel. Tıpkı senin gibi."

Bölüm 27

EVIE

Kuyumcudaki tepkimden sonra, sonraki birkaç günü Oliver'ın yanında olabildiğince az vakit geçirmeye çalışarak geçiriyorum. İşe gidiyorum, fazladan mesai yapıyorum ve Nora'nın evine o kadar sık gidiyorum ki, benden bıkmış olmalısın diye düşünüyorum. Bo ve ben Londra'nın her yerini dolaşıyor, sadece kahve (onun için puppuccino) ve açık hava kafelerinde atıştırmalıklar için mola veriyoruz. Londra'nın koşuşturmacası içinde, hayatı ve onu mahvettiğim düşüncelerinden uzak durmaya çalışırken, çeşitli ağaçların ve şemsiyelerin altında oturduk. Sadece Oliver'dan kaçınmıyordum; onun yanında olduğumda hissettiğim duygulardan da kaçınıyordum. O karşımda durduğunda düzgün düşünemiyordum.

Bu arada, Garrard'dan aldığım yüzük yatak odamdaki komodinin üzerinde duruyor ve her gün kendimi içine soktuğum karmaşayı hatırlatıyor.

"Bu senin için."

Oliver'ın sesini duyunca irkildim, şoktan neredeyse tostumu düşürüyordum. Odanızdan çıkmadan önce kapının kapandığını duyana kadar beklediğim için onun çoktan çıktığını biliyordum.

Peçetemin yanındaki masaya bir dosya koyuyor.

"Vizeyle ilgili mi?" Kafamı kaldırdığımda, siyah çerçeveli gözlük taktığını fark ettim. Geçen hafta, okumak için taktığını öğrenmiştim. Gülümsemiş ve bu küçük bilgiyi saklamıştım, kibirinden bana söylemediğini düşünmüştüm. Bu sabah ise, bu daha çok bizim bir ilişkimiz olmadığını hatırlatan bir şey gibi geliyor.

"Belgeleri okumak istersiniz diye düşündüm." Gözlüklerini yüzünden çıkararak katladı ve ceketinin cebine koydu. Bugün lacivert bir takım elbise giymişti, gömleğinin yakası açıktı, kolunda kalın gümüş bir Chopard saat vardı. "Ariana, başvuruyu yapmadan önce size işin özünü anlattığını söyledi."

"Evet, öyle dedi. İşlem süresini gösteren makbuzu da aldım. Vizem çıkmadan evine taşınmış olacaksın galiba."

O başını sallar ve ekler: "Bu, her şeyin değişmesi gerektiği anlamına gelmez." "Ne demek istiyorsun?" *Aptal kalbim, lütfen sakın ol.*

"Taşınmak zorunda değilsin."

Kahkaham tuhaf geliyor. "O zamandan çok önce kendime bir yer bulacağımı düşünüyordum. Haftaya aramaya başlayabilirim. Bilirsin, büyük toplantıdan sonra." Büyük toplantı o kadar kötü geçebilir ki, benden kurtulmak isteyebilir, çünkü onun benim ne başarabileceğimi düşündüğünü hiç bilmiyorum.

"Hayır." Tek bir kesin kelime, keskin bir diksiyon. "Bu bana uymuyor. Anlaşma üç aydı ve daha bir ay bile olmadı." "Oliver, hayatımı düzene sokmam lazım. Sonsuza kadar burada saklanamam saklanamam."

Kollarını göğsünde kavuşturup, sanki onun ihtişamından korkacak asi bir astmışım gibi bana tepeden bakıyor. Korkmuyorum, ama minnettarım. *Bu da başlı başına bir sorun.*

"Hayatıma devam etmeliyim."

"On iki hafta dolmadan ayrılırsan, sözleşmeyi ihlal etmiş olursun," diyor sert bir sesle.

"Sözlü sözleşmenin kağıt üzerinde yazanlardan daha değerli olmadığını biliyorsun," diye karşılık veriyorum, tam tersi bir tonla, şakacı ve neşeli bir şekilde.

"Eve." Yaklaşır, parmağını çenemin altına koyar ve bakışlarımı kendine çevirir. "Beni bu konuda sına." "

Onun tutuşundan kurtulurken alaycı bir ses çıkarırım. Kalbim boğazıma kadar çıkar, sanki hayatta kalmam buna bağlıymış gibi, nakavt olmuş bir boksör gibi ayağa kalkarım.

"Bana ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini söyleyemezsin." Ses tonum alçak ve serttir. Bo masanın altından çıkar, alçak bir hırıltıyla aramıza girer. Çömeler, tüyleri diken diken olur. "Sıkıcı olabilecek tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Benim burada olmamın senin için zor olabileceğini mi sanıyorsun?"

Oliver tostumun kalıntılarına uzanır, sonra Bo onu odanın diğer ucuna kadar kovalar. Güzel gün dostumun fıstık ezmesi sevgisi onu berbat bir bekçi köpeği yapıyor.

"Sakın söyleme. Seks yapmayacak mısınız?"

"Seninle seks yapmak, senden hoşlandığım anlamına gelir." Gözlerim onun üzerinde parıldıyor. "Ya da en azından bir kısmından."

"Hangi kısımlarımı sevdiğini hatırlatmam gerekirse, söyle yeter."

"Senin hiçbir parçanı sevmiyorum."

"Oh, ama seviyorsun. Belgeleri oku, sevgilim." Elini uzatıp, işaret parmağıyla klasörü hafifçe vurur.

Tedirginlik omurgamdan aşağıya doğru kayıyor. Umarım öyle değildir...

"Hayır. Benim başvurum çalışma vizesi için." Göçmenlik avukatı Ariana öyle söyledi. "İmzalamadan önce belgeleri kontrol ettim."

"Peki ya ek belgeler? İmzaladığım yeminli beyan? Onu gördün mü?"

"Hangi yeminli beyan?" *Şimdi neyin peşinde bu adam?*

"İlişkimizin istikrarlı olmasının başvuruna ekstra bir sağlamlık katacağına karar verdik. Yani durumumuz bu, sen ve ben. Vizenizi almadan taşınmak ve bu yalanı kanıtlamak istemezsiniz."

Derin bir nefes alıyorum, ama ona küfür etmeyeceğim. "Vizemin seninle olan ilişkimize bağlı olmayacağı konusunda anlaşıştık."

"Bağlı değil. Tamamen değil. Sadece ek bir güvenlik önlemi. Benim konumumdaki bir adam vize sahtekarlığı yapmaz."

"Senin konunun umurunda bile değil. Çıkar şunu. İstemiyorum, seninle hiçbir bağlantım olsun istemiyorum."

"Vize başvurusu zaten yapılmışken bu nasıl görünür? İptal edilmiş bir eş vizesi ve ardından başarısız bir ilişki. Mantıklı ol, Eve. Nasıl görüneceğini bir düşün."

Mantıklı hissetmiyorum. Öfkeyle doluyum. Onun müdahalesine, alçakça manipülasyonuna karşı derin bir nefretle fiziksel olarak titriyorum. Neden beni daha uzun kalmaya zorluyor? Anlamıyorum. "Sen..." Düşük ve sert bir şekilde homurdanıyorum.

"Evet. Kafandan geçen tüm bu kelimeler ve daha fazlasıyım. Ama bu konuşmayı daha önce de yapmışız gibi hissediyorum." Cebinden gözlüğünü çıkarır, kısa bir süre inceler ve sonra takar.

Gözlük. Bu kelime kafamda yankılanıyor. Düşünürken aramıza biraz mesafe koymak için geri çekiliyorum. Taç deneme seansı. Yüzük. *Hayır, yüzük değil. O, onun boktan planlarının bir başka adımıydı.* Lüks Nutella, fıstık ezmesi, emrimde olan şoförü... Bir düzine başka küçük şey. Oliver'ın mükemmel olmaktan uzak olduğunu biliyorum. Onun

güvenebileceğim biri olmadığını biliyorum, ama insanlar tamamen iyi ya da kötü değildir. İnsan doğası ikilemlidir.

Yeminli ifade onun yardım etme girişimi miydi? Kalmamı mı istiyor?
Göğsümde bir şey çırpınıyor, ama onu uzaklaştırıyorum.

"Bunu seviyorsun, değil mi?" Kalçamı yana kaydırarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Kötü alter egonu oynamayı seviyorsun."

Onun cevabı? Ceketinin düğmesini iliklerken sıkılmış bir bakış.

"Senin şeytan olduğunu söylediğimi biliyorum, ama bunun gerçekten sen olduğundan emin değilim." *Tam olarak senin tümün değil.* "Beni sınır dışı ettirecek miydin?" Boşuna umutlanmıyorum, ama bu hiç mantıklı gelmiyor. Ağzı kıvrılır ve o yavaşça yaklaşırken, ben kendimi yerinde durmaya zorlarım. "Senin iyimserliğin gerçekten şaşırtıcı." Eli yanağıma dokunur ve kalbim bir an durur. "Ben kim olduğumu biliyorum, Eve.

Kendi kusurlarımı biliyorum. Aslında, onları kabul ediyorum."

Yakından bakınca, saçları mükemmel bir şekilde geriye taranmış, çenesi keskin ve pürüzsüz. Kolonya ve Oliver voodoo kokuyor. Onun yanında olmamam gereken başka bir yerde olmam gerektiğini hissettiren bir kokusu var.

"Bana yarım düzine okuma gözlüğü alarak mı?" Parmaklarımı hafifçe sallayarak ekliyorum, "İhtiyacım olduğunda bulmam için onları etrafa dağıtarak mı?"

"Hayatım, kolaylık sağlamakla birini umursamak arasında farkı karıştırıyorsun."

Gözlerimi kırpıştırarak, keskin bir acı içinde gerçeği sindirmeye çalışıyorum.

"Olan oldu. Sen kendini adadın. Kalacaksın ve üzerine düşeni yapacaksın."

"Acı sonuna kadar mı?" diye sataşırım.

"Evet, o zamana kadar." Eli kolumdan aşağı kayar ve cebinden telefonunu çıkarıp bana uzattığını izlerim. "Cesaretini kaybetme, hepsi daha büyük bir planın parçası."

"Yine mi?" diye fısıldarım, bu sefer onunla birlikte çekilmiş bir fotoğrafıma bakarak. Kuyumcunun önünde, el ele duruyoruz. Yanaklarım kızarmış, gülüyorum, taç vitrinlerine bakmaktan ve kalan utancımın kafam güzel.

Küçük bir kuş bize söyledi...

Pulse Tok gelinimiz yoluna devam

ediyor. Hikaye devam ediyor!

Bu farklı. Sütunun yanında, klinikten gazeteci Una Smith'in imzasını taşıyan bir yazı var. Görünüşe göre kendine yepyeni bir köşe bulmuş. Oliver'ın yüzünde hiçbir şey belli etmese de, ben yukarıya bakıyorum.

"Una yükselmiş."

"Bence bu tamamen tanımına bağlı."

"Terfisinde senin parmağın var mı?" "Nasıl?"

"Tahmin etmemi mi istiyorsun?" *Seni kurnaz herif.* "Okursan, her şeyin açıklığı kavuşacağını göreceksin." Bu bir cevap değil, ama bakışlarımı indirip metni tarıyorum.

Köpek doktoru Evie Fairfax, bizim meşhur Pulse Tok gelinimiz, Mayfair'de Avrupa'nın en gözde bekarlarından biri olan Oliver Deubel'in kolunda görülmüş.

Lüks mücevher mağazası Garrard & Co'dan çıkarken görülen otel zinciri sahibi ve özel sermaye devi, lacivert takım elbisesiyle yakışıklı bir görüntü sergiledi.

Ne giydiğimden bahsetmiyorum, ama belki de bu daha iyi.

Bu arada Evie, ikili dikkat çekmemeye çalışırken elinde küçük bir şey tutuyordu ve onun lüks arabasına doğru yöneldi.

Çantada parlak bir şey mi vardı? Belki platin bir yüzükte çok sayıda karatlık bir şey?

Avrupa'nın zenginler listesinde düzenli olarak adı geçen Oliver'ın temsilcisi, Garrard'ın düğün koleksiyonları nedeniyle zengin ve ünlüler tarafından çok rağbet görmesine rağmen, ikilinin sadece arkadaş olduğunu ısrarla vurguluyor.

Little Bird düğün çanlarını mı duyuyor?

Evie'ye bu sefer daha iyi şanslar dilemek için bize

katılın. #Eliver

Köşenin altında başka bir şey daha var.

ÖZÜR.

Sekizinci gün, Evelyn Fairfax ve Fin DeWitt'in birlikte olduklarını ima eden fotoğraflarını yayınladık. *City Chronicle*, durumun böyle olmadığını anlıyor. Bay DeWitt ve Bay Deubel arkadaş ve iş ortaklarıdır. Fotoğraflar kaldırılmıştır ve ilgili kişilere verdiğimiz rahatsızlık ve acıdan dolayı üzgünüz.

Aniden çok üşüdüm. "Konuştuğumuz şey bu değildi." "Bazen planlar değişir."

"Tabii ki, çünkü avukatlarını devreye sokacağını söylemiştin - bu yasal bir tedbir kararı değil. Bu sadece daha fazla manipülasyon!" Sanırım bu, Mitch'in alternatif gerçeklik hikayesinin Fin ve benim fotoğraflarımla birlikte silinmesinden avukatlarının sorumlu olmadığı anlamına geliyor.

"Bu yol daha hızlıydı."

"Bunun nasıl görüldüğünü biliyor musun?"

"Tabii ki. Sevgililer kuyumcuya gitmiş gibi görünüyor." "Bu, bana yüzük aldığını ima ediyor!"

"İyi tahmin," diyor, manşetlerini çekerek. "Çünkü aldım." "Bunu senden almadığından emin misin?"

"Hayır, Eve. Bir gazeteciye sana evlenme teklif edeceğimi söylemedim." "Ama insanların evleneceğimizi düşünmesini istiyorsun."

Omuzlarını silkiyor ve sıkılmış gibi ellerini ceplerine sokuyor.

"İnternetteki şeyler önemli değil demiştin, çünkü evin sahibi

"Bu benim kısa

görüştüğümüdü." "O gördü

mü?" Bunun benim için, Nora

için ne anlama gelebileceği

konusunda paniğim artıyor.

"Görmüş mü?" Bunun benim için ne anlama gelebileceği konusunda göğsümde panik başlar. Nora için.

"Hayır, bildiğim kadarıyla görmedi. Ama dikkate alınması gereken başka faktörler de vardı."

"Ne gibi faktörler?" diye soruyorum, ellerimi havaya kaldırarak. "Seni ilgilendiren hiçbir şey."

"Çünkü beni karanlıkta tutmayı tercih ediyorsun." Uzaklaşıyorum, dört hızlı adım atıyorum, sonra telefonunu ona geri fırlatıyorum. O da somurtarak yakalıyor.

Telefonu kafasına fırlatmadığım için mutlu olmalı.

"Sana yalan söylemedim," diye mırıldanır ve telefonu uzaklaştırır. "Örtbas ederek bile mi?"

"Bu sabah çok melodramatik davranıyorsun."

"Bu bir cevap değil, seni pislik!" Başım zonklamaya başlayınca ellerimi başımın üstüne bastırıyorum.

"Sadece bir hediye idi." "Ödünç verilmiş," diye ısrar ettim.

"Bir dostluk yüzüğü," diye düzeltir.

Kahkaha atıyorum. Hiç de eğlenmiyorum, onun arkadaşı gibi hissetmiyorum. İkili kişilikmiş, hadi oradan. O, olabildiğince sapkın biri. *Neden bunu kalın kafama sokamıyorum?*

"Kimse o ucubeyi nişan yüzüğüyle karıştırmaz," diye ekledi.

"Una Smith'in o fantezisi yüzünden spekülasyon yapmaları gerekmeyecek!" *"Her yerdeki kadınlar senin için tezahürat yapıyor," demişti. Sanki umurunda!* "Anlamam çok yavaş."

"Sen sadece insanların iyi yanlarını görmek için yaratılmışsın."

"Dediğim gibi, 'aptal'. Bu plana razı olduğum için aptalım. Hala burada olduğum için aptalım."

"Ve burada kalacaksın," diye cevaplar o yumuşak sesle. "Artık geri dönüş yok, tabii küçük bir vize sahtekarlığı sayesinde Majestelerinin izniyle Birleşik Krallık'ta kalmak istemiyorsan."

"Tanrım, sende iyi yanlar gördüğümde hata yaptım."

"Evet, muhtemelen öyledir. Otur, Eve." Sandalyeyi biraz kaydırır, sözleri neredeyse bir davet niteliğindedir.

Odayı geçiyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? *Ona bir şeyler mi fırlatayım?* "Keşke bunun sana ne kazandırdığını anlayabilseydim." Bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum. Her ne ise, orada olduğunu hissediyorum, ama çerçevenin dışında.

"İşte buna verdiğin tepki." Kendi koltuğuna otururken telefonunu masanın üzerine koyar.

"Beni kızgın görmek hoşuna mı gidiyor?" Bakışlar öldürebilseydi...

Gülümsemesi ölçülü, neredeyse kışkırtıcı. "Mitchell'ın başarısızların poster çocuğu olacağını söylediğimi hatırlıyor musun? Bunun hayatına sızıp kararlarını etkileyeceğini? İşte böyle görünüyor."

"Seninle benim nişanlanmam gibi mi?" diye şüpheyi soruyorum.

"Onun hikayeyi manipüle etme girişimlerini düşün. A Little Bird'ün önceki gönderileri, adını çamurda sürüklemesi. Senin de onun kadar suçlu olduğunu, asıl mağdurun o olabileceğini öne sürmesi. Ve kişisel eşyalarının resimlerini internette yayınlaması."

Değneğim. Öfkemi düşünürsek, utanç duyacak duygusal kapasitem olmadığını düşünebilirsin. Yanılıyorsun.

"Ama bunların hepsi bana yönelik."

"Çünkü bana ulaşamıyor. Çaresiz hale geliyor ve ben de bunu istiyorum. Onun çılgına dönmesini istiyorum. Senin incinmeni istemiyorum."

Aptallığın gözyaşları gözlerime doluyor. Bu benimle ilgili bile değil, ben sadece bir araçım, bu daha çok geçmişle ilgili. *Daha çok Lucy ile ilgili.* Ona gerçekten çok zarar vermiş olmalı.

"Demek Una'ya gittin," diyorum, duygularımı bastırarak. "Onunla bir anlaşma yaptın."

"Daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu. Birincisi, iftira davası hemen açılmaz. Ayrıca, onun suçlamalarına daha fazla reklam yapmış olabilirdi."

"Az önce istediğin şey bu değil miydi?"

"Ayrıca senin bunun sonucunda acı çekmeni istemediğimi de söyledim."

"Bu çok soğuk bir teselli, Oliver." Ona bakamıyorum ve keten peçeteyi oynayarak dikkatimi başka yöne çekiyorum. *Onun seni incitmesini istemiyorum. Ama ben seni inciteceğim.* "Çünkü hala aptal durumdayım. Bir dakika önce onunla evlenmek üzereydim, bir dakika sonra ise seninle."

"İnsanlar her zaman fikirlerini söyleyecek. Onları önemsemek bir tercihtir." Elini uzatıp, ben çekilmeden önce saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu. "İnsanların ne düşündüğü umurumda değil. İkna etmen gereken tek kişi, bu hafta sonu tanışacağın adam."

"Ev," diyorum düz bir sesle. En azından her şey Lucy ile ilgili değil. "Mülk, evet."

"Mitchell de orada olacak mı?" Bu düşünceyle midemde soğuk bir taş yerleşir.

"Bilmiyorum." Görünüşe göre o da umursamıyor. Benim de aynı şekilde hissettiğimi söyleyemem.

"Ya intikam almaya karar verirse? Ya da olay çıkarırsa?"

"Ona kaybettiği şeyi hatırlatmaktan zevk alsam da, onun o kadar dikkatsiz olduğunu sanmıyorum. Ayrıca," diye ekliyor, Judas'ın, *yani Bo'nun* ortaya çıkmasıyla eğilip, sarkık kulağının arkasını kaşımaya başlıyor. "Senin daha iyi bir adamla yoluna devam ettiğini biliyor."

Ağzımı düz bir çizgi haline getirip düşüncelerimi kendime saklıyorum. *Şeytani bir adam.*

"Birbirimizi anladığımıza sevindim. Aramızdaki gerginliği giderdiğimize." Bu konuları kapatarak ayağa kalkar. *Ben ise pek değil.*

"Bana bunların bir kısmını söyleyebilirdin. Vize işlemlerime yardım etmeye çalıştığını, daha iyi bir planın olduğunu falan söyleyebilirdin."

"Evet, çünkü sen çok anlayışlı olurdun," diye cevaplar, alaycı bir tonla.

"Sen gerçekten de zor bir adamsın," diyorum, ayağa kalkarak. Sandalyeyi masanın altına düzgünce itiyorum, sonra ona bakıyorum. Gözlerimiz buluştuğunda, onun gözlerinde pişmanlık yok.

"Bunu şimdi anladığın için sevindim."

Bölüm 28

EVIE

Çıktım. Onu orada bırakıp gittim. Gerekli olduğunu hissettim. Kapıyı sertçe çarpıp otelin duvarlarını sarsmak isterken, kapının sessizce kapanması sembolik bir hareketti.

Akşam onu kaçınmak zorunda bile kalmadım, çünkü bir iş yemeğine katılacaktı. Görünüşe göre, ben taşındığımdan beri ilk kez. Acı sonuna kadar kalmak mı? Onu kaç akşam yemeğine ve geceye götüreceğim merak ediyorum. Belki bir erteleme alırım, cezam kısaltılır. *Bu düşünce bile beni mutlu etmiyor.*

"Bu muydu?"

Kasvetli düşüncelerimden sıyrılıp pedikürcüye gülümsüyorum. Elinde parlak, vamp kırmızısı bir oje tutuyor. "Kusura bakma, dalmışım."

"Dart through the Heart'ın seçtiğiniz renk olup olmadığını kontrol ediyorum."

"Bıçakla da razı olurum."

Evet, memur bey. Oje beni buna zorladı.

"Pardon?" Onun güzel (ama gerçekçi olmayan) kirpikleri hızla titriyor. "Aptalca bir şaka." Güven verici bir gülümseme takınıyorum. "Evet, o."

Bu gerçek bir ilişki olsaydı, burada (onun spa'sında) onunla geçireceğim bir gece için kendimi güzelleştirmeye çalışıyor olmazdım. Pijamalarımı giyip, hareket etmeyi reddederek kamp kurmuş olurum.

Aslında, hayır. Bu gerçek bir ilişki olsaydı, çok uzun sürmezdi. Ama gerçek değil, bu yüzden burada oturmuş, bu gece için hazırlanıyorum — büyük gece için. Sihirli değneğim bile yokken sihir yapmam beklenen gece.

Ya da neye bulaştığımı bilmeden.

Son yirmi dört saat çok karmaşıktı. Kendimi yalnız hissettim. Kapana kısılmış gibi. Konuşacak birine, bu karmaşayı çözmeme yardım edecek birine ihtiyacım vardı, ama Yara'ya söyleyemem ve Riley henüz dönmedi. Ona söyleyebilseydim bile, nereden başlayacaktım? Yaptıklarımı nasıl haklı gösterebilirdim, bu öfkeyi nasıl açıklayabilirdim - kendime, Oliver'a. Hiç tanışmadığım ama onun yüzünden acı çektiğim bir kadına.

Lucy. Onu ne kadar incittiğini biliyor mu acaba? Oliver'ın onu unutmak için ne kadar ileri gidebileceğinin farkında mı?

Siktir et onu, siktir et onu da! Bu iş biter bitmez buradan gidiyorum. Aptal gibi hissetmekten bıktım. Güvenilmez erkeklerden bıktım. Yoga yapmaya başlayacağım, Goa'da bir inziva programına katılacağım. Detoks yapacağım. Bekarlık yemini edeceğim. Ben...

"Şey yapabilir misin..." Pedikürcü tereddütle bana gülümsüyor. "Ayaklarını sürekli gergin tutuyorsun."

"Üzgünüm." Ayak parmaklarımı gevşetmeye zorluyorum. İşini zorlaştırmaya gerek yok.

Telefonum kucağında bir mesajla titreyince nabzım hızlanır. Bu heyecanın nedenini bilmiyorum. Herhangi bir özür beklediğimden değil. Ayrıca Oliver nadiren mesaj atar. O, doğaüstü bir yaratık olarak, bir çağrı yapması gerektiğinde aramayı tercih eder.

Ayrıca, bildiğim kadarıyla, asla özür dilemez. Ama mesaj Riley'den geliyor.

Riley: Ruben. Croque Madame. Bánh mì.

Evie: Biraz rastgele.

Riley: Sandviçlerin dünyasında savaş var. Seçim yapmalısın.

Gülümsüyorum. Bu şapşal adamı özlemişim. Ama yine de, bu güzel havalarda ortaya çıkan arkadaşın kışına hafif bir tekme atmak lazım.

Evie: Tabii. Hayatımda başka bir şey olmuyor zaten. Bildiğin kadarıyla, bir sürü kuduz köpek tarafından parçalanmış ve korkunç bir şekilde ölmüş olabilirim.

Riley: İngiltere'de kuduz yok. Tek boynuzlu at seninle konuşmayı bittiğini düşündüm çünkü ben de senden haber almadım.

Evie: Bir ipucu mu? Sevişmek istiyorsan tam kelimelerle mesaj at. Bu arada, bu bir teklif değil.

Riley: Huysuz! Savaş hikayeleri paylaşmak ister misin? Eve döndüm, bacağımın ameliyatını bekliyorum. Lanet olası Frankenstein kafesi gibi dış sabitleyiciler takılacak.

Evie: Ah! Ayrıca, bana söylediğin için teşekkürler.

Sanırım bu yüzden seninle iletişime geçmedi.

Riley: Lori haber verir diye düşünmüştüm.

Urgh! O kadar cadaloz olmasaydı, bu durumda olmazdım.

Riley: Acı hatalarda ben kazanıyorum. Bacağım kırık ve gerçek mayonezi özlüyorum. Fransız mayonezini. Miracle Whip, pastörize edilmiş hobgoblin spermi gibi.

Evie: Annen sana sandviç yaptı mı?

Riley: Yenilmez bir tane. Beni delirtiyor. Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum.

Evie: Üzgünüm, Riley. Ameliyatın nasıl geçtiğini ve yapmamı istediğin bir şey olup olmadığını bana haber ver.

Riley: Hangi sandviç olduğunu söyle. Yemek hayal ediyorum.

Evie: Oxford Circus'ta gittiğimiz yerden domuz göbeği bao.

Riley: Harika! Hey, madem teklif ediyorsun, bana bir iyilik

yapar mısın? Evie: Söyle bakalım.

Riley: Fransa'daki otelden eşyalarımı gönderilmesini ayarlayabilir misin?

İhtiyacı olan bir arkadaş, ona acısan bile baş belasıdır.

Evie: Otelin adını gönder, ne yapabileceğime bakayım.

Telefonumu daha yeni bırakmıştım ki, tekrar çalmaya başladı. Sinirli bir nefes verdim, ama yine ayak parmaklarımı kıvırmamaya dikkat ettim. Riley'nin yapılacaklar listeme bir şey eklemiş olmasını bekliyordum. Ama arayan Yara'ydı.

Yara: Doğru anladıysam, Oliver Avrupa'nın en çekici erkeklerinden sadece biri.

Görünüşe göre biri *City Chronicle*'ı okumuş.

Evie: Magazin dergilerinde okuduğun her şeye inanamazsın.

**Yara: Senden hayal kırıklığına uğradım.
en uygun erkek takılmalıydın.**

Evie: Ha. Komik. Tıpkı benim hayatım gibi.

Yara: Kardeşi var mı? Üvey ya da başka türlü? İkinci dereceden kuzen, ama (tahminimce) miras kalan servetten çok uzak olmayan? Arkadaşın için soruyorum. Çünkü şık takım elbiseli yakışıklı adamı kıskanmıyorum. Ya da geçen gün eski Fiat Punto'ma binerken Nora'nın evinin önünde park etmiş Bentley'i.

Evie: Senin Fiat Punto'n benim arabamdan

daha iyi. Yara: Senin araban bir milyarder.

Ardından bir dizi gülen emoji ve patlıcanlar geliyor.

Evie: Geçen geceki kırmızı külot savaşı nasıl gitti?

Yara: Konuyu sorunsuz bir şekilde değiştirdim mi? Kan dökülmedi ama ikisini de ötenaziye tabi tutmayı düşündüm. Ayrıca, birbirlerine bağırırken

onlar birbirlerine bağıırken, seksi milyarder tarafından coşkuyla becerildiğini düşündüm.

Evie: Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Yara. Senin bunu yaptığını hayal etmiyordum! Daha çok... ve ben bu iki salakla birlikteyim. Aklıma "SİKİŞMEK" ve "DÜŞMEK" kelimeleri geldi. Bil diye söylüyorum, arkadaşın olarak, ben burada senin yerine yaşamak için varım.

Evie: Bunu aklımda tutacağım.

Gerçeği söylersem ne düşüneceğini Tanrı bilir. Muhtemelen, bundan iyi bir şey çıkacağına kendimi inandırdığım için aptal olduğumu düşünür. Tek yaptığı, tatlıdan pisliğe, sonra tekrar tatlıya dönmek.

Yara: Seni gelinlikli halde arabasına aldı. O adam senin yeni sevgilin olmak istiyor. Ve o kadar ciddi görünen birinin o sık kıyafetlerinin altında biraz çılgın olması gerektiğini BİLİYORUM.

Evie: O süslü kıyafetler tam da onun benim tipim olmamasının nedeni.

Belki de bunu göz kapaklarıma içine dövme yaptırmalıyım: *Paralı erkeklerden hoşlanmıyorum.*

Yara: Hiçbir kadın böyle dememiştir.

Bana bir dizi gülen emoji daha gönderdi.
Ama bu doğru. Çünkü parası olan erkekler herkesi ezip geçer.

Bölüm 29

OLIVER

"Bu ne?"

Eve, pirinç bagaj arabasına asılı olan giysi çantasını şüpheyle izlerken sesinde şüphe dolu bir ton vardır. Telefonunu masanın üzerine koyar, ama yine de şüpheyle çantaya bakar. Altında bir ayakkabı kutusu vardır, içinde ise ona uyan bir tasarımcı çantası.

"Bu akşam giyeceğin kıyafet."

Başını yavaşça bana çevirir, yüzünde hoşnutsuzluk ifadesi vardır ve tek kelimelik bir cevap verir. "Hayır."

"Hayır mı?" Şaşırdığımı söyleyemem, ama öyleymiş gibi davranıyorum.

"Hayır, değil. Görüyor musun? Bu benim, frene basıyorum." Komedyen olduğu için, görünmez bir hidrolik sistemi test eder gibi ayağını kaldırır. "Seninle gitmek zorunda kalabilirim, ama ne giyeceğimi sen söyleyemezsin."

"Sana emir vermeye çalışmıyorum. Sadece bu geceki etkinliğin ne tür bir etkinlik olduğunu konuşmadığımızı fark ettim."

"Bu gece sana garip gelen şey bu mu?" diye sorar, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Kiminle sohbet etmemi istediğini veya benden ne yapmamı beklediğini açıklamamış olman değil mi?"

"Hayır. Bunlardan kasıtlı olarak bahsetmedim." *Una ile yaptığım anlaşmanın, Eve ve Fin'in internette dolaşan hiçbir fotoğrafının olmaması şartını içerdiğinden kasıtlı olarak bahsetmedim.*

Gözlerini kısıyor, dudaklarını sıkıştırmış, ağzında her türlü küfür dolaşıyor. Onu suçlamıyorum, ona tasarımcı elbisesi ile telafi etmeye çalışmıyorum. *Sanki yüz elbise bunu yapabilirmiş gibi.* Adil davranmadığımı, bir şey söz verip başka bir şey yaptığımı, dedikodu köşesinde yazılanlara göre biliyorum. Ona yeminli beyanımdan bahsetmem gerektiğini biliyorum.

yeminli beyanımdan bahsetmem gerektiğini biliyorum. Hatta bunun Ariana'nın fikri olduğunu bile söyleyebilirdim. Ama söylemedim.

Bana karşı temkinli olmasını istiyorum. Garrard'daki hatamdan sonra, onun tetikte olmasını istiyorum. Sözde mutlu çiftin yerleştirilmiş fotoğrafından bahsetmiyorum, yüzüklerle olanlardan bahsediyorum. Bir an bile olsa, onu hak edebileceğimi düşündüğümünden bahsediyorum. Onu asla hak edemem, ama bu onu istemediğim anlamına gelmez.

Onu bu duruma düşürdükten sonra, onun güvenini asla kazanamam.

Bu yüzden eski halime dönüyorum. Ona davranışımı daha da kötüleştiriyorum. Onu intikamım için bir araç olarak kullanmaya devam ediyorum. *Çünkü korkuyorsun*, diyor içimden bir ses. *Duygularından korkuyorsun*.

Ne önemi var ki? Bu doğru olsa bile, birkaç hafta sonra o sadece bir deneyimden ibaret olacak. Hafızamın incelenmemiş bir köşesine tıkıştırılmış anılar. *Sadece bu nezaketi umut edebilirim*.

"Bilgin olsun, yardımına ihtiyacım yok. Gördün mü?" Kollarını uzatarak, kan kırmızısı on parmağını burnumun dibinde sallıyor. "Dolabımda gayet kabul edilebilir bir kokteyl elbisesi de var. Küçük siyah elbise her duruma uygun bir arkadaştır."

"Neredeyse hepsi," diye mırıldanıyorum, okumam gereken raporun sayfasını çevirirken. "Sadece bu hariç." Gözlüklerimi çıkarıyorum, kibirli herifim, ve yukarı bakıyorum. *Tanrım, onu öfkeliendirmek beni neden bu kadar tahrik ediyor?*

"Saçımda saman var mı gibi görünüyor muyum?" diye sorar.

Cevap vermeden önce bir an durup düşünürüm. "Olmalı mı?"

"Moda tavsiyesine ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" Kollarını göğsünde kavuşturur.

"Hayır. Sen her zaman" *-yeniilir görünüyorsun. Ne giydiğin önemli değil, çünkü ben her zaman kıyafetlerini çıkarmak istiyorum-*"güzel" *görünüyorsun*.

"Güzel," diye tekrarlar, ama aynı tonda değil. "Dinle *dostum*, ben adı duyulmamış bir yerlerde büyütülmedim..."

"Evet, öyle demiştin. Country kulübü, atlar, iğrenç, korkunç zengin adamlar." Öne eğilip, klasörü sehpa koyarken onun açıklamasını eliyle savuşturuyorum — *bla, bla, bla*. Eve'e hediye almak, geçmişte yaşadığımdan tamamen farklı bir deneyim, ama bu şekildeyi tercih etmediğimi söyleyemem.

Ama ona elbiseyi bu yüzden almadın, diyor içimdeki küçük ses. En azından tek neden bu değil. Bu, söylediğim ama her zaman kastetmediğim şeyler için bir barış teklifi ya da özür değil. Atherton onu benden önce bulduğu için ona hayranlıktan kızgınlığa geçmem mantıklı değil, biliyorum.

Sanki bu onun suçuymuş gibi.

Sadece gördüğüm bir şey. Bugün ofiste mola verdiğimde beni durduran bir şey. Kendimi butiğe girerken buldum ve ne yaptığımı fark etmeden önce, onun bedenini tahmin ettim ve kredi kartımı elime aldım.

"Bana öyle geliyor ki, bu geceyi sabote etmek istiyorsun, çünkü aşık bir çift gibi görünmemiz imkansız," diyor Eve. "Daha çok yedi yıldır evli ve boşanma yolunda olan bir çift gibi görüneceğiz."

"Yedi çok özel bir sayı gibi görünüyor."

"Sıkılmanın başladığı zaman," diye cevaplar, sesinde neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir keskinlikle.

Ondan sıkılacağımı asla hayal edemezdim.

"Giyecek misin, giymeyecek misin?" diye mırıldanıyorum, tırnağımın kenarını başparmağımla okşarken, sanki pürüzlü bir kenar daha ilgi çekiciymiş gibi.

"Beni istediğin gibi eğip bükebileceğini sanıyorsun," diyor, arkasını dönerek.

"Seni bükmek için neler vermezdim," diye fısıldarım. Kanepenin arkasını kavrayarak, tüm vücudumu gererim. Gözleri beni yiyip bitiriyor olsa da, o ısırılmaz. Fiziksel görünüşümden etkilenmemiş gibi davranmasını seviyorum. *Kişiliğimin aksine.* İç çekip saçlarımı karıştırırım ve etkileyici olmak için pazılarımı şişiririm. "Yardımcı olduğumu sanıyordum."

"Daha çok zorlama gibi. Tanrım, gerçekten taşınmam lazım. Kabil'de kiraların ucuz olduğunu ve rejimin biraz daha hoşgörülü olduğunu duydum."

"Maviyi ve tam kapsamlı sigortayı seviyorsan." "En azından kendim seçebilirim."

"Beni memnun et ve şu lanet şeyi aç." Sözler ağzımdan bir nefesle dökülür. "Ben seçmedim bile."

"O zaman kim seçti?" diye sordu.

"Stilistin. Ben görmedim, ama Kensington Sarayı'nda geçireceğin bir akşam için mükemmel olduğunu söylüyor."

"Nerede bir akşam?"

"Kensington Sarayı. Fazla heyecanlanma. William ve Kate'i ziyaret edeceğimiz gibi bir şey yok. Artık orada yaşamıyorlar."

"Onları tanıyor musun?" diye sordu yavaşça. Şüpheyle. "Galler Prensi ve Prensesi'ni mi?"

"Aptalca bir soru mu?" Kaşları seğirir. *Umutla mı?* Emin değilim. "Bir beyefendi asla yemek yerken konuşmaz."

Boğazından hafif bir homurtu çıkar ve sanki yeterince sert bakarsa benim bir duman bulutu içinde kaybolacağımı düşünürcesine bana bakar.

"Önümüzdeki birkaç hafta boyunca sarayda bir sergi var ve bu gece açılış galası var. Moda, mücevherler, kraliyet ve ünlüler arasındaki bağlantı teması, sanırım."

"Tamam." Eve kollarını gevşetmeden karşı kanepeye oturdu. "Yani, biraz şık."

"Evet. Her türden ünlülerin katılacağını tahmin ediyorum. Küçük kraliyet aileleri, yabancı devlet adamları, o tür şeyler."

"Ne giyeceksin?"

"Neden? Kıyafetimi sen mi seçmek istiyorsun?" Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. "Şaka yapıyordum," diye hemen ekledim.

"Bana güvenmiyor musun?"

"Erkek kıyafetleri farklıdır. Sıkıcıdır. Çok fazla seçenek yok," diye geçiştiririm. Durum böyle olunca, bana kadın kıyafetleri giydirmesini hiç şaşırmam. Tabii ona bu fırsatı vermeyeceğim.

"Oh, hadi ama," diyor, aniden bacaklarını çaprazlayarak, bir kedinin saldırmadan hemen önce nasıl davrandığını hatırlatıyor bana. "Birine iyi gelen şey, diğerine de iyi gelir, değil mi? Senin gibi profesyonel tavsiyeler bile alırım."

"Beni giydirmek mi istiyorsun?" *Beni soymayı tercih ederim.*

"Bu gece değil. Başka bir zaman. Kısasa kısas."

Tanrı yardımcım olsun. Tanrı, onun bunu son söylediği anı hatırlayarak sertleşen penisime yardım etsin.

"Ne tür profesyonel tavsiye?"

"Terzine danışacağım." Omzunu silkiyor. "Ya da her neyse." "Bir dahaki sefere kıyafeti senin seçmene izin verirsem, beni kıyafet konusunda taciz etmeyi bırakırsın."

"Beğenirsen ve giyersen, bence bu adil bir takas. Tab

"Eğer beğenirsem ve giyersem, bence bu adil bir takas olur. Tabii, bu önemli kişiyi *bir gecede aşkımıza* ikna edebileceğimi düşünmüyorsan

"Bir akşamda ikna edebileceğimi düşünmüyorsan."

"Bir akşamda halledilebilecek bir iş değil," diye katılıyorum.

"Çoğu insanın mülkleri için en iyi fiyatı istemesini, alıcılara ne yapacaklarını söylememesini hala garip buluyorum."

"Bu mülk nesillerdir onun ailesine ait. Kültürel ve tarihi önemi var" — henüz bahsetmediğim başka şeyler de var—"ama özünde, burası onun doğduğu yer. Sadece yetmiş yatak odası var."

"*Eish.*" Burnunu kırıştırıyor. "Sakın bana tüm o odaları çocuklarla dolduracağımızı varsaymamı isteme."

"Sadece bir varis. Ve belki bir yedek." Parmağımı tekrar arabaya doğrultuyorum. "Deneyin, anlaşılmamız tamamdır."

"Bir dahaki sefere seni ben giydirebilir miyim?" Aniden heyecanlanması, anlaşılmamıza oranla biraz abartılı görünüyor.

"Neden olmasın?" diye cevap veriyorum, sanki beni ikna etmiş gibi.

Neredeyse koltuktan zıplar gibi kalkar. "O zaman yarım saat sonra görüşürüz."

"Yarım saat mi?" şüpheyile tekrar ediyorum, sonra dönüp aramızdaki mesafeyi kat ederken yön değiştirmesini izliyorum. "Ne yapıyorsun?" Sözlerim alçak ve sert çıkıyor, zarif parmaklarını bileğime doladığında tüm vücudum birden milyonlarca sıcak, zevkli iğneyle delinmiş gibi oluyor.

"Altı on beş," diyor, saatimi ters çevirip bakarak. "Ne zaman çıkıyoruz?" Gözleri kalkıyor. Bu ışıktaki çok altın rengi görünüyorlar.

"Araba saat sekizde burada olacak," diye cevapladım, onun yakınlığı yüzünden sesim titriyordu.

"Araba gelmeden önce beni bir şeyler içmeye götürebilirsin."

"Cesaret için mi?" O doğrulurken parmaklarının yokluğunu hissediyorum.

"Beni senden hoşlanıyormuş gibi davranmam için ikna etme şansı." Ulaşamayacağım kadar geriye adım atıyor. "Hayatının performansını istiyorsun, değil mi?"

Seni şu anda, önümde diz çökmüş olarak istiyorum. Yapmamam gereken her şeyi istiyorum.

"Altı kırk beşte görüşürüz."

Sözleri şehvetli sisimi delip geçer ve şüpheli bir ifade takınırım.

"Benimle tanıştın mı?" Kendine güveni, oyunbazlığı ve parmak uçlarıyla göğüs kemiğine dokunma şekli beni gülümsetir.

"Unutma, geçen sefer giyinmem için bana sadece on dakika vermiştin."

"Ve en az yirmi dakika sürdü."

"On dakika daha fazla zamanım olsaydı neler yapabileceğimi bir düşün." Omzunun üzerinden cevap atarak, beni odada tek başıma bırakıyor.

Bölüm 30

OLIVER

Saat tam yedi olduğunda, odasının kapısı ardına kadar açıldı.

"Keşke geç kalacağına bahse girseydim," diye başlıyorum, elimdeki bardağı işaret ederek, "bir kuruşum kalmazdı..." Eve, gece yarısı rengi ipek bir elbiseyle ortaya çıkınca sözlerim kesildi. Halter yakalı elbise omuzlarını ve kollarını ortaya çıkarmış, yakası göğüslerinin arasında derin bir dekolte oluşturmuştu. Koyu renkli ipek, sevgilinin dokunuşu gibi kalçalarını okşuyor, yere kadar uzanarak kırmızı tırnaklarını hafifçe ortaya çıkarıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Odayı geçerken, kumaşın dalgalı akışı bir dalga gibi ayrılır ve bacaklarını neredeyse tonlu uyluklarının üst kısmına kadar ortaya çıkarır.

"Bence... Kelimeler kifayetsiz." Onu görünce, önümde durduğunda giydiği baş döndürücü parfümün etkisiyle yarı ereksiyon olurum.

"Dürüst olmak gerekirse, kendimi Bond kızı gibi hissediyorum." Mutluluğu ani, utangaç bir gülümsemeyle kendini gösterir ve parmaklarının küçük gümüş çantayı gergin bir şekilde oynattığını fark ederim. "Sen Bond kötü adamına benziyorsun," diye ekler ve elimden bardağı alır. Yudumlarırken gözleri bardağın kenarından benimkilere bakar.

"Kedi gibi olan mı, yoksa talihsiz dişleri olan mı?"

"Henry Cavill'e benzeyen." Elini uzatıp, başparmağıyla saten yakamı okşadı. "Çok şık görünüyorsun."

Akşam kıyafetim tek düğmeli ve şal yakalı, bana tam oturuyor. Tek istediğim, başparmaklarımı omuzlarındaki ince askıların altına kaydırmakken, kendi kıyafetimi düşünemiyorum. *Elbisesi kalçalarında takılır mı, yoksa yere kadar serbestçe dalgalanır mı?* Şimdi bunu öğrenmenin sırası değil. Tabii hayalarımı yumruklamak istemiyorsam.

"Deniyorum," diyorum, bardağımı geri alırken. Bardağı masaya koyup ona kolumu uzatıyorum. "İçkilerimizi alalım mı?"

Otelin barı bu akşam girdiğimizde kalabalık. Bir masa ayarlayabilirim (sonuçta burası benim yerim) ama uzun süre kalmamak en iyisi.

Kalmaya ikna olmak. Ne komik. O elbiseyle Eve, baştan çıkarmanın vücut bulmuş hali. Arzu, bahçedeki yılan, Eve ise ağaçtan sarkan yasak elma. Tatlı ve koparılmaya hazır. *Ama tabii testislerimi hiçe sayarsam.*

O dönünce elim sırtından kayıyor, omurgasında çaprazlanan iki ince askı dışında çıplak. "Ne içersin?"

Sen benim altımda, vücudun benimkine teslim olurken nefesin kulağımda.

"Her zamanki gibi. Ya sen?"

Dudakları kısa bir süre kıvrılır. "Gerginliğimi atacak bir şey. Margarita olabilir mi?"

"Gergin misin?"

Dudakları kıvrılır. "Neden öyle düşündün?"

"Endişelenecek bir şey yok." Bu görevi başaracağına inancım tam.

"Ne yapacağımı bilmediğim bir adamla buluşmak, emin değilim. Önemli bir şey değil, değil mi? Ama..." Durur ve kaşlarını çatarak, sanki bunu söylemek istememiş gibi davranır.

"Ne oldu?"

"Bu elbise çok güzel ama kendimi biraz açık hissediyorum." Çantasını önüne çekip iki eliyle tutar.

Hızlı ve çok dikkatli bir şekilde bir kez daha süzdüm. "Neyse ki öyle değilsin.

Bu barda kavgaya edecek çok fazla erkek var."

Ağzının köşesinde küçük bir gülümseme belirir, ama başını çevirerek onu saklar. "Onlarla benim onurum için kavgaya mı? Unutma, sen kahraman tipi bir adam değilsin."

Barmenin ortaya çıkması sayesinde cevap veremiyorum. Siparişimizi veriyorum ve Eve oturmayı reddederek, çalışanımın içkisini hazırlamasını izliyor.

"Bunun hakkında daha fazla konuşmalıydık," der dalgın bir şekilde, barmen bardağına tuz serperken çenesini yumruğuna dayayarak. "Belki de o çevrimiçi anketlerden birini doldurmalıydık?"

Ona dönerek, dirseğimi cilalı bar tezgahına ve sol ayağımı pirinç ayak dayama yerine dayadım. "Anlamadım."

"Senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum." Bana bir bakış attı. "Ya insanlar bana sorular sormaya başlarsa? Senin hakkında? Bizim hakkımızda?"

"Beni gerçekten tanıyan çok az insan var, bu yüzden cevapların önemi yok. İstediyini söyleyebilirsin. Ayrıca, benim hakkımda soru sormayacaklar." Gözlerim omzunun pürüzsüz teninden sırtına kayıyor, kalçalarının dolgun hatlarını izlerken penisim zonkluyor.

"Kıçımı izlemeyi kes."

Başımı kaldırıp baktığımda, onun barın arkasındaki dumanlı camdan beni izlediğini gördüm. "Aşıklar böyle yapar. İzlerler. Dokunurlar. Kimse izlemediğini düşündüklerinde öpüşürler. Bazen, izlendiklerini bildikleri halde, kendilerini tutamadıkları için öpüşürler."

"Sen PDA tipi biri değilsin."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun." Öne eğilip dudaklarımı omzuna bastırdım. "Kesinlikle halka açık yerlerde ilham alabilirim."

"Kurnazsın," diyor, yüzünü çevirirken ses tonu kayıtsız. Yanaklarındaki kızarıklığı gizleyemiyor. "Ama cevaplarımın önemi yoksa, o zaman senin dışı vuran bir tip olmadığını karar verdim. En azından bu gece için."

"Bu çok yazık."

"Belki de yeniden doğmuşundur. Çok saygılısın ve ellerini kendine saklıyorsun. Evlilik öncesi sekse bile inanmıyorsun."

"Bu gece ne tür insanlarla konuşacağını hayal bile edemiyorum, ama arkadaşlarımdan duyabileceği bir yerde böyle şeyler söylememeni öneririm."

"Matt ve Fin de orada olacak mı?"

"Evet." Onun cevabına kaşlarımı çattım. Gerçek bir şaşkınlık, hatta sevinç. "Teşekkürler," dedi ve dikkatini başka yöne çevirdi. Barmen içkisini önüne koyarken ona attığı gülümsemeye neredeyse kıskançlık duydum. Barmen uzaklaşırken, parmak uçlarına yükseldi ve "Biraz yardım eder misin?"

"Biraz yardım eder misin?"

"Üzgünüm. Üst kısmı görmedim." "Kaba," diye mırıldanır, ben ona küçük bir pipet uzatırken.

Hiç bilmiyorsun, canım.

"Ama rujumu kurtardığın için teşekkürler." "Daha sonra onu mahvedebilir miyim?"

"Biliyor musun, şimdi düşündüm de, sen yakın zamanda bekârlık yemini ettin."

"Öpüşmek sevişmek değildir. Tabii ki, neyi öptüğüne bağlı olabilir." Viski'mden bir yudum alıp, o küçük anının aramızda dolaşmasına izin verdim.

"Sanırım bir manastıra girmek üzeresin," diye ekliyor havalı bir şekilde. "Belki başka bir zaman. Bu gece sana deli gibi aşığım ve halka açık bir şekilde sevgi ve hayranlığımızı göstereceğiz. Hatta biraz da sert davranacağız."

Ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrılır.

"Ama bunu sana bırakacağıma söz veriyorum. Rolün gereği olarak istediğin kadar dokunaklı olabilirsin." Kadehimi kaldırıp kadeh tokuşturuyorum. "Şerefe."

"Bo etrafta olsa bile mi?"

"Bir daha öğrenmeme gerek kalmayacak bir ders var."

"Çünkü bu *bir daha* olmayacak." Küçük pipetinin etrafında gülümser ve zihnim sapar.

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Bebek mavisi gözlerin olabilir," diyor, "ama o masum bakış sana yakışmıyor."

"Şimdiye kadar bu şekilde kurtuldum." Erkekçe olmayan bir şekilde kirpiklerimi kırıştırdım ve onu kıkırdamaya teşvik ettim.

"Sen çok sevdiğin o kibirli kaş hareketine sadık kalmalısın." "Neye?" diye mırıldanıyorum ve tam da onun bahsettiği şeyi yapıyorum.

Gülümsemesi ani, geniş ve samimi ve kalbimin hızlıca atmasına neden oluyor.

"İşte o... o bakış... o bakış yüzünden onu tıraş etmek istiyorum."

Neredeyse içkime boğuluyordum. Yumruğuma öksürerek boğazımı temizledim, sonra bardağımı masaya koydum. "Bu beni zor durumda bırakır."

"Ya da bekarlığa veda partisinden sonra damat gibi görünürüm."

"Bunun olma ihtimali çok düşük."

"Sen böyle şeyler söylerken, insanları büyük bir aşka doğru gittiğimize nasıl ikna edebilirim?"

"Çünkü bunu sadece sana söylüyorum." Ben de kendime hatırlatıyorum. "Bunun asla olmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Bekarlığa veda partisinde kaşlarımın tıraş edileceğini mi?"

"Tekrar aşık olacağını mı."

Yine. Sanırım bu da Lucy'nin bir başka varsayımı.

"Hayatım zaten oldukça dolu. Bu, üzerinde çok düşündüğüm bir şey değil." İnsanlar aşık olmazlar. Bu bir seçimdir, tesadüf değildir.

"Olursa olur, olmazsa da olmaz. Olmazsa, haremimi öldürürüz ve onları, seninle birlikte, öldüğünde bir sürü parayı da gömeriz."

"Harem yok."

"Ve Aziz Lucy de yok," diye mırıldanır ve hızla bardağından bir yudum alır.

"Lucy'yi tanısaydın ona azize demezsin." Bu lafın nereden çıktığını merak ediyorum.

"Onu tanımıyorum ve açıkça onun gibi değilim."

"Bunun için çok mutluyum." Durup, onun varsayımını düzeltmemeyi tercih ettim. "Bilmek istiyorsan, sormak yeter." Sormayacağını biliyorum.

"İlgilenmiyorum." Omzunu silkiyor. "Zaten cevaplarına güvenemem ki."

"Sana gerçeği söyleyeceğim. Sadece doğru soruları sormayı bilmelisin."

"Dediğim gibi. Umurumda değil." Sahte bir gülümseme takınıyor ve bunun için üzülüyorum. Ama ne için üzülüğümü itiraf edemiyorum. "Seni bekâr bir keşiş yapamıyorsam, bu gece seni ne yapabilirim?"

"Beni aşktan sarhoş bir aptal yap." *Seni hak etmeyen biri.*

"Evet, tabii." Gözlerini kaçırarak, içkisini tekrar kaldırdı. "Neden bana öyle tepeden bakıyorsun?"

"Fizik, hayatım," diye sorunsuzca cevap veriyorum.

"Sadece daha uzunum." "Tabii."

Yanlış. Ona bir sevgili gibi yukarıdan bakıyorum, ona sarhoş olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. "O elbisenin içinde göğüslerini neyin tuttuğunu çok merak ediyorum."

"Hey!" Elini göğsüne bastırıyor, kahkahası kelimenin etrafında ani bir havlama gibi.

"Dikkatli ol." Geriye düşecekmiş gibi görüldüğünde onu dirseğinden tutuyorum. "Tek bir yanlış hareket, bu barın müşterileri her şeyi görecektir ve ben de hepsiyle kavga etmek zorunda kalacağım."

"Onurumu korumak için mi? Yine mi?"

"Korkarım ki, sadece kıskançlıktan. Ben bakamıyorsam, kimse bakamaz."

"Bu elbiseyle göğüslerim görünmez." Yaklaşarak parmağını göğsüne dokundurur. "Kadınların mesleki sırları. Sorma. Söyleyemem."

"Daha sonra o elbisenin altında kocaman bir külot bulma olasılığı nedir?" Ona dar bir bakış attım. "Trambolin kumaşından yapılmış türden."

"Kafanı iç çamaşırlarımdan çıkarmanı öneririm," dedi alaycı bir ciddiyetle. "Bu elbisenin altında hiçbir şey bulamazsın..."

"Cesurca."

"—çünkü daha sonra geri döndüğümüzde, kendi yatak odalarımızın kapılarında ayrılacağız."

"Ah, evet. Unutmuşum. Özür dilerim."

"Özür mü, hadi oradan."

"Senin kıçın özür dilemeli. Beni ona bakmaya zorladığın için."

"En sevdiğin renk," diye sordu aniden.

"Kimse sana en sevdiğim rengi sormayacak. Daha çok yatakta nasıl olduğumu soracaklar."

"*Oliver.*"

"Bir zamanlar benim adımla böyle söyleyen bir dadım vardı." Yüzündeki ifade yumuşar. "Vardı, önemli olan kelime bu."

Etkilenmemiş bir şekilde gözlerini devirdi.

"Kardeşlerin var mı?" "Bir tane. Kız kardeşim.

Benden küçük. Ya sen?"

Kafasını hızlıca salladı. "Üvey kardeşlerim var. İletişim halinde değiliz."

"Aileniz boşanmış mı?"

"Babam vefat etti, annem iki kez boşandı." Bunu ses tonunda herhangi bir değişiklik olmadan, ama biraz incinmiş bir şekilde söyledi.

"Yine de evliliğe inanıyor musun?"

"Eğer ailemi tanısaydın, onların pek de rol model tipler olmadığını bilirdin. Ama ben mutluluk, sevgi ve sadakati gördüm. Orada olduğunu biliyorum"

. Peki ya sen?"

Bu konsepti umursamadan iç çekiyorum. "Kararsızım, ki bu benim yaşımdaki bir erkek için muhtemelen tuhaf bir durum."

"Gördün mü? Kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorum." "Otuz altı yaşımdayım."

Kaşları havaya kalkar. "O güzel yüzün için dolgu maddelerine bir servet harcamış olmalısın."

"Senden tam yedi yaş büyüğüm." Bunu vize evraklarından biliyorum.

"Aynen. Yaşlısın. Ne diyordun?"

"Evlilik hakkında mı? Önce doğru kadını bulmam lazım. Eminim gelenekler böyle gerektiriyordur." Ama aşkı, riske atabileceğim bir şey olarak hiç görmedim. "Ama sen aşık oldun."

"Çünkü tanıştığımız gün gelinlik giyiyordum?" Kafasını sallıyor. "Bir hayaleti sevemezsin."

Ağzımı açtım ama Eve sözümü kesti.

"O beni sevmedi, lütfen bunu söyleme. Ben de onu sevmezdim, çünkü hiç var olmamış birini nasıl sevebilirsin ki?" Bardağına bakıyor ve ikimiz de parmaklarıyla bardağın sapını çevirmesini izliyoruz. "Ben bir iyimser olmalıyım, çünkü henüz bulamamış olsam da aşka inanıyorum."

"Sence nasıl bir şey olacak?" Kendi kadehimin dibinde kehribar rengi sıvıyı döndürürken, ona bakmaya neredeyse çekiniyorum. "Sonunda onu gördüğünde."

"Bu milyon dolarlık bir soru, değil mi?" Gözlerini kaldırıp başka yere bakıyor. "Aşk... her zaman o kişiyi seçmektir." Bir eliyle saçlarını toplarken yüzüğündeki taşlar ışığı yakalıyor, saçları kırmızı altın bir örtü gibi omzunun üzerinden dökülüyor. "Sanırım onu görmek için görmem lazım." Eli düşüyor ve parıldayan mücevherlere bakıyor. "Bir şey kesin. Fotoğraf çekilmek için bana yüzük alan biri olmayacak."

Bölüm 31

EVIE

Aman Tanrım. Kendimi neye bulaştırıyorum böyle?

Kensington Sarayı. *Gerçek* saray.

Sahte nişanlı olacaksan, en azından kraliyet konağında olsan iyi olur.

Annem beni şimdi görebilseydi, çok sevinirdi. Aslında, annem burada olsaydı, kraliyet ailesinin yaşadığı saray bölümüne girmeye çalıştığı için muhtemelen tutuklanmıştı. Herhangi birine. Annem... biraz farklıdır. Sosyal statü peşinde koşan biri değildir, ama statü, iyi yetiştirilme, görünüş ve tüm o saçmalıklara takıntılıdır. Ailesinin soyunu Amerika'nın kurucu babalarına kadar izleyebilmesi onun için bir gurur kaynağıdır. Onu *gerçek* kraliyet ailesinin yanına götürün, ne yapacağına ancak Tanrı bilir.

Belki de "*Kızım! evlenin! Birisi! Kraliyet ailesinden herhangi biri olur!*" diye bağırır.

Güvenlik kontrol noktasından geçiyoruz, Oliver'ın şoförü belirlenen otoparka giden yolu takip ediyor. Vardığımızda, Oliver arabayı çevirirken ben iyi yetiştirilmiş bir kadın gibi oturuyorum. Başka bir deyişle, ellerinin ne işe yaradığını unutmuş biri gibi.

"Teşekkür ederim." Elimi onun eline koyup, dizlerimi birleştirerek arabadan kayarak indim. Oliver elimi bırakmadan, onu dirseğinin kırımına kadar sorunsuzca kaldırdı.

"Bundan nefret ediyorsun, değil mi?" Girişi gösteren çadırın altına doğru yürürken, dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Çin bebeği gibi arabadan indirilmek mi?"

"Bence en çok beklemekten hoşlanmıyorsun."

"Benim ellerim var," diye mırıldanıyorum, bunu kanıtlamak için elimi kaldırma isteğini bastırarak.

"Sen hep hareket halindesin." Gözleri üzerimde dolaşıyor. "Yüzün bile nadiren sabit kalıyor."

Burnumu kırıstırıp, yüzümü göstererek kaşlarımı çatıyorum. "Bununla küçük çocukları düzenli olarak korkutabileceğimi mi söylemeye çalışıyorsun?"

Cevap olarak, omzunu benim omzuma hafifçe vurur. "Bu sevimli."

Onun söylediklerine güvenemezsin, diye hatırlatırım kendime, sözlerinin yarattığı anlık parıltıyı görmezden gelerek. Otel barında bir iki dakika için unutmuş olabilirim, ama o bana ne tür bir adam olduğunu hemen hatırlattı.

"Sana gerçeği söyleyeceğim. Sadece doğru soruları sormayı bilmelisin."

Beni kim sanıyor bu adam? Lanet olası Yoda mı?

Binaya giden yol bir çadır çatıyla örtülü, ama Oliver davetiyelerimizi teslim etmesi uzun sürmüyor ve karşılığında parlak mavi tavus kuşu tüyleri alıyoruz.

"Bu ne için?" Bana verdiği tüyü parmaklarımla okşadım.

"Tahmin et."

"Kıçımı gıdıklamak için değil," diye karşılık veriyorum.

"Sergiye giriş için. *O* tür bir sergi değil," diye ekledi, benim ifademi görünce. "Sarayın salonlarında moda ve mücevherler sergileniyor. Tüyler, izleme süresine uygun olarak renk kodlu."

"Oh." Güvenlik görevlisine dikkat etmeliydim, ama başkalarının konuşmalarını dinlemekle meşguldüm. Görünüşe göre, etkinliği haber yapmak için burada gazeteler ve dergiler var. *The Guardian*, *Vogue*, *Grazia* ve *Tatler*, ama neyse ki Una bilmem ne ya da *City Chronicle*'dan bahsedildiğini duymadım. Katılımcıların eklektik bir karışım olacağı anlaşılıyor: ünlüler, aristokratlar, moda tasarımcıları, sanatçılar ve hayırseverler.

Oliver, elini belime koyarak beni krallar, kraliçeler, prensler ve prenseslerin eski evine götürüyor. Şu anda burada kimlerin yaşadığını bilmiyorum, ama etkinlik bazı kamuya açık odalarda düzenleniyor.

"Burası... modern." Çadırdan çıkıp, aslında devasa bir bahçe odasına girerken bariz olanı söylüyorum. Krem ve altın rengiyle dekore edilmiş, zevkli renk paleti, avizelerin parıldamasını ve aynaların ışıldamasını sağlarken, devasa beyaz çiçek ve yeşillik aranjmanları genel olarak zenginlik havasına katkıda bulunuyor. Kadife frak giymiş barmenler ve zarif altın taşlar takan garsonlar var. Peki ya konuklar? Şık ve bazıları avant-garde bir grup: kokteyl elbiseleri ve gece elbiseleri, kadife smokinler ve çeşitli renk ve stillerde mücevherli lehengalar.

Bu gece Oliver'ın kıyafetimi belirlemesine izin vermemeye kararlıyım, ama bu elbiseyi giydiğimde, başka bir şey giymeyeceğimi hemen anladım. Sanki benim için yapılmış gibi uyuyor, ama sanırım stilistle çalışmanın güzelliği de bu.

"Bu tür etkinliklere düzenli olarak davet ediliyor musun?" diye soruyorum kendime. Oliver'ın bu elbiseyi seçmemesine sevindim. Sıkıcı küçük siyah elbiseyi giymediğim için de çok mutluyum.

"Davet mi? Evet. Katılmak mı? Pek sayılmaz. Buraya sadece Lord Bellsand'ı yakalamak için geldik."

"Kim?"

Bana Jane Austen'ın "konuşan bakış" diye adlandırabileceği bir bakış attı. *Sanki ben eski kafalı bir aptalmışım gibi.*

"Evi olan adam bir lord mu?" "Aslında bir kont."

Midem altüst oldu. Ortak ilgi alanlarımız olduğunu söylemişti! Ona öfkeyle baktım ama sonra zamanımı boşa harcadığımı fark ettim. Bu adamın vicdanı yok. Ayrıca, bütün gece öfkeyle bakmak ne vize almamı sağlayacak ne de Nora'ya yardım edecek.

"Ona ne diye hitap edeceğim? Bu evi ne kadar çok istesen de, ne reverans yapacağım ne de boyun eğeceğim."

"Muhtemelen bunu çok komik bulur," diyor Oliver, elini kaldırarak odanın diğer ucundaki birine selam veriyor. "Mandy demem için ısrar edecektir herhalde."

"Mandy. Adı Mandy mi?" Ses tonum mu? *Dalga geçiyorsun.*

"Armand'ın kısaltması." Mırıldanarak teşekkür eder, geçen bir tepside iki şampanya kadehi alır ve birini elime tutuşturur. "Çok samimi biridir. Onu gerçekten seveceğini düşünüyorum."

"Bu, tersine bir iltifat gibi geldi."

"Bu akşam ateşkes ilan ettiğimizi sanıyordum."

Ses tonundaki bir şey beni rahatsız etti, ki bu çok saçma. Onun için üzülüyorum! Oliver Deubel kimsenin Romeo olarak tanımlayacağı biri değil.

"Peki. Daha iyi olmaya çalışacağım, ama sadece bu gece için."

"Teşekkürler," dedi, parmakları yanağını okşayarak.

"Peki, bu kont. Lord Bellsand. Onu sevmiyor musun?"

"Aslında severim. Sorun, onun duygusallığı ve iş anlayışının eksikliğidir. Ah, Fin geldi." Arkadaşının etrafında toplanan kalabalığa dönüyorum — elinde kadehi olan, çok yakışıklı sarışın. Bizi görünce, moda tutkunları ve hayırseverlerden izin isteyerek ayrılıyor.

"Eve!" Beni iki yanağıma öperek selamlar. "Nasılsın güzelim?"

"Kes şunu," diye homurdanır Oliver.

"İyiyim," diye cevap veriyorum, onu tamamen görmezden gelerek Fin'in koluna dokunuyorum. "Hâlâ bu şeytana katlandığını görmekten memnunum."

Oliver'ın omzuna bardağının kenarıyla vurur. Oliver'ın ifadesi hala... tuhaf. Huysuz. Süt kesen kadar kasvetli.

"Oh, bu bir mücadele," diyorum mutlu bir şekilde. Ben üzerime düşen rolü oynuyorum. Oliver'ın hangi rolü oynadığını bilmiyorum. "Olly ile her gün bir mücadele."

Takma adım onu bize geri çekiyor gibi görünüyor. Bir anda, nazik ve zarif birine dönüşüyor. Elimi dudaklarına götürüyor, başparmağıyla dikkat çekici yüzüğü okşayarak nazikçe hatırlatıyor.

"Daha çok, ellerini benden uzak tutmak için bir mücadele." Bakışları cesur ve sahiplenici bir şekilde üzerimde dolaşıyor.

"Doğru. Bazen seni sıkıca sarılmak ve asla bırakmamak istiyorum" — topuklu ayakkabılarım sayesinde, kulağına fısıldarken dudaklarımı onun kulağına daha kolay bastırabiliyorum — "özellikle de nefes borunu."

"Sadece ilk seferinde sapıkça görünüyor, sevgilim."

"Hey, yeter artık," Fin şakacı bir şekilde şikayet eder. "Halka açık yerlerde sevgi göstermeyin. Bekar erkekleri kıskandıracaksınız."

"Elimizde değil." Oliver sırtıyor. İki-bir, ona. "Daha çok çabala," diyor Fin düz bir sesle, elimi Oliver'dan çekerek.

Yüzük hakkında hiçbir şey söylemez. "Bu akşam muhteşem görünüyorsun." Gözleri beni takdirle süzer, biraz dönmemi teşvik eder. Bu aptalca olduğu için kıkırdarım ama hepsi eğlence amaçlıdır. Fin bir dalkavuktur ve bir kızı nasıl davranacağını (tutmayı değilse de) bildiğini hissederim.

"Teşekkürler, Fin. Bana istediğin kadar iltifat edebilirsin."

"Bana hiç böyle demiyorsun," diye Oliver üzümlere araya girer. "Belki de sana kötü davranıyorumdur."

"Bu onu daha da hevesli yapıyor," diyor Fin güler. "Eğer bundan bıkarırsan..." Başparmağını Oliver'ın yönüne doğru uzatıyor.

"Aradığı kişi sen olmayacaksın," diye karşılık verdi sözde sevgili.

"Hayır, çünkü o ben olacağım." Matt yanına gelir ve bana tek koluyla sarılır, sanırım diğer eli yiyeceklerle dolu tabakla meşgul olduğu için. "Nasılsın Eve? Biraz atıştırmak ister misin?" Bana tabağını uzatır.

"Haydi ama!" Oliver şikayet eder.

"Yiyecek dostum," Matt itiraz eder.

"İyiyim," diye cevap veriyorum yumuşak bir kahkaha atarak. "Görünüşün de çok iyi."

"İkiniz de benim randevumu süzmeyi keser misiniz?"

"Ah, kapa çeneni. Nasıl oluyor da," diye devam eder Matt, "üçümüzün içinde randevusu olan tek kişi sen oluyorsun?"

"Eminim ikiniz de eve yalnız gitmeyeceksiniz," diye mırıldanır

Oliver. "Bu çok çirkin bir suçlama!" diye şikayet eder Matt, yaşlı bir hizmetçi gibi.

"Ok gibi isabet eden bir suçlama," diye Oliver karşılık verir.

"Biz zavallı bekarlara küçük zevklerimizi kıskanmayın."

"Benim zevkim az değil," diye ekler Fin. Ve daha önce gülmüyorsam da, şimdi gülüyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, onun halini gördün mü?" Matt gülümseyen Fin'e doğru başını sallar. "Yeşil takım elbise giyerek aşkı bulma şans yok. Yeşil takım elbise!" Yavaşça, kederli bir şekilde başını sallar.

"Siyah, yeşil değil." Fin incinmiş gibi konuşur. "Kim yeşil takım elbise giyer ki?"

"Sen giyersin, belli ki," der Oliver.

"Sanırım iki kıçlık kadar yüzsüzlüğü var," diyor Matt, ki ben bunu Fin'in kimsenin fikrini umursamadığı anlamına geldiğini düşünüyorum, çünkü kesinlikle sincap gibi görünmüyor. "Tanrı onu seviyor, kendi başına kıyafet alışverişine çıkmasına izin verilmemeli." Acıyan bir bakışla ekliyor, "Ayrıca renk körü."

"Kusurlu," diye ekler Oliver.

"Yalnız değildim. Terzim de oradaydı."

"Hayır." Oliver onu eleştirel bir bakışla süzdü. "O şey hazır giyim." Fin küfür eder, ben yine gülerim ve gecemiz böyle başlar.

Tüm bu şık ortamda, açılış konuşmaları bittikten sonra gece oldukça samimi bir havaya büründü. Konuklar masaların etrafında dolaşarak sohbet edip güldüler, sonra başka masalara geçtiler.

Yemekler açık büfe tarzında ama oldukça lüks. Parlak buz yığınlarının üzerinde bir ıstakoz ve istiridye barı var, bir başka barda ise füme somon, beluga havyarı ve bir sürü başka şey sunuluyor, ama hiçbiri iştahımı kabartmıyor. Yemek için çok gerginim.

Ne demeliyim? *Hey, duyduğuma göre satılık bir evin varmış. Bana ve buradaki yakışıklıya satmak ister misin? Söz veriyorum, evin her yerine özellikli duvarlar ya da shabby chic tarzı dekorasyonlar yapmayacağım.*

"Çekil!" Matt, Fin'in elini iterek, Fin bir parça tavuğu ısırırken tabağını vücuduyla koruyor. Ya da garsona göre, kızarmış muz yatağında servis edilen jerk baharatlı piliç. "Ona dikkat et," diye uyarıyor. "Hırsızdır. Gözlerini bile çalabilir."

Fin gülmeye başlar, çaldığı tavuk parçasını yutarken biraz öksürür.

"Hak ettin. Boğul, piç kurusu. Senin cenaze konuşmanı yazacağım. *Phineas tavuğu sık sık boğdu,*" Matt gür sesle konuşmaya başlar, *"ama sonunda tavuk intikamını aldı. Ve böylece onun üzücü sonu geldi."*

"Sen benim cenaze konuşmamı okumadan önce kağıt kesikleriyle hadım edileceğim," diye karşılık verir Fin.

"Acı verici bir ölüm gibi görünüyor, ama sen bilirsin," diye karşılık verir Matt. "Zamanım geldiğinde, kendi yatağında ve bir bakirenin ağzı benim..." Bir an durur, bakışları bana kayar. "...alt bölgelerimde, geldiğim karanlığa doğru kaybolurken."

"Geldi ve gitti." Matt elini göğsüne bastırır ve kederle başını sallar.

"Siz çok komiksinsiz," diyorum, yine gülerek.

"Evet. Çok komikler." Eğlenmeyen Oliver bana elini uzatır ve iyi bir sahte kız arkadaş gibi ayağa kalkarım.

"Görüşürüz çocuklar."

"Şık elbiselere bakmaya mı gidiyorsunuz?" diye sorar Fin.

Oliver'a bakarım. *Gidiyor muyuz?*

"Gitmek ister misin?"

"Modayı kim sevmez ki?"

"O," diye Matt araya girer ve Fin'e ve onun yeşil takım elbisesine doğru başını sallar.

"Bakmak isterim." Oliver sergiden daha önce bahsetmiş olsaydı, işler onun için çok daha kolay olabilirdi. "Eğer senin için sorun yoksa."

"Tabii ki sorun değil," diye cevaplar, iyi bir erkek arkadaş gibi. "Bu konuda oldukça iyiyiz," derim, uzaklaşırken. düşüncelerimin biraz yumuşadığını fark ettim. Bunun suçlusu elbise, şampanya ya da Oliver'ın arkadaşlarıyla birlikteyken gördüğüm diğer yüzü.

"Zor değil." Parmakları benimkini sıkıca tuttu. "Senden hoşlanıyorum. Çok." "O zaman sarhoş olmalıyım."

"Beni sevmediğin için mi?"

Ne olacağını bildiğim için iç çekiyorum. *Beni sevdiğin yönlerim var.* Haklı da, ama bunları düşünmeye gücüm yetmiyor. "Jekyll ve Hyde gibisin."

Az önce söylediklerimi düşününce, gülümsemesi yerinde değil gibi görünüyor. "Bunu sonra konuşabilir miyiz? Buluşacağımız adam hemen önümüzde."

Oh, kahretsin.

Bunun iyi bitmeyeceğini biliyorum.

Bölüm 32

OLIVER

"Ah! Hayır! Deubel!" Armand Mortimer, Bellsand Kontu, yollarımız kesiştiğinde alaycı bir dehşet gösterisi yaparak ellerini havaya kaldırdığında, Eve'in yanımda kaskatı kesildiğini hissediyorum. "Şeytan hakkını alacak! Seni her yerde buluyor!"

Eve anında gevşedi ve yakındaki masadaki adamlar yüksek sesle kahkahalar atarken, gülmesini bastırmak için elini ağzına bastırdı.

"Şeytan bu akşam görevde değil, beyler. İzninizle." Mortimer'ın jestleri uzlaşmacı bir hal aldığıında masayı geçmek için harekete geçtim.

"Acele etme," der. "Beni bu sevimli yaratıkla tanıştır, Deubel."

Yaşlı bir aptal kadar aptal yoktur. Mortimer'a terbiyesini hatırlatan benim varlığım değildir.

"Lordum, bu Eve Fairfax. Eve, bu Bellsand Kontu." "Öyle değil," der sert bir sesle, yaşlı bir tavus kuşu gibi kendini beğenmiş bir tavırla. Başparmağını, şişman belini saran işlemeli ipek kuşağın içine soktu. "Ben Mandy, seninle tanıştığıma çok memnun oldum Eve."

"Ben de, Mandy."

Eve bu akşam hakkında daha sonra çok şey söyleyecek olsa da, Mandy konusunda vicdanım rahat. Onun bir kont olduğunu söylemedim çünkü onun malikanesinin adını araştırmasını istemedim. Onun servete, *zengin erkeklere karşı* güvensiz olduğunu biliyorum. Ön yargılı davranırdı, hatta bu andan önce onu sevmediğine karar bile verebilirdi. Bu çok yazık olurdu, çünkü onların iyi anlaşacaklarını söylediğimde doğruyu söylüyordum.

Mandy bizi kendisi ve arkadaşlarının yanına davet ederken - yaşlı, kıkırdayan soytarılardan masasına - Eve ve ben birbirimize baktık.

Benimki: Uslu dur.

Onunki: Beni neye bulaştırdın?

Tanışmalar yapılır ve daha fazla şampanya servis edilir, sonra Mandy dikkatini Eve'e çevirir.

"Sergiyi ziyaret ettin mi?" diye sorar, soruyu Eve'e yöneltir.

"Hayır, daha yeni geliyorduk." Eve bana sevgi dolu bir bakış atar ve ben hatırlamadan önce göğsüm sıcaklıkla dolar. Her şey sahte, taktığı yüzük bile. "Sabırsızlanıyorum. Tarihi ve modayı çok severim tabii ki."

Tarih. Bu benim bilmediğim bir şeydi. Bu bilgiyi daha sonra incelemek üzere bir kenara koyarım.

"Hangi kadın zarafeti ve mücevherleri sevmez ki!" Mortimer kıkırdar. "Ben de bir patron olarak buradayım. Ailemiz sergiye bir dizi kıyafet ödünç verdi."

"Öyle mi?" Eve, elimi bırakmasa da dikkatini yaşlı adama çevirir.

"Evet, on sekizinci yüzyıldan kalma bir dizi parça. Tereyağı rengi mantua'ya dikkat edin. Bu yüzyılda yaşadığınız için mutlu olacaksınız."

"Mantua'nın ne olduğunu bile bilmiyorum," diye itiraf eder, bu da onu çok memnun eder. Sonraki birkaç dakikayı, bir terzinin coşkusuyla bunun bir tür üst elbise olduğunu ve bu özel elbisenin kalça kısmının neredeyse üç metre genişliğinde olduğunu açıklayarak geçirir.

"Bu elbise sadece burada, sarayda giyilirdi. O dönemde, 1700'lerde, kralı görmek için randevu almanıza gerek yoktu. En iyi halinizle görünmeniz gerekiyordu, tabiri caizse. En güzel kıyafetlerinizi giyip ortaya çıkmanız gerekiyordu."

"Biraz bu geceki gibi mi?" Eve gülümseyerek cevap verdi, yaşlı aptal yine kuşağını karıştırırken.

"Aynen öyle. Ama o zamanlar, muhafızları etkilemek için en iyi kıyafetini giyerdin, yoksa Kral Merdiveni'ne geçmene izin verilmezdi. Merdiveni gördün mü?"

Eve başını sallar.

"Çok ünlüdür. Duvarları William Kent tarafından boyanmıştır. Eminim bakmaktan keyif alacaksın, ama sonra üç metre genişliğinde bir elbiseyle kalabalığın içinden geçmeye çalıştığını hayal et!"

İkisi o kadar iyi anlaşıyor ki, kendimi neredeyse gereksiz hissediyorum. Bu bir şikayet değil, daha çok bir gözlem, çünkü Eve rolünü çok güzel oynuyor, bana gülümsüyor ve omzuma yaslanarak gülüyor. Konuşmanın büyük bir parçası olmayabilirim, ama kendimi onun düşüncelerinin merkezindeymiş gibi kandırıyorum. Bana attığı her gülümseme, onu dizime çekip öpmek istememe neden oluyor; bana dokunduğu her an, bunun gerçek olmasını diliyorum.

Ama asla gerçek olmayacak. Köprüleri yaktım, yerle bir ettim.

"O zaman bu şeytanı nereden tanıyorsun?" Mortimer, Eve'in görmediği, yüzünde bir dizi duygu belirip kaybolan, pek de hoş olmayan bir bakış atıyor. Arka planımızı daha iyi araştırmadığım için kısa bir süre pişmanlık duyuyorum, ne düşündüğünü merak ediyorum. Ne söyleyebileceğini.

"Uzun bir hikaye mi?" Mortimer nazikçe sorar.

"Hayır." Başını sallar, tatlı bir gülümsemeyle gözleri benimkilere bakarken hafifçe nemlenir. "Aslında değil. Uzun süredir birlikte değiliz, ama onu çok iyi tanıyordum gibi hissediyorum. Bunu nasıl açıklayabilirim? Sanırım Oliver beni kurtardı."

"Gerçekten mi?" Adamın gür gri kaşları yaşlı tırtıllar gibi zıplıyor.

"Evet. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Kendimi dünyanın en şanslı kızı gibi hissediyorum." Yanakları rahatsızlık ya da utançtan hoş bir pembeye döner; hangisi olduğunu anlamak zor.

"Şey, onun bu yönünü pek sık duymuyoruz." "Biz mi?" diye nazikçe tekrar ediyorum.

"Ortak tanıdıklarımız. Senin itibarın pek iyi değil, değil mi Deubel?"

"Ama bu insanlar, değil mi?" diye tatlı bir sesle söyler. "Olumsuzluklara takılmayı severler. Başka hiçbir şey dedikodu yapmaya değer değildir."

"Sakın bana dedikodu sevmediğini söyleme," diyor gülerek ve bir an için onun çenesini kaldırmayı düşünebileceğini düşünüyorum. "Rakibinin kişisel meselelerinin bir parçasını duymayı sevmeyen bir genç hanımla hiç tanışmadım."

"Bu sadece kadınların eğlencesi değil," diyor. "Bana sorarsan, erkekler de aynı derecede kötüdür."

"Bazen daha da kötüdürler," diye araya girdim. "Eve dedikodu seven biri değildir. Aslında buna vakti de yoktur."

"Onun için çalışmıyorsun, değil mi?" diye soruyor, birden endişeli bir ifadeyle.

Eve gülümser. Düşüncelerinin nereye gittiğini anlayabiliyorum. *Sadece kendimi tutamadığım zamanlarda.* "Hayır, Oliver için çalışmıyorum," diyor, gözlerinde şeytani bir ışıltıyla. "Biz arkadaşız."

Aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi ona bakarken, başparmağımla yüzüğü ileri geri ovuşturuyorum. "Çok özel bir arkadaşlığımız var. Yakında çok daha fazlası olacağımızı umuyorum."

"Ama henüz sormadın," diyor şarkı söyler gibi.

"Bana sorabilirsin. Cevabımı zaten biliyorsun."

"Hayır, hayır." Mandy gülüyor. "İşler böyle yürümüyor."

"Biliyorum," diyorum. "Ve aklımda harika bir plan var." Bir an için

Mandy'nin alkışlamaya başlayacağını düşünüyorum.

"Sorun şu ki," gizli bir şekilde fısıldarım, "Eve'i bir yere bağlamak. Çok yoğun bir işi var. Boş zamanlarında da gönüllü olarak becerilerini sergiliyor."

"Ne yapıyorsun, canım?"

"Ben veterinerim." Sadece ben onun itirafındaki rahatsızlığını görebiliyorum. Yaşlı adamın yüzü aydınlanıyor. Atherton'ın ona çıkma teklif etmeden önce onun mesleğini biliyor muydu diye bir kez daha merak ediyorum. Onun ilgisinin tek nedeni bu olmasa da — Eve çok daha fazlası — ama o bunu düşünmüş düşünmüş altın altın düşündü Eve'in aksine, onu sevip sevmediğini merak etmiyorum, çünkü bunu yapmanın kolay olacağını biliyorum. Ama aşk bir tercihtir ve Eve'i sevmek benim planladığım bir şey değil.

"Ne kadar harika!" Mortimer'ın bakışları benimkilerle buluştuğunda birkaç derece daha sıcaklaşıyor. "Deubel, Eve'i eve getirmeni ısrarla istiyorum."

Ve işte bu. Tam isabet.

EVIE

Lord Bellsand, ya da Mandy, kendisi ısrarla böyle çağrılmak istediği için, büyüleyici biridir. Biraz eski kafalı bir adamdır, ama kendini emekliye ayırmış gibi bir izlenim ediniyorum. Bu Oliver için iyi bir şey, çünkü beni buraya yem olarak getirdiğini düşünürsem, kendini çok zor bir durumda bulur. *Sanki bir sağlık görevlisine testislerinin neden kulaklarının altında olduğunu açıklamak gibi.*

Her neyse, Mandy çok çalkantılı bir hayat yaşamış gibi görünüyor ve ben de onun konuşmasına izin vermekten memnunum. Dürüst olmak gerekirse, bu benim rolümün büyük bir parçası gibi görünüyor.

"Elizabeth Taylor mı?"

"Dudaklarım mühürlü." Dudaklarını kilitleyip anahtarı attığını gösteriyor.

"Aslanlar mı, kaplanlar mı, yoksa ayılar mı?"

"Ayılarımız yok, canım." Mandy, dirseğinin kıvrımında duran elimi okşadı. "Northaby'de hiç ayılar olmadı."

Oliver, bu akşamki sergide yer alan eserini görmek için beni saraya götürmeyi teklif ettiğinde, ben de seve seve kabul ettim. Oliver, bu sayede ona cazibemi gösterme fırsatım olacağını söyledi. Oliver'ın yerinde olmak istemezdim, çünkü tam tersi oldu. Mandy'yi şimdiden sevmeye başladım.

"Bir ara onları parka götürmeyi umuyordum, çünkü bazı ülkelerde ayıların tutulduğu barbarca koşullar kalbimi acıtıyor. Sirkler ve kafesler. Ve onları yetiştirmelerinden bahsetmeye bile başlamayayım..." Durur ve derin bir nefes alır. "Affedersiniz. Sabun kutumu kaldırayım."

Mandy ve ben ruh ikiziyiz. O benim başka bir kız kardeşimden gelen beyefendi ve aynı şarkı sözlerini söylüyoruz. "Hepsinde sana katılıyorum, Mandy. Tahmin edebileceğin gibi, hayvan hakları konusu benim için çok önemli."

"Senin iyi biri olduğunu biliyordum," der ve dayanışma içinde parmak uçlarını sıkar. "Ayılara gelince, gerçek şu ki, evi bakımını sürdürmek için bile imkanım yok, safari parkını genişletmeyi bırak. Yıllardır kısıtlı bir bütçeyle çalışıyoruz."

Evet, doğru. Oliver beni yem olarak yanına almıyor. Buradayım çünkü Mandy'nin satmaya çalıştığı evin yanında lanet olası bir safari parkı var. Miras aldığı sadece ev değil, park ve hayvanlar da var. Oliver'ı bir dahaki sefere yalnız yakaladığımda canına okuyacağım, çünkü bu yüzden bu konuda bu kadar belirsiz davranıyordu. Potansiyel Bayan Deubel sadece güzel bir yüz değil!

"*Muhtemelen birçok ortak yönünüz vardır*" ve "*Sadece kendin ol*" sözleri, Oliver'ın "*Çok fazla soru sormanı istemiyorum*" demek için kullandığı sözlerdi. Ama benim sorularım var. Ve korkularım var. Ve istediğim cevapları alamazsam, o zaman...

Ne yapacağımdan emin değilim, ama bir şeyler düşüneceğim.

Burada olduğum, buna katıldığım için şimdiden suçluluk duyuyorum. Yani, Nora için ve kendi çıkarlarım için buradayım ve her davayı savunamayacağımı biliyorum, ama bu tatlı adama yalan da söyleyemem.

"Eve?" Mandy'nin yüzünde endişe dolu bir ifade var.

"Üzgünüm," diyorum, düşüncelerimden kendimi kopararak. "Sadece izlediğim bir belgeseli düşünüyordum."

"Ayılar mı?" Kaşlarını çatıyor. "Sanırım ne demek istediğini anladım. Çok kötü bir olay." Beni narin bir çiçekmişim gibi tekrar elimi okşuyor.

Northaby House Safari Parkı, Mandy'nin dedesi tarafından kuruldu. Dedesi, geniş arazisinin bir kısmını, yerel halkın belirli bir ücret karşılığında aslanları, kaplanları ve zürafaları görebileceği bir yere dönüştürdü. Mandy, dedesinin zamanının ötesinde bir adam olduğunu açıklıyor, çünkü onun neslindeki çoğu erkek, eve getirdikleri tek hayvanın vurduklarından ibaret olduğu büyük av turlarına razı olurdu. *Vurulan, doldurulan, monte edilen ve camın arkasına konulan hayvanlar.*

"Ne yazık ki, yaşılanıyorum. Burayı çok seviyorum, ama artık geleceğe bakmamın zamanı geldi. Üzücü olan gerçek şu ki, Northaby'nin ayakta kalabilmesi için nakit akışına ihtiyaç var. Açıkçası, canım, kendimi bir kart evinin ortasında duruyormuşum gibi hissediyorum." Gülüyor, ama mizahla değil.

"Senin için çok zor olmalı."

"Burayı olduğu gibi tutacak hem imkânları hem de ilgisi olan birini bulmak çok zor oldu." Diye iç geçirir. "Birini bulduğumu sanmıştım, ama ortadan kaybolmuş gibi görünüyor."

Mitchell olabilir mi? Oliver ve o pisliğin Northaby'yi ele geçirmek için yaptıkları şeyler çok saçma. Mandy başka birini aramalı, çünkü ikisi de onun mirasına layık değil. Oliver bir köpeğe bile bakamıyor!

Ben bu işe nasıl bulaştım ki? Bu tatlı çocuğa yalan söyleyemem ve onun vahşi yaşamına zarar verecek hiçbir şeye taahhüt veremem.

"Dürüst olmak gerekirse, Oliver'dan kaçınıyorum," diye itiraf ediyor Mandy. "O, parçaladığı şeylerden para kazanan biri olarak biliniyor. Her şeyi parlak, yeni ve karlı hale getiriyor, ama safari parkları çok iş gerektirir. Hayvanlarımın dünyanın dört bir yanına gönderilmesini ve evin otele dönüşmesini istemiyordum."

"Anlıyorum," diye sessizce cevap veriyorum. "Ama bana söylersen..."

"Hala İngiltere'nin kırsalında bir safari parkı fikrini kafamda oturtamıyorum," diye sözünü keserek söylüyorum.

"Ziyaret etmelisiniz. Hem siz hem de Oliver." "Bilet alacağız."

"Saçma!" diye bağırır. "Ne zaman isterseniz gelebilirsiniz ve tabii ki baloya da katılacaksınız."

"Oh, evet. Baloya..." Baloya dair hiçbir şey bilmiyorum. *Hiçbir şey için teşekkürler, Oliver.*

Mandy gülümser. "Bu sadece benim küçük bir bağış toplama girişimim. Yıllık gala yardım balom. Oliver bahsetmemiş olabilir mi?"

"Beni şaşırtmayı seviyor," diye cevap veriyorum, garip gelen bir gülümsemeyle.

"Aşık olmuş!" Mandy, gerçekten çok sevindiği gibi duyurur. "Ülkede tek safari parkı biz olmayabiliriz, ama bence en iyisi biziz." Sanki beni etkilemeye çalışıyor gibi.

"Eminim."

"Ve bu o kadar da garip değil. *Safari* deyince akla Serengeti gelir: büyük ovalar, kuru sıcaklık ve Maasai savaşıları. Ama hayvanlar gri gökyüzümüzü, sazdan kulübelerimizi ve otobüs durağında yağmurdan şikayet eden yaşlı kadınları umursamıyor."

"Eminim başka türlüünü istemezlerdi," diye sevgiyle cevap veriyorum. "Burada yaşamayı seviyorum." Gerçi hayatım darmadağın olmadığına daha çok seviyorum.

"Savana'nın ağaçsız ova anlamına geldiğini biliyor musun?" "Bu senin toprağını tanımlıyor mu?"

"Hiç de değil!" diye alaycı bir şekilde yanıtladı. "Northaby'de geniş ormanlık alanlar var. Ama aslanlar yağmurda ve rüzgarda da gayet iyi idare ediyorlar. Northaby'deki maymunlar da Kruger Ulusal Parkı'ndaki maymunlar gibi ön cam sileceklerini kolayca koparıyorlar. Ah, beni dinle, güzel bir kızı hayvanat bahçem ve benimle ilgili hikayelerle sıkıyorum."

"Devam et. Bu çok hoşuma gitti." Ayrıca, yalan söylemek zorunda kalmadığımda daha kolay oluyor. "Çok nazıksın, ama şimdilik buradayız.

Kralın Devlet Daireleri'nin görkemli girişi."

"Vay canına!" Başımı geriye eğip, tam etkiyi görmek için mekanı taradım. "*Bridgerton*'dan bir sahne gibi görünüyor."

"Nereden?" Kalın gri kaşları, sanki bir yerlere yerleştirmeye çalışır gibi titrer.

"Boş ver." *Bridgerton*, eski dünyanın lüksünü taklit ediyor. Mandy gibi insanlar ise gerçek lüksün içinde yaşıyor. "Burası Kral Merdiveni olmalı, değil mi?" Ben bu heybetli yapıya hayranlıkla bakarken, Mandy görüş alanımın kenarında başını salladı. Yıldızlar ve ihtişam, yüksek tavanlar ve duvarlardan bize bakan boyalı yüzler. "Çok gerçekçi görünüyorlar."

"Bazı durumlarda öyleydi."

"Resimler gerçek kişiler mi?" Onun ifadesindeki zevkten etkilenerek ona bakıyorum. Bu benim zevkimi de besliyor, ama sonra gerçek zevkimin bu yalana katkıda bulunduğunu hatırlıyorum.

"Bazıları evet. Neredeyse üç yüz yıldır, bu yüzler merdivenleri çıkan herkese bakıyor - on sekizinci yüzyıl kraliyet sarayından karakterler. Tanınabilir olanlar Kral George'un sayfası Ulric ve Türk hizmetkarları Mehemet ve Mustapha. Kırmızı giysili karakterler ise kraliyet muhafızları."

"Krala ve ekibine ulaşmak için etkilemen gereken insanlar."

"Evet, aynen öyle."

"Eski moda modacılar mı?" Ya da eski moda pantolon giyen kapı bekçileri. "Belki de öyleydi," diyor, hafif bir gülümsemeyle. "Ve yukarıda

bizi kubbenin içinden aşağıya bakan, çok şık kırmızı türban takan kişi, sanatçının kendisi."

"Vay canına. Sence bu dünyanın ilk selfiesi olabilir mi?"

Burada olmak istemediğimi, bunun bir parçası olmak istemediğimi açıkça belirttim, ama akşam beklediğimden çok daha fazlasını sundu. Sergi muhteşem — Emmy, Oscar ve Met Gala'da Hollywood'un güçlü isimlerinin giydiği kıyafetleri içeren, çağlar boyunca bir yolculuk.

Beyoncé, Rihanna, Audrey Hepburn... Liste uzayıp gidiyor. Ayakkabılar, mücevherler, şapkalar ve diğer baş aksesuarları da var, ama serginin en sevdiğim kısmı geçmişteki modaya geri dönüp bakmak.

Efendim, tüm bu tarihi çok seviyorum. Narin gümüş kumaştan yapılmış Gürcü saray elbiseleri, işlemeli mantua ve uyumlu fırfırlı manşetleri ve yüksek topuklu ayakkabıları olan erkeklerin ipek dizüstü takımları. Onları saatlerce seyredip, kimlerin giydiğini merak edebilirim. Hayatlarının nasıl olduğunu ve saray ziyaretlerinin onlara iş mi yoksa zevk mi sağladığını hayal edebilirim.

"Çok sessizsin, canım."

"Bunu ne kadar sevdiğimi ifade edecek kelimeler bulamıyorum." Mandy'ye gülümsüyorum, ama Oliver'ı düşünüyorum ve biraz da üzülüyorum. Eminim saraya çok yakıştırdı, o gizli ve tehlikeli yaşam tarzına çok uygun, ölümcül derecede yakışıklı.

"Büyüleyici," diye mırıldanır Mandy. "Gerçekten büyüleyici. Ama boğazımda hafif bir gıdıklanma var, sanırım bunu sadece bir kadeh şampanya giderebilir."

"O zaman gidip bir tane bulalım." Davranışları olağanüstü olsa da, istediği zaman dolaptan çıkarabileceği şeyleri izlemekten bıkmış olduğundan eminim.

Pigott Galerisi'nden çıkarken, kendime söz veriyorum, çok yakında sergi halka açıldığında, kendime bir ziyaretçi bileti alıp, kalbim doyana kadar hayran hayran bakacağım.

Pavilyona geri döndüğümüzde, Oliver'ı görmek için başımı uzatırken şampanya içiyoruz. Oliver burada görünmüyor, bu yüzden Mandy bahçede dolaşmayı önerdiğinde kabul ediyorum. Mandy'nin çalışanları arasında bana sarkıntılık yapma tehlikesi olmadığına eminim, ama terastan müzik geliyor ve bir dans pisti görüyorum.

"Daha fazla *Bridgerton* anısı," diye mırıldanıyorum, geç saatlerde batan yaz güneşinin altında, bir yaylı dörtlüsünün çağdaş pop şarkıları çaldığı yere doğru ilerlerken.

"Yaşlı bir adamla dans etmek ister misin?" diye soruyor Mandy, omuzlarını komik bir şekilde sallayarak. "Deubel'e rakip olabileceğimi görelim mi?"

"Neden olmasın?" diyorum ve bardağımı alçak bir duvara koyuyorum.

"Ona rakip olamayacağımı biliyorsun," diye daha ciddi bir şekilde ekliyor. Korkunç bir dakika boyunca, bana *hayır* diyeceğini düşünüyorum.

küçük mavi hapların yardımı olmadan, ama neyse ki o bu yolu seçmiyor. "Çok fazla evim var," diye yakınıyor. "Onarılacak çok fazla çatı ve önlenecek çok fazla nem var. Ne yazık ki, Northaby mirasla bağlanmamış tek ev, bu yüzden diğerlerini ayakta tutmak için onu satmak zorundayım. Unvanın mülkünü en iyi durumda tutmak benim onurumdur ve bunun bedeli Northaby'dir."

"Çok üzüldüm, Mandy." Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Çiçeklerle süslenmiş dans pistine giderken kumtaşı merdivenlerden aşağı iniyoruz.

"Hayvanların ihtiyaçları için mücadele etmek için çok yaşıyım. Artık burada olmayacağım zamanı düşünmeye başlamalıyım."

"O gün çok uzak." Onu teselli etmek için kolunu sıkıyorum.

"Bu yaşlı köpeğin içinde hala çok hayat var, ama bu yerin geleceği hakkında endişelenmekten yoruldum. Ama onu satıp, kanlı bir otele dönüştürülmesini istemiyorum."

"Anlıyorum." Ne demem gerekiyor ki? "Bana öyle yapmayacağını söyle."

"Kim, Oliver mı? Tek söyleyebileceğim, Northaby hakkında çok konuştuğu, ama hayvanlardan hiç bahsetmediği."

"Oh." Kaşları çatıldı, ağzı aşağı doğru kıvrıldı.

"Hayır," diye ekledim çabucak. "Demek istediğim, safari parkını sürpriz olarak saklamak istediğini düşünüyorum." *Ya da belki beni tetikte tutmak için bir şok olarak.*

"Oh!" Aynı ses. Ama aynı ton değil. Ve bu adamı kandırdığım için Tanrı beni cezalandırsın. Oliver'la konuşmam lazım, niyetini öğrenmem lazım. Ve eğer düşündüğüm gibi ise, o zaman... o zaman bittim.

"Onun için çok özel olduğunuzu anlayabiliyorum." Dans pistinin kenarında, Mandy elimi tuttu, ama onu omzuna kaldırmadan önce, sağ elimdeki yüzüğe baktı. "Çünkü bu, Garrard'ın yeni parçalarından biri, sanırım."

"Evet, doğru," diye cevap veriyorum ve onun bizi dans eden kalabalığın içine çekmesine izin veriyorum.

"Bir erkek, bir kadına sebepsiz yere seksen bin pound değerinde safir, akuamarin ve elmas almaz, canım."

Seksen bin! Tam anlamıyla soğuk terler döktüm, ama sonra bunun sadece bir kredi olduğunu hatırladım. Bunun hiçbir anlamı olmadığını. Dudaklarımı sıkıca kapattım, kalbim hızla çarpmaya başladığında ne söyleyeceğimden endişelendim.

. Ortaya çıkıp rolümü oynamak bir şey, Mandy'nin hayvanlarının güvende olacağını söylemek ise bambaşka bir şey.

"Hatta, senin ve tabii ki Oliver'ın Northaby'nin geleceği olabileceğini bile söyleyebilirim."

"Mandy, bilmiyorum. Oliver'ın kafasından neler geçtiğini kim bilebilir ki?" Panik göğsümde çırpınmaya başlarken gevezelik ediyorum. "Ben tüm hayvanları severim..."

"Ve tarihi de, bu çok açık."

"Evet, tarihi de. Hayvanlar hayatımın büyük bir parçası olsa da, benim deneyimim zooloji tıbbi alanında değil."

"Olması gerekmez," diyor, sırtımı okşayarak. "Bu yerin sadece paraya ve sevgiye ihtiyacı var, ve ben tüm bunlar hakkında iyi hislerim var. Sezgilerime çok güvenirim."

Bu kötü. Gerçekten kötü. Ne yapacağım ben şimdi? Oliver bu yaratıkların sorumluluğunu üstlenecek türde bir adam değil. Mandy ise Nora'nın uyuşturucu bağımlısı hali gibi! Tabii Mandy, terbiyeli ve insanları hayvanları sevdiği kadar seven iyi bir adam.

"Oops." Eğlence gözlerini parlatıyor ve yanakları kalkıyor.

"Ayak parmakların için üzgünüm," diye mırıldandım, panik beni yanlış bir adım atmaya zorlamıştı.

"Tamamen benim hatam."

"Çok nazıksın."

"Ve sen o kaşlarını çatacak kadar sevimli birisin."

Sanırım şu anda bu durumla ilgili yapabileceğim tek şey, konsantre olmak ve ayak parmaklarını daha fazla ezmek için elimden geleni yapmak.

Müzik değişir, tempo biraz daha hızlanır ve Mandy, biz dans pistinde dönerken tamamen ritme kapılır.

"Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. Oliver parmağıma yüzük takmasaydı, ben de takmak isteyebilirdim."

"Bu bir dostluk yüzüğü, Mandy," diye gülerek söylüyorum, "dostluğumun karşılığında mücevherler beklemiyorum."

"Oliver senin arkadaşından daha fazlası. İkimiz de bunu biliyoruz, canım. Sana bakışları..." Sözleri yarım kalır ve sonra gözleri, sanki beklenmedik bir şeye takılmış gibi sağ omzumun üzerinden kayar.

Bir saniye sonra, Mitch'in tanıdık ve hoş olmayan sesini duyunca omurgamdan bir ürperti geçer ve hemen ardından öfke gelir.

"Araya girebilir miyim?"

Her hücrem isyan ediyor, duygularım göğsümde bir fırtına gibi çalkalanıyor. Haykırmak istiyorum, *Hayır, kesemezsin. Cehenneme git. Bok ye ve geber. Fıstık ezmesi yut ve şişerken ben de senin EpiPen'ini alıp kaçayım.*

Ne yazık ki, bunların hiçbiri uygun değil. Bu adam beni birçok kez halka açık bir yerde rezil etti.

"Evet, tabii ki," diye cevaplar Mandy, benim tedirginliğimi neye yordüğünü bilmiyorum. Ama görgü kuralları onun kenara çekilmesini gerektirir. "Bir dans, sonra geri döneceğim. Bir dans," diye tekrarlar, bu sefer Mitchell'in duyması için.

Mandy arkasını dönerken, ben de ters yönde aynısını yapıyorum. Ta ki Mitch'in parmakları kolumu kavrayana kadar.

"Eski günlerin hatrına?"

"Çek elini üzerimden."

"Bir dans," diye talep eder ve beni kendine doğru çeker. "Tabii yine kaçmayı planlamıyorsan."

"Söylemen gerekeni söyle ve hayatımdan defol," diyorum, boyun eğen pozisyonu alarak. Ona karşı hala beslediğim fiziksel şiddet dışında, başka ne seçeneğim var ki? Olay çıkarmak her şeyi tehlikeye atabilir.

"Nasılsın Evie?"

"Öldürme isteği duyuyorum."

"Ateşli." Gözleri saçlarımin üzerinde kayıyor. "Öfken, içindeki kızıl saçlı kadını ortaya çıkardığında bayılıyorum."

"Ben de senin başka bir kıtada olmanı seviyorum."

"Evie," diyor, sanki bir cesetle dans ediyormuş gibi hissetmesine rağmen bizi dans pistinde döndürüyor. "Sanki tek suçlu benmişim gibi davranıyorsun."

Dişlerimi sıkıp, cevap vermemeyi tercih ettim.

"Bu aslında benim planımdı, biliyorsun. Seni yaşlı adamlarla tanıştırmak."

"Böylece onun evini ele geçirebilecektin. Evet, biliyorum." *Şimdi.*

"Ama sana evlenme teklif etmemin tek nedeni bu değildi. Seni seviyorum." "Harika! Bunu duyduğuma çok sevindim. Hadi gidelim, birlikte kaçalım ve sonsuza kadar mutlu olalım."

"Ama bunu *onun* için yapacaksın."

"Şaka mı yapıyorsun!" Mitch beni bu duruma soktu! Ayaklarım durur ve onu iterim, nezaket kuralları canı cehenneme. O benim bileğimi tuttuğunda geri çekilirim. "Bırak beni," diyorum sertçe. Dans pisti doludur; kimse kavgamızı fark etmemiş gibi görüldüğü için rahatlamış mı yoksa paniklemiş miyim emin değilim.

"*Seni sevdim*, demeliyim. Geçmiş zaman. Onunla yattıktan sonra seni geri almam."

"Bu beni hiç de üzüyor..."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni tekrar kendine çekiyor. Sanırım, göğüs göğüse, dans ediyor gibi görünüyoruz ama ben onun yüzüne yaklaşıyorum, korkutulmayı reddediyorum.

"Sana aşık olduğumu sanıyordum, ama nasıl aşık olabilirdim ki? Sen bir hayaletten başka bir şey değildin."

"Şeytandan hayalet olmak daha iyidir, Evie. O gün orada ne yapıyordun? Sen söyle bana."

"Adamın dediği gibi, bu kaderin bir oyunuydu. Ve onu o anda gönderdiği için Tanrı'ya şükrediyorum. Bu senin aksanın mı?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Sen zengin bir çocuksun." Gözlerim tiksintiyle onun üzerinde dolaşıyor. "Bunu bile kabul edemiyorsun."

"Bu senin ağzından çıkması çok komik - sen ve senin *burjuva anlatımlarından bıktım usandım*," diye alay ediyor. "*Zengin erkekler acıya değmez*. Ama şu anda kiminle yatıyorsun bir bak."

"En azından o, olmadığı biri gibi davranmıyor." "Sen yalancı bir sürtükten başka bir şey değilsin."

"Öyle değildim, biliyorsun." Sesim yumuşaklaşır ve kulağına fısıldarım. "Ama sözde düğün gecemizde, onun için sürtük oldum."

Eli aniden saçlarımın arkasına dolanıyor, sanki beni sıkıca tutan bir sevgili gibi.

"Her şeyi mahvettin," diye homurdanır.

"Sen de Londra'nın yarısını sikip attın." "Hiç de değil," diye alaycı bir şekilde güldü.

"Jen'le yattığını öğrenemeyeceğimi mi sandın? Ve onun asistanıyla yattığını da biliyorum."

Aniden gülüyor. "Ah, sevimli Lucy. Ona öyle mi dedi?"

"Onun kim olduğu ya da onunla yattığın umurumda değil." O beni orada tutarken, boğazımda nabzım hızla atarken, çekilmeye çalışıyorum.

"Biraz çakışma oldu, bunu kabul ediyorum," diyor, kendinden oldukça gurur duyuyormuş gibi. *Yara haklıydı. Adam kendini beğenmiş.* "Sadık olduğumu söylememi beklemiyordun, değil mi aşkım? Aylarca birbirimizi görmeden geçirdiğimiz halde." Midemi bulandırıyor. Bunun evlenmek üzere olduğum adam olduğuna inanamıyorum. Şimdi her şey çok net. Onun kim olduğunu görmezden geldim, onun hakkında, evliliğimiz hakkında haklı çıkmak için.

"Çek ellerini üzerimden."

"Benimle gel, her kirli ayrıntıyı itiraf edeceğim."

"Peynir rendesini sürtmeyi tercih ederim," diye mırıldanarak, ellerimi göğsüne dayayarak kendimi çekiyorum ve sonunda kel bir yama kalması umurumda bile değil. Topuğumu ayağına vuruyorum ve o küfrediyor. İki adım atıp onun ulaşamayacağı bir mesafeye kaçtım. Ama sonra, soğuk bir korku dalgası gibi, parmakları tekrar bileğimi kavradı. Sıkınca, acı içinde inleyerek, sözlerim havada yankılandı.

"Canımı acıtıyorsun."

"Amaç da bu, gerçi bileğini kırmak boynunu kırmaktan daha kötü bir alternatif olurdu."

"İnsanlar bakıyor," diyorum, vals yapan bir çiftin birinin gözüne bakarak. Yalan söylemiyorum, o gördü. Sadece kendi işi değilmiş gibi davranmayı tercih etti. *Kız kardeşlik buraya kadarmış.* "Güvenliği uyaracaklar. Bırak beni."

Sırtımda, Mitchell'ın göğsü nefes alırken hareket ediyor, ama konuşan ses onun sesi değil.

"Hanımefendinin dediğini yapmanı öneririm."

Bölüm 33

OLIVER

"Ah, buradasın!" Dördüncü kişi de bize katılır, Matt dans pistinin ortasında dururken kolunu Eve'in omzuna atar, Mitchell ve ben köpekler gibi hırlayarak etrafında döneriz.

O piç kurusu ona dokunuyor. Hak etmediği bir şeye dokundu.

"Onu *bırak* dedim." Benim talebim üzerine, Matt'ın bakışları Mitchell'in parmaklarının Eve'in bileğine kelepçe yaptığı yere düşer. Kaşlarını çatar. İnsanların baktığını, basının burada olduğunu bilir. Dikkatsiz bir gülümseme takınarak, sanki bu bir kavga değil de sarhoş bir sohbetmiş gibi kendini onun etrafına sarar. *Dans pistinin ortasında*. Ama sanırım sarhoşlar nadiren mantıklı davranır.

"Eminim o tekerleksiz bir otobüs gibidir," diye başlar Matt, İrlanda aksanı hiç duymadığım kadar kalındır. "Biniyorsun, ama seni istediğin yere götürmüyor. Ve inme zamanı geldiğinde, seni büyük bir hayal kırıklığıyla bırakıyor." Bir şekilde, aralarına girer ve Mitchell'in parmaklarını ayırır. Eve'i yanına çeker ve sonra ikisi ortadan kaybolur.

Kalbimi saran yumruk gevşer, müzik hızlanır ve görüş alanımın kenarında çiftler dervişler gibi dönüyor gibi görünür.

"Onu kurtarmaya mı geldin?"

diye alaycı bir şekilde sorar.

"İlk kez değil."

"Siktir git. Onu başından beri elinde tuttuğunu biliyorum." Suçlamasıyla, kalın dudaklarından tükürük damlacıkları sıçrar.

"Onu hiç tanıımıyorsun." "Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemeyeceğim, ama senin öfken bana ironik geliyor, çünkü haksız olan sensin." En azından Eve'e göre.

"Piç kurusu," diye homurdanır, aksanı onu ele verir, tüm sesler yuvarlaktır.

Neredeyse ona bizim aynı olduğumuzu söyleyecektim, ama ben onun gibi değilim. Öyle olmak zorunda değilim, diye karar verip arkamı döndüm. Eve'i istiyorum. Ayrıca bu adamı fena halde dövmek istiyorum, ama bu tür bir tatminin nadiren uzun sürdüğünü biliyorum.

İyi hissettiren şey kazanmaktır.

Nişanlısı benim.

Northaby House'un sahibi olmak üzereyim.

On yıllar boyunca kabuslarında benim yüzümü görecek.

"Siktir et," diye tükürüyor, ben bir adım atmadan önce. "Onu istemen ne fark eder ki? Sürdüğü sürece iyi bir amcık oldu. Ama Lucy de öyleydi. Kolay gelen, kolay gider, anlarsın ya," diye ekliyor göz kırparak.

Kızıl bir öfkeyle dönüp yumruğumu suratının ortasına indiriyorum. Kemanlar ve viyolalar birden susuyor, insanlar dalgalar halinde Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyor. Mitchell ortada, yere uzanmış yatıyor. Parmak eklemlerimdeki zonklamaya bakılırsa, muhtemelen kırılmış burnundan kan akıyor. Onun üzerinde dururken göğsüm inip kalkıyor. Gözü şimdiden şişmeye başlamış ve ben onun lanet suratına topuğumu basmak için can atıyorum.

"Sakin ol. Evet." Nefesim burnumdan hızla çıkar ve saçlarımı geriye doğru çekerim. "Çıtayı o kadar alçaktır ki, bu iş çocuk oyuncağı." Diz çökerken sesimin bu kadar sakın olmasına şaşırırım, onun endişeli yüz ifadesini görmezden gelirim. "Sana küçük bir tavsiye vereyim," diyorum, şişmiş parmak eklemlerimi incelerken. "Gelecekte, kendini yalnız ya da nostaljik hissettiğinde ve Eve'i özlediğinde, zavallı sikini çıkarıp eski anılarla kendini tatmin etmeyi düşünebilirsin." Yaka yakalarını tutup onu yerden kaldırıyorum, yüz yüze geliyoruz. "Ama unutma, sen hayal kurarken, ben onun ağzını sikiyor olacağım." Onu bir çöp gibi itiyorum ve o dirseklerinin üzerine düşüyor. Ayağa kalkıp manşetlerimi düzeltiyorum. "Bir şey daha var. Eve ya da Lucy'nin yanına bir daha yaklaşırsan, seni geberdiririm."

Bakışları ve yargıları görmezden gelerek uzaklaşıyorum. Yaptıklarımı düşünürken kanım bir sıcak bir soğuk akıyor. Ona yumruk atmak karakterime aykırıydı, ama pişman değilim ve olası sonuçlarına

sonuçlarla gülümseyerek yüzleşeceğim, çünkü bu iyi geldi. Gerekliydi. Bir tür rahatlama gibiydi.

Ama şimdi Eve'i bulmam gerekiyor.

Ah, Eve. Az önce söylediğim şeyler.

Kalbim sıkışıyor. Ben de ondan daha iyi değilim. O çok daha fazlasını hak ediyor. Pavilyona doğru ilerlerken, yüzleri ve enseleri tarayarak onları görmeden önce, terasın diğer tarafında gizlice toplanmış üçlü bir grup görüyorum. Bacaklarım aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyor ve onların toplanma nedeni ortaya çıkıyor: şüphesiz bardan çalınan bir şişe viski. Fin ne kadar zengin olursa, hırsızlığı da o kadar küstahlaşıyor gibi görünüyor. Bu gece barın açık olması önemli değil bar olması önemli değil. Onu cezbeden şey, bu meydan okumadır.

Bir an durdum, kısmen içimdeki öfkeli boğayı sakinleştirmek için, ama aynı zamanda bu grubun ne yaptığını görmek için.

"O mu?" Matt bahçelere doğru gözlerini kısarak bakar.

"Evet, gidip onunla konuşmalısın," diyor Eve.

Kulağını çeker, sonra şişeyi dudaklarına götürür. Elinin tersiyle ağzını siler ve "O benim tipim değil," der.

"Ama o çok güzel!" Uzatılan şişeyi alan Eve bir yudum alır, sonra yüzünü buruşturur. "Neden kimse viski içer, anlamıyorum."

"Çünkü viski iyileştiremeyeceği şeyin tedavisi yoktur."

"Ben daha çok neyi bozabileceğinden endişeleniyorum." Tüm vücudu titremeye başlar. "Bu şeyin gözlerini bozmadığına emin misin? O kız çok seksi."

"Görme yetim mükemmel. Sadece örümceğin eklemlerinde daha fazla et gördüm."

Eve'in dikkati Fin'e yönelir, ama Fin gülmekten cevap veremez. "Örümceğin ne?" der Eve, geri dönerek.

"Yani, o kadar zayıf ki, tek gözle de idare eder. Muhtemelen onu kırarım," diye ekler isteksizce.

Eve, küçük ama inanılmaz bir şekilde başını sallayarak şişeyi Fin'e uzatır. "Resmi olarak belli oldu. Viski onu kör etmiş."

Kendimi gülümserken buluyorum. Arkadaşlarımın Eve'in çöpçatanlık becerilerine pek ilgi duyduklarını sanmıyorum, ama onun zihnini meşgul tutuyorlar, çünkü Matt kadınları seviyor, nokta.

"Ne hoşuna gidiyorsa, o kişisel bir şey," diyor Fin, şişeyi arkadaşımıza doğrultarak.

"Benim zevklerimi bu işe karıştırma." Matt sırtıyor. "Oliver zaten yeterince sinirli."

"Çok sinirli görünüyordu." Eve'in ifadesi düşünceli hale geliyor.

"Endişelenme," diyor Matt. "O gevezenin yüzü şu anda 90 metrelik bir odada 100 metre koşmuş gibi görünecek."

"Hayır, bu Oliver'ın tarzı değil," diye itiraz ediyor Fin. "O şöyle derdi..."

"Öfke iyidir, ama intikam daha iyidir." Eve dudaklarını ısırıyor gibi görünüyor.

"Onun söyleyeceği bir şeye benziyor," diye Matt de aynı fikirde.

"Eh, ben de kendimi tanıımıyormuşum gibi görünüyor," diye başlıyorum, üçlünün görüş alanına girerek.

"Oliver!" Eve iki hızlı adım atar, sonra durur, hareketleri birden tereddütlü hale gelir. *Sanki kafası ve kalbi zıt görüşlere sahipmiş gibi.* Kollarını boynuma dolarken hangisinin galip geleceğini merak ediyorum.

"Çok endişelendim."

"Onu öldürmüş olabileceğim için

mi?" "Sen bunu yapmazsın,

biliyorum." "Biliyor musun?"

"Evet, çünkü fıstık ezmesi getirmedi." Yüzümü ellerinin arasına alır ve ekler, "Çünkü sen hapishaneye girecek kadar yakışıklısın."

Arkadaşlarım vedalaşırken kahkahalarım yankılanıyor, ama kafamı zar zor kaldırıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum, ona sarılmayı bırakmadan, daha iyi görebilmek için bir adım geri çekiliyorum.

"Evet, iyiyim. O sadece..." Parmaklarıyla bileğini ovuşturur. Elini kaldırıyorum ve orada gördüğüm kırmızı izler midemi bulandırır.

"*O pislik.*" Her zerrem onu parça parça etmek istiyor.

Onun olmayan bir şeye dokundu, benim için değerli olan bir şeye dokundu.

"Oliver." Elleriyle yüzümü kavrar, beni o sisin içinden çıkarır. "Sorun yok. Ben iyiyim. Sadece bittiği için rahatladım."

"Bitti mi?"

"Onu görmek. Onu tekrar görsem de fark etmez, çünkü en kötüsü bitti. Onunla yüzleşmeliydim, eşyalarımı almaya gitmeliydim. Sanırım gerçeğe yüzleşmek istemedim."

"Gerçek ne?"

"O gün olanlardan onun kadar ben de sorumluyum."

İtiraz etmek için ağzımı açtığımda sözümü kesti.

"Onun sadakatsizliğini kastetmiyorum. Bunun mazereti olamaz. Ama kendimi kandırıyordum. Biliyordum, ama bununla yüzleşmek istemedim."

Onu kollarıma alıp sıkıca sarıldım, aniden içimi bir rahatlama kapladı. "Anlıyorum." Sonunda. Onu gerçekten umursamıyor. Onu önce tanıdığını, neredeyse onunla evleneceğini bilmekten nefret ediyorum, ama tüm bu kızgınlık ve kıskançlığın altında gerçek bir korku vardı. İnsan ruhu garip bir şey, çünkü ancak şimdi fark ediyorum ki, bu düşüncelerle, onunla birlikte gidebileceği korkusuyla mücadele ediyordum.

Aniden geri çekilir ve göğsüme vurur. "Ama safari parkı mı? Dalga mı geçiyorsun?"

"Eve." Dudaklarımla başını okşadım. "Buradan gidelim."

Saray bahçelerinin etrafından dolaşarak, ayrıcalıklı, gürültücü kalabalığı, şişeden şampanya içip çitlere sendeleyeni sarhoş eğlencecileri dikkatle kaçınıyoruz.

"Ortam biraz çılgınlaşmış gibi," diyor Eve, çitlerin arasından tiz kahkahalar yükselirken.

"Evet," diyorum, kalbim sanki bu bir öneriymiş gibi bir vuruş hızlanıyor.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

"Eve."

"Tabii ki." Gülerek parmaklarını benimkine kısa bir süre sıkıştırıyor. Elini tutmama izin vermesine neredeyse şaşırıyorum. "Yani, arabanın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Uzakta olamaz."

Yine sessizleşir, topuklarının nemli akşam çimlerine çok fazla batmaması için konsantre olur. Güneş battığından beri hava belirgin bir şekilde serinlemiştir. Neredeyse sonbahar gibidir.

"Bana bu safari parkından bahset," diyor, ona pahalıya mal olacak bir dikkatsizlikle.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Oliver." Adım hayal kırıklığı gibi geliyor. "Az önce sana çok kızgındım, ama şu anda seninle kavga edecek halim yok."

Ona dönmek için o kadar ani bir hareket yapıyorum ki, bir adım geriye sendeliyor. Bir an bile olsa, ona zarar verebileceğimi düşünmesi kalbimi acıtıyor. Ama gerçek şu ki, verdim. Belki fiziksel olarak değil, ama acı acıdır.

"Sana söylemediğim için özür dilerim. Seninle kavga etmek istemiyorum."

"Öyle değil. Gerçekten değil." Yavaşça başını salladı. "Bunu yapamam, biliyorsun. Vicdanım el vermiyor, o adama hayvanları hakkında yalan söyleyemem."

"Senden bunu istemedim."

Mutsuz bir kahkaha atarak gece havasını doldurur.

"Doğrudan değil," diye düzeltirim.

"Kiminle buluşacağımı bile söylemedin, evin adını söylemedin ve tabii ki bu malikanede Serengeti'nin sakinlerinin yaşadığını da söylemedin!"

"Çünkü cevap vermeye hazır olmadığım sorular sorardın."

Sanki tokat yemiş gibi geri çekildi, ama ona konuşma fırsatı vermedim.

"Öyle demek istemedim. Sadece o tarafta ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

"O zaman neden satın aldın?" Bana sanki birdenbire yabancıymışım gibi bakıyor. "Sırf ona inat etmek için olduğunu düşünmemi mi bekliyorsun?"

"Aynı zamanda mantıklı bir iş teklifi," diye savunmacı bir şekilde cevap veriyorum. Sözcükler boğazımda düğümleniyor, ama onları geri çekip suçluluk ve öfkeyi yutuyorum. "Ama bir zamanlar, elimden gelse o yeri yakıp kül ederdim."

Dehşete kapılmış bir şekilde başka yere bakıyor.

"Hayvanlar varken olmaz, Tanrı aşkına."

Yüzündeki ifade değişir. Acıdığını mı görüyorum? "Onu gerçekten bu kadar mı nefret ediyorsun?"

"Evet, ondan nefret ediyorum." Ama belki de Eve'i hayran olduğum kadar değil. *Ama bu doğru olamaz, değil mi?* "Bu gecedен sonra ondan daha da nefret ediyorum." Ona doğru bir adım atıp, ipeksi yanağına elimi koyuyorum. "Orada olmadığım için üzgünüm, çok üzgünüm..." Beni susturuyor, işaret parmağını dudaklarıma bastırıyor.

"Dediğim gibi, onu görmem gerekiyordu. Onun kim olduğunu gerçekten bilmediğimi doğrulamam gerekiyordu."

"Seninle birlikte olmalıydım."

"Ama değildin." O uzaklaşır, tekrar yürümeye başlar. Ama sonra başını omzunun üzerinden çevirir, yüzünde çok küçük bir gülümseme belirir. "Ve sonra oradaydın." O gülümsemeye tutunurum, bir süre sessizce yürürken onu içimde saklarım. "Hayvanlar," diye tekrar başladı. "Her davayı savunamayacağımı biliyorum, ama sen onlara ilgi göstermezsen sana yardım edemem."

"Beni gerçekten öyle mi görüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, bir dakikadan diğerine ne düşündüğünü bilmiyorum." Kollarını göğsünde kavuşturur. Belki de savunma amaçlıdır? Ama gece de serindir. Ve o çok ince bir elbise *giymektedir*.

"Şu anda, biraz üşüdüğünü düşünüyorum," derim ve ceketimi çıkarıp omuzlarına örterim. "Ayrıca beni yanlış anladığını düşünüyorum. Yasanın ağırlığı olmasa bile, hayvanlara zulmü veya kötü muameleyi asla hoş görmem. Parka ne olacağını dürüstçe söyleyemem, ama sonuç ne olursa olsun, kaderlerinin iyi olacağına söz veriyorum."

"Sevindim. Mandy'ye yalan söylemedim, bilgin olsun. Çoğunlukla gerçeği dolambaçlı bir şekilde anlattım."

Ama o kendi varsayımlarını yapacaktı ve asıl mesele de buydu.

Yine sessizliğe büründük, bu da onun nefesini ve elbisesinin hayali hışırtısını çok fark etmeme neden oldu.

"Çok sert görünüyordun." Aniden fısıldadığı için aşağıya baktım. "Kahraman olmak nasıl bir duyguydu?"

"Kötü adam yerine mi?"

"Sen tamamen kötü değilsin, Oliver." Sözleri teselli gibi geliyor.

"Ya da yarı kötü?"

"Hemen önümüze bakmayalım," diye cevaplar, dudaklarının seğirmesini engellemeye çalışarak.

Beni bu kadar şaşırtan benim ruh halim mi, yoksa onunki mi?

"Oliver Deubel." Yavaşça başını salladı. "Benim kahramanım."

"Övülmek için yaratılmadın." Sesim kısılmıştı ve ayaklarım kendiliğinden yavaşlayıp durdu. "Seni savunmak tartışmaya açık olmamalı. En azından bu kadar."

"Sanırım bunu bilemem."

"Çünkü senin bakıma ihtiyacın yok, değil mi?" Ellerimi saçlarında gezdirmemeliyim. Onu korkutmalıyım, çünkü göğsümdeki bu his bana ait değil. Bu ihtiyaç. Bu... korku. Olabileceklerdi.

"Müdahale eden sensin."

Boğazımdan bir ses çıkıyor. Tam olarak alaycı bir ses değil.

"Sonuç ortada." Sanırım, elimi büküp şişmiş parmak eklemlerimi ortaya çıkarırken, benim asil davrandığımı düşünüyor. "Ama sana şunu sormak istiyorum," diye ekliyor ciddiyetle. "Bunu benim için mi, yoksa Lucy için mi yaptın?"

Ben o kadar asil değilim ve onun kıskançlığı gereksiz. Ona olanları anlatmalıyım, ama gerçeği söylemeye cesaret edemiyorum. Lucy'ye olan borcum, kendi mutluluğumdan önce gelir. Eve'e olan borcum...

"Bunu onun hak ettiği için yaptım."

Yeterli değil. Bakışları düşüyor. "Bu bir iltifat değil, ama gerçeğin de bu olduğundan emin değilim." Dönüp yanımdan geçmeye çalışıyor. Parmaklarım kolunun üst kısmına kayıyor ve onu durduruyor.

"Ben kimsenin kahramanı değilim. Ona söylediklerimi bilseydin, hiçbir erkeğin bir kadına, hele de saygı duyduğu bir kadına asla söylememesi gereken şeyler." *Öpmeyi arzuladığı bir kadın.* "Koruması gereken bir kadın."

"Senin korumana ihtiyacım yok."

"Belki de kendine karşı korunmaya ihtiyacın vardır." "Neden? Ne söylemiş olabilirsin ki?"

Ona yaklaşıp dudaklarımı kulağına yaklaştırdığımda titrer. Ona Lucy'den bahsedemem, ama onu korkutup kaçırabilirim. Onun iyiliği için. Benim iyiliğim için. *Çünkü onu çok fazla istiyorum.*

"Ona, benim sikimi emdiğini hayal etmesini söyledim." Omuzları, küçük bir nefesle, tam bir nefes almadan yükselir. "Çünkü bu, seni tekrar elde etmeye en yakın olacağı şey."

"Güzel." Elimden kurtulur. "O sözleri söylediğin için teşekkür ederim." Gözleri parlar, bakışları omzunun üzerinden geçer. "Onun kafasına o görüntüyü yerleştirdiğin için."

"Sana defalarca kim olduğumu söyledim."

"Evet, anladım. Ben aptalım." Gözleri meydan okurcasına parladı ve hareket etmeye başladı. Onu dirseğinden tuttum ve ona doğru adım attım, omuzlarımla ay ışığının yüzüne vurmasını engelledim, o ise bir kraliçe gibi kibirli bir tavırla çenesini kaldırdı.

"Eve, sen benim iyi ve kötü yanlarımı görüyorsun, ama yine de benden yüzünü çevirmedi." Başparmağımı nabzına bastırırken kirpikleri titriyor, bu fırsatın bir daha gelmeyebileceğini çok iyi biliyorum.

"Bu çok kötü bir fikir." Kafamı eğip dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırdığımda, tek itirazını fısıldayarak söylüyor. Güvenilir biri olmadığım doğru, ama onun da kendine güvenebileceğini sanmıyorum. "Ama kötü fikirler bizim uzmanlık alanımız gibi görünüyor."

"Eve Fairfax. Beni bir bakışıyla parçalayabilecek, ama bir sonraki bakışıyla baştan çıkarabilecek tek kadın."

Nabzını emdiğimde yumuşak bir çığlık attı, sözleri istediği kadar sağlam değildi, eminim. "Şu anda hangisini hak ediyorsun?"

"Buna sadece sen karar verebilirsin." Onu asla hak edemeyeceğim, ama siktir et, denerken öleceğim.

Dudakları, ağzımı dudaklarına bastırdığımda verdiği cevaplar kadar zeki. Onu daha derin öpüyorum, ellerim ceketimin altına kayıyor, dokunmak için ceketini omzundan kaydırıyorum.

"Oliver, burada olmaz," diyor, kumaşın kaymasını yakalayarak. "Tutuklanmak vizeye yardımcı olmaz."

Haklı, ama ben mantıklı düşünemiyorum. Onu istiyorum. Hayır, ona ihtiyacım var.

"Bekleyemem."

"Ve ben tutuklanamam."

Elim kalçasını kavrar, daha yukarı kayar, göğsü avucumda hoş bir ağırlık oluşturur. *Sütyen giymemiş*. Başparmağımın altında meme ucu sertleşirken, inlemesini yutkunurum. "O zaman vücudunun bu kadar baştan çıkarıcı olması ne yazık."

Cevabı, penisimin dibinde yankılanan bir ses. Neden bu kadar küçük olmak zorunda? Şeftali gibi tatlı ve çok güzel. Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, tırnakları aniden kıcıma batıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Aklıma bir fikir gelir ve elini tutup ters yöne doğru yürümeye başlarım. "Hadi." Uzun zaman önce, yakınlarda bir bina olduğunu hatırlıyorum. Eski bir çılgınlık.

"Nereye gidiyoruz?" Heyecanı, yanaklarının kızarmasından da belli oluyor.

"Sürpriz."

"Senin düşündüğün kadar sürpriz değil," diyor yumuşak bir kıkırdama ile.

Haklıydım, ağaçların arasından küçük yapıyı gördüğümde heyecanım cildimi gerdi. Biraz gözden uzak bir yerdeydi ve güvenlik açısından gözden kaçmış olabilirdi. Yine de sessizce dua ettim.

"Önce bayanlar." Onu neredeyse öne doğru salladım, ama sonra onu bana doğru çekip geri çektim. Göğsümden derin bir inilti yükseldi. Poker çubuğu kadar sert ve sıcaktım, ve onun elbisesi ve iç çamaşırı pek koruma sağlamıyordu. "O lezzetli kıcını oraya sok."

Eve arkasını dönüyor, bakışları karanlık ama parlak, karanlığa doğru geri adım atıyor ve ben onu takip ediyorum.

Kulübe nemli çim ve kötü kullanım kokuyor, yaklaştıkça ayaklarımın altındaki zemin kireçli. Kollarımı sırtına doluyorum, dizlerimi bükerek bacaklarının arasındaki o sıcak, sıkı cennete yaklaşıyorum. Ağzının tadı ve kollarımdaki hissi, bir rüyaya girip onun gerçek olduğunu keşfetmek gibi.

"Bana izin ver..." Kolumu çıplak sırtı ile soğuk, nemli duvar arasına sıkıştırıyorum, elim aramızdan kayıyor. Parmaklarım iç uyluklarının yumuşak kıvrımlarını okşuyor, nefesi boynuma sıcak bir patlama gibi çarpıyor. "Buraya dişlerimi bastırdım, hatırladın mı? Tanrım, hâlâ iniltini duyabiliyorum." Çıkardığı ses istem dışı gibi, geri yutulmuş, dudakları kapalı.

Benim için kapanmayacak.

"Ve buraya." Avucumu amına bastırıyorum, onun sıcaklığı bir erkeğin beyin hücrelerini kaybetmesine yetecek kadar. "Ah, Eve. Hala tadını hayal ediyorum."

Ellerini saçlarıma kaydırıp başımı kendine yaklaştıırken çıkardığı ses daha gırtlaksı. Boynumdaki tuzu yalarken inliyorum, emdiğinde küfrediyorum.

"Bana dokun," diye talep ediyor. "Lütfen."

Parmaklarım, iç çamaşırı yerine giydiği şeffaf, ipeksi bir tanga iç çamaşırının altına kayıyor. Parmaklarımın arasında kumaşı bükerek, keskin bir şekilde çekiyorum. Kumaş esnediğinde o da nefesini tutuyor, her iki ses de ihtiyacımızı kanıtlıyor.

"İkiye iki. Bana borçlusun."

Cevap vermedim. Ona ön sevişme teklif etmedim, iki parmağımı derinlerine bastırdığımda kendi vücudu direnç göstermedi. Tırnakları pazılarımı kazıyor, zevkinden çıkan müstehcen sesler ve keskin, ihtiyaç dolu nefesleri işitsel bir afrodizyak gibiydi.

"Oh, sevgilim, buna ne kadar ihtiyacın olduğunu dinle. Parmaklarımı ne hale getirdiğine bak."

"Dur," diye nefes nefese, elimi sürmeye başlar.

"Ne kadar sevimli bir kızsın. Parmaklarımı ne kadar tatlı bir şekilde alıyorsun."

"Dur. Konuşmayı." Yüzünü boynuma gömüyor. Dişleri kazınıyor. Isırıyor. Acıyan sikimde bu hissi yaşıyorum. "Evet. *Evet!* Az konuş."

Nefes nefese talebi etrafımı sarıyor. Direnişi, sikilesi ağzı, zevkimi onluğa çıkarıyor.

"Çok talepkarsın," diye hırıltıyla söylüyorum, parmaklarımı onun içinde kıvrarak. "Ama emir almadığımı biliyorsun." Yine de, denemesini duymayı seviyorum.

"Talimatlara ne dersin?" Eli omzumda, beni itiyor. Parmaklarım hala içindeyken, o tekrar ittiğinde geri çekiliyorum. Şehvetle sersemlemiş durumdayken, onun benimle birlikte hareket ettiğini, pozisyonlarımız tersine dönene kadar bizi döndürdüğünü anlamam biraz zaman alıyor. Sırtımın tamamı duvara yaslanmış, bacaklarım hafifçe açılmış durumda. Yüzümü tutup, ağzını ağzıma bastırıyor, sözleri, öpücüğü gibi, sıcak ve tatlı. "Oh, evet. Sen iyi bir çocuksun. Yapabileceğini görüyorum."

Kahkaham karanlık alanda yankılanır. Belki de Eve'in talimatlarını seviyorumdur.

"Bekle." Gözleri benimkilerle buluştuğunda parıldıyor, elimi bacaklarının arasından çekmeye çalışıyor.

"Hayır, bırak ben..."

Kafasını salladı. "Beni hayal kırıklığına uğratma, bebeğim. Şimdi sıra bende." Vücudumdan aşağı kayarken, gövdemin her santimi heyecanla titriyordu. Hareketleri hızlı ve sert, gömleğimi pantolonumdan çıkarırken hareketleri hızlı ve sert.

"Eve." Göğsümü hafifçe tırmalarken, adının bir uyarı mı yoksa daha fazlasını isteyen bir yalvarış mı olduğunu bilemiyorum, ama gömleğimi yukarı doğru kaydırırken gözlerindeki bakış zafer dolu. Dilini meme ucumun etrafında dolaştırırken inliyorum, dişleriyle kapattığında titriyorum.

"Hmm." Kirpiklerini indirip mırıldanıyor, sonra göğsümü yalıyor. "Senin için inlemene bayılıyorum."

"Eve." Bu sefer elimi saçlarına kaydırırken bir uyarı.

"Durmamı mı istiyorsun?" Dişleri kaburgalarımın yan tarafını sıyrırken, cevabım yine anlaşılmaz bir küfür oluyor. "O da neydi?" Parmağı

benim fermuarımın üzerinde dolaşırken, benim penisim dikkat çekmek için gerginleşir.

"Hayır." Cevabım acı ve boğuk bir sesle çıkıyor. "Lütfen durma."

Tanrım, gülümsemesini karın kaslarıma bastırırkenki ifadesi. Elleri kemerimi çabucak açar, dokunuşu sıcak ve kendinden emin, sikimi pantolonumun sınırlarından kurtarır. Pozisyon garip, uyluklarım bu yarı çömelleme pozisyonundan gergin, ama narin parmakları sikimi kavradığında, hayatta yerimden kıpırdamam. Soluk ten, kızıl, soğuk, kızgın.

"Oh, sevgili oğlum, sızıyorsun." Acıyan penisimi sıkarken dudaklarını büzüyor, ay ışığında penisimin ucundaki damla inci gibi parlıyor. Yaşadığım duyguların karışımı karşısında küfür etmekten kendimi alıkoyuyorum. Coşku, ihtiyaç, günahkar bir rahatsızlık.

Kirpikleri bir meleğin kanatları gibi, dudakları dolgun ve şehvetli, ağrıyan başıma bastırıyor. Beni yutarken ağzının ıslak sıcaklığı cennet gibi geliyor.

Zevkle mırıldanarak beni emdiğinde dilini döndürüyor. "Siktir.

Oh, siktir!" Vücudum sarsılıyor, uyluklarım titriyor.

"Güzel." Bakışları vücudumu yavaşça tarıyor. "Benim için titrmeni seviyorum."

Tanrım, bu bakışına bayılıyorum.

"Az konuş, daha çok sakso çek." Onun kendi sözlerini kullanarak, kafasına hafifçe baskı uyguluyorum.

"Çok otoriter," diye mırıldanıyor ve beni tekrar ağzına alıyor. "Tatlım."

Kontrolü ele geçirme, onu orada tutma arzusunu yutuyorum orada tutma arzusunu yutuyorum, ipeksi saçlarından ellerimi çekiyorum. Dili, dudakları. Bu tam bir mutluluk gibi. "Tanrım, evet. Aynen böyle."

Ağzı ıslak bir *sesle* başımdan ayrılır, gözleri zevkle parlar, benim üzerimdeki gücünün farkındadır. O anın. "Şimdi emirleri kim veriyor?" diye mırıldanır, başparmağını parıldayan başımın üzerinde gezdirir.

"Yalvarmaya ne dersin?" Onu kollarımın altına alıp ağzını ağzıma yaklaştıırken içimdeki bir şey kopar. "İçinde olmak için yalvarırım."

"Bunu duymak isterim." Gülümsemesi benimkine bastırılır, ağızlarımız sıcak ve dağınık hale gelir, hepsi nefes nefese, kesik kesik nefesler, öpücükler ve yarı şekillenmiş kelimeler. Ellerim omzunun üzerinden kayar, başparmaklarım elbisesinin askısının altına kayar. Göğüsleri açığa çıkarken ikimiz de inleriz, meme ucu sertleşir

avucumun içinde sertleşir. Elim aşağıya doğru kayar, kalçalarının şişkinliği üzerinde, iki parmağım onun içine girer.

O bir ses çıkarır, duvarları sıkılaştır.

"Seni tatmama izin ver." Parmaklarım ıslakken bileğini tutuyorum, duvarı iterek elini penisimden çekiyorum. Gölgede sarhoş bir adam gibi sendeliyorum, eğer biri geçerse beyaz gömleğim yüzünden fark edileceğimizi biliyorum. Ama şimdi bunu düşünemiyorum, onu döndürürken, sözlerim kulağına yalvaran bir duadır. "Eve, izin ver, lütfen."

Vücudu cevap veriyor, parmakları duvara yayılıyor, kalçaları dışarı çıkıyor. Elim kalçasına düşüyor, diğer elim elbisesini toplayarak bacaklarını, uyluklarını, kalçasının lezzetli yuvarlaklığını ortaya çıkarıyor. Başını omzunun üzerinden çeviriyor ve ay ışığı tam da ona vuruyor, onu eski bir usta yapıyor. Eve. *Gölgedeki Cazibe*.

"Ne bekliyorsun?"

"Beklemiyorum. Takdir ediyorum." Dudaklarımı omzuna bastırıyorum, kokusunu ve sıcaklığını içime çekiyorum. "Mükemmelliği takdir ediyorum." Omurgasını öperek aşağı doğru iniyorum, ona olan arzum fısıldıyorum, sonra yüzümü bacaklarının arasına bastırıyorum. O çılgılık atıyor, sesim ilk başta nazıkçe yalarken, ham ve sarhoş edici. Sonra daha az, ta ki uylukları titremeye başlayana ve nefes nefese kalana kadar.

Ah—Ah—Ah.

O orgazm olurken kendimi kral gibi hissediyorum. Bacakları titremeye başlar ve ben onu orada tutarım, en derinlerine doğru inleyerek.

"Oh, Tanrım. Oh, Tanrım." Eve nefes nefese, havayı yutuyor.

Ayağa kalkıyorum, dudaklarımın arasında onun ıslak ve tatlı tadı var. Penisimi ona bastırdığımda, ikimiz de bu temastan nefesimizi tutuyoruz. Vücudu dalgalanıyor, sıcaklığı zonklayan başımı okşuyor. *Cennet gibi. İşkence gibi*. Nefeslerimiz karanlık odada yankılanıyor.

"Oh, lanet olsun. Eve. Lütfen, bırak

beni..." "Oliver?"

Yutkunuyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, karın kaslarım geriliyor, seks yapma ve beceme ihtiyacıyla sinirlerim gerginleşiyor. Eğer o bunu istemiyorsa...

"Daha önce söylediğin, onun izlemesi hakkında?"

"Evet." Yine yutkunuyorum, kaslarım kaskatı kesiliyor. *Bekliyorum.*

İstiyorum.

Acı çekiyorum.

"Senin sikini emmemi izlemesi." Kirpikleri titrer ve ben dişlerimi çenesine sürtünce inler. "Bunu istemekle yanlış mı yapıyorum?"

Rahatlama çok tatlı geliyor. Vücudu dalgalanırken, çıplak sikim onun cildinin cennet gibi şeridinde kayarken, sessiz bir acı içinde inliyorum.

"Hayır, sevgilim." Hem elbisesini hem de kendimi daha sıkı tutuyorum. "Onun fıstık ezmesi ile boğulmasını görmek istemekten daha kötü değil."

Kıkırdaması yumuşaktı ve onun artık ikimiz için de önemsiz olması garipti. Küçük bir iniltiyle ileri doğru ittim. *Onun sıcaklığı. Onun iç çekişi.*

"Umarım bu görüntü hayatının geri kalanında onu rahatsız eder." "Siktir, hayatım, evet." *O kadar kaygan ki.*

"Evet." Parmakları daha da açıldı, iç çekişi bir davetti. "Lütfen."

"Oh, Eve, seni mahvedeceğim."

"Bunu istiyorum."

Buna intikam diyelim, çünkü sen beni paramparça ettin.

Vücudunun benimkini kabul ettiği hissi tarif edilemez. Ham. Çıplak. Tüm varlığım acıyor ve çaresiz, geri çekiliyorum. Bakışlarım, parıldayan ve ıslak olan penisime düşer. *Siktir.* Gözlerimi sıkıca kapatıp, onun içine girerim. Vücudumuz birleştiğinde çığlık atar, kollarımı ona doladığımda inler. Onu orada tutarım, kalbim sırtına çarpar, vücudunun nabızı beni çıldırır.

"Oh, sevgilim. Ağzımı sana koymak, tatlılığını emmek istiyorum, eğer iki yerde birden olabilseydim - her yerde aynı anda." Onun için bu kadar çaresizim.

"Ağzın," diye fısıldadı yavaşça dalgalanarak. "Çok pis." "Sen onu seviyorsun." Geri çekildim, sonra tekrar onu sonuna kadar içime aldım, inlemesi düzensiz ve nefessiz. "Söyle. Pis ağzımı sevdiğini söyle," diyorum, sözlerimi itişlerimle vurgulayarak.

"Seviyorum..."

Kalbim genişliyor, bedenim kontrolü ele geçiriyor. "Ağzın benim üzerimde."

"*Siktir.*" İkimiz de nefes nefese ve çaresiz kalana kadar, kalçalarımı sıkı ve derin darbelerle ikimizi de işkence ediyorum. "Kalacağını söyle," diyorum, duygularım başka türlü ifade edemeyecek kadar karmaşık. "Eve, sana ihtiyacım var." *Seni hak etmiyorum, ama seni bırakamam.* Çaresiz hissediyorum,

dengeşiz hissediyorum. Ona yeterince yaklaşamıyorum, yeterince derinleşemiyorum, onu yeterince hissedemiyorum. *Bunu.*

O ığlık atıyor, ben ona ne kadar iyi hissettiğini, ne kadar yakın olduğumu fısıldarken bana sürtünüyor. O doruğa ulaşırken parmaklarımı klitorisine götürüyorum, vücudu benden alabileceği her şeyi almaya başlıyor. Sonuçta, tam zamanında çekildiğim için çok fazla bir şey alamıyorum, beyaz sıcaklık elime fişkırıyor.

"Oh, Tanrım." Eve öne doğru eğilir, avuç ileri yüzünü taştan uzak tutar. "Bacaklarımı hissedemiyorum galiba."

Terk ettiğim ceketimi alıp, cebimden mendilimi çıkararak elimden geldiğince temizliyorum. "Buraya gel," diye fısıldayarak onu duvardan uzaklaştırıyorum. "Muhtemelen nemlidir."

"Sağlığım için mi endişeleniyorsun?" Burnunu göğsüme gömer, cildi şimdi tüyleri diken diken olmuştur.

Onun için, bu durum için, itiraf etmeye hazır olduğumdan daha fazla endişeleniyorum. Cevap yerine dudaklarımı saçlarına bastırıyorum, ceketimi tekrar omuzlarına rtyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, ceketin kenarlarını kendine doğru çekiyor. Cebimden mendil çıkarıp elbisesinin eteğinin altına sürerek bacaklarının arasına bastırđıęımda utanarak kıkırdıyor. "Tam hizmet, ha?"

"Bundan daha azını hak etmiyorsun." Az önce yaptđımız şeyden sonra, bu kadar samimi hissetmemiz normal mi?

"Demek sen de izci gibi iki mendil taşıyan bir adamsın."

"Biri gösteriş için. Biri üflemek için."

"Aman Tanrım." Yumuşak bir kakhaha atarak başını eğiyor. "Bu izci sloganı değil."

"ocuğa bağlı. Hepimiz eşit yaratılmadık, biliyorsun."

"Bu doğru." Başını omzuma yaslayarak ekledi, "Bazı ocuklar çok kötüdür."

"Bazıları daha iyi olmaya alışıyor."

"Oliver mi?" Başını kaldırdı, gözleri benimkilere takılınca ifadesi yumuşadı. "Ne demek istediğini tam anlamadım."

"Eve, sadece benimle ol," diye fısıldıyorum, elini yanağıma kaldırarak. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, acaba duyabiliyor mu diye merak ediyorum. "Ben söyledim diye değil, beni istediğin için benimle ol." Yüzümü evirip

"Senden bana bir söz vermeni istemiyorum. Sadece istediğın için benimle ol. Çünkü ben seninle olmak istiyorum."

Bölüm 34

Küçük Bir Kuş Bize Söyledi...

Toplanın, sürüm, size bir zamanlar bir adamı boyunduruğa sokacak bir hikaye anlatayım. Bazıları bundan hoşlanabilir, ama kraliyet mülkünde değil, elbette!

nefes nefese

***inci kolyesini sıkıca tutar**

ve bağırır* "Kafasını

kesin!"

Ve Pulse Tok'ta hile yapan bir damat, köpek doktoru Evie'nin yeni sevgilisiyle karşılaştığında, *neredeyse* böyle bir şey olacakmış gibi görünüyordu. En azından söylentiler öyle, çünkü hiçbir taraf bunu doğrulamıyor. Ancak Mitchell Atherton, kısa süre sonra muhteşem bir mor gözle görüldü.

Onaylanmayan başka bir şey daha var mı? O akşam geç saatlerde, Londra'daki sevgililerimizin (*oldukça* dağınık görünümlü) silahlı bir polis tarafından arabalarına kadar eşlik edildiği iddia edilen olay.

Cebinde silah mı vardı?

Polisin değil. Onunki elindeydi. Ama Little Bird merak ediyor, bu ne anlama geliyor olabilir?

Kesinlikle açık havada yapılan küçük

bir yaramazlık değildi... 554 yorum

Sassie_Sarah: İyi! O pislik bunu hak etmişti.

TheHallouminati: Normalde şiddeti onaylamam, ama sanırım kollarım hiç yorulmadan ona bütün gün yumruk atabilirim.

TrixieBits: Şu anda her yerdeki kadınlar sevinç çığlıkları atıyor!

RageAgainstTheWashingMachine: Evet! Ödeşin! Git ve hak ettiğini al, kızım!

SashayYourWay: Ben o adamla her yerde yapardım. İstedığın zaman ara beni Olly, bebeğim!

FloozyLoosie: Halka açık yerde seks. Yakalanıyorsan, doğru yapmıyorsun demektir.

MadShagger: Tabii hoşuna gidiyorsa başka. #exhibitionistrus

FloozyLousie: Bir keresinde metroda Cockfosters'a oral seks yaparken yakalandım.
Cockfosters'a oral seks yaparken yakalandım.

HoppyGoLucky: Kullanıcı adı doğru. Hells.Bells:

Ben de açık havada sevişmeyi severim.

Slayz4Dayz: Bir keresinde erkek arkadaşımla Sir Richard Burton'ın mozolesinin arkasındaki St Mary Mags mezarlığında seviştik.

TrixieBits: Aman Tanrım! Öldü mü? Huzur içinde yatsın, ucuz

Virgin Holidays. Twerksneark: O Sir Richard Brandson. Burton
ise
Karma Sutra adamı.

Sumin.up.rosie: Regent's Park'taki çalılıklarda yaptım.

Pennies4Molly: Benim için Ikea'nın arkası.

**Twerksneark: Kraliyet Adalet Sarayı'nda masasının üzerinde.
Bana peruğunu bile takmama izin verdi. 😊**

PixiChick: Telefon kulübesinde

Charlie09: Kışından!

Bu makale artık yorum kabul etmiyor.

Bölüm 35

OLIVER

Hiçbir söz vermedik, hiçbir yemin etmedik, önümüzdeki haftalarda kendimizi birbirimizin zevkine kaptırdık. Bir bakıma bu kaçınılmazdı. Biz, tutuş şekline göre birbirini çeken ve iten iki mıknatıs gibiyiz. Ona her zaman yanında olacağımı söylemek isterdim, ama bu şerefe layık olmadığımı biliyorum. O daha iyisini hak ediyor, ama şimdilik benimle yetinecek.

Mitchell'ın tartışmamızın ardından hukuki bir skandal çıkaracağını yarı yarıya beklediğimi itiraf etmeliyim, ama belki de ne kadar çok sorun peşinde koşarsa, o kadar çok sorun peşini bırakmayacağını fark etmiştir. Ya da sadece yeniden toparlanıyor olabilir. Umurumda değil. Artık tüm dikkatimi ona vermiyorum.

Bu, onu affettiğim, unuttuğum veya planlarımı değiştirdiğim anlamına gelmez. Sanırım sadece çok daha mutluyum. Northaby'nin satın alınması ve sonrası için görüşmeler yaparken Eve'in yanımdan uzaklaşması pek olası değil. Ama orada olacak çünkü olmak istiyor, sadece hayvanların refahı konusunda bana güvenmediği için değil. Elbette sonucu merak ediyor. O böyle biridir. Her zaman sesi çıkmayanları savunur.

Bu arada, beni aynı derecede hem sinirlendirmeye hem de baştan çıkarmaya devam ediyor. Ama bu acıyı tek başıma çekmiyorum, çünkü Mandy üzerinde de benzer bir etkisi olduğunu görüyorum. İlk ziyaretimizin sabahında Eve'in kötü niyetli sevincini hatırlayınca, istemeden de olsa gülümsediğimi fark ettim. Tweed ceket giyerek giyinme odasından çıktığımda, gülerek çiftçi kılığına girmişim gibi görüldüğümü söyledi. Bir sonraki ziyaretimiz için ona da aynı kıyafeti aldığımda pek etkilenmedi. *Ama giydi.*

Ben Mandy ile safari parkının geleceği hakkında biraz dolambaçlı konuşurken, yaşlı moruk Eve'in burayı başarıya ulaştıracığından emin görünüyor.

"Bu senin suçun değil," diye onu teselli ettim. "Ona hiçbir şey söz vermedim, sen de vermedin. Onun kulak asmaması senin suçun değil."

O da bunu görüyor. Biliyor. Yine de akşamlarını dizüstü bilgisayarında (kanepede kıvrılmış ya da yatakta yanımda) diğer hayvanat bahçeleri ve vahşi yaşam parklarında yeniden yerleştirme olasılıklarını araştırarak geçiriyor. Yeni türleri dahil etmek veya mevcut türlere genetik çeşitlilik sağlamak için tesislerin genişlemesi sayesinde bu alışılmadık bir uygulama değil. Sanırım bu onu rahatlatıyor.

"Bunlar sadece ön araştırmalar," diye ısrar ediyor. "Somut bir şey yok. Bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum."

Ama bunun onu rahatsız ettiğini görüyorum. Bu yüzden, sonunda hayvanın sahibi olabilmek için sessizce kendi analizimi yapıyorum.

Telefonum çalmaya başlar ve beni düşüncelerimden koparır.

"Arayan sensin," diye boğuk bir ses telefonda bağıırır.

"Anlamadım?"

"Lanet olsun, Deubel. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Mandy, ne büyük bir zevk." Onun mutsuz açıklamasını sindirirken, göğsümün altında bir memnuniyet yayılıyor.

"Evet, evet." Nefesini telefonun diğer ucunda ılık gibi duyuyorum.

"Hadi işimize bakalım. Korkarım zamanı geldi. Artık Northaby'ye tutunamıyorum. Yani, hala eski evi istiyorsan, istediğin fiyata senin olabilir."

"Bu harika bir haber." Dudaklarım kıvrılır ve Atherton'ın aklımdan en son geçen kişi olduğunu fark ederim. "Eve çok sevinecek." *En azından, öyle olmasını umuyorum. Eninde sonunda.*

"Safari parkına tam olarak bağlı kalmadığınız için hayal kırıklığına uğradım, ama genç hanımın baskı uygulamasında ona güveneceğim. Bu arada, onların refahını gözeteceğinizden eminim."

"Elbette, lordum. Neden fikrinizi değiştirdiğinizi sorabilir miyim?"

O, homurdanıp içini çekti. "Norfolk evinin çatısı çökmek üzere. Bu günlerde yeni bir çatının ne kadar tutacağını biliyor musun, Deubel?"

"Fikrim var."

"Bu yeri elden çıkaramamam çok sinir bozucu." Ama Norfolk'taki malikanesi unvanına bağlı. Yasal olarak sadece

sıradaki kişiye devredilebilir.

"Satışın bir koşulu olarak güvenlik önlemleri alınacağını anladığınızdan eminim."

Onları kontrol edebildiği kadar. Satıştan sonra ne olacağı onu ilgilendirmez. Surrey sakinlerine kaplanları salmak gibi bir niyetim yok.

"Elbette." Ama kendi zevkim birdenbire kısa sürdü, midemde soğuk bir korku hissettim. Eve'in en azından hayvanların iyiliği için benim yanımda kalacağını tahmin etmişim, ama Northaby'yi aldığımı öğrendiğinde taşınmak isteyecek mi? Vize başvurusu ilerliyor. Ariana bana birkaç hafta içinde tamamlanacağını söyledi.

"Sırtım duvara dayalı." Mandy Mortimer'ın sesi beni korkumdan kurtarıyor. "Umuttan başka bir şeyim yok."

Ama umut, benim ticaret yaptığım bir şey değil.

Görüşme sona erer ve ben sandalyeme geri çöküyorum. İşte istediğim buydu

—nihai hedefim buydu. Neden kazandığımı hissetmiyorum?

"Ben deli olmalıyım," diye mırıldanıyorum, başımı ellerimin arasına gömüyorum.

"Aşk delisi mi?"

Kalkıp oturduğumda Fin'in kapı çerçevesine yaslanmış olduğunu görüyorum. "O kapının kapalı olduğundan eminim."

"Kendi kendine konuştuğunu duydum. İçeri girip kontrol etmeliyim diye düşündüm."

Cevap vermeden ona bakıyorum. Belki yeterince uzun süre bakarsam, ipucunu anlar ve gider.

"Lord Bellsand ile konuşuyordum," şansımın o kadar da yaver gitmediği anlaşılınca söylüyorum.

Fin bana inanmıyormuş gibi gülümser ve odayı geçerek masamın diğer tarafındaki sandalyeye oturur.

"Rüzgardan sadece bebeklerin güldüğünü

sanıyordum." "Ne kadar tatlı. Aklında

bebekler var." "Ne?"

"Hiçbirimizin baba olacağını hayal ettiğimi söyleyemem. Yatak odasında baba rolünü oynamayı seviyorum, ama benim limitim bu kadar."

"Beni şaşırtıyorsun," diyorum. "Ve bu bir iltifat değil."

"Burada sapkın olan tek kişinin ben olduğumu ima etmeye çalışma."

"Her zamanki gibi, neden bahsettiğini hiç anlamadım."

"Hayır mı?" Cep telefonunu cebinden çıkarır. Yumruğunu ağzına götürür ve teatral bir şekilde boğazını temizler.

"*Küçük bir kuş bize söyledi...*" Kafasını kaldırır, sırtışını saklamaya bile tenezzül etmez.

"Lanet olsun," diye inlerim. "Şimdi ne olacak?" O kadının köşeye adını yazdırmasına yardım ederek bir canavar yaratmış olabilirim.

"Şimdiden küfrediyorsun." Fin şakacı bir şekilde tıslar.

"Sadece devam et. Ne kadar çabuk okursan, o kadar çabuk gidersin."

Yine boğazını temizler, ben de ona yumruk atmak isterim. "*Londra'daki sevgililerimiz kısa süre önce Chelsea'deki bir binadan çıkarken biraz yıpranmış görünüyorlardı...*"

Dik oturuyorum. "Sarhoş mu? Ne zaman? Bu tamamen saçmalık ve iftiraya yakın bir şey."

"— *Century* adlı özel kulüpten çıkarken."

"Oh. O mu." Eve biraz çakırkeyifti. Çok hoş bir şekilde. "Ve bu günlerde haberler böyle mi oluyor?" diye mırıldanıyorum, dizüstü bilgisayarımı kendime yaklaştırarak, birdenbire yüz yaşında hissederek. "Dil kullanımlarına dikkat etmeleri gerek."

"Oh, öylelerdi. Şunu dinle. *Aşık iş adamı ve Amerikalı sevgilisi, şoförlü arabayla uzaklaşmadan önce, balayı çiftleri gibi birbirlerine sarılmış, aralarında elektrikli bir kimya ve ellerinin her yerde olduğu şeklinde tanımlandı. Bu Küçük Kuş hala incilerini sıkıca tutuyor, çünkü iddiaya göre, iki hafta içinde iki kez açık havada yaramazlık yapmış!*"

Biraz elleşmiştik. Ama hava karanlıktı, etrafta kimse yoktu. *Ya da ben öyle sanıyordum.* Üstünün askısı omzundan kaymıştı ve... "Eşlik eden bir fotoğraf var mı?"

"Hayır."

"İyi." Una Smith kafayı yemiş olmalı. Anlaştığımız şey bu değildi. En azından isim vermiyor. *Vermesi de gerekmiyor.*

"Gerçek gibi görünüyor," diye alay ediyor.

"Eski çöp yığını gibi geliyor. Anlaşmalardan bahsetmişken, Northaby bitti."

"Anladın mı? Harika."

"Heyecanlanmaman beni hayal kırıklığına uğrattı, Phineas." Omuz silkiyor. "Orası senin en büyük tutkundu."

"Para kazanma ihtimali seni heyecanlandırmıyor mu?"

"Para insanı mutlu etmez. Aşk eder."

Burun kıvırıyorum. Sonra kaşlarımı çatıyorum. "Öğle yemeğinde kaç kadeh şarap içtin?"

"Oliver." Adımı uzatarak söyler. "Eve sahneye çıktığından beri tavırlarının geçen yıla göre gece ile gündüz kadar farklı olduğunu kabul etmelisin."

"Geçen yıl..." Lanet olası bir karmaşaydı. Atherton. Lucy. Bu iki isimde çok fazla acı var. Sonunda bunlardan birini geride bıraktığımı hissetmekten memnunum. *Asla unutamayacağım ama...* "Eh, deniyorum," diyorum, bu kelimeye karar verip geri kalanını düşüncelerimden uzaklaştırıyorum.

"Oh, sinirli değildin. Lanet olası bir canavardın. Ama anlıyorum, çok stres altındaydın. Ama şimdi? Şimdi bir oyuncak ayı gibisin."

"Saçmalama." Öğle yemeğinden bahsetmişken, sanırım benimki bana hazımsızlık yaptı. Ani rahatsızlık hissiyle avucumu göğüs kafesime bastırıyorum.

"Eve seni gerçekten sakinleştirmiş."

"Şimdi saçmalıyorsun. Eve bana sakinlikten başka her şeyi hissettiriyor, o kadın bir kasırğa gibi."

"Onun sakin olduğunu söylemedim. *Seni* sakinleştirdiğini söyledim. Her neyse, burayla ne yapacaksın?"

"Northaby'yi mi?" Konuşmanın yönünün değişmesi beni rahatlatmalıydı, ama bu acı... "Her zaman söylediğim şeyi yapacağım."

"Burayı otele çevirmek harika bir fikir bence. Tam bir tatil yeri olacak. Ebeveynler için lüks — havuz, spa ve lüks restoranlar — ve çocuklar için hayvan eğlenceleri."

"Evet, gelin ve çocuklarınızı aslanlara yem edin. Davaya davetiye çıkarmak gibi."

"Doğru yapılırsa olmaz. Mekanın bir kısmını özel tutacaksın, değil mi?"

"Ne için?"

"Senin için. Eve. Ve belki daha sonra, birkaç küçük Oliver ve Eve için." Parmaklarıyla küçük ayakların patırtılarını taklit ediyor. *Kahretsin.*

"Orada yaşadığını hayal et."

Ve hayal ediyorum — sadece bir anlığına. Mutluluk dolu bir an. Kısa süren bir mutluluk.

Onu kendi amaçlarım için kullandım. İntikam için. Atherton'dan daha iyi değilim, ama bunu kendime itiraf etmem biraz zaman aldı. Hala onu kullanmıyor muyum? Sevemediğimi bilerek onu oyalamıyor muyum? Onun *sevgisine layık değil miyim?*

"İyi misin?"

"Hayır. Kendimi pek iyi hissetmiyorum." Bütün bunlar bittiğinde, muhtemelen Northaby'ye bir daha bakmak istemeyeceğim.

"Ne oldu?"

"Sanırım bir şeyim var." Derin bir nefes alıyorum. "Göğsüm ağrıyor." Bu yaşta kalp krizi geçiremem. *Geçiremem, değil mi?*

"Bir dakika önce iyidim."

"Ama şimdi değilim," diye terslerim. En son ne zaman kendimi iyi hissetmediğimi hatırlamıyorum. İnek gibi sağlam bir vücudum var, hiç hastalanmam.

"Göğsün, ha?"

"Evet." Parmak eklemlerimle göğüs kemiğimi ovuşturuyorum. "Bu his *de ne?*

Sanki içine bir şey girmiş gibi hissediyorum."

"Kalbine mi?" Ağzının köşesi yukarı kalkar. "Bu... nefes kesici! Korkunç! Aşk mı?"

"Kalp efsanevi bir kap değil, bir kas! Neye gülüyorsun? Kalp krizi geçiriyor olabilirim! *Oof. Siktir.*" Ve şimdi, aniden nefesim kesildi.

"Love Hurts" şarkısını hiç duymadın mı?

"Evet, 'I Do Like to Be Beside the Seaside' şarkısını da duydum, ama bunun konuyla ne ilgisi var, emin değilim."

"Kabul etmelisin. Bana uyar. Eve harika biridir. Seni tetikte tutar ve senin de buna ihtiyacın var."

"Neyi kabul edelim? Keyif aldığımızı mı? Bir dakika önce kedi köpek gibi birbirimizin boğazına sarılırken, bir dakika sonra..."

"Aynı türden olduğunuzu mu?"

"Biz tamamen uyumsuzuz. O ahlaklı, iyi ve nazik. O bir veteriner, lanet olsun! O işleri düzeltirken, ben onları mahvediyorum."

"Para için."

"Ki o paraya hiç ilgi duymuyor. Benden daha iyisini hak ediyor."

"Huh." Elini çenesine götürerek düşünceli bir şekilde okşadı. "Sence bu soru Eve'e sorulması gereken bir soru değil mi?"

"Ne demek bu?" Parmağımı daire şeklinde çevirerek yüzünü işaret ettim. "Terapi mi yapıyorsun? Çünkü siktirip gidebilirsin! Ben safari parkı bile istemiyorum

bir safari parkı istemiyorum."

"O zaman neden peşinde koşuyorsun?"

Genelde hemen cevap veririm, ama şu anda, bu cevap artık mantıklı gelmiyor.

"İnsanlar aşk için daha kötüsünü de yapmışlardır."

Onun ima ettiği şeyi sevdiğimden emin değilim, her ne kadar içime dokunsa da. "Biliyorsun, Van Gogh kulağını kesti."

"Sonra da bir fahişeye verdi," diyorum, onun tavsiyesi hakkında ne düşündüğümü açıkça belli ederek.

"Belki de ona çok iyi vakit geçirtti." Kaşlarını oynatıyor.

Bu arada, benimkiler terliyor gibi görünüyor. Ellerimi yüzüme sürerim. "Muhtemelen klinik depresyondaydı. Ya da zihinsel bir çöküntü yaşıyordu."

"İnsanlar aşk uğruna cinayet işlemiş, ölümlerini sahte göstermiş, sevgililerinin isimlerini derilerine dövme yaptırmışlardır. Neden biliyor musun?"

"Çünkü aptallar."

"Çünkü aşk bu riski almaya değer. İnsanı coşkulu hissettirir, sanki dünyayı ele geçirebilirmiş gibi. Kokainin etkisi gibiymiş diye duydum."

"Peki, o zaman karar verilmiştir." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Kesinlikle kalp krizi geçiriyorum çünkü kendimi hiç de coşkulu hissetmiyorum."

Fin kaşlarını çattı. "Henüz bitirmedim. Aşık olduğumuzda..."

"İnsanlar aşık olmaz," diyorum sertçe. "Oops! Hay Allah, az kalsın takılıp yüzüstü aşk çukuruna düşüyordum?"

"Bana bunu yapmadığını söyleme," diyor küçük bir gülümsemeyle.

"Ne?" Manşetlerimi çekiyorum. Manşet düğmelerimi çıkarıyorum. gömlek kollarımı yukarı çekerim. Kızarıyor gibi hissediyorum! "Am yala. Sadece pislikler karşılık vermez."

"Neden uğraşıyorum ki?" diye mırıldanıyorum, sonra kravatımı çekiyorum.

"Bir süre önce bir araştırma okudum," diye devam etti, benim sıkıntımı tamamen görmezden gelerek. "Araştırmaya göre, beynimizin kontrol merkezi olan prefrontal korteks, aşık olduğumuzda düşük vites düşüyor ve beynimizin tehdit tepki sistemi olan amigdala kapanıyor."

"Yani aşık oluyoruz çünkü salak salak konuşan aptallara dönüşüyoruz? Bunun ne faydası var, anlamadım."

"Belki de aşık olmak *böyle bir şeydir*. Tüm uyarı sistemleri kapanır. Farklı davranırsın. Kendin gibi davranmazsın."

"Bunun bilimsel bir makale olduğundan emin değilim. Daha çok Pulse Tok gibi geliyor."

"Saçmalık mı sanıyorsun?"

"Benim sorguladığım şey, senin okuyup okuyamadığın." "Avuç içlerin terli mi?"

Aşağı bakıp parmaklarımı içe doğru kıvrıyorum. "Biraz. Andrew klimayı kapatmış olabilir mi?"

"Kalbin hızlı atıyor mu? Başın dönüyor mu?" Evet ve evet. "Virüs olabilir mi?"

"Daha çok savaş ya da kaç tepkisi gibi. Nedenini biliyorsun. Aşık olduğun için panik yapıyorsun," diyor, kelimeyi neşeyle heceliyor. *Piç kurusu*.

"Hayır," diye bağıyorum, Bo'ya kullandığım ses tonuyla. "Aptal olma." Onun üzerinde de işe yaramıyor tabii.

"Tüm klasik belirtiler sende var. Ve sadece nasıl hissettiğinden bahsetmiyorum."

"Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

"Garrard'dan aldığın yüzük."

"O lanet olası bir ucube." Bir manipölasyon. Bir an için, önümde alternatif bir hayatın açıldığını gördüğümü söylememe gerek yok.

"Seninle yaşayan köpek. Eve'in köpeği. Bahse girerim hiç evcil hayvanın olmamıştır, hiç istememiştir. Çocukken bile akvaryum balığı bile olmamıştır."

"Ee?" Kaşlarımı çattım.

"Bunun aşk için eğilmediğini söyle bana."

Daha çok Eve'in manipölasyonu için eğilme gibi.

"Atherton'ı yumruklamak. Eve için endişelenmek. O köpek barınağına bağış yapmak. Ha! Sandığın kadar sinsi değilsin!"

"Hesaplardan geçtiği düşünülürse, hiç de sinsi değil. Vergi indirimi içindi."

"Aşk için olmadığına emin misin? Sevdiğini etkilemek için."

"Aptal. Belli ki bir şeyim var. Bana doktor lazım, bu sahte terapist zırvası değil!"

"Senin durumunun çaresi yok. Savaş ya da pes et, fark etmez. Sonuçta, aşktan kaçış yok."

Derin bir nefes alıp, onun sözlerini kabul etmeye, inkar etmeyi bırakıp bana etkilerini hissetmeye zorladım kendimi.

Savaş ya da teslim ol.

"Sadece benimle ol." O gece çılgınlık içinde ona sorduğum Şey buydu, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canım acıyordu. Tıpkı Şimdi olduğu gibi.
"Beni istediğin için benimle ol."

Ona bakamadım, reddedilmeyi kaldıramazdım. Bunun yerine yüzümü çevirdim ve dudaklarımı avucuna bastırdım.

"Senden bana bir Şey söz vermeni istemiyorum."

"Benimle ol, çünkü olmak istiyorsun."

Kalbim, kafamın söylemeye korktuğu Őözleri söyledi.

Çünkü seni seviyorum.

Koltuğumda dik oturdum. "Siktir!"

Bölüm 36

EVIE

Yaz günleri kısalmaya ve akşamlar serinlemeye başladıkça, Oliver ile olan ilişkimiz, yani geçici ilişkimiz, gülünç derecede sevimli bir hal almaya başladı. Akşamları Bo'yu birlikte gezdiriyoruz, Londra'nın kraliyet parklarından birinde dolaşırken sık sık dondurma molası veriyoruz. Hafta sonları nehir kenarında kahve içiyoruz ve hava karardıktan sonra, özel çatı barlarında kokteyl içtiğimizi görebilirsiniz.

Sokak köşelerinde öpüşürüz, sokak lambalarının altında sevişiriz ve kim izliyor olursa olsun, bulabildiğimiz her yerde gizlice öpüşürüz. Sanki hayatım, *yeni başlangıçlar* olarak adlandırılabilir bir filtreyle başka birinin Instagram feed'ine dönüşmüş gibi. Bu, özenle hazırlanmış bir feed değil

—sahte hiçbir şey yok. Bir erkeğin önünde durup, mükemmel bir fotoğraf çekmek için bir düzine fotoğraf çekmesini isteyen bir kadın değilim. Her anın kendine özgü bir mükemmelliği var, Oliver'ın kafasından hayal kırıklığı buharı çıkıyor gibi görünen anlar bile. An be an, aramızdaki her şey çok doğal görünüyor.

Bu, naturizmle karıştırılmamalı.

Aklım Kensington Sarayı'ndaki o geceye gidiyor. Çekiciliğimize yenik düştüğümüz ve sonunda beklentilerden korkmadan birlikte olmaya karar verdiğimiz gece. Oliver, benim farkında olmadan kahramanım, olayların sırası tam olarak mükemmel olmasa da çok tatlıydı.

Oliver'ın tatlı öpücükleri ve sözleri. Mendiliyle yaptığı şefkatli dokunuşlar.

Sonra Londra'nın en iyilerinden biri nazikçe boğazını temizledi. Oliver telaşsızca elbisemi düzeltirken benim paniğim.

O beni memurun el fenerinden korurken elim onun elindeydi... Mahvolmuş külotumu çevik bir hareketle cebine soktu.

Polis memurunun taktik silahının korkutucu boyutu. (Müstehcen bir şaka değil.)

Ve kafamda canlanan manşet: VETERİNER, KRALIN BAHÇESİNDE SEKS YAPTIĞI İÇİN KAMU Ahlakına AYKIRI DAVRANIŞTAN SUÇLANDI

—SINIR DIŞI EDİLECEK!

Bu, berbat bir Pulse Tok videosundan çok daha kötü olurdu.

Ama sonra (Oliver'ın cazibesi sayesinde) polis memuru bizi "kayıp ruhlar" olarak arabamıza yönlendirdiğinde tamamen rahatladım.

Oliver'ı seviyorum. Onu çok seviyorum. Sevmemeye çalıştım ve ona güvenmedim. Ama şimdi bunu aşmaya çalışıyoruz. O uzun yürüyüşlerde konuşmak için bolca vaktimiz oldu, çünkü eskisi gibi aynı hatayı tekrarlamayacağım. O yanımdayken kalbim ne kadar hızlı atarsa atsın, kendimi kaptırmamaya kararlıyım.

Artık güç oyunları yok.

Artık olaydan sonra bana haber verme yok.

Artık benim adıma kararlar almayacak, doğru olduğunu düşünse bile!

Bu sefer hazır olacağım. Suyun içinde yavaş yavaş kaynayan kurbağa gibi kendimi kaybetmeyeceğim.

Bunun dışında her şey yolunda. Karmaşık değil. Gelecek planları yapmadan birbirimizin tadını çıkarıyoruz. Ya da belki de kendimi kandırıyorum, çünkü Lucy'yi gereğinden fazla düşünüyorum. Ne olduğunu sormaya cesaret edemiyorum. Belki de sandığım kadar soğukkanlı değilim. Ama sonra, Londra'nın yarısını becermiş b i r adamla neredeyse evleniyordum. "Bir kez ısırılan, iki kez çekinir"

anlaşılabilir bir tutum, bence. Ama bazen Oliver'ın bana, sanki kaybolacakmışım gibi yüzümün hatlarını izleyip hafızasına kazıyormuş gibi baktığını fark ediyorum. Ve seviştığımızde, o kadar şiddetli titriyor

ki

neredeyse korku gibi.

Hayal görüyor olabilirim. Belki de incelemem gereken kendi duygularımdır.

"İşte buradasın." Kanepenin arkasından Oliver'ın yüzü görüş alanıma giriyor. Ne dediğini duymuyorum; kulaklığımı çıkarıp dudaklarının hareketlerinden kelimeleri okuyorum.

O beni bir öpücükle geriye doğru bastırırken, oturmak için kalkmaya çalışıyorum. "Olduğun yerde kal. Ben de sana katılacağım." Kanepenin etrafından dolaşarak ceketini çıkarıp sandalyeye bırakıyor, sonra parmakları kravatına uzanıyor.

"Yavaş ol," diye mırıldanıyorum, kulaklıklarımı ve telefonumu yere bırakıyorum. "Bir kıza, şeytanın iş gününün yorgunluğunu atmasını izlemek için biraz zaman ver."

Kravatı yakasından *kayarak* çıkar ve Oliver, cüretkar striptizine devam eder. Kemerine geldiğinde durur. "Yardım etmek ister misin?"

"Oh. Anlaşılan akşam yemeğini evde yiyeceğiz."

O, alçak ve müstehcen bir kahkaha atar. "Saat sekizde Mandy ile buluşacağız, ama yemekler arasında atıştırmak kimseye zarar vermez."

"Biraz atıştırmak isterim," diye mırıldandım. Dudakları sözlerime tepki gösterdi.

"Tamam, o kadar da az olmasın o zaman."

"Bekle. Kabarık terörist nerede?" diye sorar, parmakları kemerine doğru hareket ederken.

"Yatağında, sanırım." Orada uyuyor. Çoğunlukla. Her nasılsa her gece, Oliver ve benimle yatakta uyanıyor. Oliver bunu pek sevmiyor... *ama katlanıyor.*

"Kıpırdama," diye mırıldanır ve odama doğru yönelir. Bir dakika sonra kapı kapanır ve sonra geri gelir, üzerime tırmanır, dizleri uyluklarımı kavrar, gözlerinde kötücül bir ışıltı parlar.

"Şimdi, nerede kalmıştık?" Yakarımı başımın üzerine kaldırırken, kravatı aniden parmaklarından sarkıyor.

"Nerede mi? Sanırım şeytan beni cennete götürmek üzereydi."

"Sikini yalatmak için böyle yapılmaz."

Latte'mi neredeyse boğazıma kaçırıyorum ve eminim ki bir kısmı burnumdan çıkıyor. "Yara!"

"Oops. Üzgünüm. Bunu yüksek sesle mi söyledim?" Bakışları sola, sonra sağa kaydı, sonra omuz silkti, kimsenin duygularını incitmediğine memnun olarak. Benimkiler görünüşe göre sayılmıyor. "Bir bak," diye ekledi, telefonunu bana doğru çevirerek.

"Neye... İğrenç, Yara! Şu şeyi kaldır."

İş çıkışı, şık bir İtalyan kahve dükkanında kahve içerek sohbet ediyoruz, ama aslında neredeyse Negroni zamanı. Tabii, tüm günün puppuccino zamanı olan kabarık bir labradoodle değilseniz.

"Eminim bunu daha önce de duymuştur." Yara alçakça gülüyor. "Bütün gece boyunca yapabileceğimi söylüyor."

"Aman Tanrım." Ekran masaya bakacak şekilde telefonunu elimle bastırıyorum. "Arkamdaki zavallı kadının kalp krizi geçirmesini mi istiyorsun?"

Yara, omzumun üzerinden mavi saçlı seksenlik kadına bakar, ikiz setini ve deri pantolonunu inceler.

"Bunu kaldırabilecek gibi görünüyor. Tabii ki onun aletini değil. O, idrar yolu enfeksiyonuna davetiye çıkarır." Ekranı tekrar bakar. "Ama sanırım haklısın. Muhtemelen oradan görebiliyor." Telefonunu masaya bırakır, kollarını masaya dayar. "Bütün gece boyunca," diyor neredeyse özlemle. "Birkaç yıl önce, sabah altıya kadar rave partilerinden ayrılmazdım. Bugünlerde ise bütün gece boyunca tek yapmak istediğim şey uyumak. Bu ihtimal beni gerçekten heyecanlandırıyor."

Uzun süre bu cazibeye direnemeyen kadın, telefonunu eline alır ve ekrana dokunarak onu tekrar hayata döndürür. "O şey neredeyse 30 santim uzunluğunda olmalı. Yani, diğer 15 santimle ne yapmamı bekliyor? Bu, ikiye bölüp sonraya saklayabileceğin bir Subway sandviçi değil ki."

Başımı ellerimin arasına gömüyorum. "Çevrimiçi randevular tam bir çöplük." "Senin için sorun yok, fildişi seks kuleğinde otururken." "Ne kulemi?" Başımı kaldırıyorum.

"Kıskanmıyorum falan değil," der, etkisini arttırmak için gözlerini kısarak. "Kesinlikle kıskanıyorum," diye ekler, yaklaşarak. "Sanırım bu adamın cebinde sadece delikler var. Ve o deliklerin ne için olduğunu biliyorsun."

"Onun. O ya da Tinder randevusu istediği kadar onunla oynayabilir." Fincanımı alıp bir yudum içtim.

"Bu Tinder değil. O, ailemin tanışmak istediği bir adam. Onu evlilik sitelerinden birinde buldular."

"Görücü usulü evliliği mi düşünüyorsun?" Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum.

"Son zamanlarda okuduğum kitapları suçla." Sandalyesine yaslanıp, dökülen kakao tozunu parmağıyla silkeliyor. "Ama ailemin baktığı uygulamalarda pek çok milyarder mafya kötü çocuğu olduğunu sanmıyorum."

"Uygulamalar çoğul. Vay canına."

"Bu onları meşgul ediyor," diyor omuz silkerek. "Biyolojik saatim o kadar yüksek sesle çalışıyor ki annem hiç uyuyamıyor, bu yüzden en azından bunu yapmalarına izin verebilirdim."

"Ama aynı şehirde bile yaşamıyorsunuz."

"Annemin de söylediği tam olarak bu." Uzun bir nefes verdi. "Bakmanın bir zararı yok, değil mi?"

"Sanırım yok."

"Eğer annemle tanışırsan," diyor, parmağını tembelce bana doğru sallayarak, "Oliver'ı gelinlik giyerek aldığını asla söyleme. O, tezahür etmeye inanır."

"Aşık olduğumuz falan yok," diyorum gülerek.

Başımı kaldırdığımda, Yara'nın dudakları büzülmüş. "Bence hanımefendinin huysuz protestosu fazla kaçıyor. İkiniz çok tatlısınız. O seni mutlu ediyor ve o pisliği yumrukladı, böylece teyzelerin uçak biletlerini ödemek için GoFundMe kampanyası başlatma zahmetinden kurtuldum."

Mitchell'a söylediklerini ona anlatsam, onu bu kadar harika bulur mu acaba? Tabii ki anlatmayacağım. Kızgın olmamam biraz garip. *Daha da garibi, biraz tahrik olmam.* Ama o zamandan beri, Mitch'in beni düşündüğünde ereksiyonunun kaybolması fikrini sevdiğime karar verdim. Tabii ki, sikişin düşmesinden sonra en iyi ikinci seçenek. Siklerden bahsetmişken...

"Ailen bu adamın sana penis fotoğrafları gönderdiğini biliyor mu?"

"Vajinam yakında tamamen kapanacağı için bunun pek bir fark yaratacağını sanmıyorum. Ayrıca o en iyinin en iyisi. Gerçek bir doktor."

"Ah, doktor." Cevabım, göz devirmenin sözlü karşılığı. "Evet, en üst düzey bir kişi." O sırtıyor. Bu,

çoğu veterinerin aşına olduğu bir konuşma. "Çünkü kelimenin tam anlamıyla bir milyon türün farmakolojisini, fizyolojisini ve anatomisini öğrenmemiz gerekmiyor." "Kelimenin tam anlamıyla değil. Daha çok yüz kadar, ama

eğitimimiz hayvan davranışları, iç hastalıkları, cerrahi, diş hekimliği ve oftalmolojiyi kapsıyor. Yani, gerçek genel pratisyenler kimler?" "Aynen!" diyor, ellerini havaya kaldırarak. "Diğerlerinin iyi olması iyi bir şey."

İnsanların görüşleri işimi sevmemi engellemiyor.

"Benim de." Ama bu, bazen kanımın kaynamasını engellemiyor. "Peki, uzun boylu, esmer ve iç çamaşırını düşürecek kadar seksi olan nasıl?"

diye soruyor Yara,

küçük bir şeker poşetine uzanarak. "Oliver mi?"

"Tabii biri biri başka başka şu anda düşürdüğün külotunu

Bunun için ne zamanım ne de enerjim var. Bu adam beni çok tatmin ediyor. "Oliver iyi biri."

"Ve..." Sözcüğü uzatarak, gözleri parıldayarak. "Ve ben iyiyim, sorduğun için teşekkürler."

"Ve..." Koltuğunda heyecanla hafifçe kıpırdanıyor.

"Birlikte gerçekten çok, çok iyiyiz." Ve bu gerçek, tüm gerçek ve sadece gerçek. Ayrıca "*Bu ilişki nereye gidiyor?*", "*Beni gerçekten ne kadar seviyorsun?*", "*Bana aşık olabileceğini düşünüyor musun?*", "*Çocuk sahibi olmak istiyor musun, eğer öyleyse kaç tane?*" gibi tüm o iğrenç soruları da görmezden geliyor.

"Bu çok heyecan verici! Sana bunun bir teselli ilişkisi olmadığını söylemiştim," diyor ve bana bir şeker paketi uzatıyor.

"Geleceği pek düşünmüyorum," diyorum, gerçeği tamamen göz ardı ederek. Nasıl düşünmem ki? Bazen takıntı haline geliyor. "Mitch'le olanlardan sonra, işleri olduğu gibi kabul ediyorum." Ve o hataları yapmamaya çalışıyorum. Benim gördüğüm kadarıyla, vizem yakında çıkacak ve sonra bu ilişkinin nereye varacağını göreceğiz.

"Haklısın," diye onaylıyor. "Ama fırsatlara karşı kendini kapatma. O sana o gözlükleri satın aldı, hatırladın mı?" Ellerini kalbinin üzerine koyarak, çizgi filmlerdeki kalp kırıcıların yaptığı şeyi yapıyor.

"Ne salak," diye mırıldanıyorum, benim için yaptığı onca şeyi düşünerek gülümsüyorum. Ne kadar tatlı olabileceği tartışılmazken yaptığı inkarlar.

"Bu arada Riley nasıl? Son zamanlarda ondan haber aldın mı?"

Başımı sallarım. "Birkaç gün önce konuştum. Ameliyat iyi geçmiş, dış sabitleyiciler çok rahatsız ediciymiş ve fizik tedaviye başlamış."

"Ah." Yara titrer, sonra fincanına uzanır. "Bana sorarsan," der, fincanı tekrar masaya koyarak, "bir erkeğin senin için her şeyi yapması erkekliğin zirvesidir, o erkeğin en seksi hali."

"Oliver'ı mı kastediyorsun?"

"Başka kim olabilir ki?"

"Evet, haklı olabilirsin." Ona söylemeyi düşünmüyorum tabii. Muhtemelen bir şeyler çevirdiğimi düşünür.

"Ayrıca, aşk ve mutluluğun garip kaynaklardan doğduğu da bilinir."

Yara, bu şeyin şantajdan kaynaklandığını bilmiyor. Ama benim de amaçlarıma uygun olduğu halde *şantaj diye* bağırabilir miyim?

"Yabancı kuyular." Ben

homurdandım. "Ne?"

"Bir gelinlik giymiş kadının kendini bir yabancının arabasına atmasından daha garip bir ilişki var mı?"

"Tamam." Ellerini kucağına indirir ve bir süre düşünür gibi görünür. "Kuzenim Sam. Bir adamla ilk randevusunda, kör randevusunda dışarı çıkmıştı. Neyse, adamın korkunç biri olduğunu, randevuyu ancak alkolle atlatabileceğini söyledi. Bar'da içki sipariş ederken, sarhoş başka bir adam gelip onun yerine sipariş verdi. Sırayı bozdu!"

Bir İngiliz'i sinirlendirecek bir şey varsa, o da sıraya kaynamaktır.

"O çok sinirlendi ve ona bir şeyler söylemek için arkasını döndüğünde onu karnına dirsek attı. Adam onun yüzüne yaklaştı ve kızın sevgilisi onu korumak için masadan kalktı. Büyük bir kavga çıktı ve uzun lafın kısası, kız üç yıldır mutlu bir evlilik sürüyor."

"Sevgilisinin dehşetine mi?"

"Hayır. Adam komplo teorisyeni, komplo teorisi meraklılarından biriydi. Kız, onu karakola götürən polisle evlendi. Barda kavga etmek kamu düzenini bozma suçudur." Ellerini uzatarak bir tür *ta-daa!* hareketi yaptı. "Kanun adamı ve kanun kaçağı. Garip bir tesadüf."

"Sevimli." Ama benim kendi sevimli tanışmam ve ardından gelenler kadar karmaşık değil. Aldatan eski sevgililer, şantaj, sahte bir ilişkinin bir nevi gerçeğe dönüşmesi, görkemli bir evin ele geçirilmesi, aslanlar, kaplanlar ve... yavru köpekler!

Aşk hayatım bir hayvanat bahçesi gibi. Ama daha da kötüye gitmek üzere.

Bölüm 37

EVIE

"Hayatım, ben geldim!" İronik bir şekilde sesleniyorum ve spor ayakkabımın tabanıyla kapıyı kapatıyorum. Omzumdan çantamı indirip Bo'nun tasmaını bırakıyorum, ama beklemediğim coşkulu bir yankı duyunca donup kalıyorum.

"Tatlım, geldik! Ne kadar tatlılar," diye devam ediyor, dinleyicileri için sesini alçaltarak. "İkinizin de ne kadar sevimli olduğunuza bayılıyorum."

Ne oluyor lan... *Annem mi geldi?* Oliver'ın benim hayallerimin erkeği olduğuna çoktan karar vermiş olmalı. Düğünüm bile gelmemiştir, bizi birlikte görmemiştir, ama onun için bunların hiçbir önemi yoktu! *Benzerler birbirini çeker, derdi.*

"Anne, burada ne yapıyorsun?" Onu, üvey babamı ve Oliver'ı kanepede birbirlerine sokulmuş halde bulduğumda, suçlayıcı bir ses tonu kullanmamaya çalışıyorum.

"İşte kızım!" Kahve masasının etrafından dolaşıp kollarını uzattı, ama gerçek bir kucaklaşma için değil. Onunki daha çok "vücutlarımız birbirine değmesin" jestiydi, yanaklara yüzeysel bir öpücük eşliğinde. Bu sefer, tiz bir ciyaklama da vardı. "Oh, burada bir köpek de var."

"Bu Bo," dedim, burnunu onun zevkli krem rengi pantolonundan uzaklaştırarak. "Oldukça dost canlısıdır."

"Bazıları biraz *fazla* dost canlısı olduğunu söyleyebilir," diye mırıldanır Muffy, uzaklaşırken. Bo'yu sandalyenin yanına oturturken, ceketimin cebinden acil durumlarda dikkatini dağıtmak için kullandığım çiğneme oyuncağını çıkarırken, gözlerinin üzerimde dolaştığını hissedebiliyorum.

"İyi görünüyorsun." Onun kitabında "*iyi*" bir geçiştir. Hatta neredeyse bir iltifattır. "Spor salonuna mı gidiyorsun?"

Gerekli mi görünüyorum? Hayır, karar veriyorum. Bu bir alay değildi. Bu seferlik.

"Hayır, işteydim. Dönüşte bir arkadaşımın kahve içmek için uğradım." Bo'ya ikna olmamış gibi bakıyor. "Veteriner olduğunda, köpeğini işe getirme günü her gün olabilir." Ve birlikte olduğun adamın oteldeki şefi rahatsız etmek istemediğinde... her neyse, onu da yanında götürürsün.

Lokantaların temel kuralı nedir? Asla garsonu veya mutfak personelinin kızdırma.

"Oh." Bakışları düşer. "Sadece rahat giysiler mi?" Kendini tutamıyor işte.

"Spor giyim, yeni gündüz giyimi." *Bayan Stepford.*

Margret Elizabeth Hadley Winthrop — bir süre Carrington'dı (kocası eski paralıydı ama çok cimriydi) ve ondan önce Fairfax'tı — tam bir gaz bombası. *Ya da belki de beni kendimi gazlamak istememe neden oluyor demek istiyorum.* O benim asla olamayacağım kadar güzel. Ben babamın kızıl saç rengini miras almışken, annemin saçı sıvı altın gibidir. Düzenli olarak yaptığı estetik müdahaleler sayesinde narin güzelliği asla solmayacaktır. Ne yazık ki, modası geçmiş tavırları da kalıcıdır. Annemi seviyorum. Gerçekten. Ama ikimiz için de onu uzaktan sevmek daha kolay.

"Peki, burada ne yapıyorsun?" *Habersiz ve davetsiz - bu, senin eski moda gezegeninde kesinlikle bir sosyal günah olmalı.*

"Todd beni Paris gezisiyle şaşırttı." O, bir flört programının sunucusu gibi elini sallayarak uzaklaşır.

Üvey babam Todd Winthrop ile tanışın, altmışlı yaşlarında, kendi çabalarıyla milyoner olmuş ve eski paralı bir adam. Ve gerçekten de çok çabalıyor. *Çoğunlukla sinirlerimi zorluyor.* Annemle neredeyse yedi yıldır evli olmasına rağmen, annemin çevresindeki insanların tasarımcı markalarının kölesi olmadıklarını hala anlamış değil. Bu arada, yaşlı Toddy, baştan aşağı Loro Piana, Canali ve Cole Haan giyiniyor. *"Paralıyım!"* diye bağırın sessiz bir lüks.

"Selam, Todd!" El sallıyorum, sonra görevini yerine getiren üvey kız evlat gibi ona doğru ağır adımlarla yürüyorum. Onun kendini beğenmiş saçmalıklarını dinleyecek havamda değilim. "Biliyorsun, teknik olarak Londra'da hala yaz," diye alay ediyorum, kaşmir süveterini çekiştirerek. Eminim burada bir yerlerde bir Moncler yelek de vardır.

"Hava biraz serin geldi," diyor, kirli giysilerini avucuyla silerek. "Nasılsın, Evelyn?"

"Harika." Ve diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum.

"Tatlım." Oliver, bu duraklamayı bana burada olduğunu hatırlatmak için bir fırsat olarak değerlendirir ve yanağıma bir öpücük kondurur.

"Üzgünüm." Ona gülümsemem içtendir, kalbim bu yakışıklılık karşısında her zamanki gibi hızla atmaktadır. Ama keşke burada olmasaydı, çünkü bu küçük buluşmalar nadiren iyi sonuçlanır.

"Günün nasıl geçti, hayatım?" *Yakışıklı ve evcimen. Ne kadar şanslıyım.*

"Yoğun ama iyiydi." Gözlerimle özür dilerim. *Hiçbir söz verme* kesinlikle ailelerle tanışma yoktu. "Bir içki ister misin?"

"Evet, lütfen." Bir kova olsun.

"Muffy?" Oliver dönüyor, ama o onu kesip, bardağını uzatıyor. Annemin bir içki daha *içmesi* çok yakışksız olurdu, ama o, inekler eve dönene kadar bardağını *yeniden doldurmaya* izin verecektir. Votka, soda ve limon kabuğu. Bunun onu zinde tuttuğuna yemin eder ve bir keresinde benim de bu içkiyi içmem gerektiğini söylemişti. O zamanlar ben de kurabiyeler için aynı şeyi düşünüyordum. *Yeni bir kutu açmıyorsan, bir tane daha yemenin bir önemi yoktu.* Sanırım onun diyet tavsiyesinin tek sorunu, o zamanlar benim on beş yaşında olmamdı.

İçkiler dökülür ve yerlerimize yerleşiriz, annem ve Todd bir kanepede, aralarında annemin sevgili on yıllık Birkin çantası durur. Ben diğer kanepede Oliver'ın yanına otururum, Bo ayaklarımın dibindedir ve sehpa aramızda bir çizgi oluşturur.

"Peki, ne zaman Paris'e gidiyorsunuz?" *Lütfen yakında deyin.* Bu aile toplantıları her zaman pelvik muayene kadar rahatsız edici oluyor.

"Yarın," diyor Todd. "Sadece seni görmek için Londra'ya uçtuk." "Ne şanslıyım." Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Sadece bir gece! Yine de, gülümsemem

ventrilok kuklasınıki gibi. *Yani, boyanmış gibi.*

"Daha önce gelemediğimiz için üzgünüz." Annem, belki de pişmanlığını ifade etmek için başını bir yana eğiyor.

"Ne zaman? Ah, düğünü kastediyorsun!"

Başını yukarı kaldırıyor, pek de onurlu bir hareket değil.

Evet, sevgili annem, oraya gittim! "Merak etme. Bu bir sır değil. Oliver başka bir adamla evleneceğimi biliyordu. Sonuçta beni düğün salonundan aldı."

"Hatırladığım kadarıyla, tam anlamıyla." Kadehini kaldırıp, gülümsemesini ona bastırır. Onun bu oyuna uymasını seviyorum. "Oldukça ilginç bir deneyimdi."

"Düğünde miydin?" Todd rahatsız görünüyor.

"Ne olduğunu ne zaman soracaksın? Hızlı bir özet yapayım mı?" diye soruyorum, hızlıca konuşup ellerimle işaretler yapıyorum. "Nişanım beni aldattı. Tören sırasında oradan ayrıldım."

"Bunu duyduğuma üzıldüm tatlım," diyor annem. "Onun yaptığı çok kaba bir davranış, ama eminim en iyisi budur."

Birden fazla kadınla yatması *benim için* en iyisi miydi? Çünkü o da (benim gibi) Mitchell'ın parası olmadığını düşünüyordu. *Adı yoktu. Onun birç oyununa katılacak prestiji yoktu.*

"Beni nerede bulacağını nereden bildin?" Ne kadar zamandır konuşmuyorduk? Dört aydır mı? Düğünüm geleceğini bana bildirdiğinden beri.

"Evelyn, üzülüğünü biliyorum, ama o hafta sonu Tregar yardım etkinliği vardı."

"Öyle demiştin." Ne kadar mükemmel bir bahane ve kesinlikle kırıcı olmayacak bir bahane —kendi annem, tek kızının düğünü yerine yıllık yardım etkinliğine katılmayı tercih etmişti.

"Geçen yıl, evleneceğini söylemeden önce davetiyeyi kabul etmiştik. Neden bu kadar geç plan yaptığını anlamıyorum." Sanki onay beklemiş gibi etrafına bakınıyor.

"Anne, sorun değil." Gerçekte, onun gelmemesi iyi oldu.

"Olanlar için üzgünüm, ama hala ne olduğunu tam olarak anlamış değilim. Riley dedi ki..."

"Riley ile mi konuştun?"

"Chelsea konuştu," dedi annem. "Bize nerede kaldığını söyledi."

Çünkü otelin adresini biliyor, Fransa'dan Londra'ya eşyalarını göndermemi istemişti. *Amerika'ya döndüğü için artık ona bir faydası olmayacak ama.* Oliver'ı da biliyor. *Tek boynuzlu atı.* Geri kalanını Chelsea ve annem kendileri öğrenmiş olacaktı, bu yüzden bu ziyaret ve açıkça onayladıkları anlaşılıyor.

"Chelsea benim kızım," diye açıklıyor Todd, Oliver'a.

Todd kızıyla çok gurur duyuyor, hatta onun hayat seçimlerini finanse edecek kadar. Ya da benim deyimimle, *eylemsizliğini*. Çalışmadığı için değil, çünkü zaman zaman Manhattan'ın Lower East Side bölgesindeki bir sanat galerisinde yardım ediyor. Muffy, ona beyaz atlı prensini beklerken zamanını en iyi şekilde değerlendirdiğini ikna etmiş,

Çünkü bütün gününü Soho House'da kokteyl içerek geçiremez.

"Chelsea'nin Riley'yi yakalaması iyi oldu." En azından, onun için iyi oldu umarım, çünkü bu bir seks randevusu olmalıydı. En azından Pulse Tok'u görmediler. Grselerdi bilirdim. Annemin ılıklarını duyardım.

"Zavallı Riley. Chelsea'nin onu ziyaret etmesi iyi oldu, değil mi?" diyor annem.

Onun *ve* penisi için ne mutlu.

"Parker nasıl?" diye soruyorum, sonra Oliver'a dönüyorum. "Parker, Todd'un oğlu.

Doktor olmak için okuyor."

"ok takdire şayan," diyor Oliver hoş bir şekilde.

"Plastik cerrah." Todd gururla başını sallar. "O meslekte çok para var." Annemin sağ gözünün hafifçe seğirdiğini fark ediyorum. İyi yetiştirilme, zenginlik hakkında konuşmayı engeller, ama o da bazı şeyleri kontrol edemeyeceğini anlıyor. *Onu affet Tanrım, yeni zenginliğinden dolayı.*

"İki tıp profesyonelinin olduğu bir aile," diyor Oliver.

Todd burun kıvrır, ama annem araya girer. "Ne iş yapıyorsun, Oliver? Sorduğum için kusura bakma." Onu tanımıyorsam, sadece nazik davranıyor derdim. Ama onu tanıyorum. Muhtemelen i çamaşırlarını nereden aldığını ve net servetini bile biliyordur.

"zel sermaye," diye cevaplar Oliver. "Biraz gayrimenkul geliştirme falan."

"Akıllıca." Todd burnunu okşar. "Birçok işe el atmak. İşte böyle olmalı."

"Yenileme mi yapıyorsunuz?" diye sorar Muffy, yine o oyun programı el hareketini yaparak. "Bu sit çok güzel değil de."

"Teşekkürler," diye cevaplar Oliver. "Otelde kalmıyoruz. Burada yaşıyoruz."

Muffy şaşkın görünüyor. Muhtemelen kaşlarını atardı, ama son (hafif) yüz gerdirme ameliyatı yüzünden bunu yapamıyor. "Otelde mi yaşıyorsunuz?"

Neredeyse gülmek üzereydim, çünkü *otelde yaşamanın şoku, "biz" kelimesinin kullanılması gereksiz kılması.*

"Evet. şey, sahibi benim."

Sevgili annemin bunun bir tür züppe saçmalığı olduğunu düşündüğünü görebiliyorum. Ya da belki de bu yaşam tarzını seçmiş insanları zihnindeki kartvizitlikte gözden geiriyordur. Bridge arkadaşlarına bunun

Tennessee Williams, Byron ve Salvador Dalí için yeterince iyi olduğunu anlatacak mı?

Cynthia, canım, Evelyn'in genç sevgilisi sonuçta bir milyarder!

Fakirler deli olarak etiketlenir. Zenginler ise sadece eksantrik olarak görülür. "Bu gerçekten çok uygun." Oliver'ın dizini elimle kavrarım ve onun parmakları benimkileri kaplar. "Ben de öyle düşünüyorum."

O kadar sarsılmıştır ki içkisini yenilemeyi unutur. Sonra konuşma akşam yemeği planlarına gelir ve Oliver bizimle kalıp yemek yemeleri gerektiğini ısrar eder.

"Size yük olamayız. Sizin gibi meşgul birinin planları vardır."

Tabii ki benden hiç bahsedilmiyor. Mesleğim sadece zayıf bir izlenim bırakıyor.

"Israr ediyorum. İzninizle, aşağıyı arayıp gerekli ayarlamaları yapayım." Oliver ayağa kalkar ve bizi birkaç dakika yalnız bırakır.

"Evelyn, o çok *sevimli*." Muffy ellerini kucağında birleştirir, yüzü kızarır. "Ne kadar güzel tavırları var." Annem statü ve kültüre önem verir, bu yüzden Oliver ona büyük bir şans gibi görünüyordur. "Oliver bize yakın zamanda Kensington Sarayı'nda akşam yemeği yediğini söyledi!"

"En az üç yüz kişiyle birlikte. Önemli bir olaydı. Bir etkinlikti."

"Kuşkusuz kraliyet ailesinin himayesinde."

"Bilmiyorum." Umurumda da değil. Ve ona gelecek ay kraliyet ailesinden yaşlı bir akranımla tenis oynayacağımı söylemeye niyetim yok. Aslanlarla tekrar karşılaşmak için sabırsızlanıyorum. Tabii ki uygun bir mesafeden.

"Giyinmeyecek misin?"

"Evde yemek için giyinmek biraz fazla *Downton Abbey* tarzı, sence de öyle değil mi?"

"Ama bir restoranda, Evelyn."

"Adidas'ta yemek yemeyi planlamıyordum." Bu sorun haline gelene kadar gerçekten öyleydim.

"Oh, iyi." Rahatlamış bir şekilde gülümsüyor. "Değeri ne kadar?"

"Ne?" Todd'a dönerek, onun kabalığına kolayca karşılık verdim.

"Para," diye homurdanır. "Net serveti ne kadar?" Sanırım annem bulgularını paylaşmamış.

"Bilmiyorum. Umurumda değil," derim, hissettiğimden daha fazla haysiyetle ayakta durarak.

"Tatlım, Todd sadece senin iyiliğini dūşünüyor," diyor annem. "İkimiz de senin iyi bakıldığından emin olmak istiyoruz."

"Kimsenin bana bakmasına ihtiyacım yok. Bir işim ve iyi bir gelirim var." Todd'un alaycı homurtusunu görmezden geliyorum. "Bankada param var ve yaşamak için fazlasıyla yeterli. Hayatımdan memnunum."

"Ta ki öyle olmayana kadar. Ta ki bizi arayıp, seni kurtarmamızı isteyeneye kadar," diye homurdanıyor.

"Sanırım beni gerçek kızınla karıştıırıyorsun." Bu cevabımla yatak odasına doğru yürüyerek giderken, Bo arkamdan koşar adımlarla gelir.

Beş dakika sonra Oliver yatak odasının kapısından kafasını uzattığında ona hiçbir şey söylemedim.

"Her şey yolunda mı?" Odaya girerken ses tonunda dikkatli bir ifade var. "Biraz keyifsiz görünüyorsun."

"Aradığın kelime '*öfkeli*'." Örgümün ucundaki lastiği bağlarken derin bir nefes veriyorum. "Üzgünüm. Bu senin hatan değil. Onların ortaya çıkmasına inanamıyorum."

"Özür dileyecek bir şey yok."

"Tartışmalı."

Yaklaşırken ellerini ceplerine soktu. "Bence bu senin için benden daha kötü."

"Todd, inatçı bir pislik. Beni sinir ediyor. Annem onunla evlenirken ne düşünmüştü ki?"

"Eminim birçok insan benimle birlikte olduğun için akıl sağlığından şüphe duyacaktır," diye mırıldanarak örgümün ucunu çekiştirir.

"O zaman onlara gerçeği söylemek zorunda kalırım. Bana başka seçenek bırakmadığını söylerim."

"Evet." Kaşları çatıldı, ama uzaklaşmadan parmaklarımı onun parmaklarına doladım.

"Onlara, beni senin kalende yaşamaya zorlayan bir canavar olduğunu söyleyeceğim. Ama gözlüklerimi aramama her zaman yardım edeceğini bilseydim, yine de yanına taşııırdım."

"Bu çok düşük bir standart."

"Tüm gülümsemelerin arasında," diye mırıldandım, parmağımı ağızının köşesine dokundurarak, "bu beni en çok sinirlendiren gülümsemen."

"Çünkü nazik ve gizemli olduğu için mi?"

"Çünkü yüzünden öpmek istememe neden oluyor." Onu öpmek için başını kendime doğru çekiyorum. O geri çekildiğinde, ikimiz de gülümsüyoruz.

"Geri dönsek iyi olur."

"Of." Omuzlarım çöküyor. "Ayak tırnaklarımın altına kürdan batırıp duvara tekme atmayı tercih ederim."

"Sanırım bunu senden daha önce de duymuştum."

"Onlarla geçireceğim bir akşam da en az o kadar acı verici olacak." "Garip bir çift gibiler."

"Aslında değil. Todd zengin ve annem parayı sever."

"Ah." Bu küçük sesin içinde çok şey var.

"Haksızlık ediyorum. O yaşlı bir altın avcısı değil. Kocasının hayatında bir süs eşyasından biraz daha fazlası olacağına inanarak yetiştirildi. Otuz yıldan fazla bir süredir hiç çalışmadığını sanmıyorum, ama bu onun seçtiği yol."

"Aile. O diğer f-kelimesi. Bu arada, çok güzel görünüyorsun ve aç olduğunu biliyorum..."

"Öyleydi," diyorum kaşlarımı çatarak. "İştahımı kaçırdılar."

"İştahını geri kazanmalısın, çünkü şef masası deneyimini ayırttım."

"Kendi yemeğimizi kendimiz hazırlamamız gereken yemeklerden biri mi?" Dudaklarımı etkilenmemiş bir şekilde kıvırıyorum.

"Hayır, ama bu da iyi bir alternatif olabilirdi."

"Peki neymiş o zaman?"

"Bu bir mutfak deneyimi ve yükünü hafifletecek kadar çok insan geliyor ve gidiyor."

Başımı göğsüne yaslıyorum. Bu adam. Bazen onun hakkında kötü sözler söylediğime inanamıyorum...

Meğer Oliver bir dahiymiş.

Otelin böyle bir özel yemek salonunun olduğunu bilmiyordum. Otelin endüstriyel mutfağını gören, küfürlerin çoğunu bastıracak kadar kalın bir cam pencere var. *Şeflerin özelliği olmalı.* Sommelier hemen gelip bize şampanya ikram etti, ardından baş şef gelip kendini tanıttı. Bize çeşitli kanepeler ikram edildi

tarhunlu yabani mantarlı tarte tatin ve erik turşulu ördek rillett. *Rillett'in ne olduğunu bilmiyorum, ama lezzetli olduğu kesin.*

Oradan, kraliçelere layık bir yemek servis edildi ve dört kursun tamamı en ince ayrıntısına kadar açıklanarak sunuldu. Yemekler klasik olarak sadeydi, ama lezzetleri enfesti.

"Ağızda eriyorlar!" Muffy hayranlık içinde, ama bu, sayısız şarap eşleşmesinin ve mutfağın sıcaklığının da etkisi olabilir, çünkü bize bembeyaz önlükler veriliyor ve ana yemeklerimizi hazırlarken ekibe katılmamız için davet ediliyoruz.

Bu deneyim bambaşka bir şey. Todd'u hiç bu kadar rahat, annemi de hiç bu kadar kızarmış görmemiştim. Petits fours ve kahve zamanı geldiğinde, altmış yıllık bir brendi eşlik ediyor.

"Oliver, burası harika bir yer," diyor Todd, bu akşamı yılın en mütevazı ifadesiyle onaylıyor.

Oliver'ın bu yönünü görmek çok hoşuma gitti. Çalışanlarıyla şakalaşıyor, sanki her zaman onların ateşli dünyasına uğrayormuş gibi uyum sağlıyordu.

"Teşekkürler Todd, çok nazıksın."

Todd kesinlikle özel biridir. Muffy bizi ilk kez tanıştırdığında, onun farklı olacağını düşünmüştüm. Sahip oldukları için çok çalışmış, kendi kendini yetiştirmiş bir adamdı, ama diğerleri kadar kibirliyd. Belki de daha da kötüydü, çünkü herkesten daha iyi olduğu izlenimine kapılmış gibiydi — kendi başına bu noktaya geldiği için daha zeki olduğunu düşünüyordu.

Zenginlerin kibirli tavırlarını hiç sevmiyorum. Güç ve servetin empati yoksunluğuna yol açmasını hiç sevmiyorum. Bunu klinikte neredeyse her gün görüyorum ve bunun paranın nereden geldiğiyle ilgisi olmadığını öğrendim. Miras yoluyla ya da çalışarak kazanılmış olsun, ne kadar çok paran varsa, o kadar pislik biri oluyorsun.

Önyargılı olduğumu biliyorum ve tüm zenginlerin kötü insanlar olmadığını da biliyorum. İyi zenginler de var ve belki de Oliver, o katı ve otoriter görünüşünün altında, onlardan biri olabilir. Onunla ilk tanıştığımızda onu, büyürken tanıdığım insanlarla aynı kategoriye koyarak sınıflandırmış olmam neredeyse tuhaf geliyor. Hiçbir şey istemeyen, zengin ve şımarık bir şekilde büyüyen, istekleri konusunda nadiren "*hayır*" kelimesini duyan insanlar.

İstediklerini yapabileceklerini, istediklerini alabileceklerini düşünenler, çünkü aileleri (ve paraları) her zaman onları kurtaracaktı.

"Evelyn'e baktığın için çok memnunum," diyor Muffy, brendisini yudumlarken, "son zamanlarda yaşadığı sorunları düşünürsek."

"Ne sorunları? Neredeyse yanlış adamla evlenmek mi, yoksa beni aldatan bir adamla evlenmek mi?" Oops. Şarap dilimi çözmüş galiba.

"Aynı şey, değil mi?" diye karşılık veriyor Todd.

"Elbette." Ve hiç de değil. Onları Connecticut'ta tutan bir önsezi değildi.

"Bazı insanlar kim olduklarını çok iyi saklayabilirler," diye başlıyor Oliver. "Eve şanssızdı, hepsi bu. Ama bence kendini çok iyi koruduğunu göreceksin."

Annem kıkırdar, Todd ise güler.

"Komik olan ne?" diye soruyorum, bardağımı eğerek. "Çocuklar, sınıfla paylaşın."

"Eve." Oliver sıcak elini benimkinin üzerine koyarken, adım bir uyarı gibidir.

"Hayır, hayatımın neresinin bu kadar eğlenceli olduğunu bilmek istiyorum."

"Neredeyse otuz yaşındasın," diyor Todd. "Ne evin ne de araban var. Bir yerden bir yere dolaşıp duruyorsun. Ve hiçbir sorumluluğun yok."

"Rekabet etmek istemem," diyorum, "ama Chelsea'nin loftunun kirasını sen ödemiyor musun? Ve Uber hesabını."

"Chelsea yirmi beş yaşında," diyor sert bir sesle.

"Benden tam dört yaş küçük. Bu arada ben Sri Lanka, Endonezya, İspanya ve İngiltere'de çalıştım. Kendi geçimimi sağlıyorum ve gayet iyiyim."

"Gönüllü çalışma iş değildir," diyor Todd alaycı bir şekilde. "Onca yılı okula harcadın, peki ne için? Sırt çantanla dünyayı dolaşıp, gönüllü çalışıp, gecekondularda yaşayabilmek için mi? Sonunda yıllık geliri elli bin dolardan az olan bir işe razı olmak için mi?"

"Dolar değil, pound," diye karşılık veriyorum, kendimi haklı çıkarmaktan nefret ederek. "Bu bir yaşam değil, Evelyn."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup yavaşça sakinleştirici bir nefes veriyorum. "İnsan tıbbi okumalı mıydım?"

"Daha iyi para kazanırdın," diye ekledi annem dikkatlice. "Doktor olurdun. Mesele sadece para değil. Konumun daha iyi olurdu. Sana da daha iyi davranılırdı."

"Kim tarafından?"

Annem bana gözlerini kocaman açarak bakar. Benim işime saygı duymayanların, beni desteklemesi gereken insanlar olduğunu aklına getirmez.

"Övgüyle ilgilenmiyorum," diye ekliyorum yorgun bir sesle. "Doğduğumdan beri yapmam gereken şeyi yapıyorum. İşimi seviyorum. Hayvanları seviyorum ve onları tedavi etmeye aşık oldum."

"Evet, biliyorum tatlım, ama..."

"Bilemezsin. Gerçekten bilemezsin. Bazı günler çok zor oluyor. Çok fazla acı görüyorum, ama bu dünyada beni böyle bir sevgiyle çevreleyen başka bir iş yok. Sahiplerine sadık ya da kurtarıcılarını seven hayvanlar. Kendilerini evcil hayvanlarına adayan sahipler. Bazı insanlar tam bir pislik olduğu için onlarla başa çıkmak zor olabilir." Annemin hafif azarlamasını görmezden geldiğim gibi, Todd'a bakmamaya çalışıyorum. "Ama benim küçük tedavi odamda, pislikler bile evcil hayvanlarına olan sevgi ve ilgileriyle benim gözümde affediliyorlar."

"Aşk kirayı ödemiyor." Todd, belki de erkekçe bir dayanışma bekleyerek Oliver'a bakar.

"Sen benim kiramı ödemiyorsun, o yüzden endişelenmene gerek yok."

Aşk da yok. "Hiç sormadın," diye homurdanıyor.

"Kendi iplerimi kontrol etmeyi tercih ederim. Cüzdanımın iplerini," diye ekliyorum hemen. "Senin gibi yaşamayı anlamıyorum," diye devam ediyor,

beni kızdırmaya çalışır.

"Lüks bir otelde mi?"

"Her şey olabilirdin," diye ters bir şekilde cevap veriyor. "Ama anneni dinlemedin."

Çünkü annem seni dinliyor.

Boğazım aniden sıkışır, midemden bir asit dalgası yükselir. Kelimeler boğazımda yanar ve kaynar, istesem de istemesem de ağzımdan patlamaya hazırdır, tam o sırada Oliver masanın altında elini uyluğuma koyar.

"Sanırım asıl noktayı kaçıırıyorsun, Todd. Eve, olduğu şeyden başka bir şey olmak istemiyor, kim olduğundan başka. Bu başlı başına takdire şayan bir şey, değil mi?"

Todd ağzını açar, ama şikayetçi bir homurtudan öteye geçemez.

"Herkes para için çalışmaz, ama çoğumuz bunu

bu şekilde, telaş, samimiyetsizlik ve aldatma yoluyla yapıyoruz. Ama bu dünyayı gerçekten döndürenler, bu muhteşem kadın gibi insanlar." Bana döner, güzel gözleri çok sert. "O besler, iyileştirir ve başkalarının adına, gerektiğinde kışkırtır. Sen onun seçimlerini kötülerken sessizce oturmayacağım. Onu olduğu kadın olarak onurlandırmalısın, olmadığı şeyler hakkında şikayet etmemelisin."

Masa ölümcül bir sessizliğe bürünürken, kalbim bastıramadığım bir duygu ile dolup taşar. Sonra, sadece ona özgü bir nezaket gösterisiyle Oliver garsonun dikkatini çekerek, "Brendi isteyen var mı?" diye sorar.

Bölüm 38

OLIVER

Karanlıkta, kalbimin çarpıntısı sesiyle aniden uyanırım. Şaşkın ve henüz tam olarak uyanmamış halde, kolumu yatakta uzatarak dayanağıma uzanırım. Eve'ime. Benim...

Bir şey yüzümü okşuyor. Eve'in saçı olmadığına eminim çünkü çiçek kokusu bile yok. "Tanrı aşkına, Bo! Yüzümden çekil artık."

Köpeğin başı birden yukarı kalkıyor, gözleri karanlıkta parlıyor. Acele etmeden, titreyerek esniyor, sonra zıplıyor ve başını sallıyor.

"İğrenç!" Tükürüğü yüzüme sıçırıyor. "Aşağı in lanet olası köpek!" Sadece bana bakıyor. Hayal kırıklığımı yutarak, ses tonumu taktiksel müzakere seviyesine getiriyorum. "Bo, yataktan in. Aferin köpek." Bunun doğru olduğundan emin değilim. Daha çok köpek *olmada* iyi olduğunu söyleyebilirim. Ama yere atlamadan önce, eminim ki zafer çılgılığı olan bir ses çıkarır ve tırnakları odadan çıkarken yere vurur.

Karanlıkta, Eve'in yakınlarda olup olmadığını duymak için kulak kabartıyorum.

Ne gece ama. Ve Eve'in ne kadar aptal bir anne babası var. Geldikleri andan itibaren, onların varlığının bir rahatlık değil, bir sınav olacağı belliydi. Eve'in tüm tavırları onların yanında *endişeli olduğunu* gösteriyordu ve kendini tutamadığında, sanki elinde değilmiş gibi görünüyordu.

Onları oyalamak ve gergin sohbet boşluklarını doldurmak için şef deneyimini rezerve etmek için konsiyerji aradım. Ancak, o gece için rezervasyonun çoktan yapıldığını ve yeni yıla kadar tüm geceler için de aynı durumun geçerli olduğunu duyduğuma sevindim.

Konsiyerjdeki Natalia, bu gecenin rezervasyonunun bir yıldönümü için yapıldığını ve grubun otelde kalacağını açıklamıştı. Sonra, ne olduğunu tam olarak bilmediğim bir çılgınlıkla, misafirlerin oda numarasını aldım, kapılarını çaldım ve kendimi tanıttım. Sonra şeflerinin deneyimini, kardeş otelimizde bir haftalık her şey dahil konaklama ile takas etmeyi teklif ettim. Saint Kitts'te.

Bir süreliğine bu takas bile değdi, ta ki onun pis üvey babası onu yıkmaya başlayana kadar. Kendimi bu işe karıştırmaktan alıkoyamadım.

"Siktir et," diye mırıldanarak yorganı geriye attım. Kızımı bulacağım.

EVIE

"O şutu atacak mısın?"

Başımı kaldırıp, dağınık zihnimden çıkıp şimdiki ana geri dönüyorum.

"Gözlerim açık uyudum," diyorum, gece görevlisi Bob'a gülümseyerek.

"En iyi atışı hangisi olduğunu çalışıyordun sanmıştım." O, uğraştığı bira musluğuna geri dönüyor. "Ben olsam kırmızıyı orta cebe atardım."

"Teşekkürler." Bardağımı alıyorum, viski boğazımı ve göğsümü ısıtıyor. Viski, alışkanlık gerektiren bir tadı var. Henüz alıştığımı söyleyemem, ama uyumama yardımcı olacağını düşündüğüm ılık süttten daha iyi.

Oliver uykuya daldıktan sonra bir o yana bir bu yana dönüp durdum, ama süitin mutfağında süt olmadığı için, bunun yerine otelin mutfağına gizlice girmeyi düşündüm. En azından, bilardo masası da olan otel sakinleri barında Bob'u bulana kadar. Gerçi Bob'a göre, otelin sahibi *bilardoyu* tercih ediyor. Sahibini uyandırıp kontrol edebileceğimi söylemedim.

Bardağımı yakındaki bir masaya koydum, çünkü bilardo masasının kenarına koyduğum için zaten kaşlarını çatmışlardı. Sabah saat ikiyi geçmişti

, istemediğim düşüncelerden uzaklaşmak için ıstakamı ve mavi tebeşirimi aldım. Nişan aldım ve toplar bezin üzerinde uçarken birbirlerine *çarptılar*, kırmızı top orta cebe düştü.

"Aferin." Bob'un sesinde olmayan bu iltifata yavaşça dikleşiyorum.
"Aramızda bir bilardo ustası var."

"Sanırım buna *bilardo* deniyor." Ağzım özür dilercesine kıvrılırken bakışlarım Bob'a kayar. Yaşlı adam eğlenerek başını sallar.

"*Bilardo ustası* pek aynı anlamı ifade etmiyor," diyor Oliver.

Kendimi gülümserken buluyorum, ancak bilardo sopasının ağır ucu zemine istediğimden daha sert çarptığında yüzümü buruşturuyorum.

"Ne komik?" diye sorar, yaklaşarak.

Burnumu kırıştırırım. "Saçların yataktan kalkmış gibi."

Elini uzatıp saçlarını okşadı, göğsümde ani bir sıcaklık yükseldi. Bir kez olsun, bunun nedeni onun sıkı vücudu değildi. Gözlerindeki sevgi ve giyim tarzıydı. Eksantrik milyarder, saçları dağınık, lacivert pijama pantolonu giymiş, otelinde dolaşıyordu. *Bir de tişört giymişti.*

"Sana bir not bıraktım. Uyuyamadım."

"Not görmedim. Muhtemelen Bo'nun kıcının kurbanı olmuştur." "Oh, hayır."

Yanımda durup, alçak ve gizli bir ses tonuyla konuşmaya başladı.
"Kuyruğunu neredeyse saçınla karıştırıyordum."

"*Eyvah.*" Yine yüzümü buruşturdum, ama elini yanağıma koyunca yüzüm yumuşadı.

"Beni uyandırmalıydın."

"Böylece ikimiz de benim soyumu hayıflayabilir miydik?"

Oliver'ın yüzünde sempati dolu bir ifade belirir ve kalbim hızla çarparak istek sopasını daha sıkı tutarım.

"Aileler karmaşıktır."

"Öyle mi? Benimki oldukça basit görünüyor. Kurallara uy ya da alay konusu ol."

Neden bu kadar..." "Kendi kurallarına bağlı olmak zorunda?"

"Paraya takıntılı. Çok kibirli. Neden zenginler paranın kendilerini diğerlerinden daha üstün kıldığını düşünüyor?"

Ağzı kıvrılır ve yarı dönerek masaya yaslanır. "Kibir, her türlü mali durumda vardır," der dikkatlice.

"Zenginlik sadece bir amplifikatördür."

"Oh, farkındayım," derim, ıstakayı tutuşumu düzelterek. "Hiç kışın ortasında bir tesisatçıyla uğraşmak zorunda kaldın mı? Tavırları? Muazzam. Devasa! Ama benim tecrübeme göre, kişi ne kadar zenginse, o kadar pislik oluyor."

"Bu durumda, monoklumu *nereye* ayarlamam gerektiğini tam olarak bilemiyorum."

Gülerek, başımı öne eğip alnımı onun omzuna yaslıyorum.

"Peki ya Nora? O oldukça kibirli."

"Nora özel bir durum." Tekrar dik dururum ve bardağıma uzanırım. Tereddütle bir yudum alıp, ona uzatırım. "Ayrıca, onun kibirli olduğundan çok huysuz olduğunu düşünüyorum."

"Eve," diye başlar, bardağın kenarından, "sen de biliyorsun ki o herkese tepeden bakar."

"Kürk manto giyip dört bacağın yoksa tabii. Zor bir hayatı oldu. Tabii ki insanlara karşı huysuz davranacak. Yaptığı her şey için ona hak veriyorum."

"Peki ya ben?" Bardağı masaya koyar, *tsk, tsk*, ve bana döner. "Ben de affedilecek miyim?"

"Seni neyle suçlamış olursam olayım," diyorum, sesim yumuşuyor, "empatin hiç eksik değil. Az önce söylediğin şey..." Sözlerim yarım kalıyor. Konuşursam kalbim taşacak ve gözyaşlarım hiç durmayacakmış gibi hissediyorum. Ve ağlamaktan nefret ediyorum. Beni zayıf hissettiriyor, kurbağa gibi gösteriyor!

"Ben sadece gerçeği söyledim."

"Hiç kimse benim için böyle savunmamıştı."

"Duymak istediğim şey bu değildi."

"Ne ise o." Bu sözleri boğazımdaki düğümden zorlukla çıkarabiliyorum. "Benim yapım böyle."

"Bob." Bob'un duyabileceği kadar yüksek sesle konuşurken gözlerini benden ayırmıyor. "Bizi yalnız bırakır mısın lütfen?"

"Merak etme patron." Metal ile ahşabın çarpışması, ayakkabıların sürtünmesi ve barın kapıları sessiz bir *sesle* kapanır.

"İnsanlar senin dediğini yaptığında hoş olmalı," diye fısıldarım, burada sadece biz olsak da.

"Eskiden öyle düşünürdüm. Son zamanlarda fikrimi değiştirdim." "Yalancı," diyorum, gülümsemeyi zor tutarak.

"Doğru." Dudakları kıvrıldığında karnımda bir sıcaklık hissettim.

Derin bir nefes alıyorum. Söylemek üzere olduğum şeyi daha önce kimseye anlatmadım. En azından yüksek sesle söylemedim. Yani, kim zavallı, ayrıcalıklı bir kızın yetiştirilme tarzından şikayet etmesini dinlemek ister ki? Ama içim dolu, sanki bu duyguları daha fazla içimde tutacak yer kalmamış gibi. "Büyürken bir Labrador köpeğimiz vardı. Adı Dilly'di. Harika bir köpekti. Ben tek çocuktum ve dört ayaklı bir kardeşim vardı, o da benim en iyi arkadaşımdı. Birlikte koşar, oynardık ve o, sanki yastığımmış gibi üzerinde uyumama izin verirdi. Babamın öldüğünü söylemiştim, ama ondan önce annemle babam boşanmıştı. Yedi yaşındaydım ve onlar artık yeter dedikleri gece, Dilly ile odama saklandım, onlar bağırıp çağırırken, mutsuzlukları doruğa ulaşırken, gözyaşlarımı onun tüylerine gömdüm. Birkaç yıl sonra onu kaybetmek neredeyse dayanılmazdı. O geceki kadar hiç ağlamadım ve onu hala her gün özlüyorum."

"Dilly yüzünden mi veteriner oldun?"

Omuz silkiyorum. "Hayvanlar daha kolaydı. Benim için zor olan çevremdeki insanlardı. Annem bir zamanlar benimle gurur duyardı. Okuduğum bölüm, planladığım şeyler için."

"Eminim hala seninle gurur duyuyordur."

Kafamı salladım. "Hayır, değil. Yani, görünüşüm konusunda her zaman eleştirel olmuştur, kendimi en iyi şekilde göstermediğim için hayal kırıklığına uğramıştır. Ama benim için en iyisi olmakla ilgili değildi, daha çok kendime bir erkek bulmakla ilgiliydi. Onun yolunu izleseymdim, üniversitede bir koca bulur ve not ortalamamı dert etmezdim."

Oliver, savunmasının gücüyle beni şaşırtmıştı, şimdi de konuşmayıp sadece elimi tutup sessizce beni teselli ederek, içimi dökmeme izin vererek beni tekrar şaşırtıyor.

"Zengin bir adamla evlenmek, onun her zaman odaklandığı şeydi. Sanki ona bir faydası olmuş gibi. Babam mirasını almadan önce boşandılar, bu yüzden ona kalan servet çok azdı. Bir sonraki kocası cimri biriydi ve köpeğimi kaybetmemin sebebiydi. Köpeğim doğal nedenlerden ölmedi. Ben kampta yokken onu ötenazi yaptırıldılar." Gözleri yumuşar, ama ben devam ederim. "Yaşlıydı, anlıyorum, ama Martin, annemin eski kocası, veteriner masraflarının çok fazla olduğunu söyledi. Ama bana veda etme şansı bile vermediler."

"Çok üzıldüm."

"Sonra Todd ortaya çıktı. O zamana kadar, sorunun paradan ibaret olduğunu ve her zaman da öyle olacağını anlayacak kadar büyümüştüm. Para, annemi itaatkar yapıyor. Onun yüzünden kendini bir kalıba sokuyor ve bükülüyor. Zor oldu," diyorum, sessizce akan gözyaşlarımı silerek. "Ama aynı zamanda iyi bir ders oldu. Zengin erkekler seni mahvedecek güce sahipler."

"Ama sen değil," diyor sessizce, birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza bakarak. "Omurgan boyunca demir bir çubuk var. Güçlüsün, cesursun ve eğildiğinde, bunu sadece sevgiden yaparsın."

"Seni onlarla aynı kefeye koyduğum için özür dilerim," diyorum, gözyaşlarım serbestçe akarken, sözlerim kısmen boğuluyor. "Sana bir şans vermedim."

"Sessiz ol şimdi." O elimi kaldırırken, her şey düşüncelerimle karışmış gibi görünüyor, beynimden önce vücudum onun hareketlerini anlıyor. Dudakları yumuşak, parmak uçlarımı tek tek öpüyor. "Biliyor musun, sana hayranım." Ses tonuna bakılırsa, hava durumunu konuşuyor olabilir. "Sanırım aşk konusunda biraz yavaş anlıyorum."

"Oliver?" Seviyor. *Beni seviyor mu?*

Cevabı, avucuma bir öpücük kondururken pek de bir onay sayılmayacak bir mırıldanma. "Gözlerin çok yumuşak görünüyor. Gözyaşı mı, yoksa şaşkınlık mı?"

"Şok mu denesin?"

"Eve." Adım, o elimi boynunun arkasına kaldırırken dudaklarımdan çıkan bir azarlama gibiydi.

"Bekle." Elim onun sıcak göğsüne kayıyor, sabun, baharat ve erkek kokusu, anlamadığım bir şekilde beni çağırıyor. "Bir dakika bekle. Burada *güçlü bir sevgiden mi* bahsediyoruz? Benim yanımdayım diye mutlu olduğundan mı?"

O kasıtlı olarak sırtıyor, evet, sırtıyor ve kalbim gergin bir Chihuahua gibi dans etmeye başlıyor. Kristal metamfetamin etkisiyle.

"Evet, senin burada *olmanı* seviyorum. Ama bu çok daha büyük bir şey. Belki de sana seni ne kadar hayran olduğumu söylemeliyim... tutkuyla."

Ağzımın köşesinde bir gülümseme belirir. Yayılmasını engelleyemem. "Boşuna mı mücadele ettin? Duygularını bastıramıyor musun?"

"Bu olmaz," diye mırıldanır, elini ağzıma bastırarak. "Tatlı, sevimli, sinir bozucu Eve, seni seviyorum."

Onun açıklaması, hiç tahmin edemeyeceğim duygular uyandırıyor bende — daha önce hiç yaşamadığım duygular. Elim, boynumun arkasını kavırıyor

boynunu kavrarken, görüşüm bulanıklaşıyor, kalbim sevinç, şefkat, arzu ve bununla ilgili her türlü duygu ile dolu taşıyor.

"Sen." Bu kelimeyi fısıldayarak beni kendine çekiyor. "Bana aşkın nasıl bir şey olduğunu düşündüğünü söylediğini hatırlıyor musun?"

"Evet," diye cevaplıyorum, o konuşmayı ve sert sözlerimi hatırlayarak.

"Aşk, her zaman o kişiyi seçmektir, demiştin. Bu bana mantıklı gelmişti

. İnsanların kendiliğinden aşık olduklarına hiç inanmadım. Bu bir seçim olmalı. Sevmek ya da sevmemek. Ve ben bu görüşümün arkasındayım, çünkü sana aşık *olmadım*, Eve. Bu tesadüfen olmadı ve bir hata da değildi. Kalbim seni seçti, sevgilim." Saçlarımı yüzümden çekip, dudaklarını başıma bastırıyor. "Ve beni deli ettiğinde, tartıştığımızda, birbirimizi eleştirdiğimizde ve hiçbir konuda anlaşamadığımızda bile, kalbim yine seni seçiyor. Tekrar tekrar, hiç tereddüt etmeden ve korkmadan, çünkü o anlarda bile, dünyadaki herkesten çok seninle birlikte olmayı tercih ediyorum."

Yavaşça gülmeye başlıyorum ve başımı yavaşça sallıyorum.

"Bu yeterince romantik değil miydi?" diye sorar Oliver, sulu gözlerini kaldırıp şaşkın bakışlarına bakarak.

"Sorun o değil." Bu adam beni seviyor. *Beni* seviyor. Ve ben duygularıyla savaşmaktan yoruldum. İyi, kötü, çirkin - çirkin ama güzel - onun her parçasını, öpücüklerini istediğim kadar çaresizce istiyorum. "Bu açıklamadan sonra, benim de seni sevdiğim aklıma geldi."

"Eve." Sesim boğuklaşır, o da beni kendine doğru çeker. Bilardo sopası sinirsiz parmaklarımdan düşer, uyumsuz bir ses çıkararak yere düşer ve kimse onu fark etmez. Dudakları çok yumuşaktır ve öpüşürken, sevgiyi, neşeyi ve rahatlamayı paylaşıyor, dilinden viski tadı alırım. Ta ki o görünmeyen köşe kaçınılmaz olarak dönene ve öpücüklerimizin gücü ve derinliği değişene, daha derin ve çaresiz hale gelene kadar. İnlemem ikimizi de titretiyor, elleri dolaşmaya başlıyor - boğazımın tabanı, kaburgalarım, belim - geri çekildiğinde, yüzü gölgeler ve kararlılıkla dolu. Göğsümü avucuna alıyor, dolgun bir şekilde okşuyor, parmak uçları arasında meme ucumu yuvarlayarak.

"Sen benim her şeyim oldun." Ağızlarımız tekrar birleşir, dokunuşlarımız çılgınca olur, dillerimiz birbirine dolanır ve dişlerimiz çarpışır. Yaşadığımız gibi öpüşürüz, birbirimiz için çılgınca.

Onun tişörtü çıkar, sonra benimki, elleri göğüslerimi kavrar, meme uçlarım ağırlı zirveler halinde ağzına emilir.

"Oh, Tanrım!" Vücudum eğilir ve kıvrılır, parmakları dudaklarının emişini yansıtır, sıvı sıcak zevk içimden fişkirir.

"Sevgilim, sana ihtiyacım var."

"Evet." Fısıldayarak onayladığımda, elleri uyluklarımın altına kayar ve beni bilardo masasına kaldırır. Dizimi kaldırarak, uyluklarımın arasına girer. Sertlik yumuşaklıkla buluştuğunda ikimiz de inleriz. "Bunları çıkar." Pijama pantolonunun belini çekerim, ayağımı uyluklarına sürterim.

"Beni delirtiyorsun." Sözleri acı ve boğuktu, sakallarının sertliği beni titretip ürpertmişti. "Beni hiç olmadığım kadar mutlu ediyorsun."

"Aynı şekilde," diye nefes nefese söylüyorum, düşüncelerim onun dişlerinin tehdidi altında parçalanıyor.

"Seni öpmek beni mutluluktan patlayacakmışım gibi hissettiriyor." Sırtımdaki kolu bir destek gibidir, beni yeşil bezin üzerine yatırırken testisleri tıklayıp yuvarlanır. "Seninle sevişmek dini bir deneyim gibi."

"Hallelujah. Ama daha az konuş, daha çok tapın."

"Kapa çeneni," diye homurdanarak omzumu şakacı bir şekilde ısırdı. "Bu ağzın yapabileceklerini sevdiğini biliyorsun."

Çok haklı. Sanırım aramızdaki ilişki hep böyle olacak. Ver ve al, it ve çek, bütün gün birbirimizi çıldırtmak. Ve tam da bundan daha iyisi olamaz diye düşünürken, Oliver geri çekiliyor ve bir anlığına sadece bana bakıyor. Gözlerindeki sevgiye kapılıp, zorlukla yutkunuyorum. Sevgi ve belki biraz da şaşkınlık, sanki kendini burada nasıl bulduğundan emin değilmiş gibi.

Gözlerimi kapatıyorum, sıkıca kapatıyorum, bu anı göz kapaklarımın arkasına kazıyorum. *Onu seviyorum.*

"Uzun sürmeyeceğini biliyordum."

Sırıttırıyor. "Ne için?"

"Bana tekrar bakman için. Kendine engel olamayacağını biliyorum," diye alay ediyor. "Bu kadar yakışıklı olmak bir lanet."

"Güzel demek istedin." Elimi uzatıp ağzını ağzıma çekiyorum, öpücüğümüz acil ve kısa, sanki bir şeyi kaçıracağımızdan korkuyormuşuz gibi.

Parmaklarım kalın saçlarının arasında dolaşıyor, geniş omuzlarında kayıyor, kasları ateşli derisinin altında geriliyor ve toplanıyor.

"Evet." Elini aramızda aşağı kaydırırken ona doğru eğildim.

"Kokun çok çekici." Kısa sürede pijama altımı çıkarırken yaptığı iltifat sıcak ve sert. Başparmağının ucuyla klitorisimi okşarken vücudum sarsılır. Soğuk hava ve nefesinin sıcaklığıyla ne kadar ısılandığımı hissedebiliyorum. "Çok güzelsin. Ve tamamen benimsin." Dilinin baskısıyla nefesim düzensizleşir, zevk içimi kaplar.

"Oh, evet!" Elleriyle saçlarını tutarken, ağzı amımı ele geçiriyor, sakalları ve dudaklarının çekiciliği tüm vücudumu titretiyor. Teslim olarak haykırıyorum. Aşkla haykırıyorum. Kendimi bırakırken bu en lezzetli işkenceye teslim oluyorum.

Bir dakika ya da bir ömür sonra, Oliver üstümde duruyor. Gözleri kararmış, ağzı ve çenesi benim zevkimle müstehcen bir şekilde parlıyor.

"Beni istediğini söyle," diye talep ediyor.

"Her gün daha çok." O anın etkisiyle yutkunuyorum. Bunun bizim aşkımız olduğu düşüncesiyle etkileniyorum. *Bizim çağrımız ve cevabımız.*

"Tekrar söyle. Söyle bana..."

"Söylerim." Kalçalarım sessiz bir yalvarışla eğiliyor.

"Seni seviyorum, Oliver." "Evet, Tanrı'ya şükür."

Kendini hizaladı ve ikimiz de bittik.

Bölüm 39

EVIE

Küçük bir kuş bize söyledi...

aşık bir milyarder, gelecekteki kayınvalidesini etkilemek için otel sakinlerinden rezervasyonlarını iptal etmelerini rica ettikten sonra, uzaktan düğün çanlarının çalabileceğini söyledi. Aşık iş adamı, dört kişilik masalarını bir haftalık lüks altı yıldızlı Saint Kitts oteli ile takas etti!

Oh, Bay Deubel, Chipotle'da altı kişilik bir masam var, seve seve takas ederim.

Beni arayın!

Hangisi daha çılgınca bilemiyorum. Oliver'ın Chipotle restoranındaki görüntüsü mü, yoksa evlenebileceğimiz fikri mi? Tanışmamızı düşününce bu hiç de komik değil.

Yara'ya, köşe yazısının sözde haberine bağlantı gönderdiği için kısa bir teşekkür mesajı attım. O, bu haberi çok komik bulmuştu, doğru olup olmadığını bile sormamıştı. Ama sanırım zenginlerin yaşam tarzı o kadar fantastik ki, uzaylılar gibi görünüyorlar.

Bu günlerde köşeyi okumamaya çalışıyorum ve ailemin ziyaretini hatırlatan her şeyi önlemek isterdim. Haftalar sonra bile hala utanç verici anılarım var. Söyledikleri şeyler... *İğrenç!*

Telefonumu çantama geri koyarken, Una Smith'in neden bizim çiftimize bu kadar takıntılı olduğunu merak ediyorum, çünkü

Oliver'a göre, bu konuda hiçbir etkisi yokmuş. Ve ben ona inanıyorum. Onun büyük bir değişim geçirdiğini söylemek için henüz çok erken. Sanırım kalbi doğru yerde. *Çoğunlukla*.

Benim de öyle. *Çoğunlukla*.

"Orada oturup kendi kendine gülümsediğinde çok şüpheleniyorum."

"Anlamadım?" Bentley bir virajda yavaşlarken Oliver'a bakıyorum.

"Özellikle Dalston civarında dolaşırken. Neden burada olduğumuzu açıklamak ister misin?"

buraya geldiğimizi açıklayabilir misin?"

"Her şey açıklanacak," diye gizemli bir şekilde cevap veriyorum. Gizemli olmak, elinizle ağzınızı kapatıp kıkırdamayı öksürük gibi göstermeye çalışmaksa tabii.

O benim ne yapmaya çalıştığımı bilmek istiyor, ben ise onu anlamaya çalışmaktan vazgeçtim. Hâlâ Northaby'yi istediğini biliyorum, ama hayvanlara iyi bakacağından eminim. *Kalbi bu işte değilse, onları üstlenmesinin bir anlamı yok. Yeni yuvalar bulmaları daha iyi.*

Bu arada, onun gerçekten değişmeyeceğini biliyorum. Her zaman bir şeyler peşinde olacaktır, bu adamın doğası böyle. *Sevdiğim bu adamın.* Ama ben de melek olmadığımı biliyorum.

"Sana sormayı unuttum." Bir şey hatırlamış gibi ona döndüm. "Pasaportunu getirdin mi?"

"Ne için?"

"Burası tanıdık bir yer değil." "Dalston mu, yoksa senin sorumlu olman mı?"

"Oh, ben her zaman sorumluyum. Perdenin arkasındaki kız benim." "İpleri elinde mi tutuyorsun? Bu korkutucu bir şekilde tanıdık geliyor."

"Cesur gezginimiz, Doğu Londra'nın en derin, en karanlık köşelerini keşfetme yolculuğuna çıkarken pasaportunu aldı mı?"

Oliver, doğa belgeseli tarzındaki derin ses tonumla yaptığım anlatıma kaşlarını kaldırdı.

"Oh, hadi ama! En son ne zaman Shoreditch'ten daha uzağa gittin?"

"Bazen kendini çok komik bulduğunu unutuyorum," diyor ve Bentley kırmızı ışıktaki dururken pencereye dönüyor. Köşedeki pub'a bakıyor, parlak renkli begonyalarla dolu sepetler dışarıya taşıyor.

"Ama sonra sana hatırlatırım."

Derin bir nefes almak için göğsünü genişletir. "Evet. Evet, öyle." Ama gülümsemesini *tam olarak* saklayamaz. "Bunun Mandy'nin balosu için giydiğim kıyafetle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum."

"Zeki." Sadece birkaç gün kaldı.

"Yanlış yöne gittiğini anlayacak kadar zekisin. Terzim buraya yakın değil." Bakışları yine şüpheyle pencereye kayar.

"Mesele şu ki, terzine gitmiyoruz." "Şok edici."

"Böyle hissedeceğini tahmin etmiştim." Koltuğumda neredeyse kıpırdanıyorum, heyecan içimde bir gazoz şişesindeki kabarcıklar gibi zıplıyor. "Ama adil olan adildir. Senin benim için seçtiğin elbiseyi çok itaatkar bir şekilde giydim." Elimi uyluklarımın üzerinde gezdirerek eteğimdeki kırışıklıkları düzeltiyorum.

"Açıkçası, bunu unuttuğunu sanmıştım."

"Umuyordum demek istedin."

"Terzimle konuşmayı kabul ettiğini çok net hatırlıyorum."

"Çok telaşlısın. Rahatla! Her şey kontrolüm altında."

"Bu, sandığın kadar güven verici değil."

"Terzini aradım," diyorum, uyluklarını okşayarak. *Yum.* "Ölçülerini aldım."

"Hazır giyim için mi?" dedi, sanki parmağıyla tuttuğu bir şeyi kol mesafesinde tutuyormuş gibi.

"Bu sürprizi bozma." Hayal kırıklığıyla yavaşça başımı sallıyorum.

"Dalston'daki sürpriz," der ciddi bir ifadeyle. "Bence çok seveceksin."

Seveceğimi biliyorum.

Bu öğleden sonra için çok düşündüm. Çok araştırma yaptım ve araba Ted'e verdiğim adrese yaklaşıp durduğunda, Oliver'ın yüzündeki tepkiyi görmek için ona döndüm.

"Bir hayır kurumu mağazası mı?" Yüzündeki ifade fırtına bulutu kadar kararmış.

"Bizim memleketimizde onlara Goodwill mağazaları deriz." Bunun üzerine başını bana doğru çevirir ve sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakar. Çok daha çirkin bir ikinci kafa.

"Benim iyilikseverliğim her saniye azalıyor," diye mırıldanır.

"Londra'nın en büyüklerinden biri," diyorum, onu görmezden gelerek vitrine bakıyorum. *Ona gülmek yakışık almaz.*

Uzun vitrinde deri bir kanepesi var, arkasında kabarık bir afgan battaniyesi. Yanındaki eski kredenzada, her parçanın altında beyaz tığ işi danteller bulunan, gösterişli desenli bir çay seti duruyor. Londra'da bunun gibi yüzlerce mağaza var, ama bazıları, özellikle Oliver'ın otele yakın olanlar, şu anki amacım için fazla lüks. Örneğin, Notting Hill'deki ikinci el mağazasında vitrinde yetmiş sterline satılan bir Boss takım elbise vardı!

Bu yüzden, elbiseyi geri almak için tasarımcı kıyafetlerinin tam tersini satabilecek her yeri aramaya başladım. Beni süpermodel gibi hissettiren çok güzel bir elbiseydi, ama mesele bu değil. Mesele şu ki, o benim adıma karar vermemeli. Bu kararların bana fayda sağlayacağını düşünse bile. Kendi kıyafetlerimi kendim seçerim ve kendi masraflarımı kendim öderim.

Bu, özellikle biyometrik kartımın postada olduğu bildirimi aldığım için, o adam için küçük bir gerçeklik kontrolü. Vize almaya hak kazandım, tahmin edilenden haftalar önce. Oliver'a söylemedim ve göçmenlik avukatı Ariana ona haber vermişse de, o bana söylemedi.

Sonrasında ne olacağını henüz netleştirmedik. Belki de ikimiz de bu balonu patlatmamaya çalışıyoruz. Ama ilişkimizin nasıl olacağını konuşmamız gerekiyor. Ona vizeyi söyleyeceğim. Yakında. Söylemek zorundayım. Ama bugün, sanırım hiçbir şeyin değişmeyeceğini kanıtlamak istedim.

"Bu kabul edilemez, Eve."

"Çok yazık, çok üzücü. Arabadan çık."

"Anlaştığımız şey bu değildi."

"Senin benim için bir elbise seçebileceğini kabul ettiğimi hatırlamıyorum ve stilisti bahane etme, çünkü bu sadece bir teknik ayrıntı."

"Yardım etmeye çalışıyordum."

"Merhaba!" diye şarkı söyler gibi konuşuyorum. "Ben de öyle."

"Hayır, Eve, sen ortalığı karıştırıyorsun,"

diye homurdandı. Kırgın bir şekilde

göğsüme elimi koydum. *Ben mi?*

"Evet, sen! Sorun çıkarıyorsun. Benim pahasına eğleniyorsun ve..."

"Efendim, yükleme bölgesine park etmişiz." Oliver, Ted'e kaşlarını çatarak ekler, "Sanırım tekerleğimize kelepçe takılacak, hatta belki de aracımız çekilecek?"

İyi dedin, Ted. Oliver arabadan yavaşça iner.

"Çok sinirlisin." Bu biraz fazla neşeli geldi. Bana attığı bakış, onun da bunu duyduğunu gösteriyor. "Bu şeye aptal gibi gitmene izin verecek değilim."

"Burada olmam, o yerden satın aldığım kıyafetleri giyeceğim anlamına gelmez..." Başını çevirip mağazanın vitrinine bakar ve görünüşe göre ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranır. *"O yerden."*

"Hayır." Parmağımı kaldırdım. "Geri alma yok. Sen dedin ki..."

"Bu durumda, *geri dönüş* yok," diyor hafif bir gülümsemeyle. "Yağmur yağmaya başladı. İçeri girip bu işi halledelim."

Bir şey hatırladığımda neredeyse sevinç dansı yapacağım. "Bekle." Oliver, elini kapı koluna koyarak dönüyor. "Gülümse!" Telefonumla bir fotoğraf çekiyorum.

"Bu ne içindi?"

"Fotoğraf çekilmezse, hiç olmamış sayılır, Bay Fancy Pants."

"Benim tek istediğim bu işi bitirmek." Oliver kapıyı ittiğinde, kapının üstündeki eski moda bir zil çaldı.

Bu, hayal ettiğimden daha iyi gidiyor.

Kışkırtma mı?

Sorun mu

çıkarıyorum?

Kendimi çok mu eğleniyorum?

Evet, evet, evet!

"Merhaba." Asistanı parlak bir gülümsemeyle selamlıyorum, sonra neredeyse Oliver'a çarpıyordum, ayakları betona dönmüş gibi duruyordu.

"Ne oluyor lan

"Muhteşem!" diye bağıriyorum, onun homurdanan itirazını coşkuyla ve ani bir caz el hareketi ile bastırıyorum.

"Bu yerin büyüklüğünden şaşkına dönen ilk kişi siz değilsiniz," diye mağaza asistanı mutlu bir şekilde, tezgahın başını kaldırarak söylüyor.

Burası çok büyük. Sanırım bu kat ev eşyaları için olmalı, çünkü salon ve yemek odası takımları alana dağılmış, arka duvar ise tabak, kase ve mutfak eşyalarıyla dolu raflarla kaplı.

Sık sık yapmasam da, ikinci el eşya alışverişini seviyorum. Ama yaptığımda, her zaman en az bir tane değerli eşya ile geri dönüyorum. Bu yüzden, kalın cam eşyalarla dolu yakındaki tel sepete elimi sokuyorum. *Bu yeni bir şeri kadehi mi?* Hayır, değil. Bu şey daha çok bir anal tıpasına benziyor.

"Özellikle aradığınız bir şey var mı?"

Dikkatimi, saçları leylak rengine yakın bir gri tonunda olan kadına çeviriyorum. Bu tür mağazaların neredeyse tamamen yaşlı dostu kadınlar tarafından işletilmesini seviyorum.

daha yaşı, dost canlısı kadınlar tarafından işletilmesini seviyorum. Hipsterlar ve retro seven havalı gençler tarafından işletilen daha trend olan ikinci el mağazaları, tamamen yanlış bir havaya sahip gibi görünüyor.

İkinci el alışverişinde rahatlatıcı bir şey var, sadece hızlı moda ve çöp sahalarına karşı mücadeleye katkıda bulunduğum için değil. Kim kanseri tedavi etmek, evsizlere yardım etmek ve hayvanları kurtarmak için katkıda bulunmak istemez ki? Ama benim için bundan daha fazlası var. İstenmeyen şeylerin yeni bir yuva bulması, geri dönüştürülmesi, yeniden kullanılması ve yeniden sevilmesi fikri. Ya da belki de yetiştirilme tarzıma karşı gelmek. *Kim bilir?*

"Beni erkek reyonuna yönlendirebilir misiniz lütfen?"

Oliver homurdanır ve zavallı satış asistanının gözleri fal taşı gibi açılır.

"Onu takma. Sadece stresli. Zamanın kısıtlı olduğu halde hafta sonu için yeni bir kıyafete ihtiyacın olduğunda nasıl hissettiğini bilirsin. Dünyadaki en kötü his, değil mi?"

Oliver somurtarak bakıyor.

"Açıklamana gerek yok canım. Arthur da benimle alışverişe çıktığında somurtkan bir bebek gibi surat asardı." Oliver'ın dikkati kadına yönelir. "Aynen öyle," der kadın. "O da tam olarak böyle bir yüz yapardı. Eminim mezarında da hala öyle bir yüz yapıyordur. Neyse, erkek giyim ürünleri bodrumda." Defterine bakar ve yemin ederim ki, "Arthur'un gittiği yerin aynısı" diye fısıldar. Ancak, dikkatimi çeken onun defteri değil, tezgahın önüne yapıştırılmış laminasyonlu kartlardır.

SIRT ÇANTASI YASAKTIR. ALIŞVERİŞ ÇANTASI YASAKTIR.

"Son zamanlarda çok fazla hırsızlık oldu."

Dikkatim tekrar ona yöneldi. "Bir hayır kurumu mağazasında mı?"

"Zor zamanlar," diyor omuz silkerek. "Ayrıca, insanlar pislik."

"Şey, sadece çantam var."

"Bekle." Oliver arka cebine uzanır, cüzdanını çıkarır ve elli poundluk bir banknot çıkarır. "Bunu sigorta olarak düşün," der ve banknotu tezgahın üzerine koyar. Karanlık bakışlarını bana çevirir. "Şu işi bitirelim."

"Çok cömertsin," derim, o ilerlerken.

"Sence onun unvanı ne olabilir?" Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret eder. "Kapı ejderhası? Hoş karşılanmayan

partinin birinci üyesi?"

"Kibar ol. Burası bir *hayır* kurumu."

"Hayırseverliğim o elli pound ve on dakikaya kadar. Beni işkence etmek için o kadar vaktin var."

"Kulağa tuhaf geliyor."

"Eğer pire ısırtıkları alırsam..."

"Ne snobsun!" Merdivenlere yaklaşırken diyorum. "Bo'nun pireleri daha iyi biliyor gibi görünüyor, o yüzden eminim sen de iyi olacaksın. Kanın muhtemelen pirelerin damak tadına göre çok acıdır."

"Ama benim için değil," diyor ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor. "Sence senin tatlılığın ve ışığın beni dengeliyor mu?"

"Tabii ki. Beni bulduğuna memnun değil misin?"

"Oh, her gün şanslı yıldızlarıma şükrediyorum," diye fısıldıyor ve kulağımın arkasına bir öpücük kondurarak beni titretiriyor. "Hadi şunu bitirelim."

"Dur! Bu eğlenceli olacak, Harrods veya Harvey Nicks'te dolaşarak geçirdiğin bir saatten farkı yok."

"Ben alışveriş yapmam. Benim için bunu yapan insanlar var."

"Bugün alışveriş yapacaksın, huysuz herif, hoşuna gitse de gitmese de. Çok kibirli birisin."

"Naftalin ve eski çorap kokan bir yerde başkalarının attığı eşyaları karıştırmayı reddetmek beni kibirli yapmaz."

"Kapa çeneni," diye terslerim ve en yakın askıdan rastgele bir parça alırım. Onu ona doğru uzatırım. "Git ve bunu dene."

"Giymek mi?" Kaşları kalkar, sonra gri bir tişört olduğunu anladığım şeye bakar. Çok küçük olacağı belli, ama hak etti.

"Evet. Şık kıyafetlerini çıkar ve tişörtü giy." *Pislik*, diye ekliyorum içimden.

"Ve sen benim özel bir hayır galasına bunu giymemi mi istiyorsun?"

"Bu mükemmel olmaz mı? Hayırseverlikte iki kat kazanç. Elli doları da sayarsak üç kat. Şu anda cennetteki tüm meleklerin sana gülümsediğini düşün."

"A. Yardım. Galası. Balosu." Her kelimeyi sinir bozucu bir şekilde telaffuz ediyor. "Şu lanet tişörtü giymeyi dene."

"Bu kötü bir rüya gibi."

"Git, drama kraliçesi." Soyunma odalarının yönünü işaret ettim.

O "*pislik*" demiyor, ama yüzündeki ifade bunu söylüyor, sonra uzattığım parmağımın işaret ettiği yöne doğru yavaşça yürüyor.

Onu sıkıcı, eski bir tişörtle görmek istemiyorum, ama bu, onun peşimden dolaşıp şikayet etmesinden iyidir. Bu fırsatı değerlendirerek, tişört ve kazak raflarını karıştırıyorum, bir an için çirkin bir Noel kazağı almayı düşünüyorum ama sonunda geri koyuyorum. Ne aradığımı tam olarak bilmiyorum, ama gördüğümde anlayacağım. Koridorun sonunda bir şey asılı olduğunu görünce raftan dönüyorum.

"Aman Tanrım! Bunlar mükemmel!" Bu anın tek eksiği, göksel bir ışık huzmesi ve ilahi bir koro! Ve tam da doğru beden. *Biraz sıkı ama.*

Erkekler soyunma odasına doğru ilerlerken neredeyse başım dönüyor.

"Burada mısın?" diye fısıldıyorum, oraya izinsiz girmek istemediğimden.

(biraz tuhaf) kimsenin toprağı olmayan yer.

"Aklımın sesine karşı," uzak köşedeki bir kabinden tanıdık bir ses geliyor.

"Kaçmadığın için mutluyum."

"Kaçmayı düşündüm ama bu sefer kazanamayacağımı düşündüm."

Ama kazanacağım, sanırım, ödülümün askısını onun kapısının yanındaki kapıya asıyorum. "Tık tık! Hazır mısın?"

"İnsanlar neden sadece... *kapıyı* çalmak varken, kapı kapı çalıyorlar, hiç anlamıyorum." Kapı, Oliver'in etkilenmemiş yüzüne doğru ardına kadar açılır. "Giydim mi? Bu tamamen senin tanımına bağlı."

Cevap vermiyorum, sesimi bile çıkarmıyorum, çünkü iki elim de ağzımı kapatıyor. Gri bir tişörtün bu kadar komik olabileceğini kim düşünürdü!

"Karar ne?"

Gördüğüm şeyi *çok beğeniyorum*. Neden bilmiyorum, ama onun hala huysuz olacağını ve belki tişörtünü üstüne giyeceğini falan düşünmüştüm. Ama öyle olmadı. Gömleği ve ceketini duvardaki askıda asılı, tişörtü ise üzerinde.

Bu *çok* güzel bir an.

"Bugün 'twink'ini ofise getir günü mü?" diye patladım, gülmemi durduramadım. Bu düşünceyi aklıma getiren, o pantolon ve parlak ayakkabıların kombinasyonu olabilir. Ellerimi bastırdım.

mideme. Bu kıyafetin en güzel kısmı, biraz küçük olan tişörtüdür. Tişört, pazılarını çok fazla sararken, belindeki deriyi de ortaya çıkarmaktadır. Ayrıca, göğüs cebinin üstünden Japon tarzı çizgi film karakteri şans kedisi görünmektedir. "Çok... *kawai* görünüyorsun."

"Sen öyle diyorsan."

"Bu Japonca '*sevimli*' demek."

Cevap olarak, cebini çekip gizli bir mesajı ortaya çıkarır: **BANA KEDİLERİNİ GÖSTER.**

Ağzımın kıvrıldığını hissediyorum. "Japonca'da
"

"Şahsen, bence bu biraz şey katıyor." "Sen öyle dersin."

"Devam et o zaman." Bekleyen bir ifadeyle kaşlarını kaldırır. "Ne?" Ellerimi kızların üzerine bastırırım.

"Olmaz!"

"Uyumlu davrandığım için biraz ödül hak ediyorum."

"Bence kafanı çarpmış olabilirsin." Kapıyı kapatmak için elimi uzattığımda, Oliver tavuk sesleri çıkarmaya başladı.

"Goodwill'de sana göğüslerimi göstermeyeceğim!" diye tısladım ve arkamda kimse dinlemiyor mu diye bakmak için arkama baktım. Ve *o anda* göksel bir koro duydum. O gömleğe ne kadar da yakışan bir eşlik.

"Kitty çok hayal kırıklığına uğrayacak," diye mırıldanır.

İronik olmayan bir şekilde. "Kitty göğüslerimi görmek mi istiyor?"

"Öyle yapalım."

"Ne kadar eder?" diye soruyorum, kabinin kapısını biraz ileri geri sallayarak. *Elimi göstermenin bir anlamı yoktu.*

"Tanrım." Dikleşir, ifadesi aniden sertleşir. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Neden bir şey yapmam gerekiyor ki?" Masumca cevap veriyorum.

"Ben de kendime aynı soruyu soruyorum. Sürekli. Ve bulabildiğim en iyi cevap, bunun senin benim saçımı çekme versiyonun olduğu." Sesi boğuklaşır ve elini uzatır, parmaklarının arkası yanağını nazikçe okşar.

"Başka bir deyişle, bu senin aşk dilin."

Tap dansı yapan İsa adına, haklı olabilir. Beni sapık yaptı! Daha önce erkekleri kızdırmak ya da eziyet etmek istemedim hiç—

Onu çileden çıkardığımda hissettiğim tatmini daha önce hiç yaşamamıştım. *Tanrım, bu adamı çok seviyorum. Hem de çok.*

Gözlerim yumuşadı, içim birden ısındı ve eridi. Tek istediğim ona sarılmak... ama aynı zamanda onu bu kıyafetle görmek de istiyorum. Bu yüzden başımı hızlıca salladım ve aşk balonumu zorla patlattım.

"Küçük bir deney yapmak ister misin?" diye fısıldıyorum, umarım baştan çıkarıcı bir şekilde. "Bana kediciklerini göster, ben de bir düşüneyim."

"Bu kulağa yanlış geliyor."

"Onun yerine amını gösterebilir misin?"

"Sesini alçalt! Cidden," diye mırıldanıyorum, diğer kapıdan askıyı çekiyorum. Dönüp, örtmek için kumaşı etrafına sarıyorum ve kabine girerken, paketi yere ve çantamı da üstüne bırakıyorum. "Eğer alay etmek benim aşk dilimse, seninki nedir?"

"Bu," diyor, parmağını cebindeki mesaja tekrar dokunarak. "Bekliyorum. Bana güzel, güzel kediciklerini göster."

"Talepler senin aşk dilin mi?"

Dişlerini ve dilini şaklatarak beni azarladı. "Onaylayıcı sözler."

Gözlerimi onunkilere dikip gömleğimin üst düğmesini açtım. "Pantolonunu çıkar."

Oliver kaşlarını çattı. "Sanmıyorum..."

Kapıdan biraz uzaklaşarak parmaklarımla bir düğmeyi daha açtım. "Ben malzemeyi ortaya koyuyorsam, sen de en azından biraz karşılık vermelisin."

Elimi pantolonundaki (umut verici) şişkinliğin üzerinde yavaşça gezdirirken, boğazı derin bir yutkunma ile çalışıyor. O da bana şüpheyle bakıyor.

"Sadece birazcık bakacağım," diyorum, gömleğimin bir düğmesini daha açarken. "Seni pantolonundan çıkarmak bu kadar zor olacağını kim düşünürdü."

Ağzının bir köşesi büzülür, ama yine de kemerine uzanır. Bu arada, gömleğimin düğmelerini tamamen açarım. Aşağıya bakarım, gördüğüm manzara içimi güçlü bir şekilde sıkıştırır. Pantolonunun kenarları genişçe kıvrılmıştır, kalın penisi ortaya çıkmıştır, eli penisinin kökünü kavramıştır.

Beklediğimden fazlası, elbette. Ama hayal kırıklığına uğramadım.

"Bu kadar yeter," diyor. "İkinci kez tutuklanma riskini göze alacağımıza inanamıyorum."

"En azından üçüncü kez. Ayrıca kimse görmez."

Elimi iterek, uzandığımı fark etmemi sağladı.

"Dokunma," diye emrediyor. "Şimdi benim aşk dilimi onaylama sırası bende." Biraz daha yaklaşıyor. Zaten sınırlı olan alan daha da daralıyor, ama elimi uzattığımda onu durdurmak için değil. "Göğüslerin muhteşem," diyor, eli kaburgalarımın yanlarını okşarken. Göğüslerimi elleriyle kavrayıp başparmaklarıyla meme uçlarımı okşarken, ben de onun hareketlerini onun saten gibi penisinin başında tekrar ederken, cildimde ateş yayılıyor. *Biliyorum, biliyorum. Ama dikkatimin dağılmasına şaşırmak gerekir mi?*

"Çok takıntılıyım." Başparmakları sütyenimin kumaşına takılır ve göğüslerim dışarı çıkar. Ağzının ısısı şok edicidir.

"İzin veriyorum," diye titrek bir sesle fısıldıyorum, yumuşak nefesinin patlamasına. Gözlerimi kapatıyorum, beni tekrar ağzına alması için çaresizce bekliyorum.

O beni hayal kırıklığına uğratmaz.

"Onaylayıcı sözler, fiziksel temas, kaliteli zaman ve hizmet eylemleri. Göğüslerin için çok fazla planım var."

"Bütün bunları nasıl başaracağını bilmiyorum." Başparmağımı ipeksi saçlarının üzerinde gezdiriyorum, bu onu inlemeye zorluyor.

"Onları sikerek. Üzerlerine boşalarak." Cevap verirken bile, sözleri içimde en tatlı perküsyonlar gibi yankılanıyor. Gerçi ne dediğim kimsenin bilmediği bir şey.

"Bu" —*lezzetli bir şekilde* açık— "çok spesifik," diye bitiriyorum. O, titremeye neden olan daireler çizerek dilini meme uçlarımda gezdirirken, ben aklımı kaybetmemek için uğraşıyorum.

"Yapabilir miyim?" Sesi alçak ve kaba. Dudaklarımı yalıyorum, ama cevap veremedi, o biraz daha ileri gidiyor. "Parkta, tişörtünle ve akşam esintisinde lacivert elbisenle. Göğüs uçlarının şeklini görebildiğimde, bu beni deli gibi tahrik ediyor."

Onun sözleri, çizdiği resim. Ben de onu görmeden edemiyorum. Planlarıma sadık kalmaya çalışıyorum, ama bu neredeyse imkansız.

"Tek düşünebildiğim, onları ağzıma almak," kulağıma fısıldıyor, "parlak ve pembe olana kadar emmek. Muhteşem göğüslerinin arasına sikimi sıkıştırdığımda ne kadar güzel görüneceğini düşünüyorum." Sıcak nefes, daha sıcak sözler, parmakları beni okşayıp tahrik ederken, beyin sıvısından daha fazlasını akıtıyor.

"Oh, Tanrım." Vücudum sarsılıyor. Hayır, bu mümkün değil. Biraz kulak ve göğüs hareketiyle orgazm olacağım falan yok! Yine de içim boş boş atarken omurgam kapıdan eğiliyor. Zevkimi bastırmak için dudaklarımı içe doğru kıvrıyorum, tam o sırada kapının ötesinden metal askıların tıkırdaması ve yorgun bir homurtu geliyor.

"Al, John," diye mırıldanır bir kadın. "Sana kırk inç bel buldum. Onları da yanına alabilirsin."

John'un cevabı anlaşılmaz, ama uzun süredir acı çeken birinin ses tonunda. Oliver ağzımı ağzıyla kapatırken ben pek dikkat etmiyorum. Elimi penişinden çekip kalın bacağına bacaklarımın arasına sıkıştırıyor. Kapı arkamda gürültü yapmaya başlıyor, ben de kendimden geçiyorum. Aman Tanrım. Ben *sapkınım*, diye düşünüyorum, hafif bir aile kavgasının arka planında parçalanırken, titreyip kıvrılırken. Bir ikinci el mağazasında!

Cildime geri dönerken, her santimim karıncalanıyor gibi.

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun," diye fısıldıyor Oliver, çenemi öperek.

"Bu kadar acımasızken mi?" Sızlanmam biraz boğuk çıkıyor.

"Daha çok, ondan ilham alıyorum."

"Sen kirli oynuyorsun."

"Az önce bir hayır kurumu dükkanından çıkan kadın diyor."

Iyy. Kulağa çok kötü geliyor. Onu benden uzaklaştırıyorum. *Sana utanç nedir göstereceğim.*

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, ben pantolonunu dizlerine kadar indirirken. Elimi topuğuna dolayıp onu kaldırırken, o benim adımları gülerek söylüyor. Dengesi bozulan adam, düşmemek için avuçlarını karşı duvarlara vuruyor. "Gerçekten pantolonumu çıkarmaya kararlısın, değil mi sevgilim?"

"Evet." Diğer ayakkabısını da çıkarıp pantolonunu tamamen sıyrıyorum. Bu arada Oliver gülmekten kendini alamıyor. Çantamı arıyorum ve gizemli askıyı ona uzatıyorum.

Elleri deriyi göğsüne sıkıca bastırır ve sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakar. "Ne..."

"Onları giyene kadar senden başka bir şey duymak istemiyorum." Kilidi açıp kapıyı iterek açtım, dışarı çıktım ve o cevap vermeden kapıyı kapattım. Dönünce, bunu pek iyi düşünmediğimi fark ettim.

"Merhaba!" Seyircilere gergin bir şekilde el salladım, hareketim çıplak karnımı ortaya çıkardı. "Oh." Aşağıya bakarak, gömleğimin kenarlarını kapattım, en azından kızları sakladığım için rahatladım. "Bunu çok beğendim, hemen giyeceğim. Güzel, değil mi?"

Karşı kabinin kapısının hemen içinde boxer şortuyla duran adam ağzını kapatır, sonra şaşkın bir şekilde başını sallar. Ona başka bir pantolon uzatan kadın, gözleri elimdeki Oliver'ın pantolonuna düşerken benim gevezeliklerime pek ilgi göstermiyor gibi görünüyor.

"Ona başka beden lazım," diyorum. "Gidip rafı kontrol edeceğim."

"Senin rafın mükemmel," diyor kapının arkasından neşeli bir sesle Oliver.

"Kitty doğrulayabilir!"

İkinci kez kendimden geçtiğimde, his o kadar da hoş değildi.

Gömleğimi ilikledikten sonra, karısı ve kocası ayrılana kadar çeşitli çöp kutularının etrafında dolaşıyorum. Oliver'ın o zamana kadar hiçbir yere gitmeyeceğinden eminim. Onlar geçerken başımı eğiyorum, sonra mutlu bir şekilde geri dönüyorum.

"Çık dışarı, çık dışarı, neredeysen," diye fısıldayarak, ikinci kez erkekler soyunma odasına parmak uçlarında giriyorum. Kapıya ulaşmadan, kapı açılıyor. Daveti kabul ederek, neredeyse açık alana atlıyorum.

Oh, ne mutluluk! Ne büyük bir sevinç. O gitmiyor ama... "Gidecekmişsin gibi görünüyor!"

"Nereye?"

"Çıkmak!" Onu incelerken ellerimi yanaklarıma bastırıyorum. "Deri pantolonun içinde bu kadar seksi olacağını kim bilebilirdi!" Kısa bir üstle birlikte, onun kendisinin gibi görünmediğini söylemek doğru olur. Ama alternatif bir evrende cinsiyet değiştiren Oliver'ın hala beni heyecanlandığı ortaya çıkıyor.

"Neredeyse deri pantolon," diye şikayet ediyor, kalçasını biraz rahatsız bir şekilde dışarı doğru çıkıntı yaparak. "O kadar darlar ki, neredeyse tadını alabiliyorum. Bunları giymek ne kadar zordu, farkında mısın? Fetiş kıyafetleri gibiler," diyor, aynada kıkına bakmak için dönerek.

"Sanırım bir fetiş geliştiriyorum." Çünkü deri, *tüm* güzel yerleri sarıyor. "Evet, dön," diyorum, sabırsızlıkla elimi kalçalarına koyuyorum. "O popoyu düzgünce göreyim."

"Kes şunu," diye mırıldanarak ellerimi itti. "Bir erkeğin deri pantolon giydiğini görmek gereken tek zaman, motosikletlerini

"

"Kıçsız deri pantolonlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.
"Onları giyerek bir hayır balosunda muhteşem görürsün."

"Ayakkabı dışında herhangi bir deri giysi giyip bir yere gideceğimi düşünüyorsan..."

"Ama sana kırmızı ezilmiş kadife ceket sipariş ettim, pantolonla uyumlu olsun diye! Papyon da. Terzinin bilgilerini neden aldım sence?"
Bu cümle beni mahvediyor, kabin kapısının çerçevesine yaslanıp, o kadar çok gülüyorum ki, altıma işeyeceğimden korkuyorum.

"İşin bitti mi?" Oliver, hiç etkilenmemiş gibi sorar. Gözyaşlarımı silerek başımı sallarım. "Bunları çıkarabilir miyim?"

"Bunları giydiğine inanamıyorum."

"Ne yapmam gerekiyordu? Sen benim pantolonumu alıp gittin. Ben de seni takip etmek için giydim, ta ki..." Bakışları ayrıntılı bir şekilde işlenmiş kasıklarına düşer ve ben tekrar gülmeye başlarım.

Bölüm 40

EVIE

İki gün sonra, işten sonra Nora'ya giderken otobüsten inerken hala deri pantolonlar hakkında gülüyorum. *Her zaman Ted ile yolculuk yapamam.* Oliver'ın pantolonları çıkarmak için dikişlerini yırtmasını izlemek çok komikti. Onun ısrarla almamı istediği aptal tişörtü taşıyarak, kasiyerin Halloween için ürünlerin fiyatlarını belirlediği kasaya kadar yol boyunca kıkırdadım. Aman Tanrım, mankenlere top gag kauçuk maske takmasını izlerken, gerçekten o anda altıma işeyeceğimi sandım. Kendimi topladıktan sonra bile, bunun tatil için pek uygun olmadığını söylemeye cesaret edemedim.

Sokağın aşağısına neşeyle ilerlerken, uzaktan öğleden sonra güneşinde parıldayan bir şey gözüme çarptı. Yaklaşmadan ne olduğunu anladım. Nora'nın eski, hava koşullarından yıpranmış ahşap çitin önüne, iki metre yüksekliğinde endüstriyel bir çit dikilmişti. Tam da inşaat alanlarında gördüğünüz türden bir çit. Hatta kapıya benzeyen bir geçit bile vardı. Geçit aralıktı, ancak mandalda bir asma kilit sallanıyordu.

Onu açtım ve ardından normal kapıyı da açtım, köpekler havlamaya başladı. Kulübeye doğru ilerlerken her şey normal görünüyordu, orada Nora'yı dengesiz mavi ofis sandalyesinde otururken gördüm.

"Yeni çit, kapı ve diğer şeyler neyin nesi?"

Koltuğunda bana dönmek için kıpırdanıyor ve ben hemen bir terslik olduğunu anlıyorum. Saçları sanki bir kuş yuva yapmış gibi ve gömleğinin düğmeleri yanlış iliklenmiş. Gözlerimiz buluştuğunda midem düğümleniyor, zihnim ayaklarımdan önce koşuyor. Bu bir TIA mı, yani geçici inme mi? Gözleri

çok donuk ve yüzü çökmüş gibi. Birkaç gün önce gördüğümünden bu yana on iki yaş yaşlanmış gibi görünüyor.

"Ne oldu? Ne oldu?" Yanına çömeldiğimde, zihnim onun hareketlerini, kollarının sorunsuzca nasıl kalktığını kaydeder. Geç de olsa, beni uzaklaştırmaya çalıştığını anlarım. Nora sarılmayı seven biri değildir ve bunu denediğinizde sizi yere oturtur. "Tanrıya şükür." Çarpınan kalbimin üzerine elimi koyarım ve onun söylediklerini anlamam biraz zaman alır.

"Beni dışarıda bırakıyorlar, evimi benden alacaklar."

"Ne? Çitler senin değil mi?"

"Bu sabah geldiğimde onları gördüm... ve o bildiriye." Göğsü heyecandan inip kalkarken, kemikli parmağıyla çitin yönünü işaret ediyor.

"Ben herhangi bir bildirim görmedim." Çantamı eski masanın üzerine koydum. "Çünkü onu yırttım! Bu onun suçu. Biliyorum!"

"Kimin suçu? Sahibinin mi?" diye soruyorum, bakışlarımı onunla aynı seviyeye getirerek. "Burası satıldı mı?" Muhasebeyle ilgilenmiyorum ama Nora'nın sadece sembolik bir kira ödediğini biliyorum. En azından bana burada kiracı olduğunu, sahibi olmadığını söylemişti.

"Hayır, o öldü. Yıllar önce öldü." Dudakları sinirle büzüldü ve başını sinirli bir şekilde salladı.

"O zaman kimden bahsediyorsun?"

"Buraya getirdiğin o zengin pislik!" Sözlerinin şiddetiyle neredeyse yere düşüyordum. "Onu getirdikten sonra o mektubu aldım. O gümüş kaşığı kışına sokacağım, görürsün." Elini yumruk yapıp uyluğuna vuruyor.

"Ben mi getirdim? Oliver'ı mı kastediyorsun?" Tüm hakaretlerine rağmen, çılgına döndüğü açık, ama ne oluyor?

"Evet, o. Köpek mamasını taşıdığı gün etrafı gözetlediğini gördüm. Telefonla konuşuyordu, şüpheli ve kötü bir şey yapıyormuş gibi görünüyordu."

"Oliver bunu yapmaz." Kendimi ayağa kalkarken buluyorum, çünkü ona güvence verirken bile içimden bir ses, "*Yapmaz, değil mi?*" diyor. Ama bu saçma. O, ortasında bir parça arazinin...

Duruyorum. Düşüncelerim bu yöne kaymamalıydı. Ama onu tanıyorum. Ve onun daha büyük balıkları kızartmakla ilgilendiğini biliyorum.

"Daha önce kimse bu yer hakkında bir şey söylememişti, ve ben yıllardır buradayım! O buraya geldi ve birdenbire o mektubu aldım. O yaptı, sana söylüyorum!"

"Nora, lütfen sakın ol. Mektup sende mi? Görebilir miyim?" "Onu haftalar önce posta kutusundan çıkardım. Ben de bakmadan "Suçluluk duygusu göğsüme ince bir parmakla dokunurken, yüzünde inatçı bir ifade belirir. Nora'nın disleksik olduğundan uzun zamandır şüpheleniyorum. O, kimsenin sözde kelime körlüğünü bilmediği veya umursamadığı bir dönemde büyümüş olacak kadar yaşlı. Okuma biliyor olması, muhtemelen inatçı tavrının bir kanıtıdır. Şüphelerim nedeniyle, ayda birkaç kez onun gayri resmi idari asistanı olmayı başarmıştım. Genellikle postaları birikmemesi için açarım ve içeriğini birlikte gözden geçiririz.

"Sana verdiğim için içinde ne olduğunu bildiğim anlamına gelmez." "Öyle demedim." Çenesini öne doğru uzatır.

"Peki, okuyabilir miyim?"

Elini cebine uzattığında eli titriyor ve birdenbire ne kadar zayıf görüldüğüne kalbim sıkışıyor.

"Sen benim tarafımdasın, değil mi?" diye sorar, mektubu göğsüne sıkıca bastırarak. "Her zaman."

"Sana zenginlerin iyi olmadığını söylemiştim, ama dinlemedin."

"Nora, lütfen. Kimsenin işine engel olmasına izin vermem."

Şüphe, Nora'nın ikinci doğası gibi görünüyor. Hayatında neler yaşadığını ya da neden insanlardan uzaklaştığını bilmiyorum. Tanımak kolay bir insan değil. Yaşadıkları onu bu yola sürüklemiş gibi hissediyorum, ama kendi hayatındaki boşluğu doldurmaya çalışan bir hayvan koleksiyoncusu değil. O gerçek bir savunucu ve tüm enerjisini, çabasını, tüm dikkatini kimsenin umursamadığı hayvanları kurtarmaya veriyor.

"Yanında olamadığım için üzgünüm." Kendi hayatım ve sorunlarımla, ve açıkçası Oliver'la o kadar meşguldüm ki. "Ama okumamı istemiyorsan, sana nasıl yardım edebilirim? Yara'yı mı aramalıyım?"

"Hayır." Elini uzattı. "Sen oku, sonra bana ondan olmadığını söyle."

Buruşuk kağıdı açtım. Bir avukattan gelmişti ve metni okurken kalbim ayakkabılarımın içine düştü.

Bir bildirim... Advers possession yasası da neyin nesi?

Burada bildirilir ki... Tapu Sicili'ne başvuru yapılmıştır. Uygulanabilir görülen güvenlik önlemleri. Öngörülebilir gelecekte kullanımın devamı... münhasır mülkiyetin kanıtlanması.

"Nora, bu arazinin sahibi kim?"

"Levi Blau. Ama o on iki yıldan fazla bir süredir ölü." "Ama kira ödüyorsun, değil mi?"

"Eskiden ödüyordum, ama o öldü ve ondan sonra kimse kirayı istemedi. Her ihtimale karşı kira parasını bir kenara koyuyordum, ama bir süre sonra bunun pek bir anlamı kalmadı."

"Kimse sana bu konuda bir şey söylemedi mi?" Kız başını sallar.

"Hiçbir şey öğrenmeye çalışmadın mı?"

"Nasıl? Ruh çağırma seansıyla mı?"

"Bilmiyorum. Karısı? Çocukları?"

"Güney Amerika'ya yerleşen bir kız kardeşi vardı sanırım, ama o da ondan daha yaşlıydı. Ne yapmam gerekiyordu?"

Bilmem, belki kafanı kuma gömmemeye çalışabilirdin. Nefesimi verip mektuba tekrar bakıyorum.

"Asıl soru, şu anda kimin mülkiyetinde olduğu? Çiti diken kişi Tapu Sicil Dairesi'ne başvurduğunu söylüyor, ama bu mülkiyetinin onda olduğu anlamına gelmez, değil mi?"

"Bilmiyorum, ama beni oradan çıkaramazlar."

"Hayır." Elimi uzatıp, onun elini kavradım. "Ben engelleyebilirsem, hayır." Nora'dan ayrılıp, ziyaretimin rutin işlerini hallettim: sağlık kontrolleri, ilaçlar ve yeni gelen hamile bir whippet için tarama randevusu aldım. İşlerim bittiğinde, telefonumu çıkarıp internette arama yaptım. Görünüşe göre, 1066 yılında İngiltere kralı olan Fatih William'ın cevaplaması gereken çok şey var. Anlaşılan, bu ülkede, sahibinin terk ettiğini kanıtlayabildiğiniz araziyi (veya mülkü) kendinizin olarak ilan edebilirsiniz. Bunun biraz daha fazlası var — zaman ve aşılması gereken engeller var ama işin çılgınlık kısmı da bu.

GörünüŖe göre Atterir Limited adlı bir Ŗirket, kutsal alanın bulunduğu arazinin sahipsiz olduğunu keŖfetmiŖ ve kendi mülkiyetine almıŖtır.
Pekala, Atterir Limited, bir saniye bekle.

Bölüm 41

EVIE

Maven Inc. Çantamdan Oliver'ın kartvizitini çıkarıyorum, birkaç hafta önce bana verirken hafifçe gülümsediğimi hatırlıyorum. Ona "kalıntı" dedim, şirketi onu dijital çağa sürüklediğinde tekmeledi mi, bağırdı mı diye sordum. Gülümsedi ve en azından onu tekrar Google'da aramak zorunda kalmayacağımı söyledi. Ayrıca istediğim zaman ofisine uğrayabileceğimi de söyledi. Muhtemelen *öğleden sonra* biraz *eğlenceyi* düşünmüştü.

Ben yapmamıştım. *Henüz*. Masasında seks yapmamıştım. Ve ilk ziyaretimde de olmayacak, diye karar verdim ve telefonumu çıkarıp Nora'nın evinden beni şık Belgravia'ya götürmesi için bir Uber çağırdım.

Nora Oliver'ı suçladığında, zihnim şöyle dedi: Bu ülke onun zamanına değmez. Ama onun savunmasına atlamam gerekmez miydi? "*O böyle bir şey yapmaz*" ya da "*O kadar sinsi biri değildir*" gibi şeyler düşünmeliydim. Sadece ben gerçeği biliyorum. Benden hiç saklanmadı, yetenekli olduğunu biliyorum, ama bu onun mektubun ya da çitin arkasında olduğunu düşündüğüm anlamına gelmez. Bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Kendimi sarsıyorum. Mitchell tanıştığımız andan itibaren bana yalan söyledi. En azından Oliver'ın ne olduğunu biliyorum. O bir şeytan değil. *Yatağın dışında*. Kusurlarına rağmen onu seviyorum, çünkü aşk böyle işliyor.

Ofis binası Gürcü tarzında, dört katlı, beyaz sıvalı bir cepheye sahip. Oliver'ın ofisinin nasıl olacağını düşünseydim, tam da böyle hayal ederdim. Onun için krom ve camdan bir kule yok.

Zarif resepsiyon masasına gidip onun müsait olmadığını öğreniyorum. *Burada değil, müsait değil*. Aradaki farkı tam olarak anlamadan oradan ayrılıyorum ve onu aramak üzereyken adımları duyuyorum.

"Eve, merhaba!" Fin'in coşkulu sesine dönüp bakıyorum. "Nasılsın?"

Uzun adımlarla bana doğru gelir ve ben başımı çevirip öpücüğünü kabul ederim, diğer yanağıma da öpücük kondurmak için hareket ederken gülümserim ve neredeyse burunlarımız çarpışır. "Pardon, unutmuşum. Avrupa usulü."

"El sıkışabiliriz, ama haberleri düşününce biraz soğukkanlı kaçabilir."

"Haberler mi?" diye tekrar ettim.

"Oliver ve sen?" diye gizli bir ses tonuyla konuşmaya başladı, kulak misafiri olmaktan mı yoksa benim kızarmamdan mı endişelendiği için, emin olamadım. "Büyük L kelimesiyle başlayan itiraflar mı?"

Demek kızarmamdan değil.

"Aman Tanrım." Sözlerim aceleyle dökülür, yanaklarım utançtan değil, mutluluktan kızarır. "Sana söyledi mi?"

"Eh." Omuzlarını silkiyor. "O kadar da açık değil. Duymama gerek de yoktu. Çok açık ki, normal düzeyde huysuzluktan bir üst düzey pisliğe, sonra da muhteşem bir mutluluğa geçti."

Fin'in el hareketleriyle Oliver'ın ruh halini sarsıcı bir şekilde anlatması beni güldürdü.

"Hey, ben ciddiym. Birdenbire bu aşkın varlık gibi oldu." "Ofise gelen Oliver'ın bir uzaylı olabileceğini düşündün mü? bir uzaylı olabileceğini düşündün mü..."

"O başka bir şey, tamam. Ama sen burada ne yapıyorsun? Geliyor musun, gidiyor musun?" diye ekliyor.

"Gidiyorum. Oliver burada değil. Ya da müsait değil." Gözlerim tekrar resepsiyon masasına kayıyor. "Bu sadece ani bir ziyaretti, önceden ayarlanmış bir şey yok."

Fin parmaklarını şıklatır. "Bütün gün ofis dışında. Şimdi hatırladım. Aslında Londra dışında."

"Oh." Bundan hiç bahsetmemişti, ama biz onun işi hakkında pek konuşmayız, oysa o benim günümün nasıl geçtiğini dinlemeyi sever. "Sorun değil. Onu daha sonra yakalarım."

"Kahve içmek için vaktin var mı?"

"Hayır, gerek yok. Sen de meşgul olmalısın."

"*Kahve içmek için vaktin var mı?* Oliver'ın paylaşmadığı tüm ilginç detayları öğrenmek için bir bahane olarak mı?"

"Hayır!" diye gülerek cevap veriyorum.

"Yani onun ofiste zıplarken, Disney şarkıları söyleyip, laleleri kokladığını duymak istemiyor musun?"

"O zıplayan tiplerden değil." Yakındaki masadaki çiçek aranjmanına bakıyorum. Orada ucuz ve neşeli laleler yok.

"Ama bu ilginç olmaz mıydı?" Fin, çenesindeki kum rengi sakalları ovuşturarak diyor.

"Tuhaf bir şey," diye fısıldayarak söylüyorum, Fin dönüp kaşlarını kaldırarak yakındaki bir kapıyı işaret ediyor.

"Kahve mi?"

"Tabii." Omuz silkiyorum. "Neden olmasın?"

"Ne hoş," diye mırıldanıyorum, o arkamızdaki kapıyı kapatırken. Neden böyle dediğimi bilmiyorum, öyle olduğu için. Burası bir ofis değil, daha çok gayri resmi bir toplantı odası. Oda, koyu renkler ve koyu ahşapla dekore edilmiş, dekoru hem erkeksi hem de rahatlatıcı. Duvarlarda soyut sanat eserleri asılı, arka duvarın tamamını kaplayan bir kahve barı var.

"Nasıl istersiniz?" diye sordu, şık yerleşik kahve makinesinin başında durarak. "Latte? Cortado? Bu bebek hepsini yapar."

"Flat white lütfen."

Fin birkaç düğmeye basarken ben oturdum ve zarif beyaz fincan ve fincan tabağında mükemmel görünümlü bir kahve hazırladı.

Karşımda oturur, uzun bacaklarını birbirinin üzerine atar. "Komik olan ne?"

"Sadece gözlerindeki kötü niyetli parıltı."

"Kötü niyetli değil, daha çok..."

"Yaramaz mı?"

"Beni eğlendirecek bir şey olmalı," diyor, fincanından bir yudum alarak. "Cidden," diye ekliyor, fincanı aramızdaki mermer sehpa koyarak. "İkiniz için de gerçekten çok mutluyum."

"Teşekkürler." Garip bir şekilde içim ısınır ve biraz utanırım, çantama uzanıp gözlüğümü ve telefonumu çıkarırım.

"Ona ne yaptığını bilmiyorum, ama gerçekten çok mutlu." Onun sözleri beni mutlu ediyor. "O da beni mutlu ediyor."

"Bu iyi. Yani, endişelerim vardı. Oliver karmaşık bir adam."

"Hepiniz öyle değil misiniz?"

O gülerek homurdandı. "Biz basit yaratıklarız, Eve. Esasen büyük ev kedileriyiz."

"Çünkü bölgenizi işaretlemek için eşyalara işiyorsunuz, değil mi?" "Ben değil," diyor gülerek. "Oliver'dan emin değilim."

"Oliver ev kedisi *değil*." Gözlüğümü parmaklarımla oynayarak takıyorum.

"Sadece bakılmak istiyoruz. Sevmek. Belki ara sıra karnımızı okşatmak."

"Bu kedi değil. Köpek."

"*Erkekler köpektir demek* aynı anlamı taşıyor." Gülümsüyor. "Yine de ikinizin de mutlu olmasına sevindim..." Fin ayağa kalkıyor ve kahve masasına eğiliyor, gözlüğümü yüzümden çıkarıyor. Şaşkın bir şekilde, ona izin veriyorum.

Gözlük camlarına bakar, sonra geri verir. "Gözlüklerin pembe camlı olmadığından emin olmak için."

"Ve o senin arkadaşın mı?" Kollarımı kavuşturup kucağıma koyarken gülüyorum.

"Bu zor bir iş, ama birinin yapması gerekiyor."

Zor ve yapmak, Oliver'ın arkadaşıyla tartışmak istediğim iki kelime değil.

"Biliyor musun..." Sözlerini tartar gibi bir an durdu. "Seninle akşam yemeğinde buluştuğumuz gece, onun bir şeyler çevirdiğine yemin ederdim. Sana söyledi mi bilmiyorum, ama onu seni oyalamakla suçlamış olabilirim. Atherton ve Lucy arasında geçen tüm o saçmalıklar yüzünden."

"Evet, Lucy." Tanıdık o batma hissini yaşarken fincanıma bakıyorum. Beni seviyor, ama tüm bu sorunlar, bana yaşattığı şeyler, onun içinmiş. Onun asistanından daha fazlası olduğunu biliyorum, ama ona sormaya cesaret edemiyorum. Gururum buna izin vermiyor.

"Sana ondan bahsetti mi? Vay canına."

"Hayır," diye ekledim çabucak. "İhaleyle araziyi kaybettiğini ve Mitch'in yaptıklarını biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse," dedim, *umursamıyormuş* gibi bir ifade takınarak, "eski konuları tekrar gündeme getirmek istemiyorum." Bana şüpheli bir bakış attı, ama ben sadece çenemi kaldırdım. "İsterse bana anlatır." Onu sormak için kendimi alçaltmam mümkün değil.

"Oliver, Atherton'ı mahvedeceğini yemin etti." Fin duraksar, bir an için dikkatini içe çevirir. "Onu suçlayamam. Sanırım seni de bu işin bir parçası haline getireceğinden endişelendim."

"Bence o bu konuyu kapattı," diyorum, fincanımı kaldırarak, sorunlu başlangıcımızdan bahsetmeye niyetim yok. Yara'nın dediği gibi, aşk

yabancı kuyulardan filizlendi.

"Aylar önce ona, o adamı yere sermesi gerektiğini söylemiştim. Ama ikisinin nefret dolu bir seks yapmasını da önermiş olabilirim."

"Ne?" diye kekeledim, kahvem burnumdan fışkıracak diye endişelenerek. "Şok taktığı," diye ekledi gülümseyerek. "Bunu atlattığına sevindim,

ama o canavarla ne yapacağını ancak Tanrı bilir." "Northaby mi? Orayı seviyorum."

"Orada kendini evinde hissedeceğini, malikanenin efendisi gibi davranacağını söyledim." "Tweed kumaşı var," diye ekledim gülerek.

"Ona oraya taşınması gerektiğini, o devasa hayvanat bahçesini işletmeyi denemesi gerektiğini söyledim."

"Eminim çok hoşuna gitmiştir."

"O da 'Ben iş adamıyım, hayırsever değilim' diye cevap verdi," diyor Fin, Oliver'ın keskin ses tonunu taklit ederek. "Sonra konuşmayı üreme konusuna çevirmeye çalıştığımda beni reddetti."

"Aman Tanrım. Bu konuya girmeyeceğim." "Onu ikna etmelisin."

"Olmaz. Hayvanlar egzotik hayvan ticareti için yetiştirilmeyecekse, onun adına mutlu olurum."

"Oliver birçok şey olabilir, ama bunu yapmayacağını biliyorum. Bir düşünsene, kendi safari parkına erişim imkanın olacak."

"Aslında Oliver'la konuşmaya geldiğim konu hayvanlar."

"Öyle mi?"

"Şey, gönüllü olarak çalıştığım barınak hakkında onun fikirlerini almak istedim."

"Olur mu? Bugün beşinci kahvemi içiyorum, yani şimdi tam zamanıdır."

"İngiltere'deki bir şirketin sahibini nasıl bulabileceğimi biliyor musun?"

"Duruma bağlı. Ne tür bir şirket?"

"Sanırım bir limited şirket." Gözlüklerimi tekrar takıp, telefonumu çevirip dokunmatik ekranı açtım. "Adı Atterir Limited."

"Limited şirketin sahibini bulmak oldukça kolaydır." Uzun bacaklarını uzatarak kendi telefonunu çıkardı. Ekranı birkaç kez dokunduktan sonra, alçak masanın etrafından dolaşarak yanıma oturdu. "Bu

hükümetin web sitesi limited şirketlerin isimlerini yayınlıyor. Peki bu şirket, Atterir... Doğru yazdım mı?"

Aşağıya bakıp başımı sallarım. "Evet."

"Şey, sahibi başka bir şirket olarak listelenmiş," diyor, biraz daha dokunarak. "Ve görünüşe göre *bu* şirket Birleşik Krallık dışında, bir offshore yargı bölgesinde kayıtlı."

"O şirketin sahibi kim, söyleyebilir misin?"

Hızlıca başını sallar. "İkinci şirket Marshall Adaları'nda kayıtlı. Oradaki şirketlerin hissedarlarını açıklamaları gerekmiyor. Temelde paravan şirketler için bir offshore cenneti. Bunun ne hakkında olduğunu bana söyler misin?"

Ona Nora'dan, yeni çitlerden ve onun ne kadar üzgün olduğundan bahsettim. "İnsanların sadece araziye sahiplenmelerine izin veren eski bir yasanın hala yürürlükte olması biraz saçma geliyor."

"İşler tam olarak öyle yürümüyor. Arazi terk edilmiş olmalı ve başka hak sahibi olmadığına dair gerekli özen gösterilmiş olmalı. Ve o zaman bile, yıllar sürer."

"Nora, sahiplerinin hepsinin öldüğünü düşünüyor. Sence bu ne anlama gelir?"

"Sadece tahmin etmekle kalmamalı, bilmek zorunda. Bu şirket de bu arada bunu yapacak, gerçeği ortaya çıkaracak. Nora, o yıllar boyunca araziye bakımını yaptığı için, arazinin terk edilmediğini de iddia edebilir."

"Bunu kendisi yapabilir mi? Kim olursa olsun, ondan önce davranabilir mi? Yani, araziye ilk çitleyen oydu."

"Mümkün. Bu işi bana bırak, ben biraz araştırırım."

"Sizin için sorun olmaz

mı?" "Tabii ki olmaz."

"Bir sonraki fikrim bir avukat tutmaktı, yani evet." Omuzlarımı kaldırıyorum. Sanırım onun yardımını beklemiyordum. "Çok minnettar olurum."

"Şirketi bulmaya çalışayım, sonra Nora'nın yasal durumunu öğreneyim."

"Çok teşekkür ederim, Fin."

"Hey, arkadaşlar ne için var ki?"

"Benim tecrübeme göre, büyük külotlar ve uygunsuz mesajlar." Kahkaha attım. "Üzgünüm, arkadaşım Yara'yı düşünüyordum."

"Oliver'a iç çamaşırı almalı mıyım?"

"Buna bayılırdı."

"Hayır, yapmaz. Ama Eve'in arkadaşı Yara ile tanışmak isterim."

"Bu mümkün değil," diyerek telefonumu uzaklaştırıyorum. "O bir koca arıyor."

"Bu, beklerken iyi vakit geçiremeyeceği anlamına gelmez. Güzel mi?"

"Oldukça sert bir kız."

"En sevdiğim türden."

"Milkshake tadı gibi mi?" diye soruyorum, "*Sakın yapma*" der gibi.

"Eve, yapma. Northaby'nin hayır balosu için randevum yok." "Matt'i götür," diyorum, çantamı omzuma asarken gülerek.

Yara muhtemelen onun penisinin elmaslarla süslü olup olmadığını sorardı. Belki görsel kanıt isterdi. Cidden, Fin'i bu işe karışacak kadar iyi tanımıyorum ve teyzeleri de düşünmek lazım. Ona iyi davranmazsa, Gulabi Çetesi'nin sopalarından birine saplanıp kalırdı.

"Hadi ama, ne dersin?"

Yaşlı bir teyze gibi koluna hafifçe vuruyorum. "Dürüst olmak gerekirse Fin, onunla başa çıkabileceğini sanmıyorum."

Bölüm 42

EVIE

Küçük bir kuş bize söyledi...

Milyarder Londra'lı sevgilimiz Surrey safari parkında görüldü, ama maymunları izlemek için değil. Northaby House'da, kısa süre önce tüm mülkü satışa çıkaran kontla birlikteydi. Tesadüf mü, değil mi?

Bu Küçük Kuş, safari parkının bir veteriner için mükemmel bir düğün hediyesi olup olmadığını merak ediyor...

Küçük Kuş, büyük günde kelebeklerin yerine aslanlarla dolu bir kafesi serbest bırakmayı planlamadıklarını umuyor!

"Ve karşınızda Eve Fairfax!" Görünmez mikrofonumu yumruğumla kapatarak, kırmızı halıda kendimi röportaj yapıyorum. *"Bu gece kimin tasarımını giyiyorsun, Eve?"*

"Oscar de la Renta." Oliver odanın diğer ucundan yavaşça alkış tutarken, ben de yerinde zıplamaya başlıyorum.

"Oscar de la Renta ve tüm erkeklerin gözleri." Gözlerindeki bakış neredeyse yırtıcı.

"Beğendin mi?" Lezzetli bir titremeye kapılıyorum. Elbisem kiralık, ama bunu asla söylemem. Kim tek bir kez giyeceği bir elbiseye on iki bin dolar harcar ki? *Oliver, sanırım.* Ama biz zaten bu yolu daha önce de

Bu yolu daha önce de yürüdük. Geçenlerde düğün ayakkabılarımı tekrar kaybettiğim için üzülmüştüm, çünkü onları bu güzelliğe uyacak şekilde boyayabilirdim. Bunun yerine, yerel bir konsinye mağazasından ucuz bir çift altın rengi bantlı topuklu ayakkabı ve ona uyan küçük bir zincirli cüzdan aldım. Ama elbise lüks bir parça. Siyah tül süslemeli, altın rengi yapraklarla süslenmiş altın rengi mini elbise.

"Bu elbise sana çok yakışmış," diyor Oliver, bacakları aramızdaki mesafeyi kaplayarak. "Harika görünüyorsun." Sanki onu şaşırtmışım gibi başını hafifçe sallaması çok hoşuma gidiyor.

"Sana kendimi giydirebileceğimi söylemiştim." Onun kaş hareketini deniyorum, ama benimkiler sadece bir araya gelip kavisleniyor. Muhtemelen daha az gizemli, daha çok Bert gibi görünüyorum. *Bert ve Ernie'den*. "Seni de giydirebilirim." Bakışlarım onun üzerinde dolaşıyor, imalı bir şekilde, ama onun yardıma ihtiyacı yok.

"Senin beni soymanı tercih ederim. Deri pantolonlar pek bana göre değil."

"Deri pantolonlar seni *seviyor*," diye fısıldıyorum, pürüzsüzce tıraşlanmış yanağını avuçlayarak, neredeyse daha sonra çıkacak kirli sakalları hissedebiliyorum. Elimi saten yakasının üzerinden kaydırıyorum, bu gece şal yakalı değil, sivri yakalı. Ceketini kruvaze ve klasik bir havası var.

"Sana bir şeyim var ve bunun işe yarayacağını söylemekten çok memnunum."

"Oliver..." O arkasında duran masaya doğru ilerleyip parlak siyah bir kutuyu masadan alırken, vücut dilim utanmış bir gencin vücut diline dönüşüyor. "Buna gerek yoktu," diye fısıldıyorum, o kutuyu avuçlarında dengelerken. "Ama sana gerçeği söyleyebilir miyim?" Gözlerimi kaldırıyorum ve o başını sallıyor. "Bu ne olursa olsun, bunu yaptığın için çok duygulandım."

"Pembe top gaglı deri maske olsa bile mi?" "Yine ikinci el mağazasına gitmişsin!"

Onun kahkahası o kadar derin ki, neredeyse içimde yankılanıyor.

"Sana ikinci el alışverişinin bağımlılık yaptığını söylemiştim," diye ekliyorum.

Ama rahat nefes alabilirim, çünkü bu bir mücevher değil. Kutu çok büyük. Ayrıca, ağır kabartmalı kartondan yapılmış. Mücevher istemediğimden değil, pahalı hediyeler almaktan rahatsız olduğumdan. Eminim ki o da bunu şimdiye kadar anlamıştır.

"Bağımlı olduğum tek şey sensin."

"Başından beri biliyordum. Beni sınır dışı ettirmeyecektin." Bana eğlenceli bir bakış atıyor. "Beni ve saçmalıklarımı seviyorsun."

"Açacak mısın?"

"Evet!" Cevabım heyecanlı bir tıslama olurken, ellerimi kutunun yanlarına bastırıp kapağını açarım. İçinde başka bir kutu daha vardır. Daha küçük. Yine siyah. "Bu bir Matryoshka bebek şakası mı olacak? Kutu üstüne kutu üstüne kutu ve sonuncusunda bir paket Tic Tac mı?"

"Evet, çünkü ben açıkça o kadar eğlenceliyim."

"Bence öylesin," diye mırıldanıyorum, kapağı kolumun altına kaydırıp içine uzanıyorum. Parmaklarım kadife dokusunu hissediyor ve aniden anlıyorum. Anlıyorum ve içimde heyecan yükselirken umursamıyorum.

"Yardım edeyim."

Karton kapağı arkama atıyorum ve Oliver geri kalanını atıp siyah kutuyu bir armağan gibi uzatıyor. Kadife bazı yerlerde yıpranmış, ama bu onu daha da özel kılıyor. *Yeniden kullanılmış. Yeniden sevilmiş.* Oliver bunu bir şekilde anlamış.

Başparmağımı küçük pirinç düğmeye bastırıyorum. Kapak gıcırdayarak açılıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"Oliver." Başımı kaldırıp ona baktığımda, bana gülümsüyor. Bu sırada gözlerim biraz tozlanmış olmalı, çünkü birden görüşüm bulanıklaşıyor.

"Beğendin mi?"

"Bu bir taç," diye fısıldıyorum, hayranlıkla. Bandeau tarzı - bunu lüks kuyumcuya yaptığımız geziden hatırlıyorum. Çok parlak ve oldukça zarif bir tarzda, ama üzerinde çok fazla elmas var.

"Öyle." Ağzı bükülüyor. "Viktorya döneminden kalma. Bir aile yadigarıymış, öyle söylendi bana. Onu gördüm ve Eve'in güzel başına yakışacağını düşündüm."

Zevkten patlamadan önce duruyorum.

"Çiçeklere benziyor." Ayar, yaprakları andıran bir dizi kademeli V şekli. Küçük taşlar tabanda yer alıyor, her yaprak daha büyük, çok daha çarpıcı bir taşı tutuyor. *Ama yine de narin, bir çiçek tomurcuğu gibi.* Parmak uçlarımla serin, ışıltılı taşlara dokunuyorum.

Bunlar elmas olamaz, değil mi?

"Tabii ki elmas."

"Bunu yüksek sesle söylemek istemedim. Ama gerçek elmaslar mı?" Bakışlarım tekrar yükselir, bu sefer endişeyle kaşlarım çatılır.

"Neredeyse dört yüz tane, eski ve gül kesim karışımı. Ayrıca bir kolyeye de dönüştürülebiliyor, tüm zarafetiyle oldukça dikkat çekici bir parça. Kaç karat olduğunu bilmek ister misin?"

"Onlarca, sanırım," diyorum, başımı sallayarak. Seksen bin sterlinlik yüzük zaten çok fazla.

"Birkaç düzine diyelim."

"Ama neden?"

"Çünkü Garrard'da ne kadar eğlendiğini gördüm. Yine öyle gülümsediğini görmek istedim. Ayrıca, bu kimseye veremeyeceği türden bir hediye. Mandy hariç tabii."

"Mandy bana taş vermeyecek."

"O zaten sana hayran. Gençliğinde Randy Mandy olarak anıldığını biliyorsun."

"Bu çok komik. Onun için çok sevindim."

"Ama eminim ki odacılar için o kadar da komik değildir."

"O çok centilmen biridir. Ama Oliver, bunu senden kabul edemem. Bu çok fazla."

"Senin için hiçbir şey fazla değildir. Benden gelenler için değil. Özellikle de onu giydiğini görmek için planlarım varken."

Cevap verirken elimi kalçama koyuyorum. "İşte, o da burada. Her zamanki Oliver."

"Sevdiğin kişi."

"Bana taş satın alan kişiyi de seviyorum," diye utangaçça cevap veriyorum. "Ve benim küçük kaşığımyı büyük kaşıkla sevmeyi seven kişiyi. Ayrıca bana kahvaltıda çikolata yediren kişiyi de seviyorum. Ama en çok sevdiğim Oliver, şu anda burada olan kişi."

Eli sırtımı sarar ve beni bırakmak istemiyormuş gibi öper, ama tek düşünebildiğim şey, "*Lanet tacımı düşürme!*" Öpücük biter, aynaya doğru yürürüm ve Oliver bu güzelliği kafama takmama yardım eder.

"Kuyumcuya, saçının rengine uyması için kadife bant taktırdım. Saçının parlaklığı nedeniyle bu hiç de kolay bir iş değildi."

"Eğer mülklerden sıkılırsan, kuaförlük kariyerini düşünebilirsin," diyorum aynadaki yansımalarımıza, o son iğneyi takarken. "Ya da hizmetçi."

Bir an durur, gözleri aynada benimkilerle buluşur. "Bu, her gece kıyafetlerini çıkarmanda sana yardım edebileceğim anlamına gelmez mi?"

"Zaten yardım etmiyor musun sanki?"

"Bu gece taş takmayacağım." Arkamdan boynuma dudaklarını bastırıyor. Nefesim hızlanıyor, düşüncelerim bulanıklaşıyor, içimdeki her şey

dokunuşuyla eriyip gidiyor. "İşte, zambak altın yaldızlı."

Elini omzumdan aşağı kaydırırken titreyerek nefes alıyorum. Bir prenses gibi görünüyorum. *Ödünç aldığı elbisesiyle Cinders*. "Çok güzel."

"Sen kadar güzel değil." Elleri belime kayarken sesi sertleşir. "Beni bu noktaya getirdiğin için sana hiç teşekkür etmedim galiba."

"Northaby?"

"Her şey için. Bu yıl başıma gelen en iyi şey olduğunu söylediğimde şaka yapmıyordum. O zaman bunun beni ne kadar şanslı kıldığını fark etmemiştim." Kalbim doluyor, ama o henüz bitirmemiş. "Başlangıcımız pek umut verici değildi, biliyorum, ama hayatın bize neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de." Kolumu onun koluyla örtüyorum ve gülümsemesi dökülen bal gibi tatlı ve yavaşça yayılıyor.

"Artık gitmeliyiz." Ama kolları daha da sıkılaşır. "Eminim ikinci en ateşli hayranın seni görmek için can atıyordur."

"Bo mu?"

"O köpek kendinden başka kimseyi sevmez." Şu anda bir taşıyıcıyla yürüyüşe çıktı. Bu gece biz hayır *balosuna* giderken ona eşlik edecekler. "Mandy'yi kastettiğimi biliyorsun."

"Çok komik," diyorum, o elimi tutarken.

"Kim gülüyor?"

Arka pencereye dönüyorum, Ted Bentley'i Northaby'nin girişinden geçirirken hala hayretle izliyorum. "Buranın mini bir Zafer Takı gibi olmasını seviyorum." Yol, yeşil çimler ve görkemli ağaçlarla çevrili kilometrelerce uzunluğundaki araba yoluna açıldığında geri dönüyorum. Ve ortalıkta tek bir aslan bile yok. "Bu gece hayvanları göreceğim, değil mi?"

"Maymunlar geçen sefer Mandy'nin Land Rover'ını neredeyse mahvediyorlardı, bu yetmedi mi?"

"Onlar rhesus makaklarıydı ve Mandy'nin Land Rover'ı tank gibi sağlamdır." Bu, o gün orada bulunan diğer arabaların da aynı şekilde iyi durumda olduğu anlamına gelmez. Makaklar antenleri çiğnediler, silecekleri kopardılar ve yakalayabildikleri her şeyi çiğnediler.

"Korkarım alkol ve vahşi hayvanlar pek iyi bir ikili değil. Buna bir de vahşi hayvanlarla dolu bir safari parkı ekleyin, sağlık ve güvenlik açısından tam bir kabus olur

kabusa

dönüşür."

"Ha *ha*."

"Ama daha önceki etkinliklerde, bakıcıların daha az korkutucu hayvanlarla birlikte parkta dolaştıklarını görmüştüm."

Lucy ile birlikte, eminim. Bu düşünce, ekşi süt gibi ruh halimi bozuyor. "Ne tür hayvanlar?" diye soruyorum, neşeli bir tonla.

"Sanırım geçen sefer koalalar gördüm. Yılanlar. Ve eminim bir bebek timsah da vardı. Evet, biri onun ideal bir el çantası olduğunu söyledi. Mandy pek memnun olmadı. Aslında, onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim."

Bu, ruhumu ısıttı. "Mandy, en sevdiğim insanlar listesinde." "Uzun bir liste mi?"

"Sadece dört kişi. Merak etme, seni de eklemeyi düşünüyorum."

Oliver gülüyor.

Eve yaklaştıkça, arazi şekli değişerek bir göl ve şirin görünümlü bir kayıkhaneye ortaya çıkıyor. Ötesinde, düzgünce kesilmiş çitlerin düz çizgileri, resmi bir bahçe düzenini ima ediyor. Ted köşeyi dönüyor ve evi başka bir açıdan görebiliyoruz. Uzun, tereyağı rengi taşlar batan güneşte parlıyor.

"Ne oldu?" Oliver dönüyor. Belki şaşkınlık ya da sevinçten nefesimi tuttum. "Daha önce bu yoldan gelmemiştik."

"Hayır, diğer girişe gittik."

"Az önce fark ettim ki sen bir Pemberley satın alıyorsun." Bu ışıktaki, bu anda, Northaby House Jane Austen romanından çıkmış gibi görünüyor — televizyon için yapılmış gibi!

"Northaby'yi satın alacağım," diyor ve eğlenerek başını sallıyor. "Kes sesini!" Neredeyse kırılmış gibi sesim çıkıyor. "Bir safari parkı ve Pemberley mi?"

Mandy'yi tanımadan önce tanışmış olmamız senin için iyi oldu."

Bana sanki dünyanın en komik şeyiymişim gibi bakıyor. Kadınların Pemberley'i *sevdiğini* bilmediği belli.

Ted, kırmızı halıyla kaplı girişe ulaşmak için bekleyen lüks arabaların sırasına katılır. Açıkçası, eviniz böyle görünüyorsa, kırmızı halı fazla olur. Bu, gerçek, canlı, üniformalı bir uşak kapıyı benim için açarken kendimi prenses gibi hissetmemi engellemiyor.

Ve ev. Aman Tanrım. Mandy sarayda bana karşı çok sabırlıydı, ama buraya ilk geldiğimde, onun için orada olmanın ne kadar sıradan bir şey olduğunu anladım. Terlikleriyle mutfağında dolaşmak gibi. Northaby o kadar şık ki, burada yaşasaydım kahvaltıya taçımı takardım.

"Tekrarlamak pahasına," diye mırıldanıyorum, Oliver'a yaslanarak. "Vay canına. Vay canına. Vay canına."

"Burayı sevdin, değil mi?"

"Kim sevmez ki?" diye cevap veriyorum, her şeyi içime çekerek. "Bu kadar görkemli bir evde yaşadığını hayal et, iki yöne giden ama aynı yere çıkan bir merdivenin var."

"İmparatorluk gibi."

"Öyle hissettiriyor olmalı," diye başımı sallayarak onaylıyorum.

"Hayır." Oliver'ın dudakları seğirir. "Adı bu. İmparatorluk merdiveni."

"Ben buna *abartılı* derim. Mandy, yukarı koşup aşağıya süzülerek inersem kızar mı sence? Bunun için uygun bir elbisem var." Kalçalarımı hafifçe sallayarak gösteriyorum, Oliver bunu beğenmiş görünüyor.

"Ona sormalısın."

Kadife iple çevrilmiş olduğu için beklemeyi tercih ediyorum.

"Burası çok... tarihi," diyorum, panelleri, rokoko tavanı ve o avizeyi izlerken cahil gibi görünmemeye çalışarak.

Bize şampanya ikram edildi ve sohbet etmeye başladık, Oliver ara sıra durup insanlarla küçük sohbetler yaptı. Beni kız arkadaşı, hayat arkadaşı ve bir keresinde sadece "sevdiğim kadın" olarak tanıttığında mutluluktan kızardım.

Bayıldım!

Burayı biraz görmüş olduğum için, kanepelere dikkatimi vermekten mutluluk duyuyorum. Istakoz soslu ızgara deniz tarağı ve deniz yosunu üzerinde otlu ton balığı. *Mm-mm!* Geçen tatlı tepsilerindeki her şeyden en az bir tane tatmayı kendime görev ediniyorum. *Limonlu tart, minik browniler ve lavanta ve limonlu beze. Çok lezzetli!*

Mandy, bordo renkli kadife smokin ceketiyile çok şık görünüyor ve kısa süre sonra bizi bulur.

"Ne kadar yakışıklısın." Oliver'ın gözüne bakmasını engellemek için çok uğraşıyorum, çünkü geçenlerde ona kırmızı kadife ceket

ve ona uygun papyonla tehdit etmişim. Ama en azından Mandy deri pantolon giymiyor.

Oof. Çabuk, biri bana beyin temizleyici versin.

"Sen de öyle, canım. Güzelliğin olağanüstü." Elimi kaldırıp, elimi arkasına bir öpücük kondurur.

"Mortimer," Oliver şakacı bir şekilde azarladı ve elimi çekip aldı. "Övgülerinle kızımı çalmaya çalışma." Cildim zevkten kızardı. Çok küçük bir ima ama büyük bir ifade gibi geliyor.

"Bu günlerde elimde kalan tek şey iltifatlar, eski dostum." Etkili olması için güzel tavana bir göz atar. "Ah, ama yaşlanmak harika bir şey."

"Alternatifinden daha iyi," diyorum.

"Evet, doğru. Henüz ölmeye hazır değilim." Dirseğini dışarı doğru uzatır. "Yaşlı bir adamın seni bir süreliğine kaçırmasına izin verir misin?" Oliver'a bakar. "Müzayede başlamadan önce onu geri getireceğim. Sen de gidip o paranın bir kısmını harcasan nasıl olur?"

"İncelik sizin güçlü yanınız değil, lordum."

"Onu yanınızda götüremezsiniz," diye araya girdim, elim farkında olmadan tacımı okşadı. "Ama benim için bir şey almayın."

"Canım," diye azarladı Mandy, "bu bir beyefendinin ayrıcalığıdır. Hatta bazıları bunun onun tek iyi olduğu şey olduğunu söyler."

"Oliver'ın da yararları var," diye itiraz ettim, bunun nasıl algılanabileceğini anında fark ederek, boynum kızardı.

Oliver kibarca öksürdüğünde kolumu Mandy'nin koluna takıyorum.

Büyük turumuza başlıyoruz — bu benim ilk turum değil, ama umurumda değil. Bir yıl boyunca koridorlarda dolaşsam bile burayı tam olarak tanıyamam. Manzara resimleri ve portrelerle dolu zarif salonlardan, uzun bir salondan (halılarla), sekizgen bir salondan (süslü sıva ve mavi ipek duvarlarla), devasa bir kütüphaneden ve her duruma uygun salonlardan geçiyoruz. Ve gittiğimiz her yerde, Mandy paylaşacak çok sayıda bilgiye sahip.

"Evin bu kısmı 1630 yılında Inigo Jones tarafından Palladyan tarzında modernize edildi."

"Çok modern."

"Ve sonraki yüzyılda, bahçeler ünlü Capability Brown tarafından yeniden tasarlandı."

"Mandy, beni etkilemek için insanların isimlerini uyduruyor musun?"

"Aptal kız." Bu sözlerim bana bir tokat ve azarlayıcı bir *tsk* kazandırır.

"Tabii ki etkilenmişsin."

"Bu evin kökenleri daha eskiye dayanıyor, değil mi?"

"Dört yüzyıl," diye onayladı, biz büyük Fransız kapılarından terasa çıkarken.

"Çok etkilenmiş durumdayım. Herkesin arka bahçesinde safari parkı yok. Uzakta gördüğüm kangurular mı?" Yaklaşan karanlıkta gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Onlar da var, wallaby'ler de, ama hayır. Keseli hayvanlar kafeslerinde olmalı. Kaçmadılarsa tabii. Umarım kaçmamışlardır. Erkekler ölümcül tekmeler atabilir ve bu akşam dava açılmasını istemem."

Soğuyan havada, Mandy konuşmadan önce bir an sessizce durduk.

"Dediğin gibi, herkesin arka bahçesinde bir safari parkı olması uygun olmayabilir, ama bence senin için uygun olurdu."

Ona gülümsedim. "Maalesef, param yok." "Ama paran olan birini tanıyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

Köpekle aynı alanı paylaşmakta zorlanan birini. Oliver, Bo ile yastık alanını paylaşmaya itiraz ediyor. *Yastık-poposu alanı mı?*

"Sana çok aşık olan biri."

Ona bakarak, ne demek istediğini merak ediyorum. "Tigerleri göremeyeceğimden emin misin?"

"Başka bir gün." Elimi sevgiyle okşadı. "Yaz sona erdi ve akşam safari parkında dolaşmak için çok karanlık. Tabii akşam yemeği olmak istemiyorsan."

"Akşam yemeği yemek mi? Evet. Akşam yemeği olmak mı? Pek değil."

"Lordum." İkimiz de kapının gıcirtısı ve içeriden gelen bir erkek sesine doğru döndük. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama bir dakikanızı ayırabilir misiniz?"

"Beni affeder misin, Eve?"

"Tabii ki. Ama belki bana büyük salona dönüş yolunu gösterebilir misiniz? Ya öyle yaparsınız ya da kaybolduğumda arama ekibi gönderirsiniz."

Mandy güldü. "Alışırısın." *Alışmam gerekip gerekmediğinden emin değilim, ama tamam.* "En basit yol dışarıda kalıp bu teras boyunca yürümek. Bu sizi evin önüne, oradan da salona götürür."

"Arama ekibi hakkında söylediklerimi unutma," diye seslenirim, Mandy ve yardımcısı kapıdan kaybolurken.

"Ayılar yok," diye fısıldarım, topuklarım kırmızı, parlak çakılların
üzerinde çıtırdıyor. "Ne aptalım. Kurtları hiç sormadım."
Ama meğer endişelenmem gereken bu yaratıklar değilmiş.

Bölüm 43

EVIE

"Ah, lanet olsun!" Spike topuklu ayakkabılar ve çıtır çıtır çakıl taşları, ayak bileğinin burkulmasına veya dizinin sıyrılmasına neden olur, diye karar veriyorum, birkaç dakika içinde ikinci kez bir taş çömleğin kenarını tutarken. Telefonum çalmaya başlayınca, onu çantamdan çıkarıyorum, Oliver'ın nerede olduğunu merak ettiğini düşünerek.

"Alo." Hat cızırdıyor, ben de selamımı tekrar ediyorum. "Alo?"

"O!" Ses hattın diğer ucunda patladı. "Sana onun yaptığını söylemiştim, bana bunu o yaptı."

"Nora? İyi misin?" Hat yine uğursuz bir şekilde cızırdadı. Keşke daha iyi bir telefon alsa. Ona bir tane alıp, benim eskisi gibi göstermeye çalışmam gerekebilir. "Alo?"

"O olduğunu söyledim!" Sesi o kadar tiz ki, yüzümü buruşturarak telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum. "Sana onun iyi bir şey yapmadığını, etrafta gizlice dolaşıp fotoğraf çektiğini söylemiştim."

Kalbim sıkışıyor, iradem de onunla birlikte. "Bunu konuştuk Nora." Çit dikildikten sonra, bir arkadaşımın olayı araştırdığını söyledim. Ona endişelenmemesini söyledim ve bunu içtenlikle söyledim, çünkü onun için sonuna kadar mücadele edeceğim. "Oliver, o çiti diken şirketin sahibi değil." Şirketin adı Fin'e tanidik gelmedi. Ayrıca Oliver böyle bir şey yapmazdı. *Umarım.* İşler çok yoğundu, bu yüzden ona bundan bahsetmemiştim. "Yakında kimin sorumlu olduğunu öğreneceğiz."

"Onun yaptığını biliyorum ve o elli bin dolar ne içinse, umarım buna değer."

Parayı aldı mı? Oliver'ın bundan hiç bahsetmemesi, satış tamamlanana kadar beklememesi garip. Ama sanırım

"Nora, lütfen. Kendini dinle. Bu bir hediye idi, komplo

"Nora, lütfen. Kendini dinle. Bu bir hediye idi, komplo değildi." O durumda elli bin doları ben almamış mı olurdu? Belki de para konusundaki endişesi onu çileden çıkarmıştır. Belki de Yara'yı aramalıyım.

"Onun kirli parasını istemiyorum!"

"O zaman bunu onunla konuş," diyorum, zaman kazanmak için. O bunu hak ediyor ve ben yine aynısını yapardım — kendim için yapardım, onun için yapardım. Oliver için yapardım. Hepimiz o garip başlangıçlardan faydalanmadık mı?

"Beni susturmaya çalışırken onunla konuşayım mı? Dalga mı geçiyorsun?"

Gülmekten çok uzağım. Daha çok bu durumdan yorgunum.

"Kapatılmayacaksın." Ses tonum hissettiğimden daha neşeli.

"Dediğim gibi, bir arkadaşım bu konuyu araştırıyor."

"Evet, ne kadar iyi arkadaşların var," diye alay ediyor. "Onların yardımını kabul edeceğimi sanmıyorum."

Bu iş gülünç bir hal almaya başladı. "Dinle Nora, fazla vaktim yok. Bu konuyu yarın konuşabilir miyiz?"

"Kulakların boyanmış mı? Yarın konuşamayız çünkü her şey yolunda *değil*. Sana anlatmaya çalıştığım şey bu. O... o *adam*. Kendini beğenmiş gibi ortalıkta dolaşıyor, beni ve köpeklerimi buradan kovacağını sanıyorsa, koşarak zıplayabilir. Onun icabına bakarım! Bakarsan görürsün."

"O zaman barınağa kim bakacak?" diye soruyorum sakın bir sesle, akıl sağlığının bozulmuş olabileceğini düşünerek. "Yara'yı arayayım tatlım. Şu anda gelemem." Sesi çok üzgün geliyor, belki buradaki işimiz bittiğinde uğrayabilirim. Erken çıkabilirim belki?

"Artık buraya gelemezsin," diyor, sözleri güçle dökülüyor. "Düşmanla birlikteyken gelemezsin."

Durum düşündüğümde daha kötü görünüyor. Ambulans çağırmalı mıyım? "Duggan'ı hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"Cildi kötü olan sıksa çocuk mu?" Yakın zamanda toplum hizmeti cezası falan nedeniyle buraya yardım etmeye gönderilmişti.

"O. Okulun bilgisayarını hackledi, bu yüzden onu buraya gönderdiler. Dün onu gördüm, çitlerden bahsettim. Bana yardım edeceğini söyledi."

"Nora, o çocuk on dört yaşında. Lütfen onu kanunları çiğnemesi için teşvik ettiğini söyleme."

"Dinlemiyorsun. Yardım edeceğini söyledi ve etti." Suçlama canımı yakıyor. "Ve bulduğu şey beni hiç şaşırtmadı çünkü o... senin birlikte olduğun o piç kurusu, lanet olası şirketlerin zincirinin en sonunda ve burayı benden çalmak istiyor!"

"Nora, bu doğru değil." Olamaz.

"Konseye gideceğim, gazetelere gideceğim. Gitmeyeceğim sanıyorsan, gör! Bana kim bilir ne için elli bin dolar veren adamı anlatacağım ve onu buraya *senin* getirdiğini söyleyeceğim."

Korkmuş olduğunu biliyorum, ama bu gerçekten çok fazla.

"Bu haksızlık, Nora. Ben sana hep yardım ettim. Oliver bunun arkasında değil." Olamaz. *Olabilir mi? Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz.*

"Bana inanmayacağını biliyordum." Nora'nın sesi uzaklaşıyor, sanki telefonu bırakıp başka biriyle konuşmaya başlamış gibi.

"Duggan seninle birlikte mi?"

"Evet," diye cevaplar keskin bir şekilde.

Derin ve sakın bir nefes alıp, onun öfkeli tavrını bir kenara itiyorum. "Onunla konuşmama izin ver."

"Hayır, izin vermeyeceğim. Ama sana kanıtı içeren bir ekran görüntüsü göndereceğini söylüyor."

"Tamam, neyse." Bu çok saçma. Yorgunum ve buna inanmak istemiyorum, ama içimde bir yerlerde daha önce de bu durumda olduğumu söyleyen küçük bir ses var. Alevin titremesi gibi, onun orada olduğunu biliyorum. Ona kulak vermem gerektiğini biliyorum. Ama bunun acı verebileceğini de biliyorum.

"O zaman göreceksin," diyor Nora memnuniyetle. "Evet, sanırım göreceğim."

Sonbahar rüzgarı esmeye başlayınca titreyerek kollarımı ovuşturuyorum. Mantıklı olan şey içeri girmek olurdu, ama bunu... *her neyse*, evin içine götürmeyi reddediyorum. Oliver'ı görmeden önce onun ne demek istediğini bilmem gerekiyor, çünkü benim poker suratım pek iyi değildir. "*Geber*" ve "*Siktir git*" ifadeleri bana çok yakışır. Ama şu anda hissettiğim şey tedirginlik.

Telefonuma tekrar bakıyorum, parmağımı ekranın üzerinde gezdiriyorum. Nora'nın küçük arkadaşı ona yalan söylüyorsa, onun sözleriyle, onun için bir şey yapacağım - onu maymunlara atacağım ve onlara ona biraz terbiye öğretecekler!

Beş dakika sonra mesajı gelmez, ben de tüylerim diken diken olmuş halde içeri girip onu geri aramaya karar veririm, ama o anda bir ceketin ağırlığı omuzlarıma düşer.

Hiç de heyecanlanmadım.

"Bana bir rahat ver," diye mırıldandım, sadakatsizliğin kokusunu fark ederek. *Bu koku, onun kolonyasının adı da olabilirdi.*

"Ceketimi ilk kez omuzlarına attığım zamanı hatırlıyorum," diyor Mitchell. "Hatırlıyor musun? Dönüyorduk..."

"Ne istiyorsun, Mitchell?" Anılarımı onunla paylaşmak istemiyorum.

"Her zaman bu kadar huysuz değildin." Sözleri, ifadesinden daha yumuşaktı.

"Keşke senin için de aynısını söyleyebilseydim," diye mırıldanıyorum, kumaşı çekip ceketini ona geri uzatıyorum. "Bekle. Özür dilerim. *Huysuzluğu huysuzlukla karıştırdım.*"

"Evie." Sanki komik bir şey söylemişim gibi yavaşça başını sallıyor. Eskiden gülümsemesi beni özel hissettirirdi. Şimdi ise midemi bulandırıyor.

"Git buradan Mitchell. Sana söyleyecek güzel bir şeyim yok." Yılın en hafif tabiri. Onunla herhangi bir konuşma yaptıktan sonra, meme uçlarıma kedi nanesi bağlayıp bir kaplanla güreşmeyi tercih ederim.

Onu geçip gitmek için kolumu uzattığımda kolumu yakaladı. O küçük hareketimden nefret ederek geri çekildim.

"Evie, lütfen."

"Bırak beni," diyorum sertçe, eli çekildiğinde rahatlıyorum.

"Geçen sefer sarayda olanlar için özür dilerim. İçmiştim ve çok kızgındım. Söylediklerimden ve yaptıklarımın gurur duymuyorum."

Bir an şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Bu, onun alacağını beklediğim bir tavır değil, ama özrünü kabul ettiğimden de değil. Özrünü alıp güneşin parlamadığı bir yere sokabilir.

"İş hakkında, binanın benim olduğu hakkında sana söylemeliydim."

Onun başlangıç noktasına hoşnutsuz bir kahkaha attım.

"Sadece beni olduğum gibi sevmen için sana bir şans vermek istedim." Sözleri hızla dökölüyor, sanki hızlanan bir tren gibi. "Ama sonra sen servetle ilgili o saçmalıkları söyledin, ben de söylemedim."

Ne demek bu? "Sanki bu geçerli bir mazeretmiş gibi, ya da yaptığın en incitici şey gibi."

"Hayır, ama her şeyin başladığı yer orası."

"Evet, senin hataların oldukça uzun bir liste."

"Sana hak ettiğın gibi davranmadığım için özür dilerim. Seni gerçekten sevmiştim..." "*Hayır.*" Parmağımı yüzüne doğrultuyorum ve gözüne sokmamak için tüm gücümü kullanıyorum. "Özrünü istemiyorum. Evlenecektik Mitch! Sözler veriyordun, ama sen yalan söylüyordun,

arkamdan kadınlarla yatıyordun."

"Ama bu başladığında Londra'da yaşamıyordun."

Aslında gülüyorum. "Ciddi misin?"

"Bu, benim demek istediğım gibi çıkmadı."

"Hadi canım. Belki de yazmalıydın. Senaryoya sadık kalmak yardımcı olabilirdi."

"Ne?"

"Bunların hepsi saçmalık. Ama artık gerçekten umursamıyorum." Her şeyi göz önünde bulundurursak, oldukça ölçölü davrandığımı düşünüyorum. Fıstık ezmesinden, EpiPen'inden veya bazen ona giydirmeyi hayal ettiğım tahta tulumdan hiç bahsetmedim. "Yaptığın şey en alçakça şeydi."

"Hayır, en alçakça değil." Bu sözler çirkin bir kahkaha patlamasıyla dışarı atılıyor. "Alçakça bile değil. Hatalı olduğumu biliyorum. Her şeyi mahvettim, sana gerçeğı söylemedim."

"Dur. Umurumda değil!"

"Evie, lanet olası Deubel?" Elini saçlarına sertçe geçiriyor. "Ben *onun* kadar kötü değilim."

Bu ikisinin nesi var böyle?

"Gidiyorum." Buraya kadar. Onu iterek geçiyorum — bu sefer düzgünce, çıplak omzumun ona değmesinden nefret ederek.

"Bana ve Lucy hakkında ne söyledi?"

"Urgh." Sertçe başımı sallayarak yürümeye devam ediyorum. Her zaman lanet Lucy'ye geliyor!

"Ama eminim sana kendi kısmını anlatmamıştır, kim olduğunu söylemediğini biliyorum."

Her atomum onun sözlerine isyan ediyor. Devam etmem gerektiğini, bunu dinlememin hiçbir faydası olmayacağını biliyorum, ama adımlarım yavaşlamaya başlıyor, sanki kendimi tutamıyormuşum gibi.

"Söyle hadi," diye talep ettim, başımı omzumun üzerinden eğerek. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun? O öldü mü?" Oliver'ın bu kadar üzgün olmasının sebebi bu olabilir mi?

Karanlıkta Mitchell başını salladı. "Hayır, ölmedi. Denemedi de değil."

"Nasıl ölmeye çalışırsın?" Dönerken dikkatsizce kolumu uzatıyorum, beynim bir saniye geç kalıyor. "Saçmalıyorsun," diyorum, kanım donarken uzaklaşıyorum.

"Onunla yattım, ama yatmamalıydım. Ona yalan söyledim. Ondan daha fazla hoşlandığımı iddia ettim. Bana onun işini anlatmasını sağladım, sonra onu mahvettim, elinden toprağını aldım. Sadece işti."

"İnanılmaz," diye fısıldıyorum, yeniden dehşete kapılıyorum. *Bu adamla neredeyse evleniyordum.*

"Hatalıydım ve bunu kabul ediyorum, ama bana onun da aynısını yaptığını söyleme. Geceleri nasıl uyuyabildiğini bilmiyorum."

"Git buradan, Mitch," diye bağıyorum, ama arkamdaki çakıllar yine de çıtırdıyor.

"Ona asla affetmeyeceğini söyledi." Eli omzumu kavrar ve beni kendine doğru çevirir. "Geri alamayacağı şeyler söyledi. Ben onu ağlattım, ama onun reddi onu ölmek istemesine neden oldu."

Ama zihinsel çöküntü böyle olmaz. Ayrıca: "Kendi payını bile kabul edemiyorsun."

"Çünkü benim hatam değildi!"

Gözlerimi kırıştırıyorum, içimde bir inanamama duygusu yankılanıyor. Oliver ne yapmış olursa olsun, belki de Mitch'i doğru tanımlamıştır. Belki de o bir narsisttir.

"Onu korumak zorunda değildim, o benim lanet olası kardeşim değil."

Bir dişli çarkı gibi, her şey birdenbire yerine oturdu. Lucy sadece onun çalışanı değildi. "Tanrım. *Onun kardeşi mi?* Seni nefret etmesine şaşmamalı."

"Kendinden nefret ettiği kadar değil. Onu becermiş olabilirim, ama onu mahveden oydu."

Arkamı dönüyorum. Artık üşümüyorum. Karnımdaki mide bulantısı dışında hissizim. *Oliver neden bana söylemedi?*

"Kendi kız kardeşini reddetti," diye seslendi arkamdan, zehri dökülmeye devam ediyordu. "Bir hata yaptığı için onu kovdu. Onun arkasından benimle ilişki yaşadığı için."

Ona dönerek bakarım. "Onun arkasında mı? Peki ya benim arkamda?" Mitch geçen sefer hafif bir çakışma olduğunu söylemişti. Ama bu seferki farklı bir taktik, bu sefer neyi başarmayı umuyor? Oliver'dan kaçmamı mı, tıpkı ondan kaçtığım gibi? Boğazımdan bir hırıltı çıkar. Bu aynı şey değil. Oliver'ın bana söylememesi canımı yakıyor, belki bir ara bana güvenemeyeceğini düşünmüştür. Belki hatırlamak ona acı veriyor. Sebep ne olursa olsun, bunu konuşacağız. *Çünkü onun kalbi benimkini seçti.*

"Öylece oldu."

Gülüşüm gece havasında yankılanıyor. "Bana bir rahat ver. Sen planladın. Beni kullanmayı planladığın gibi. İkimizi de oyuna getirdin, onu arazi için, beni de bu lanet ev için!" diye bağıryorum, eski taş a bakarak. Bu yer, uzun yıllar boyunca pek çok sahneye tanık olmuştur eminim, ama hiçbiri bu kadar tuhaf değildir.

"Evet, bu ev için... şu anda yalan söylediğin ev için. Neden, Evie? Neden o?"

"Kararını ver. Geçen sefer, evliliğimizi planlarken onunla yattığımı iddia ettin. Hangisi doğru, ha?"

"Bilmiyorum lan!" diye bağıryor. "Anlayamıyorum, ama bildiğim tek şey, onun kız kardeşini intihara sürükleyenin ben olmadığım."

"Hiçbir şey senin suçun değil,
değ il mi?" "Ona hapları ben
vermedim!"

Kapıya ulaştığımda, kalabalığı ya da Mitchell'ın beni takip edip etmediğini umursamadan büyük salona girdim.

Bu olayda kendi payını nasıl görmez? Bana Lucy'ye davrandığı gibi davrandı. Düğün günümüzde Oliver'a döndüğümde, beni arabadan atabilecekken bana yardım etti! Beni yalnız bırakacağı sırada otel asansörüne doğru ittim.

Bunu hak ettiğimi düşünmüş olmalı.

Artık Lucy'yi kıskanmıyorum. Bu durumu olduğu gibi gördüğümde, incindiğimde bu beni hiç rahatlatmıyor. Kız kardeşi ile olanlar, onu uzaklaştırmış olsun ya da olmasın, onu mahvetmiş olmalı. Ama intihar etmeye çalışan insanlar aklı başında değildirler, buna kriz denmesinin bir nedeni var. Oliver suçlu değil. *Belki kendi zihninde*

zihninde. Onu bulmalıyım, bildiğimi söylemeliyim. Anladığımı ve bunun hiçbir şeyi değıştirmedeğini.

Telefonum titriyor, aşığı bakıyorum ve hala elimde olduğunu fark ediyorum. Numara tanıdık gelmiyor ama aklıma Nora'yı getiriyor. Odanın kenarına doğru ilerleyip telefonu açarken midem sıkışıyor. Son birkaç dakikayı sindirmek, işlemek çok zordu ama bu durum başımı *ağrıtıyor*. Kalbimi soğutuyor. Birbiri ardına ekran görüntüleri, bazıları çocukça bir el yazısıyla notlarla, diğeri kabaca çizilmiş oklar ve vurgulanmış metinlerle.

Parti etrafımda devam ederken, insanlar içerken, yerken ve gülerken, gördüğüm şeyden emin olana kadar telefonuma bakıyorum. Coğunluğu gayrimenkulden oluşan, değeri üç yüz milyonun üzerinde olan offshore holding şirketleri ağı, nihayetinde Atterir Limited'in sahibi. *Nora'nın evini çitlerle çeviren şirket*. Avukatlar, muhasebeciler ve şirketlerin isimlerinin geçtiğı yığınla belgeden, veri sızıntısından alınmış gibi görünen bilgilere kadar, en çok korktuğum cevabı buluyorum. Nihai sahibinin adı.

Hayır. *Hayır*.

Bu, kalbimin yumuşadığı adam değil.

Bölüm 44

EVIE

Ben dünyadaki en aptal kadın mıyım?

Kendini tutamadı mı? Buna inanamıyorum — hiçbirine inanmak istemiyorum, hepsini tesadüf ve genç bir anarşist aday olan birinin saçmalıkları olarak görmek istiyorum.

Oliver'ı bulmak için yola çıkarken midem düğümleniyor. Onun bunu inkar ettiğini duymam, Lucy hakkında bana neden söylemediğini açıklaması gerektiğini dinlemem gerekiyor. Beni sevdiğini, bunun hasta bir intikam olmadığını duymam gerekiyor. Odadan odaya geçerken, cildim yanıyormuş gibi hissediyorum, ama damarlarımdan akan kanım buz gibi. Balo salonunda ya da insanların toplandığı yerlerde ondan hiçbir iz yok. Uzun galeride, Mandy'nin büyük boy portreleri... atalarım donduğunu görüyorlar.

"Küçük bir kuş söyledi," diye bir kadın sesi cıvıldıyor.

Bu şımarık aksanı tanımıyorum, ama yine de midem düğümleniyor. *Bir gazeteci mi?*

"Kim buna teklif verir ki?" diye soruyor ikinci bir kadın sesi.

Bakışlarım sola kayar ve duvar boyunca uzanan masaları görürüm; sessiz müzayede burada yapılıyor. İlgi varmış gibi en yakın lot'a doğru ilerliyorum, ama asıl amacım dinlemek. Plastik bir stand, müzayede lot'larından birinin ayrıntılarını gösteriyor, masanın üzerine dağılmış boş biletler, *Northaby üzerinde balon turu* için teklifleri detaylandırıyor. Masanın sonuna doğru ilerliyorum, bu sefer çirkin bir tabloya teklif vermeyi düşünüyormuş gibi yaparken seslere yaklaşıyorum.

"Haberleri takip etmiyor musun?" diye soruyor ilk ses.

"Whitehall'daki olay mı?"

"Kimse hükümetle ilgilenmiyor, Caro. Oliver Deubel ile o yaramaz Mitchell Atherton arasındaki husumetten bahsediyorum. Aşk rakibi." İkincisini müstehcen bir şekilde uzatarak, kimin dinlediğini umursamadan konuşuyor. "Her şey oldukça skandal, genelde bu tür şeyleri takip etmem ama."

"Hayır, tabii ki takip etmiyorsun." Arkadaşı ikna olmuş ya da çok ilgilenmiş gibi görünmüyor.

"Anladığımı kadarıyla bir aşk üçgeni."

Birinin benim dram dolu hayatımı beğenmesine sevindim.

"Şanslı kız kim?"

"Onu boş ver! Ben diğer ikisiyle ilgileniyorum. Özellikle Oliver."

"Oliver. . ." İkinci kadın, sanki

"Oh! O kötü görünümlü, koyu saçlı canavar mı? Gözleri olan!"

Evet, kaltak, onda iki tane var.

"Evet, işte o. Bir kızı ikiye bölebilecek gibi görünüyor." "Ve sana teşekkür ettirecek."

Başımı çeviriyorum, ama aptal bir heykel ve aptal akşam kıyafetleri içinde dolaşan kalabalığın arasında kimin konuştuğunu göremiyorum.

"Ama kuşun bununla ne ilgisi var?"

İlk kadın tsk tsk diye ses çıkarır. "Sadece 68 numaraya bak."

"Claridge's'te çay ve ardından Bellsand Kontu ile West End'de bir gece."

"Tanrım, o olmasın."

Bana iyi bir zaman gibi geliyor.

"69 numaralı lot olmalı," diye ekler, müstehcen bir kıkırdama ile. "A Little Bird, takip ettiğim berbat bir dedikodu köşesi. Onun Amerikalı bir veterinerle sıırıslıklam aşık olduğunu söyleyip duruyor. Sanki yanlış ağaca tweet atıyorlarmış gibi geliyor, çünkü teklif edilenlere bir bakın."

"Oliver Deubel ile Londra'da bir gece," diyor diğer kadın. "İçkiler, akşam yemeği ve onun otelinde bir gece."

"Bu onunla yatmak için bir davet değilse, ne olduğunu bilmiyorum." İkili, tombul çocuklarla dolu bir kafesin üzerinde cadılar gibi kıkırdıyor.

Başımı eğip, içimden bir dizi hakaret mırıldanıyorum. Ama bunu kendi gözlerimle görmem gerekiyor. Masaya yaklaşırken, hoparlör sistemi cızırdamaya başlıyor ve ben irkiliyorum.

"Lordlar, hanımefendiler ve beyler," Mandy'nin sesi yankılanır. "Ve arkadaki diğer serseriler." Kalabalık kıkırdar. "Yoğun programlarınızdan zaman ayırıp bizi şerefleştirdiğiniz için teşekkür ederiz. Cüzdanlarınızın içindekileri alabilmemiz için biraz daha kalırsanız, ben ve hayvanat bahçem çok mutlu oluruz." Daha fazla kahkaha duyulur, ama ben heykelin etrafından dolaşarak bir sonraki masaya doğru ilerlerken bakamıyorum. "Hepsi iyi bir amaç için. Northaby'nin hayvan krallığı için, elbette." Bir alkış tufanı. Sonra, "Ve safari parkının geleceği hakkında çok, çok heyecan verici haberlerim var."

Hepsini kafamdan uzaklaştırıyorum. Yalanlarımdan dolayı yeterince kötü hissediyorum, ama birdenbire suç ortağı olmaktan daha fazlasını hissediyorum. *Elimden geleni yaptım mı, yoksa yeterince çaba göstermedim mi?* Zavallı hayvanlar. Oliver de onları mahvedecek mi?

"Affedersiniz," diye fısıldayarak, geçici sahneden uzaklaşan konukların akıntısına karşı ilerliyorum. "Sadece ihtiyacım olan şey..."

Hayır, bu olmaz. Oliver'ın sessiz müzayedede bir girişi var.

Giriş o.

Göğsüme ağır bir yük çöküyor, bu rahatsızlık bir şekilde uygun geliyor. En azından nefes almamı hatırlatıyor, çünkü bu çok fazla. Ne gerçek, ne değil? Söylemesi zor, çünkü her nefes bir sınav, her düşünce bir anı. Bir gerçek. Bir yalan. Oliver bana sürekli iyi biri olmadığını söylüyordu. Ona gerçekten inandım mı? Şimdi ona inanmalı mıyım?

"... özel konuğumu, bu gecenin nazik patronu Oliver Deubel'i takdim ediyorum."

Mandy'nin sesi beni o ana, alkışlara ve boğucu kalabalığa geri getiriyor.

"İyi akşamlar."

Oliver'ın derin tenoru sesini duyunca midem bulanır.

"Bir dakikalığına izin verir misiniz? Eve?" Bakışları kalabalığı tarar, ama ben cevap veremem. *Veremem.* "Burada olduğunu biliyorum. Onun taçının parladığını gördüğüme eminim."

Başımdaki altın ve elmasları bir kez daha fark ettiğimde etrafımda kahkahalar yükseliyor. Çok özel bir hediye, ama değeri, maliyeti ya da kaynağı nedeniyle değil. Onun beni anladığını düşündüğüm için.

"Eve Fairfax, sahneye gelebilir misin, canım?"

Kalabalık hareketlenmeye başlıyor, bir iki kişi benim yönüme bakıyor. Daha önce bana tanıttığı insanlar, fark ediyorum.

Belki de bu, benim teselli ödülümü alacağım yer. *En saf ödülü Evie Fairfax'a veriliyor.* Belki de başından beri planı buydu. İstedğini elde edip tüm meseleyi kapatmadan önce son bir aşağılama. Ancak, bakışları benimkilerle buluştuğunda, kötü entrikalara bulaşmış bir adam gibi görünmüyor. Ve Mandy de bana büyük bir sevgiyle bakıyor.

Bu... Hayır. O, bunu yapamaz...

Bir farkındalık içime bomba gibi düşüyor.

Evlenme teklif edecek.

Bu geceki olayların karışık bir yanlış anlaşılma olduğunu inanmak istiyorum. Belki de Lucy'yi benden uzak tutmasının nedeni yanlış bir sorumluluk duygusuydu, Duggan bir aptaldı, müzayedeye katılım birinin hastalıklı bir şakasıydı. Ve bana bakışından, tüm bunlara ve daha fazlasına inanabilirim. Ama bu yanlış geliyor. Başka bir manipülasyon gibi.

Artık yalan yok. Artık güç oyunları yok. Artık zorlama yok. Bunlar üzerinde anlaşmıştık.

Bir yanım uyarıyı dikkate alıp kaçmak istiyor, ama diğer yanım metal merdivenlerin dibinde bulduğumda hem tiksiniyor hem de heyecanlanıyor. Topuklarımın *tıkırtılarını* duyuyorum. Gözlerin süslü elbisenin arkasında delikler açtığını hissediyorum.

Tıpkı geçen seferki gibi.

Buraya ait değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Mantramı hatırlamalıyım. Zenginler kendilerinden başka hiçbir şeyi umursamazlar. Yine de ağır adımlarla sahneyi geçiyorum ve Oliver'ın kolunun belime dolanmasına izin veriyorum. Yanağıma bir öpücük konduruyor ve zar zor anlayabildiğim yumuşak bir selam fısıldıyor. Parlak avizelerin ışığında yüzleri görünmeyen seyircilere dönünce kolunu bana daha sıkı sarıyor.

"Mandy'nin dediği gibi, Northaby ve hayvan krallığıyla ilgili önemli bir duyuru yapılacak. Ama önce bu fırsatı değerlendirmek istiyorum... Bu oldukça kişisel bir konu, ama bunu herkese duyurmak istiyorum. Bunun dışında, sizler de bunu yapmak zorundasınız."

Beni nasıl anlayabilir ki... Bunu nasıl yapabilir?

Bana döndüğünde zaman yavaşlar, seyirciler sanki ani bir vakumla emilmiş gibi kaybolur. Yüzünde bir ifade belirir ve bir an için kendimi Garrard'da, o lanet koltukta bulurum, beyin hücrelerim negatif sayılara geçerken kalbim hızla çarpar.

"Eve," diyor boğuk bir sesle, eli ceketinin cebine kayarken. Küçük bir kadife kutu çıkarıyor, ışık küçük altın tokasına yansıyor.

"Birkaç hafta önce bunu neredeyse yapıyordum. Fark ettin mi bilmiyorum." Yüzünde belirsizlik belirir, ama o kadar geçicidir ki, ışığın bir oyunu olabilir. "Hayatımın ilk anını gördüm: birlikte gülmek, sevmek, yaşamak. El ele. Sonra korkup vazgeçtim."

Konserve kahkaha. Teşvik edici bir çığlık. Göğsüm boşalmış gibi hissediyorum, kalbim bir davulun uyarıcı ritmi gibi çarpıyor. Kutuyu açmak için harekete geçiyor.

Çikolata ve fıstık ezmesi, yağmurda başımın üzerinde tutulan şemsiyeler. Omuzlarımda onun ceket, belimi saran güçlü kolları. Tiara giyinmece ve dar deri pantolonlar için ikinci el alışverişi.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, ama hiçbir şey çıkmıyor.

Duygularıyla savaşımaya çalıştım, değil mi? Bir his beni kaplarken düşünüyorum. Bu bir déjà vu değil. En azından geleneksel anlamda değil. Daha çok bir içgörü gibi.

Kalbim kendinden önce davrandı.

Bu sefer yavaş yavaş kaynayan kurbağa değilim. Gözlerim açık bir şekilde buharlı tencereye atladım. Kendimi ona, bize ait olma fikrine adadım. Seviyoruz, evet, ama bu yanlış geliyor. Eğer dünyaya böyle duyurmak istiyorsa, kalbi nasıl benimkini seçebilir? Bu, bir iş anlaşmasının parçası olarak paylaşılacak bir an değil.

"Eve, sevgilim." Kapak açılır, elmaslar parlar ve endişem kesinliğe dönüşür.

Bu eskisi gibi değil, çünkü *acıttıyor*. Kendime güvenmem lazım. Ona güvenmem lazım. Ama nasıl yapabilirim?

Bu, ikinci kez göze alamayacağım bir hata.

"Dur." Sesim beni şaşırtır, yankılanır, parmaklarım onun omzuna kıvrılır. "Hata yapıyorsun," fısıldarım.

Toplu nefes alışını neredeyse tanıdık geliyor.

"Eve?" Oliver'ın kaşları çatılır. Önceki titrek ifade mi? Bu sefer yerleşir.

"Seninle
evlenemem."

"Hayatım..."

"Hayır, yapamam." *Bu dürüstlük değil. Bu bizim anımız değil.*
"Üzgünüm," diyerek arkanı dönüyorum. Mandy için üzgünüm.
Hayvanlar için üzgünüm. Oliver'ın bana öyle bakmasına neden olduğum
için üzgünüm. "69 numaralı arsaya bakın," derken uzaklaşıyorum.
Yanağımdan ıslak bir şey akıyor. "Yüksek teklif verin bayanlar. Oliver
Deubel kalp kırıcıdır, ama size hayatınızın en güzel anlarını
yaşatacaktır."

Bölüm 45

OLIVER

Küçük bir kuş bize söyledi...

terk edilen milyarder Londra'lı sevgilimiz her zamanki gibi işine döndü. Peki ya Amerikalı veterinerine ne oldu?

Bir adam düğün töreninde terk edildi. Bir adamın evlilik teklifi bir hayır galasında alenen reddedildi.

Onun mu? Onların mı?

Kesin olan bir şey var ki, bu Küçük Kuş onun halka açık ayrılık tarzını takdir etmek zorunda.

#EliverNoMore

Derimdeki kabuk gibi, kendimi tutamayıp her gün dijital haberleri tarıyorum, onunla ilgili bir ipucu bulabilir miyim diye merak ediyorum. Sonraki günlerde, magazin basını beni takip ediyor gibi, ofisin dışında bekliyor, otelden çıkarken adımları haykırıyor. Eskiden Little Bird'ün yazdıklarını bir eziyet olarak görürdüm, ama şimdi o günler daha basit geliyor.

Ahlaksız bir aşk üçgeni ve görkemli bir ev? Medya hayatımızı yem olarak kullandı.

"Tıraş olmuşsun."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum, başımı kaldırmaya zahmet etmiyorum. "Sakalın benim tarzım olmadığına karar verdim." İlk başta sakal daha kolaydı. Özellikle

kendi yüzümü görmeye dayanamıyordum, ama sakal beni çok kaşındırıyordu, onu koparmak istiyordum.

"Katılıyorum." Matt'in ayakları halıya çarptı, deri, masamın diğer tarafındaki sandalyeye otururken neredeyse hiç gıcırdamadı. "Zaten berbat görünüşünü gizlemiyordu."

Gözlerimi dizüstü bilgisayarımdan kaldırdım. "Başka bir moral konuşması için havamda değilim."

"İyi. Ben de vermek istemiyorum. Ve bu bir hakaretti." Bir duraklama. "Haber var mı?"

"Haber mi?"

"Aptal olma."

"Hayır." Ciğerlerim ağrıyana kadar nefes alıyorum. "Haber yok. Sadece eski haberler var. O gitti." O beni terk etti. Hâlâ galeriden başı dik bir şekilde yürüdüğünü, kalabalığın Musa için Kızıldeniz'i ikiye ayırır gibi onun önünden ayrıldığını görebiliyorum. Sonra onun yokluğunu kapatıyorlar.

Aşk, kendini yok etmenin en güzel yoludur. Onu neden bu kadar özlüyorum?

Matt boğazını temizledi ve ben gözlerimi kırıştıtararak şimdiki ana döndüm. *Burası gerçekten berbat.*

"Şu anda yaptıkların fark yaratabilir," diye başlar. "Gitmiş olması her şeyi açıklıyor. Benimle olmak istemiyor. Ve bunu kabul edelim." Koltuğuma yaslanınca koltuk gıcırıyor. "Onu kim suçlayabilir ki?"

O kadar çok kez batırdım ki, sonra da onu kovalamam gerekirken gitmesine izin verdim. Mandy'nin beni sahneden alıp özel bir odaya götürmesine izin verdim. Brandy'ye ihtiyacım vardı. Hatta uşaklara şekerli çay hakkında bir şeyler mırıldandı. Aniden kendime geldim. Katatonik değildim, ama kafam allak bullaktı. Ama onun kaçmasına izin vermeyecektim, konuşmadan olmazdı. Ona aşkıma hatırlatmadan olmazdı. Ted'in onu otele geri götürdüğünü öğrendim ve oraya vardığımda, o çoktan gitmişti.

Sonra müzayede lotunu öğrendim. Mandy'nin çalışanlarından hiçbiri onun nereden geldiğini açıklayamadı. Ama Eve'i kaçıran bu değildi.

Önce boğazıma yumruk atmak isterdi.

Sandalye yine gıcırdadı. Tabii ki Northaby vardı. Vicdanı sonunda galip geldi mi? İronik olan, birkaç dakika daha bekleseydi...

Hayır. Beni istemediğine karar vermiş olsaydı, bunun pek bir anlamı olmazdı.

"Domuz bokundan daha kalın kafalısın."

"Ne dedin?" Gözlerimi kırıştıyorum, dikkatim tekrar ofise dönüyor.

"O bir mektup açacağı mı?" Matt yarı ayağa kalkar ve masamdan antika gümüş bıçağı alır. "Bunu bir sürelğine ben saklayayım." O bıçağı sandalyenin yanına ittiğinde kaşlarımı çatıttım.

"Seni bıçaklayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Daha çok, söyleyeceklerimi duyunca kendini bıçaklayabilirsin. Planının burada oturup somurtmak olduğuna inanamıyorum."

"Moralim bozuk değil. Çalışıyorum."

"Wi-Fi'ni saatler önce kapattım. Telepatik olarak iş yapmıyorsan, surat asıyorsun demektir."

"Ne yapmam gerekiyor? Sen söyle, çünkü ben denedim, onu aradım! Kliniğe, Nora'nın evine, daha önce kaldığı Chelsea'deki eve gittim. Klinik yardımcı olmadı, Nora'nın evi kilitli gibi görünüyordu ve yaşlı kadını bir kez telefonda yakaladığımda, bana '*defol git*' diyerek çok kısa bir cevap verdi. Chelsea'deki evdeki kız ise, kapıyı yüzüme çarpmadan önce, Eve'in mesaj servisi olmadığını mırıldandı."

"Peki, onu bulması için birini tuttun mu?" Matt omuz silkiyor. "Gizli birini." Yalan söylemeyi düşünüyorum. Ama ne anlamı var ki? Bu yüzden kendimi küçük düşürüyorum. "Tuttum. Hemen hemen.

Heathrow Havaalanı'na taksiyle gitti ve bulabildiği ilk uçağa binmiş gibi görünüyor, o da Dubai'ye giden uçaktı. Oradan Singapur'a, sonra da Brisbane'e uçtu. Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ama öğreneceksin, değil mi?"

"Henüz karar vermedim." Onu ne pahasına olursa olsun bulmak istememle, Atherton'ı bir daha görmek istemediğini söylemesine rağmen Londra'yı ondan kaçmak için terk etmediğinin farkında olmam arasında kalmış durumdayım. Dünyanın öbür ucuna taşınmak pek de ince bir hareket sayılmaz.

"Korkak."

Başımı kaldırıp Fin'in ofisine girdiğini görüyorum. "Oh, ne güzel," diye homurdanıyorum. "Tweedle Dumber."

Beni görmezden gelerek Matt'in yanındaki koltuğa oturur. "Onu böyle bırakamazsın. Lucy'ye yaptığın gibi pişman olursun."

Ona somurtarak bakıyorum, Matt'in mektup açacağını bırakmış olmasını diliyorum. "Eve'in intihar etmek için bir yere gittiğini mi ima ediyorsun? Çünkü bu duyduğum en saçma şey." Eve olmaz. Ama yine de, kız kardeşimin böyle bir şey yapacağını asla hayal edemezdim... Sanki biri mezarımın üzerinde dans ediyormuş gibi titriyorum.

Hayır, Eve daha çok boğazıma bıçak dayardı.

"Ben öyle demek istemedim. Lucy hastaydı. Onun eylemleri yardım çağrısıydı."

"Yardım çağrısı değildi. Kendini öldürmeye çalıştı. Bence aralarında büyük bir fark var."

"Dikkatini vermiyorsun. Tartıştınız. Kötü sözler söylendi. Sonunda onun gitmesine izin verdin, Eve için de pişman olacağın şey bu."

"Lucy'yi ben gönderdim," diye homurdandım, parmaklarım sandalyenin kolçaklarını sıkıca kavradı. "Onu gitmeye zorladım ve bunu hatırlatmana gerek yok, çünkü her gün yaptıklarımın pişmanlığıyla yaşıyorum." O zaman aşkın buna değmediğine yemin ettim, çünkü aşk, bir başkasına seni yıkma gücü verir. Zavallı kız kardeşim bu dersi iki cepheden öğrenmek zorunda kaldı.

"Zorladın. Gitmesine izin verdin." Fin eliyle tartma hareketi yapar. "Ne önemi var? Sonuç yine aynı. Kendine işkence ediyorsun."

"O aşktan korkuyor. Aşk ona kaybı hatırlatıyor." Matt'in karanlıkta attığı bıçak, çok acıtıyor.

"Ofisimden defolun," diye mırıldanıyorum. "İkiniz de." Bundan bıktım. Onu çok özleyorum — canlı yüzünü, kahkahasını. Lanet olası öfkesini.

Ama o gitti ve bu muhtemelen en iyisiydi. Yüzüğünü, tacını ve benimle bağlantılı her şeyi terk etti. Köpeği de aldı. Onu istemiyordum bile, ama yine de onun kaybını çok hissediyorum. Süit çok boş. *Tıpkı lanet hayatım gibi.*

"Eve'e Lu ile olanları anlattın mı?" Matt başını eğiyor.

Kafamı sallıyorum. "Onun isteksizliğini, umursamıyormuş gibi davranışını ona karşı kullandım, çünkü olanları kabul edemiyordum." Lucy gerçekten yıkılmıştı, kalbi kırılmıştı... O deri ve kemik yığını yüzünden. Atherton onu kullandı, sonra da attı — nedenini söyleyecek nezaketi bile göstermedi. O, bir amaç için bir araçtı

ve o bana bunu itiraf ettiğinde, ben patladım. Söylememem gereken şeyler söyledim. Onu gönderdim. Onun ruh halinin ne kadar kırılğan olduğunu az da olsa sezebilseydim, onu bir sandalyeye bağlardım. Onu bir odaya kilitlerdim. Onu doktora götürürdüm...

"Senin suçun değildi," diyor Fin yumuşak bir sesle.

"Onu hayal kırıklığına uğrattım." Eve'i birçok yönden hayal kırıklığına uğrattığım gibi.

"Bu hiç de doğru değil," diyor yorgun bir sesle, eliyle yanağını ovuşturarak. "Sadece kızgındın, hepsi bu."

"Ona bir daha görmek istemediğimi söyledim." Öfke gözlerimi kör etmişti. Lucy benim asistanımdan daha fazlasıydı. Kız kardeşimden daha fazlasıydı. Onun yargısına, iş zekasına güveniyordum. Ondan hiçbir şey saklamıyordum. İhaleyi biliyordu, teklifimin diğerlerini ezip geçeceğini biliyordu. Bunu Atherton'la paylaşmanın sonuçlarının farkında değildi. Ama o anda bu benim için önemli değildi. "Çünkü ben, kazanacağım paradan başka bir şey göremeyen bir piçim."

"Sen sadece bir öfkeli adamsın," diye araya girer Matt. "Lu bunu biliyordu. Ruh sağlığı krizi yaşamamış olsaydı, senin bunu kastetmediğini anlayacaktı."

"Öldüren depresyondur, aptal kardeşler değil," diye ekler Fin.

"Ama onun sınırda olduğunu fark etmeliydim, o noktaya gelmeden çok önce anlamalıydim."

"Doktoruna bile söylememişti," diyor Fin, ellerini havaya kaldırarak. "Sen ve Lucy o kadar benziyorsunuz ki, bu çok korkutucu. Asla zayıflık gösterme. Asla yardıma ihtiyacın olabileceğini kabul etme. Lucy'yi sen yıkmadın ya da kendini incitmesine sen neden olmadın, pislik."

"Onun yanında değildim." Sözlerim kanıyor. Ben kanıyorum. Acı, ıstırap ve öfke içimden taşıyor. "Anlamıyor musun? O hapları yutmasını engellemek için yanında değildim."

"Bu eski bir konu. Lucy burada olsaydı, bu kadar aptal olduğun için sana tokat atardı."

"Mortimer'ın notunda bir şey var mıydı?" diye sorar Matt. "Evle ilgili? Hayvanlarla ilgili? Herhangi bir şey?"

Kafamı sallıyorum. Ona bir not yazmak için zaman ayırmış, otelin not kağıdına karalamış.

Üzgünüm.

Oliver hayvanları asla tutmayacaktı. Lütfen bu konuda benim payım için beni affet. Hiçbir mazeretim yok. Keşke sana bunu

sana kendim anlatabilmeyi dilerdim.

Kendine iyi bak,
Mandy. "Benim için hiçbir şey
yoktu."

"Peki," diyor Fin, "sanırım ona kızgın değildi."

"Hayvanlar planının bir parçası olmamalıydı. Northaby, lüks bir kır oteli olarak tasarlanmıştı. Lüks müşteriler yastık menüsü, spa günleri, yüzme havuzları beklerler. Terasta kokteyller ve Sumatra kaplanlarından kaçmak zorunda kalmadan yemyeşil ormanlarda uzun yürüyüşler."

"Ama sonra fikrini değiştirdin." Elini tavana doğru uzatıyor, sanki sözleri çok makul bir teselliymiş gibi.

Onun için planlarımı değiştirdim, belki de bana hayranlıkla bakmasını sağlamak için. Ve şimdi... "Şimdi arka bahçesinde lanet olası bir safari parkı olan devasa bir evim var. Onların yemek masraflarının ne kadar olduğunu biliyor musun?"

"Milyarlarını harcayacak bir şeye ihtiyacın var," diyor Fin gülerek.

"Orayı istemiyorum lan!" O olmadan olmaz. "Başlangıçta da istemiyordum, sadece Atherton'ın sefil kafasını bir tabakta görmek istiyordum!"

"Ah, tabii, ama hoşuna gidebilir," diyor Matt kulağını çekiştirerek.

"Ona bir sirk müdürü şapkası ve kırmızı frak giydirebilirsin," diye araya girer Fin. "O bir sirk, hayvanat bahçesi değil, kalın kafalı."

"Burası lanet olası bir safari parkı!" diye bağırıyorum, akıl sağlığım ipin ucunda.

"Ama ev değildi, değil mi?" Fin, pantolonunun paçasından görünmez bir tüyü parmağıyla silkelerken, kayıtsızca diyor. "Sana şeytan diyoruz, biliyorum, ama seni yaşlı bir vatandaşın malını çalacak türde biri olarak görmemiştim."

Mandy? Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarımı çattım. Ama sonra anladım. Evrakları masamda mı bırakmışım? "Bu konuda ne biliyorsun?"

"İstediğimden daha fazlasını," diye mırıldanır. "Özellikle dışarıdaki kalabalık göz önüne alındığında."

"Ne kalabalığı?" Ama ben çoktan ayağa kalkmış, pencereye doğru ilerliyorum. Aşağıda neler olduğunu görmek zor, ama biri kırmızı harflerle yazılmış beyaz bir şey sallıyor gibi görünüyor. "O bir pankart mı?"

"Birkaç tane," diyor Fin. "Bazıları doğru yazılmış bile."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, çalışanlarım bir kayanın altından çıkan böcekler gibi dağılıyorlar, ben de fuayenin mermer zeminine ulaşıyorum. *Neredeyse kayarak geçiyorum.*

"Dışarıda neler oluyor?" diye resepsiyon görevlisine soruyorum.

"Emin değilim Bay Deubel, ama Andrew öğrenmeye çalışıyor. Henüz polisi aramamızı istemedi."

Arkamdaki ayak seslerini tanıyarak kısa bir baş sallama ile cevap veriyorum. Fin ve Matt, şüphesiz bu sirki izlemeye gelmişler. *Belki de o sirk müdürünün kuyruklarını almalıydım,* diye düşünüyorum kapıyı açarken.

"Burjuvaziye ölüm. Ezici sınıfa ölüm! Burjuvaziye ölüm. Ezici sınıfa ölüm!" Sloganlar durmadan devam ediyor.

"Daha akılda kalıcı bir slogan seçebilirlerdi," diyor Fin omzumun üzerinden.

Görünüşe göre, ofisin önünde bir düzine kadar protestocu yürüyüş yapıyor, çoğu genç insanlar, eşofman ve kapüşonlu giysiler giymişler, yüzlerini sanki aranan suçlular gibi eşarplarla örtmüşler. Açık kapıyı, önlerinde duran ve şaşkınlık içinde bakan bizi fark etmiyorlar, neşeyle sloganlarını atmaya devam ediyorlar.

"*Barış, ekmek, toprak,*" diyor Matt. "Köşedeki fırının adı bu muydu?"

"Aslında Lenin. Ve şuradaki ise Stalin'in söylediği bir şey." Fin, bir süpürge sopası ve bir karton kutu ile yapılmış, kuruyana kadar kan gibi damlayan kırmızı boya ile yazılmış bir pankartı işaret ediyor. "Aslında yazması gereken, *'İpek eldivenlerle devrim yapamazsınız, plastik eldivenlerle yapamazsınız'* olmalı."

"Oliver?" Matt bana döner. "Komünistleri kızdırdın mı?"

"Farkında değilim," diye cevap veriyorum, hala kalabalığı tararken. "Ama *'Siktir et bu gürültüyü'nin Komünist Manifesto'nun* bir parçası olduğundan emin değilim."

"Onlardan birinin *'Atterir'e ölüm'* yazması daha mantıklı olurdu." Fin bana bir bakış attı.

"Düşündüğün gibi değil," diye kaşlarımı çatarak mırıldanırım. "Neden daha önce söylemedin?"

"Benim işim değil," diye homurdanır.

"Safari parkı," diye düzeltir Matt. "Sanırım demek istediği, senin bundan daha zeki olduğunu düşündüğü."

"Açıkça değil," derim, geri dönerek. "Ama bunun benim için olduğunu anlayacak kadar zekiyim." Tanıdık bir yüzün olduğu bir afişi ve tutucuyu işaret ederim:

BİR DAHA GELECEĞİMDE LAMA GETİRECEĞİM

"Bu nadir görülen bir cesaret örneği," diyor Matt, tabelanın yanındaki resme hayranlıkla. "Çok... anatomik. Bu Northaby'deki lamalarla mı ilgili?"

Kafamı sallarım. "Sanırım planladığım kısırlaştırma." Yara'ya zayıf bir gülümseme atarım. Cevap olarak, afişini daha yükseğe kaldırır ve daha yüksek sesle slogan atar. Kliniği aradığımda benimle konuşmamıştı. Daha çok, *vardiyasına gelmesini bekleyen*, hayalet gibi bir hali vardı.

O gün, Yara arabasından indiğinde, arka koltuktan uzun bir sopa çıkardığını fark etmeden önce ona ulaşmak için neredeyse koşmaya başladım. Sopayı sallarken, muhtemelen benim değil, kliniğin müşterileri için başka bir dilde hakaretler yağdırdı.

Onun yanında Nora duruyor ve gevşek bir tasmanın ucunda benim eski tüylü yatak arkadaşım var. *Aşık olduğum kişi değil.*

"Burjuvaziye ölüm. Ezici sınıfa ölüm!" Nora beni gördüğünde sesi diğerlerinin sesini bastırıyor. Bo, pankart yerine, sloganlarının yazılı olduğu köpek boyunda bir sandviç tahtası takıyor.

"Bo! Hey, oğlum!" diye sesleniyorum, heyecanla dizlerimi okşayarak. Bir *havlama*, güçlü bir çekiş ve o özgür, sevinçle dilini sarkıtarak bana doğru koşuyor. O doğrudan bana doğru gelirken ... sonra da yanımdan geçip kaçıyor. Yüzümün düştüğünü hissediyorum. *Lanet olası bir köpek tarafından reddedildim.* Ama sonra sıcak bir şey baldırımın arkasına çarpıyor.

"Ne oluyor lan!" Matt uzaklaşır, Fin de onu takip eder.

"Tabii ki öyle yapar." Bo bacağımın arkasını lamba direği gibi kullanırken, hareket etmeye tenezzül etmeden başımı sallıyorum.

Bölüm 46

OLIVER

"Nora." Çoğunluğu gençlerden oluşan protestocuların arasından geçiyorum. "Bu ne hakkında?"

"İşte orada, çocuklar! Zavallı hayvanlarımı sokağa atmaya çalışan adam!" Bo yanına koşarken, onun tasmaını yakalar.

"Ben neyim?" Cevabım kahkahalarla titriyor, ancak tezahüratlar alaylara dönüştüğü için pek de eğlenceli gelmiyor.

"Piç!"

"Zenginleri yiyin, tek işe yaradıkları şey bu!" "Ölüm çözümdür!"

"Öyle deme," kırmızı atkının arkasından bir ses şikayet ediyor.

"Ne istersem onu söylerim," sivilceli bir genç karşılık veriyor.

"Tutuklanamam! Annem şehirde olduğumu bilmiyor, bu öğleden sonra coğrafya dersinde olmam gerekiyor."

Ama sivilceli gençte tanıdık bir şey var. "Sen," diye sesleniyorum. "Salı günü lastiklerimi kesmeye çalıştın." Araba otelin önünde park edilmişti. Ted onu kovaladı, ama o yoğun öğleden sonra trafiğinde kaçmayı başardı.

"Kanıtlayamazsın." Göğsünü şişirir, havalı ve küstah bir tavırla. "Evet, kanıtlayabilirim. Kameraya aldım."

"Ha! Senin şişko şoförün beni yakalayamadı."

"Şanslısın. Senin şişman amcan gibi görünebilir, ama o eski bir SAS ve Fransız Yabancı Lejyonu üyesidir." Bu sözler onun hevesini kırmış gibi görünüyor, çünkü homurdanan grubun arkasına çekiliyor.

"Nora." Dikkatimi ona çeviriyorum. "Gerçekten, kafam karıştı."

"Burjuvaziye ölüm!" diye bağırarak cevap veriyor. *Hem de tam yüzüme.*

"İçeri girelim mi? Bu konuyu sakın bir şekilde halledebiliriz. Belki bir fincan kahve eşliğinde."

"Kurabiyen var mı?" Eşarplı çocuk, yanındaki kızın dirseğiyle itilince yana doğru sıçrar.

"Düşmanla dostluk kurma," diye somurtarak tıslar.

"Büyüme çağındayım!"

Bu lanet olası bir sirk gibi, diye düşünüyorum ve binayı işaret ediyorum. "Gidelim mi?" *Lütfen maymunlarını geride bırak.*

"Hayır." Nora çenesini kavgacı bir şekilde öne çıkarır. "Söyleyeceğin her şeyi burada söyleyebilirsin."

Omuz silkiyorum. "Sana nasıl yardımcı olabileceğimi tam olarak bilmiyorum, ama elimden geleni yapacağım."

Yanında duran Yara burun kıvrır. "Ona neden o endüstriyel çiti diktğini anlatarak başlayabilirsin."

"Ben... çiti mi kurdum?" Son ziyaretimde yeni bir çit vardı, hatırlıyorum. Yer çok güvenliydi, ama Nora'nın bağışımı nasıl harcayacağına karar vermesinin ona bağlı olduğunu düşünerek, bu konuya fazla dikkat etmemiştim. "Çitlerden ben sorumlu değilim."

"O zaman periler yapmış olmalı." Nora'nın parmakları Bo'nun tasmağını sıkıca kavradı, parmakları morarmıştı. "Çitler için harcayacak param yok."

"Ama en son bağışının bir kısmını yeni bir asma kilit almak için kullandı," diye ekledi Yara. "Ve hareket sensörleri. Ve bir alarm."

"Çok mantıklı," diyorum. Sanki ben oraya girecekmişim gibi.

"Geri kalanını da bir avukata verip sana yeni bir kış deliği açtıracak."

İki kadın da bu olasılığı dört gözle bekliyor gibi görünüyor ve kararlılığım azalmaya başlıyor. Yaptığım seçimler. Verdiğim talimatlar. İşlerin planlandığı gibi gitmemiş olabileceğinin yavaş yavaş farkına varıyorum.

"Meğer o kadar aptalmış."

Fin'in Matt'le konuştuğunu fark edince dikkatim birdenbire ona yöneldi. "Ne oluyor, Phineas?" diye sordum.

"Eve bana geldi. Ona, çitin arkasında kimin olduğunu bulmasına yardım edeceğimi söyledim. Senin olacağını tahmin etmemiştim."

"Ona söyledin mi?" *Kimsenin bilmesi gerekmiyordu.*

"Tabii. Para kazanmak ve pahalı viski içmekle birlikte, ona köpek yavrularına zulmetmenin en sevdiğin şey olduğunu söyledim." Yüzünde bir ifade değişikliği olur ve ekler: "Adi herif."

Ama benim aklım çoktan başka yerlere gitmişti. Belki de o...

Hayır. Eve bir yanlış anlaşılma yüzünden beni terk etmezdi. Etmezdi, değil mi?

Oh, lanet olsun.

Kalabalığa dönerek, damarlarımdan adrenalin dalgası geçiyor. *Sadece* bir yanlış anlaşılma değil, belki de bu son darbeydi. Ona iyi biri olmadığımı söylemişim, bunu ona defalarca kanıtlamıştım. *Aşık olmadan ve her şey değişmeden önce.* Keşke beklemeseydi. Keşke bana gelseydi. Ama o sahnede, ona bu şansı vermemiştim.

"Bu bir yanlış anlaşılma." Daha çok kendi kendime yarattığım bir karmaşa.

Kalabalığın içinden bir itiraz dalgası yükseldi.

"Açıklayayım." Boğazıma düğümlenen kelimelerle bile kesinlikle açıklayabilirim. Onları yutkunarak geçiştiriyorum. Hiç bu kadar kendimi savunmak istediğimi sanmıyorum. *Onu geri kazanmalıyım.* "Görüyorsunuz, sığınağınızı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydınız."

"Bu adam kafayı mı yedi, ne?" Nora alaycı kalabalığa döner. "Bu yüzden buradayız, onu sana kaptırma tehlikesiyle karşı karşıyayım!"

"Hayır, anlamıyorsun — sahibi öldü ve hayatta kalan akrabası yoktu, herkes burayı talep edebilirdi."

"Ama kimse talep etmedi," diyor Yara basitçe. "Nora senin tehdit mektubunu alana kadar."

"Tehdit mektubu değildi." Ya da öyle olmamalıydı. Bu nasıl oldu? Talimatlarım açıktı. "Ama zamansızdı. Hukuk ekibim, sizinle konuşana kadar harekete geçmemeliydi."

"Benimle konuşana kadar!" diye bağırır Nora.

"O mektup, onu evden atacaklarını söylüyordu." Yara'nın sözleri duygusuz olabilir, ama ifadesi hiç de öyle değil.

"Sana vermeden önce orayı havaya uçururum."

"Dinlemiyorsun." Artan hayal kırıklığımı, bu umut ışığına karşı duyduğum paniği kontrol etmek için çok uğraşıyorum. Eve'in nerede olduğunu öğrenme şansı varsa, ne gerekiyorsa yaparım. "Senin arazini istemiyorum. Sadece onu korumaya çalışıyordum."

Nora'nın yüzü buruşur ve Yara inanamıyormuş gibi homurdanır.

"Eve adına. Ve evet, onu etkilemek için bir şeyler yapmaya çalışıyordum."

"Erkek arkadaş puanları kazanmak için," diye ekler Matt dayanışma içinde.

En azından o anlıyor.

Yara kalçasını dışarı çıkarır ve ağırlığını üzerine verir.

"Açıkla." "Biri bir hata yaptı."

O burun kıvrır ve başka biri "Hadi canım" diye bağırır, ama ben devam ederim. "Ben bir hata yaptım, sürpriz unsuru yaratmaya çalışıyordum." "Bunu çok iyi başardın!" Nora inanamayan bir şekilde ekler.

Bunun için kafalar uçacak. "O arazi şu anda kimseye ait değil."

"Hayır, mülkiyet hakkının yüzde doksanı yasaya aittir, o yer bana ait!"

"Nora, daha fazla parası olan biriyle savaşırken dokuz onda biri hiçbir şey ifade etmez. Acımasız biriyle." Bir tıslama duyulur ve mağazadan alınmış bir sandviçin kalıntıları kafama fırlatılır. "Evet, acımasızım," diye itiraf ederim, saçımdan marul koparıırken suçluya öfkeyle bakarak. "Ama aynı zamanda aşığım."

İnanamayanların yuhalamaları ve alaycı sesleri duyulur, ama ben devam ederim.

"Bunu, başkalarının yapmasını engellemek için yaptım, çünkü bu Eve'i üzecekti. Arkadaşlarının acı çekmesini, hayvanların acı çekmesini görmek ona acı veriyor. O hayatını başkaları için yaşıyor ve ben onun için bir şey yapmak istedim, onu anladığımı göstermek için. *Onu gördüğümü. Onu incitecek hiçbir şey yapmam.*" *Şimdi değil.*

"Ama sen yaptın." Yara'nın ses tonunda hiçbir değişiklik yoktu, ama sözleri yine de acı bir etki yarattı. "Ve o mektup bizi buraya getirdi."

"Ve Duggan!" diye bağırır genç bir ses.

"Onu satın alıp Nora'ya bağışlayabilirdin," diye ısrar ediyor. "Senin için küçük bir meblağ olurdu."

"Evet, emlak portföyünü gördük!"

"Kimden satın aldın?" Elimi saçlarımdan arasından geçirip, hayal kırıklığımı bastırıyorum. "Şu anda kimseye ait değil. Mektubun zamanlaması hataydı ve çitlerin kurulması bir ay sonraya planlanmıştı."

"Avukatım, benim işgalci haklarım olduğunu söylüyor." Nora'nın bakışlarının kayma yönüne bakılırsa, lastik kesici adayından hukuki danışmanlık alıyor gibi görünüyor.

"On yıllık kullanım hakkınız size bazı haklar sağlıyor. Ama bu hakları bana devretmenizi umuyordum, tabii ki önemli bir meblağ karşılığında. Açıklaması karmaşık, ama o yıllar benim olsaydı, arazinin mülkiyetini alabilir ve sizi koruyabilirdim. Hepinizi." Eve, Nora, hayvanlar.

"Ne saçmalık..." Bu sefer, fırlatılan elma çekirdeğinden zamanında kaçarak kurtuluyorum.

"Neden Nora'nın adına devretmiyorsun?" diye sorar Yara.

"Neden devretsin ki?" Sinirim patlar.

"Çünkü o benim, seni hırsız herif!" diye bağırır yaşlı kadın.

"Bırak da bitireyim!" diye bağırıyorum. Nora'nın yüzü düşüyor ve pişmanlık, göğsüme sıcak bir parmak gibi batıyor. "Özür dilerim," diye ekliyorum hemen, özürümü beni yönlendiren duygularla doldurarak. *Endişe. Sinirlilik. Umut. Tanrım, umarım.* "Senden bir şey almaya çalışmıyordum. Hayvan barınağını bir hayır kurumu olarak kurmaya çalışıyordum. Senin geleceğini güvence altına almak için arazi değerinden elde edilen gelirle onu finanse etmek için."

"Neden bunu Nora'ya söylemedin?"

"Bunu yapmaya niyetliydim." Tanrım. Beni dinliyorlar mı acaba? "Ama daha acil meselelerim vardı," diye ekliyorum, yılın en hafif tabiriyle. "Mektup, Nora'ya her şeyi açıklamam için bana zaman tanımak amacıyla bir ay sonra gönderilecekti. Eve için bir sürpriz olacaktı."

"Ve bunlar erkek arkadaş puanlarıydı." Yara etkilenmemiş görünüyor.

"Eve'in vakıfta bir rol üstlenmesini umuyordum." Arkadaşlarıma ekliyorum, "Bu, onun Northaby'yi ne kadar sevdiğini görmeden önceydi." "Sen ona safari parkı vermeyi tercih ettiğinde." Fin'in ağzı ipuçları, sanki ben bir aptalmışım gibi. Ama en azından gözleri sıcak.

"Onun bu seçimi yapmasını ummuştum." Ben zaten bir sözleşme imzaladım

imzaladım Mandy ile bir tam garantiler ve ve koşullarla dolu beni onlarca türün şeker babası haline getirdi.

"Onun ihtiyacı olan şey bir sirk müdürünün kıyafeti değil." Matt gülerek ekliyor, "Onun ihtiyacı olan şey çizme ve tulum."

"Benim hatam, araziyi güvence altına almak için offshore kayıtlı şirketlerimden birini tüzel kişilik olarak kullanmak oldu." *Lütfen bunu anladığınızı söyle*

...

Sıska anarşistin göğsü şişer. "Bana şüpheli geliyor." "Kaç yaşındasın?" diye sorarım.

"On dört," diye homurdanarak cevaplar.

"Yirmi yıl sonra geri gel ve aşk için ne yapmayacağını söyle."

"Senin gibi yaşlı bir moruk olmadan önce bir kız arkadaşım olsa iyi olur."

"Şanslıysan, bulabilirsin. Ama şu halinle devam edersen, aşkın daha büyük ve daha korkutucu bir hücre arkadaşın olabilir." Elimi cebime sokup kartvizitlikimi çıkarırım ve ona bir tane atarım.

"Bu ne?" diye sorar, şüpheyile bakarak.

Gözlerimi gökyüzüne çevirip iç çekerim.

"Yeteneklerini ışığa çevirme fırsatı," diye Matt benim yerime cevap verdi.

Daha çok ahlaki açıdan gri bir durum.

"Bu adama acıyacak kimse yok mu? Eve'in nerede olduğunu söyleyecek kimse yok mu?" Fin elini omzuma koydu. "Yani, gömleğindeki kırıksıklıklara bak. Gözlerinin altındaki torbalara, yanaklarındaki sakallara."

"Lütfen, onun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum." Nora sözlerine aşırı bir küstahlık katıyor.

"En azından bunu düzeltmeye çalışmalıyım. Söylersin, değil mi? Lütfen?" Gerekirse dizlerimin üzerine çökerim.

Nora omuzlarını silker. "Bu arazi hakkında doğruyu söylediğinden emin değilim."

"Durmamı istiyorsan, dururum. Sana bir hukuk ekibi sağlayacağım

"Ben bunu istiyorum... Düzgün bir hayır kurumu istiyorum."

"Evet, tamam. Yapabiliriz. İstersen hemen başlayabiliriz. Sadece..."

"Yemin et. Bütün bu insanların önünde."

Birkaç telefon aniden çıkar ve kayıt yapmaya başlar. "Bu Pulse Tok'ta yayınlanmasa iyi olur," diye mırıldanırım.

"Sadece mahkemede," diyor Yara. "Eğer sözünden dönersen."

"Tamam. Ben, Oliver Deubel, Nora'nın iyi çalışmalarını desteklemek için bir hayvan yardım kuruluşu kuracağıma yemin ederim. Tüm yasal masrafları karşılayacağıma ve hayvan barınağının şu anda bulunduğu arazideki tüm yasal sorunları çözeceğime söz veriyorum. Bu yeterli mi?"

Nora omuz silkiyor, ani memnuniyeti bir pelerin gibi üzerine çöküyor. "Sana söyleyeyim, ama artık sana ihtiyacı yok. Hayatında yeni bir erkek var. Adı Tucker," diye ekliyor, sınırsız bir sevinçle.

"Alet gibi birine benziyor," diye mırıldanır Matt.

"Ona göre büyük bir adam. Hepimiz onun için mutluyuz, değil mi?" Protestocularının çoğunun en yakın metro istasyonuna doğru yürüdüğünü fark etmemiş gibi görünüyor.

"Onunla kendim konuşmak istiyorum. Bitmemiş işler var, anlarsın ya. Söyleyecek çok şeyim var."

"Yarım kalan işler hiçbir şeye yol açmaz." Yara başını hafifçe sallar ve Nora'nın kolunu çekmeye başlar.

"Yalvarmak istiyorsun," diyor yaşlı kadın.

"Evet." Derin bir nefes alıp omuzlarını çöküyor. "Sanırım öyle."

"Öyleyse git." Yara'dan uzaklaşarak, yağmurluğunun önünü kollarını kavuşturur ve başını yere doğru hafifçe eğirir.

"Bu bir... seğirme miydi?" Umarım öyledir.

"Bir işaret," diyor, Yara'nın kahkahalarını görmezden gelerek. "Bilmek ister misin? Senden diz çökmek istiyorum."

Gülümsemem ekşi geliyor ve kalan birkaç kişinin tedirginlik belirtilerinden yola çıkarak, görünüşüm de ekşi olabilir diye düşünüyorum. Nora ise hiç etkilenmemiş görünüyor. Aslında, atasözündeki salatalık kadar soğukkanlı.

"Beni yanlış anladın Nora. Benim yalvarmam Eve için."

"Ah," diyor, tüm kozların kendisinde olduğunu anlayan biri gibi. "Yani onun nerede olduğunu gerçekten bilmek istemiyorsun, öyle mi?"

Bölüm 47

OLIVER

"Nereye, efendim?" Ted arabanın kapısını çarparak kemerine uzanır.

"Papua Yeni Gine. Melanezya'da, öyle duydum." Daha kötüsü de olabilirdi. Biraz daha ulaşılması zor bir yer seçebilirdi. *Ay gibi mesela.*

"Anlamadım efendim?"

"Şehir Havaalanı," diye düzeltiyorum, Ted'in şaşkınlığını ve dizlerimdeki kiri bir kenara iterek. *Nora'nın ısrarıyla kendimi küçük düşürmek zorunda kaldım.* O kirli kaldırıma düştüğümde, Eve'i tekrar görebilmek için hiçbir şeyden çekinmeyeceğimi fark ettim.

Görünüşe göre umut, intikamdan çok daha güçlü bir motivasyon kaynağı. "Papua Yeni Gine zorlu bir yer değil mi? Tehlikeli demek istiyorum."

Boğazımdan belirsiz bir ses çıkarırken, dikiz aynasından Ted'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Eve'in şiddet suçlarının, kaçırılmaların ve iç karışıklıkların sıradan olduğu bir ülkeye taşınmayı seçtiği gerçeği üzerinde durmamaya çalışıyorum.

Gerçekten bu kadar kötü bir insan mıyım?

Evet, sanırım *öyleydim.* Ama o eskiden öyleydi. Basitçe söylemek gerekirse, intikam gözlerimi kör etmişti ve görmek istemeyenlerden daha kör kimse yoktur. Umarım beni affeder ve hayatımın geri kalanını ona olan borcumu ödemek için geçirmeme izin verir.

Mekanın tehlikeli olması konusunda Eve aptal değil. Düşüncesizce bu ülkeye taşınmazdı. *Ama çaresizlik içinde mi?* Hayır, bu durumun hiçbir yanı eskisi gibi değil. Elindeki bilgilerle beni sahnede yerime oturtup, benden kaçmak için dünyanın öbür ucuna taşındı.

"Efendim?"

"Eve, kırsalda bir hayvan yardım kuruluşunda gönüllü olarak çalışıyor." Şu anda başkentten birkaç saatlik uçuş mesafesindeki uzak bir bakır madeni kasabasında çalışıyor. "Eminim ona iyi bakıyorlar." Boğazımdaki ani ağrıyı yutarken verebileceğim tek cevap bu. Eve'e zarar vererek Lucy'nin günahını telafi edebileceğime nasıl inanmış olabilirim? *Yeter.* Pişmanlıkla çok zaman kaybettim. Bu sefer davranışlarım farklı olacak. Eve'i bırakmayacağım, ona aşkımı duyurmadan olmaz. Aşkım. Pişmanlığım. Onunla birlikte olmak, hayatı onun gözünden görmek beni daha iyi bir adam yaptı.

Bunu yapabilirim. Onu, bu riski almaya değer olduğumuza ikna edebilirim ve Andrew'un seyahat programına göre, doğru kelimeleri bulmak için yirmi iki saatim var. Ayrıca Nora ve Yara'nın da bir nevi onayını aldım. Ve arkadaşlarımla iyi dileklerini. *Bana şans mı dilediler, yoksa buna ihtiyacım olacağını mı söylediler?*

Fark etmez. Tucker olsun ya da olmasın, bu şansı kaçırmayacağım.

Göğsümden düşük bir homurtu yükseldi. Bu adamın adı, umudumu söndüren kişisel yağmur bulutum gibi. Eve'in şimdiden biriyle çıkmaya başladığını sanmıyorum, ama eminim ki bu, onun çabalamamasından kaynaklanmayacaktır.

Siktiğimin Tucker'ı.

Aslında, hayır. Tucker pislik olmasa iyi olur, yoksa testislerini koparıyorum.

Papua Yeni Gine'de bir lama kiralayabilir miyim acaba?

Ama telefonum çalınca, planlarım bir rüya gibi uçup gidiyor.

"Fıstık?" Uçuş görevlisi gülümseyerek bana gülünç derecede küçük bir paket uzattı.

Kafamı sallıyorum. Ne tür bir aptal yedek özel jeti olmaz ki? Ve Heathrow büyüklüğünde bir havalimanında Avustralya'ya giden birinci sınıf bilet kalmamışsa, bu ne tür bir saçmalık? Lanet olsun, business class! Bunun yerine, kendimi ucuz bir havayolunda ekonomi sınıfında uçarken buluyorum. *Ekonomi sınıfında, lanet olsun!*

Andrew, ticari uçakla uçmamam konusunda beni uyarmaya çalıştı... Benim jetimin arızalı olduğu haberini duyduktan sonra küfür etmeyi bıraktıktan sonra. Teknik bir sorun. Tamir edilmesi üç gün sürecek. Başka bir uçak bulmuş,

mutluydu, şüphesiz benim onun gayretine minnettarlığımı tahmin ediyordu. Ama otuz altı saat sonra kalkacak bir uçuş benim için hiç ilgi çekici değildi. Eve'yi tekrar görmek için sabırsızlanırken değil.

Kendimi Ted'i Heathrow Havalimanı'na yönlendirirken buldum, bu da Brisbane'e giden bir uçağa binmeme neden oldu — cehennem andıran küçük bir sapma ile — tuvaletlerin yanında, arkaya yatmayan bir koltukta.

Birinci dünya sorunları mı? Ben birinci sınıf olanları tercih ederim. Okul kafeteryasının tepsileri ve plastik çatal-kaşıkların yerine özel kabinler, porselen tabaklar ve gerçek gümüş çatal-bıçaklar. Akli başında hiç kimse bu şekilde seyahat etmeyi tercih etmez, ama Eve'i tekrar görmek için daha kötüsünü bile göze alırım, biliyorum.

Tanrım, umarım beni görmek ister, bana açıklamam için bir şans verir. Onsuz hayatımın ne kadar boş olduğunu ona anlatmak için.

"Gerçekten Saint Kitts'te geçireceğin bir haftayı bir akşam yemeği rezervasyonu ile takas mı ettin?"

"Anlamadım?" Kafamı kaldırıp yanımdaki genç kadına baktım, elinde bir bebek tutuyordu, sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi.

"Diğer kabinlere gidip, business class'ta koltuklarını değiştirmek isteyen birini aradığını duydum."

"Denemeye değerdi," diye cevap veriyorum, hissettiğimden çok daha sakın bir ses tonuyla. Ki hissettiğim şey sabırsızlık, huysuzluk ve genel olarak sinir bozukluğu. Bu yolculuğu daha da kötü hale getirebilecek tek şeyi izlerken, yorgunluktan sol gözümün kası seğirmeye başlıyor: ağlayan bir bebek.

"Bu küçüğü kız kardeşim için tutuyorum," diyor komşum ve onu - onu mu? - dizine vurmaya başlıyor.

"Bu...", canlı bir şampanya şişesini açar gibi bir hareket yapıyorum.

"Hayır, o hoşlanıyor. Değil mi, Maisie?" diyor kadın sevgiyle. "Biliyor musun, iyi koltuklarda otursaydım, sana benimkini satardım. Yüz bin dolara," diye ekliyor gülümseyerek.

"Ve ben de öderdim." Cevabım onun ifadesini yumuşatır, gözleri birdenbire büyür. Önemli değil, çünkü ben buradayım ve çok daha kötü yoksunluklara katlanmak zorunda kalacağım. Bu özel durumu önlemek için her şeyi denemediğimden değil. Jet kiralamak için şantaj yapmak, bilet acentelerine rüşvet vermek... Hatta "benim kim olduğumu biliyor musun" taktiğini bile denedim, ama bu sadece beni aptal gibi gösterdi. "Aslında, iki katını öderdim, çünkü bu deneyim... *Oh, lanet olsun!*"

Ve Şimdi bebek kusmuğuyla kaplı bir aptalım.

Bölüm 48

EVIE

Video görüşmesi bağlanmaya çalışırken, şapkamı küçük, pütürlü yatağa atıp terli saçlarımı yüzümden çekiyorum. Tam kapatmak üzereyken, ayak bileğimdeki gıdıklanma dikkatimi çekiyor. Ve tokatımı.

"Eve?" Melodik, keskin bir aksan havayı doldurur ve ben, araba galerisinin önündeki çılgın şişme dansçılar gibi birden dikilirim.

"Selam,
Lucy!" Evet, o
Lucy.

"İyiyim. Aslında, olağanüstü iyiyim." Gülümsüyor ve bu tanıdık gülümseme kalbimi burkuyor. "Az önce ne yapıyordun? Arama bağlandığında?"

"Zumba mı?" diye cevap veriyorum, sesim cevabı bir soruya dönüştürüyor. Bir sivrisineği kovuyordum, ama bu ani tepki daha çok sesinin tonundan kaynaklanıyordu. Oliver'ınki kadar derin değil, ama ritmi o kadar benzer ki, beni hazırlıksız yakaladı.

"Ah. Tucker yine poponu okşuyor olabilir diye düşündüm," diyor yumuşak bir kahkaha atarak.

"Tucker'ı Port Moresby'de bıraktık." Tanrıya
şükür. "O çok tatlı."

"Senin poponu okşamadığı için söylemesi kolay."

"Hayatımın sadece popomu okşayan biri tarafından
iyileştirilebileceğini düşünüyorum." "Eve dönerken onu Singapur'daki
dairenize bırakacağım." Ev. Çok küçük bir kelime, ama içimi heyecanla
dolduruyor.

Onun çekiciliğini, onun çekiciliğini
hissedebiliyorum.
Beni affedecek mi?

"Kararını verdin mi?" İnternet bağlantısı kötü olmasına rağmen, onun sevincini görmek zor değil.

"Evet." Derin bir nefes alarak omuzlarımı kaldırıyorum. "Evet." Cesur olma zamanı geldi. En başından gitmemeliydim, ama o anda korkunun beni ele geçirmesine izin verdim. Her şeyin yeniden yaşanacağına, yanlış adamın yanlış nedenlerle evlenme teklifinde bulunacağına, yeniden aptal durumuna düşürüleceğime kendimi inandırdım. Ama şimdi her şeyi net olarak görüyorum. Oliver, Mitch gibi biri değil. O, fırsat için değil, aşk için hareket ediyordu. Elbette, zamanlaması pek iyi olmayabilir, ama kalbinin doğru yerde olduğunu biliyorum.

"Eve?"

Kendime ve Lucy'nin endişeli ifadesine geri döndüm. "Üzgünüm, dalmışım." Oliver evlenme teklif etmek üzereydi ve ben onu o kadar insanın önünde reddettim.

"Endişelisin."

Midem ağzıma geldi. "Ya beni bir daha görmek istemezse?"

"Görmek isteyecek."

"Ya çok geç kalırsam? Ya bana bir daha güvenemezse? Bu, ilk kaçışım değil ki." Keşke kendime güvenseydim, kalbi dinleseydim, kafamdaki karmaşayı değil.

"Dur," diyor yumuşak bir sesle. "Aşırı gergindin. Duygularınla uyum içinde değil, onlara karşı çalıştın, hepsi bu."

Mitch ile aralarında geçenler hakkında çok konuştuk. Ve sonrasında olanlar hakkında. Deneyimlerimizdeki benzerlikleri ve bir ihanetin, güven kaybının ne kadar kolay bir şekilde yargı gücümüzü bulandırdığını konuştuk. Bu, bir daha asla kendine ya da başkasına güvenemeyeceğini hissettirebilir.

Paylaşmadığımız pek bir şey kalmadı. Ona ailemden, bu erozyonun köklerinden bahsettim. O da Oliver ile aralarında geçen her şeyi geri alabilmeyi ne kadar istediğini bana anlattı.

"Dinlemese aptal olur." Lucy çok nazik. Güzel, sakın ve çok komik. Kendine özgü bir açıklığı var. Onu arkadaşım olarak görebildiğim için şanslıyım. *Ya da kardeşim?*

Dubai'de saklanırken şirketinin web sitesinde e-posta adresini buldum. Ne bekleyeceğimi tam olarak bilmeden ona ulaştım ve

zaten öyle ayrıldığı için pişman olmuştum. Ne beklediğimi bilmiyordum. Kesinlikle anlayış ya da dostluk değil.

"Belki benimle gelmelisin?"

"Ve üçüncü tekerlek mi olayım?" diye gülüyor. "Hayır, teşekkürler."

"Bu biraz fazla iyimser olabilir. Beni kovabilir." "Sanmıyorum."

Kardeşim sana sırlıslıkla aşık gibi görünüyor. Ve Bence onu ayakta tutacak kişi sensin. Ama ya...

"Eve, aşk fiziksel varlığınız ortadan kalktığında yok olmaz. Bu sadece geçici bir durum ve sizin doğanız göz önüne alındığında hiç de şaşırtıcı değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"İkiniz de bir kutu kaya kadar inatçısınız. Endişelenmeyi bırak. Bana gününü anlat. Benimki sayılar ve sıkıcı konuşmalarla dolu bir kabustu. Bana biraz renk kat."

"Oh, renkli bir gün geçirdim. Uzak bir köye ulaşmak için geçtiğimiz çalılıkların yeşili. Kurduğumuz triyaj ve ameliyat çadırlarının mavisi. Sonra çok fazla kırmızı ve kahverengi vardı, ama bunların kaynağını senin hayal gücüne bırakacağım."

Burnunu kırıştırdı. "Yavru köpek yok mu?"

"Yavru köpekleri kucaklama kotamı doldurdum. Sonra da yarım düzine köy köpeğini kısırlaştırdım."

"Bunu yaparken aklında belirli biri var mıydı?"

"Mitch gibi mi?" Kafamı sallarım. "*Köpeklerin* nasıl insanlara hakaret olabileceğini anlamıyorum. Sevdiğim köpekler, sevdiğim insanlardan daha fazla."

"Haklısın, ama bence o kısırlaştırılmalı. En azından önleyici tedbir olarak."

Cevap veremedi, dışarıda bir kargaşa başlar. Motor gürültüsü, köpek havlamaları. Yüksek sesler?

"Bir saniye bekle," dedim, başparmağımla omzumun üzerinden işaret ederek. "Dışarıda neler olduğunu görmem lazım."

"Ya sorun çıkarsa, isyancılar ya da her ne diyorlarsa?" Ama isyancılar şık İngiliz aksanına sahip değildir.

Bölüm 49

OLIVER

Ellerimi belime koyup sırtımı kamburlaştırıyorum, şu anda Fin'den daha fazla kamburum var. Şoförüm Ronald'a teşekkür ederek başımı sallıyorum. Yeni aldığı Patek Philippe saatine bakarken bana dikkatini vermiyor ama en azından buradayız.

Tabii suçlulara satılmak üzere değilim.

Acaba kimse fidyeyi öder mi?

"Oliver?"

Başımı sağa çeviriyorum ve ne manzara ama. Eve, harap bir kulübenin kapısında duruyor, yüzünde milyonlarca duygu parıldıyor ve kayboluyor, hiçbiri sabit kalmıyor. Çok güzel görünüyor, yüzünde daha önce olmayan çiller var, saçları solan ışıktaki kırmızıdan çok altın rengi.

"Oh, Tanrıya şükür." Hareket ettiğimi hatırlamıyorum. Tek bildiğim, alnına ve yüzüne öpücükler yağdırdığım, ellerim sanki o gerçek değilmiş gibi üzerinde kayıyor. "Sevgilim, seni çok özledim."

"Burada ne yapıyorsun?" Sanki kendine gelmiş gibi göğsümü itmeye başladı. Ne yazık ki, ben her şeye duyarsızdım ve kollarımı sıkıca sararak bir milim bile geri çekilmedim.

"Orada her şey yolunda mı?"

Kafamı derin sesin ve bize bakan iki adamın yönüne çeviriyorum. Eve ile aynı haki renkli kıyafetleri giymişler ve kıyafetleri de aynı derecede buruşuk, ancak birinin belinde tabanca kılıfı da var. Kollarımı sıkılaştırıp onu imkansız bir şekilde kendime çekiyorum, çünkü siktir git Tucker, sikici olmayan Tucker. Eve benim.

"Evet, sorun yok," diye başlıyor. "Bu Oliver. O... " Gözleri bana kayıyor, kararsız. "Bir arkadaş."

Midem ağzıma gelir. "Eve, seni seviyorum. Ve sana yemin ederim, ben suçlu değilim... yani, tüm bunların doğrudan sorumlusu değilim." *Hazırladığım güzel sözler buraya kadarmış.*

"Modaya karşı suçluyun." Gözleri, meme uçlarımı sıkantıörtüme kayar.

"Bir bebek üzerime kustu." Bir kolumu onun omzuna dolayarak, yukarı kayma alışkanlığı olan tiörtün eteğini çekitirdim. "El bagajımda sadece bu vardı." *Benim tılsımım.* "Bunu benim için ikinci el dükkanından almıştın, hatırladın mı?"

"Evet, hatırlıyorum," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

"Uçağım..." Elimi hareket ettiriyorum, kalbim çarparken sözlerim birbirine karışmaya başlıyor. "Sonra bagajım Guangzhou'ya gitti. Onu suçlamıyorum, çünkü benimle görölmek istemezdim, halime bir bak."

"Bakıyorum." Gülümsemek için direniyor, tam olarak pes etmiyor. "Ama burada ne işin var?"

"Eve." Adı duygu dolu. "Sadece ticari uçaklarla değil, ekonomi sınıfında da tüm dünyayı dolaştım, deli bir pilotun kullandığı teneke kutuda dağlık bir bölgeyi geçtim. Amortisörleri olmayan ve asfaltlanmamış yollarda, muhtemelen beynime hasar veren eski bir Land Rover'da üç saatlik bir yolculuğa katlandım. Eminim kafatasımın izi arabanın tavanında kalmıştır. Sıcaklık yüzünden çok kötü bir tropikal bataklık kıcı hastalığına yakalandım ve..."

"Oliver?"

"—Bütün bunları yine yapardım, çünkü umut var. Ve aşk." Derin bir nefes alıyorum. "Eve. Sevgilim, birçok konuda çok aptalca davrandım."

"Biliyorum."

"Biliyor musun? Lucy'yi senden saklamamalıydım. Özür dilerim. Çok utandım."

"Ondan mı?"

"Kendimden. Davranışlarımdan. Her şeyden." "Bunu bir daha söyleyebilir misin?" diye sordu, geri çekilirken.

"Evet, tabii ki, tekrar tekrar söyleyeceğim, ama lütfen..." Ama sonra parmakları benimkine kayıyor ve beni bir kulübeye götürüyor.

"İçeri gelsen iyi olur."

Onun ciddi ifadesi karşısında kalbim acı verici bir şekilde çarpıyor. İçeride neyi veya kimi bulabileceğimi düşünerek.

"Hala orada mısın?"

Kanım donar, kendimi hazırlarım. Önemli değil. O pislik Tucker onu benim sevdiğim gibi asla sevemez.

"Hala buradayım ve senin

"*Lucy?*

"Bunu Google'da aradım," diye ekliyor kardeşim, sesi tiz. "Aynı şeyi yapmamı öneririm. Lütfen silahlı bir koruman olduğunu söyle."

"Evet, korumam var." Eve telefonuna uzanır ve onu havaya kaldırır.

"Ve silahları var. Kardeşine selam söyle."

"Aman Tanrım, oradasın!" Kız kardeşimin gülümsemesi çok geniş. "Nasıl?"

"Google'ın sihri ve bir iki e-posta sayesinde," diyor Eve.

"Ve bir sürü telefon görüşmesi," diye gülerek ekliyor Lucy.

Ve sonra ona, kız kardeşime bakıyorum. İnternet bağlantısı zayıf, ama bu onun gözlerinin ne kadar parlak olduğunu fark etmemi engellemiyor. *Benimkiler de öyle.*

"Kulakların ne kadar yanmış olmalı," diyor.

"Ama eminim benim için iyi şeyler söylemişsindir." Sevinç içimi kaplarken, sözlerim tamamen palavra.

"Ona gerçeği söyledim."

"Benim hak ettiğim şey," diye daha ciddi bir tonla cevap veriyorum.

"Mutluluğu hak ediyorsun. İkiniz de hak ediyorsunuz. Seni seviyorum Oliver. Şimdi aptalca davranmayı bırak ve Eve'e düzgün bir öpücük ver."

"Luce!" diye bağırır Eve.

"Şimdi telefonu kapatıyorum, ama ikinizden de yakında haber almayı bekliyorum."

Görüşme sona erer ve Eve telefonunu kirli, derme çatma bir komodinin üzerine koyar. "Lucy'yi çok seviyorum."

"İyi özelliklerini miras almış," diye cevap veriyorum, boğazım düğümlenerek. İletişim halinde olduklarına, arkadaş olduklarına inanamıyorum. "Onu özlüyorum."

"O da seni özliyor." Kollarını kavuşturur, tam olarak savunmacı bir tavırla değil, daha çok kendini toparlamaya çalışır gibi. "Geçmiş unutulmalısın Oliver. İşleri yoluna koymalısın."

Kalbim biraz sızladı. Tıpkı Eve gibi, başkalarını öncelikli tutuyordu.

"Aşacağım, aşıyorum," diye ısrar ediyorum, çaresizlik beni içten içe kemiriyor. "Atherton'ı aştım."

Başını kaldırmaz, ama şüpheyile bana bakar.

"Doğru. Bir süre kördüm, ama sen beni ışığa çıkardın. Sen intikamdan daha önemlisin, her şeyden daha önemlisin. Nora'nın arazisini çalmaya çalışmadım. Sadece seni etkilemek için kendimi rezil ettim."

"Beni etkilemek mi?"

"Sana yaptıklarımı telafi etmek istedim. Hayır, o bile değil. Sen bana farklı bir bakış açısı kazandırdın, Eve. Sen bana ilham veriyorsun. Çok nazik ve çok sevimlisin." Gözlerimi kapatıyorum, söylemek üzere olduğum şeye pek inanamıyorum. "Lanet olsun, sen beni daha iyi bir adam olmak istememi sağlıyorsun!"

"Vay canına. Bu oldukça ağır bir suçlama," diyor, sözleri yüzündeki ifade kadar titrek.

"*Tamamen* kötü olduğumdan değil."

Bunu düşünüyormuş gibi yüzünü buruşturur. "Belki de yarısı kadar bile kötü değilsin," der sonunda omuz silkerek.

"İyi." Nefesimi veriyorum. "Yani, teşekkür ederim." Gülümsüyor ve ben kendimi aceleyle konuşurken buluyorum. "O müzayede lotu... benimle bir gece? Bu sana benim ilgileneceğim bir şey gibi geliyor mu?"

"En azından hayır işi için değil. O bir şakaydı," diye ekliyor hemen. "Senin yapmadığını biliyorum, ama o zamanlar..."

"Sana endişelenmen için binlerce neden verdim, biliyorum. Eve, ben..."

"Tek görebildiğim, beni nasıl manipüle ettiğindi. Evlenme teklif etmek üzereydin ve o bile aynı hissettirdi. Kendime, senin de Mitch gibi olduğunu söyledim."

"Çok üzgünüm." Ama bu yeterli değil. O sözlerden sonra değil. Tanrım, her şeyi mahvettim.

"Çok kafam karıştı. Kafamda binlerce düşünce dolaşıyordu. Yaptığın her şey, söylediğin her şey. İyi ve kötü, hepsi."

"Hayatım, çok üzgünüm. Birçok konuda yanılmışım."

"Dinlemiyorsun Oliver. Kalacağıma güvenemedim, ama kalmalıydım. Kalbime güvenmeliydim, çünkü kalbim senin gerçekte kim olduğunu biliyor."

Boğazım ağrıyor ve kalbim yarı umut, yarı acı ile burkuluyor.

"Seni terk etmek yanlıştı. Yanlış hissettim. Şimdi de yanlış hissediyorum. Ne yapacağımı bilemedim."

Rahatlama. Oh, lanet olsun, ona uzanırken hissettiğim rahatlama. "Bana bu şansı ver, bir daha asla şüphe duymana neden olmayacağım. Söz veriyorum, her şey farklı olacak."

"Mesele de bu, Oliver. İnsanların değişmediğini fark ettim." Parmaklarının arkasını yanağıma sürerken üzgün görünüyor. "Maskeleri sadece biraz kayıyor."

"Hayır, bu doğru değil." Onu kendime doğru çekiyorum, vücudunu benimkine yaslıyorum, düşüncelerim gürültüyle doluyor, gözleri yumuşak bir sıcaklıkla yumuşasa da.

"Oliver." Adım, yanağımda yumuşak bir nefes gibi. "Masan düştü. Bana başından beri kim olduğunu göstermiştin. Sen sadece otokratik, şantajcı, pislik bir iş adamı olan Oliver Deubel değilsin. Sen aynı zamanda beni her şeyden çok seven bir adamsın."

"Eve." Saf bir sevinç içimi kaplar, kollarım onu sıkıca sarar. "Tanrım. Eve." *Sonunda.* "Seni çok seviyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı, gözleri parlak ve vahşi, gece gökyüzündeki yıldızlar gibi ışıldıyordu.

Ağzlarımız birleşir. Bir dokunuş. Bir kayma. Her şey budur.

"Neden eve gelmedin?" diye soruyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Bana alan lazımdı. Belki de senin gelip beni almana ihtiyacım vardı. Ve sen geldin."

"Bunu kanıtlayan sivrisinek ısırıkları var."

Gülerek yüzünü göğsüme gömer. Onu sıkıca sararım, gözlerimi daha da sıkı kapatırım. "Çok üzgünüm, kokuyorum galiba. Ama seni bırakmayacağım. Ne şimdi, ne de sonsuza kadar."

Gülüştü titriyor, gözyaşları akıyor, beni küçük yatağa çekiyor. Bacaklarımız birbirine dolanıyor ve çenesini kaldırdığımda kalbim patlayacak gibi oluyor. Yanağını okşuyorum, her şeyim olan yüzüne bakıyorum. O mükemmellik ve beni görüyor, kusurlarıma rağmen beni seviyor. Siktir. Aşk en büyük risk olabilir, ama şimdi insanların neden onu aradığını, onun için öldüğünü anlıyorum. Karşılığı muhteşem. Bağlantı...

Sonra eli aramızdan kayar ve başka bir şeyle birleşir.

"Burada mı?" Bu aslında bir soru değil, daha çok boğuk bir onay.

"*Seni yatağıma nasıl çektiğimi fark ettin mi?*" "Kararlı kadınları severim."

"Oh, evet, seviyorsun."

"Ama sevgilim, senin kötü niyetini gerçekleştirebilmen için son bir itirafta bulunmam gerek."

O inler ve başını yatağa geri bırakır. "Bir şey yaptım."

"Lütfen Pieter'in seni vurmasını söyleme. Buraya kadar geldikten sonra olmaz."

"Pieter mi?" Bakışlarım kısa bir süre başka yere kaydı. "Diğeri Tucker olmalı diye düşünmüştüm." Kafamı hızla salladım. "Aslında bilmek istemiyorum. İkinizin arasında ne geçtiği umurumda değil."

"Benimle Tucker arasında mı?" "Beni ilgilendirmez."

"Hâlâ beni ister misin?"

"Hiç düşünmeden. Ama *seni* ilk kez *elde etmem* sadece doksan saniye sürer."

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" diye fısıldayarak dudaklarımı dudaklarına çekiyor. "Çünkü Tucker, hiçbir kızın karşı koyamayacağı bir aşk tanrısı."

"*Eve.*"

"Uzun kuyruğunu popomun etrafına dolarken yüzümü okşamayı seviyor."

"Buna gerek yok..." Aramıza parmağımı koyuyorum. "Bekle.

Kuyruğu mu?" "Kocaman! Çok, çok uzun." Ama gülüyor.

"Ama güzel mi?" diye soruyorum. "O kadar güzel değil..."

Parmaklarımını gömleğinin altına kaydırıyorum ve *oh, lanet olsun*, cildi ipek gibi, bir an sonra göğüsleri avucumu dolduruyor. Ve sonra öpüşüyoruz. Tanrım, nasıl öpüşüyoruz.

"Ağaç kanguru," diye fısıldadı, tişörtümü çekerek. Tişörtümü başımdan çıkardı. "Tucker bir ağaç kanguru."

"Sapık," diye homurdanıyorum, onu tekrar güldürüyorum. "Ama yine de silahlı arkadaşına ihtiyacın olabilir."

"Kıskanıyor musun?" Avuç içlerimle kendimi yukarı ittiğimde gözleri parlıyor. "Sanırım kuduz olmuşum. Kesinlikle deli gibiyim."

Kalçalarımı indiriyorum

Kalçalarımı indiriyorum ve ikimiz de temasın etkisiyle nefesimizi tutuyoruz. "Çünkü hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum."

"Bu pek... iltifat sayılmaz," diye hırıltıyla söylüyor, bana doğru kıvrılırken. "Bekle," diye talep ediyor, omzumu iterek. "Bu mu? İtirafın bu mu?"

"O, sevgilim, ve sana bir Pemberley aldım."

Bölüm 50

EVIE

Küçük bir kuş bize söyledi...

Londra aşıkları geri döndü.

PDA'lar. İç çamaşırı gösterileri. Düğün çanları. Hepsini görmek istiyoruz!

"Şimdi, nerede kalmıştık?" diye mırıldanarak uyluğumu onun uyluğunun üzerine kaydırıyorum, bornozumun eteği ipeksi bir çiçek gibi üzerimize düşüyor.

"Sanırım beni öpmek üzereydin." Oliver'ın dumanlı sesi, kıvrılan parmaklar gibi beni kendine çekiyor. *Sanki onu görmek yeterince teşvik edici değilmiş gibi.* Saçları beyaz yastıkların üzerinde belirgin, çarşaf beline kadar inmiş. Parmak uçlarımı geniş göğsünde gezdiriyorum, birkaç gün güneşte kalmanın onu nasıl altın rengine çevirdiğini hayranlıkla izliyorum.

Ben hayvan yardım kuruluşuna olan taahhüdümü yerine getirmek için kalan birkaç vardiyamı çalışırken o da buralarda kaldı ve zamanını iyi değerlendirdi (konfor eksikliğinden hiç şikayet etmedi) ve tropikal Papua'dan ayrılmadan önce beni birkaç günlüğüne lüks bir yatta şaşırttı. O buna bir hediye dedi. Benim olmadan kararlar almak değil. Kendimizi yeniden tanımak için biraz zaman ve biraz alan. Ve bu cennetti.

Singapur'da yaptığımız mola da aynı derecede güzeldi. Lucy ve Oliver'ı birlikte izlemek çok hoştu. Onları yalnız bırakıp eski yaralarını sarmalarına izin verdim. Geri döndüğümde, sanki kardeşleri ilk kez tanışıyormuşum gibi hissettim. Çok farklıydılar. Çok gülümserlerdi. Çok... aşk dilinde huysuzlardı.

Ve Şimdi gerçeğe döndük. Londra'ya ve birlikte yaŐayacađımız geleceğe. Ve her anını yaşamak için sabırsızlanıyorum. Bizi bekleyen çok Şey var. Nora'nın barınağın hayır kurumunu kurmasına ve iŐletmesine yardım etmek. Yara'nın da bize katılacağını öğrenmekten çok memnunum, özellikle de Oliver ve ben Northaby ile biraz meşgul olacağımız için.

Safari parkı iŐletmekle ilgili öğrenecek çok Őeyimiz ve yapacağımız çok planımız var.

Northaby'nin tek sahibi olmayacağım, çünkü bu delilik olur. Gelecek nesillerin sevmesi için güvenilir bir Şekilde saklanacak.

Hepsi *onun* sevgisi sayesinde.

Bana Pemberley'den çok bir miras bıraktı. Oliver para kazanmadan Oliver olamaz, bu yüzden bir otel de olacak. Burası yepyeni bir hayata kavuŐacak ve milyarlarca dolar akacak. Ve orada bir dairemiz olacak. Belki bir kanat bile...

Bu çok özel bir Şey olsa da, kalbimi coŐturan Şey bu değil.

Northaby, her gelir düzeyindeki ailelerin eriŐebileceđi yeni bir tatil türü haline gelecek. Her Şeyi koruyoruz, her Şeyi paylaŐıyoruz; hayvanları ve tarihi, tüm mekanı halka açarken. Ziyaretilerimize koruma konusunda eğitim vermeyi amaçladığımız için, burası geçmiŐi ve geleceği öğrenebileceğiniz bir yer olacak. Bu, dünyadaki en güzel hediye. Ve bunu dünyayla paylaŐma Őansım var.

"Ne bekliyorsun, hayatım?"

Asla paylaŐmayacađım Şey bu adam. O kadar harika, o kadar yakışıklı ki, gözleri parlak ve umut dolu, dudaklarında Şehvetli bir gülümseme var.

"Beni aceleye getirme," diye fısıldıyorum, elimi ensesine koyup parmağımla oradaki yumuşak tüyleri okşuyorum. "Gidecek bir yerimiz yok ki."

Kendimi ona daha da yaklaştırdığımda, ince bornozumun içinden göğüslerim göğüsüne sürtünürken, o erkeksi bir memnuniyet sesi çıkartıyor. "Eve." Vücudumu onun üzerinde sallarken, o acı ve arzu dolu,

zar zor

onun tam olarak örtmediği çarşafı dokunarak...

"Oh!" arŐafı yatakta ustaca çekip, vücudumu kendine doğru çekti. Sertlik yumuşaklıkla bir anda buluştu ve ben inleyerek içim eridi.

"Çok güzelsin." Onun iltifatları beni yumuşatırken, parmakları omuzlarımdan bornozu kaydırıp belime kadar indirir. "Çillerin," diye fısıldar, parmağını tenimde gezdirerek. "Çok güzeller ve öpülmek için yalvarıyorlar."

"Tatlı dilli." Dudakları cildimde gezindiğinde iç çekiyorum, göğsümü kaldırıyor, gözleri gevşekleşiyor ve meme ucumu ağzına alıyor.

"Tatlı olan, senin beni becermeni izlemek." Sertleşmiş tepeye serinletici bir nefes üfler.

"Evet..." Dizlerimin üzerine çöküyorum, elim aramızdan kayarak çıplak bir okşama ile sıcak merkezime doğru kayıyor.

"Siktir, evet. Kendine dokun. İzlememe izin ver. Eve, günah bahçesinde."

"Hanımefendi bahçesi," yarı boğuk, yarı gülerek, onun üzerinde dalgalanarak söylüyorum.

"Hayallerimin gerçeğe dönüşmüş hali gibisin. Tüm o dolgun kıvrımlar, ıslak amcık ve yalvaran, sık beni gözler."

Parmaklarımin içine girerken, sözleri pis bir tür saygı dolu. Ben kıvranırken. "Benim Romeo'm çok pis konuşuyor," diye fısıldadım, bana bakan gözlerini severek.

"Birazdan seni üstüne oturtacağım." Penisinin tabanını kavrarken sesi zımpara kağıdı gibi kısık çıkıyor.

"Tanrım, seni içimde hissetmem lazım." Dili meme ucumun üzerinde hareket ederken zevk içimi kaplar. Sarsılıyorum. Kırılıyorum. Orada, ona karşı, birazcık parçalanıyorum.

Kendini benim açıklığıma bastırırken, tamamen ona ait olduğumu ve sevdiğimi hissediyorum. Onu içime alırken nefesimiz kesiliyor, o beni orada tutarken, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bu şekilde aşkımızı ifade ederken vahşi ve sınırsız, aşkım onun sözleriyle dökülürken zevkimiz çok büyük, uzatamayız.

*Kalbinin benim için attığını
hissedebiliyorum. Sen çok
mükemmelsin.*

"Oh, Tanrım!" Bir farkındalık dalgası içimi kaplıyor ve kollarında parçalanıyorum. Oliver, zirveye ulaştığımda beni takip ediyor.

Kollarımız birbirine dolanır, dudaklarımız ayrılmak istemez, aşk ve bağlılık sözleri fısıldarken, Bo kapıyı açarak bizi kaba bir şekilde keser.

"İğrenç, Bay Bo!"

"Defol git, Bo! Kadınımı işgal etmeyi bırak."

Yere yığıldık, Oliver beni vücuduyla korudu. Ve çarşafı da kendisiyle birlikte çekti, çünkü o köpeğin dili söz konusu olduğunda fazla dikkatli olmakta fayda var.

Bo'nun salyalı köpek öpücükleri kapının çalınmasıyla kesildiğinde Oliver "İn aşağı" diye şikayet eder. Daha doğrusu, onu havlatmaya başlayan bir dizi gürültü.

"Aldırma," der Oliver, Bo'yu yataktan yuvarlayarak.

"Önemli olabilir," diye itiraz ettim ve o beni durduramadan diğer tarafa atladım. "Yara bugün evrakların geleceğini söylemişti."

"Lanet olsun."

Sevgilimin homurdanmalarını görmezden gelerek, bornozumu düzelterek kapıdan dışarı çıkıyorum ve Bo'yu geride bırakmayı başarırken, kapı tekrar çalınmaya başlıyor.

"Geliyorum!" diye bağırarak odayı geçtim.

"Ne, yine mi?" Oliver bağırır. "Ben harikayım lan!"

"Sus," diye bağırırım, neden uğraştığımı bilmeden. Kim olursa olsun, kendi gürültüsünden duyamaz.

"Yangın nerede?" diye bağırarak kapıyı açarım.

"Evelyn Fairfax?" Gri pantolonlu bir kadın eşikte duruyor, yanında iş kıyafeti giymiş bir adam var. Adamın bir eli cebinde, diğer elinde deri bir dosya tutuyor.

"Evet, benim."

"Benim adım Rebecca Brown, bu da Vernon Hall. Majestelerinin Göçmenlik Departmanı'ndan geldik."

Oh, kahretsin! Kaşlarım seğiriyor, ruh halim de öyle. "Merhaba! Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Randevunuz için geldik. Vize kontrolünüz için mi?"

"Ben..." *Neyden bahsettiklerini bilmiyorum.* "Biyometrik kartım var zaten, her şeyin yolunda olduğuna dair bildirim de geldi. İşlem tamam mı?" *Yolunda mı? Bu da nereden çıktı?*

"Tam olarak değil," diyor Rebecca. "Vizenizin ilişki kısmında bir ihlal olabileceği bilgisi bize ulaştı."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," diye cevap veriyorum, gülümsemeye çalışarak. "Benimki iş vizesi, ilişki vizesi değil."

"Şey," yanındaki adam huysuzca mırıldanır. "Bazı tutarsızlıklar var gibi görünüyor. Burada olmamız size bir iyilik."

İçimden bir sarsıntı geçirip ikisine göz kamaştırıcı bir gülümseme atıyorum. "Öyleyse içeri gelseniz iyi olur." Kapıdan geri çekilip bornozumu göğsümde tutuyorum. "Evin dağınıklığını bağışlayın," diyorum, kanepede dağılmış giysilere bakarak. Oliver ve ben dün gece kanepede biraz coşmuş olabiliriz. "Seyahatten yeni döndük," diyorum, kadife bir yastığın arkasına bir çift külotumu sıkıştırarak.

"Evet, biliyoruz," dedi Vernon, Rebecca da aynı anda, "Güzel bir yer miydi?" diye sordu.

İkili, sanki *bütün* bir sohbeti içeren bir bakış alışverişinde bulunur. Bakışları bana döndüğünde bunun ne anlama geldiğini bir türlü çözemiyorum.

"Güzel mi?" Kafamda binlerce görüntü geçip giderken başımı sallıyorum. Bazıları tatlı. Bazıları seksi. Ve hiçbirisi halka açık bir yerde paylaşılmaya uygun değil. "Evet. En azından, öyle düşünüyorum."

Yatak odasının kapısı açılır ve Bo dışarı fırlar, hemen ardından da çok güzel ama tamamen çıplak olan Oliver gelir.

"Eve? Kim vardı... oh, merhaba." Elleri ılık hızıyla cinsel organına doğru hareket ederken kıkırdamaya başlıyorum. Kanepelerin birinin arkasına yanlamasına saklanıyor. "Misafirimiz olduğunu fark etmemiştim," diyor, komik bir şekilde kanepenin arkasında yarı çömelmiş halde.

"Oh, anladık tatlım." Rebecca'ya hafifçe omuz silkerek döndüm. "Sanırım artık Oliver'la parası için birlikte olmadığımı biliyorsun. Ama ne kadar da kaba davranıyorum! Lütfen otur. Bir şey içmek ister misin? Şarap ve viskimiz var... Sanırım buzdolabında votka da olabilir?"

"Saat sabahın on." Vernon sadece huysuz değil, aynı zamanda çok yargılayıcı da.

"Üzgünüm, biz hala tatil modundayız ve her zaman bir yerlerde saat beş olur!"

"Hadi işimize bakalım, olur mu?" diye mırıldanıyor adam.

Rebecca'yı daha çok sevdiğime karar veriyorum, erkek arkadaşımı dikizleyerek yüzü kızarmış olsa da. Ama onları yemek masasına yönlendiriyorum, dün gece seks sonrası iyileşme için sipariş ettiğimiz oda servisini (Oliver için kulüp sandviç, benim için patates kızartması ve mayonez) bir kenara itiyorum.

"Sadece bir şey sorabilir miyim?" diye başlar Oliver, kanepeden bir yastık alıp onu utanç kalkanı olarak kullanarak, "Sen kimsin ve burada ne

burada ne yapıyorsunuz?"

"Bunlar Rebecca ve Vernon. Vize görüşmem için buradalar." Omuz silkiyorum ve *"Ne oluyor lan?"* diyorum.

"Eve'in vizesi bir göçmenlik avukatı tarafından ayarlandı. Zaten onaylandı. Bu tam olarak ne hakkında?" Oliver, çıplak bir erkeğin sahip olabileceği kadar onurlu bir şekilde sorar.

İkili evrakları inceler. Kafalarını sallar ve mırıldanırlar. "Başvuru eş vizesi için," der Rebecca, hala kızarmış

"İkinci vize başvurunuz," diye ekliyor Vernon alaycı bir şekilde.

Teşekkürler, hatırlattığın için, Vernon.

"Hayır, bir hata var. Bu yanlış vize kategorisi." "Söyleyeceklerin bu kadar mı?" diye sorar Vernon. "İki eş vizesinin

"Hayır, pek sayılmaz."

"Hayır, pek sayılmaz." Şüpheyi gözlerimi kısıyorum. Vernon göçmenlik dairesinden mi, yoksa ahlak polisinden mi?

"Eve'in vizesiyle ya da açıkçası sizinle bir ilgisi yok ama Eve'in ciddi bir ilişkisi var." Oliver, ikisini astlarıymış gibi bakarak üstünlük taslayan bir tonla konuşur.

"Pulse Tok videosu ne olacak?" Rebecca uysalca sorar.

"Peki ya medyanın ilgisi?" diye sorar Vernon. "Bununla ilgili söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

"Sadece çok müdahaleci olduklarını söyleyebilirim," diye cevap veriyorum, kırgın bir şekilde. "Dün geri döndüğümüzde zaten otelin önünde kamp kurmuşlardı."

"Onlara bilgiyi kimin verdiğini çok merak ediyorum." Oliver yastığıyla uğraşırken, Rebecca onun istemeden yaptığı hareket karşısında ciyakladı.

"Dinleyin," derim, kendimi kontrol etmek için çok uğraşarak. "O köpekbalıkları sürüsü çoğunu yanlış anlamış. Ayrılmadık," en masum ses tonumla eklerim. "Gönüllü olarak yapmam gereken işler vardı. Dünyanın diğer ucunda." Tamamen inandırıcı, değil mi?

Vernon'un bakışları beni keser. "Sana inandığımı sanmıyorum."

"Gerçekten mi? Peki, geçen hafta Papua Yeni Gine'deyken saatlerce o adamın enfekte olmuş sivrisinek ısırıklarına merhem sürdüm."

Oliver dönüp gergin, bronzlaşmış kalçalarını gösterir. Hâlâ kırmızı, kabarık izlerle kaplıdırlar. Tropik bölgelerde çıplak güneşlenmek böyle olur, oradaki sivrisinekler steroid kullanıyor sanki.

"Yeter artık," diye şikayet eder Vernon. "Bize bunun gerçek bir ilişki olduğunu kanıtlaman gerekiyor."

"Merhaba!" Oliver'ın çıplak halini belirtmek için elimi uzatırım. Onların boş bakışlarına yanıt olarak, "Adam çıplak" diye eklerim.

"Seks bir ilişkiyi oluşturmaz." Ama Rebecca'nın aynı fikirde olmadığını görebiliyorum.

"En sevdiği renk ne?" diye sorar Vernon.

Kollarımı kavuşturup iç çekiyorum, sonra Oliver'a "*Sana söylemiştim*" der gibi bir bakış atıyorum. "Bu konuşmayı hatırlıyor musun? Bunu gözden geçirmemiz gerektiğini söylememiş miydim?"

"Bu çok olağandışı bir durum," diye homurdanır Vernon. "Bunun gerçek bir ilişki olduğuna dair kanıt görmezsek, Bayan Fairfax gözaltına alınacak ve muhtemelen sınır dışı edilecek."

"Kanıt mı istiyorsun?" diye sorar Oliver, odanın diğer ucuna atma yastığını fırlatarak.

Rebecca nefesini tutar ve ben de o muhteşem şey aramızdaki zemini kapladığında ciyaklarım. *Serbestçe sallanıyor, ne demek istediğimi anlarsın.*

Oliver ısıklık çalar ve Bo havlar, dişleri arasında bir kutu ile aramızda zıplar. Oliver kutuyu alır ve bir dizinin üzerine çöker.

"Bu çok zekiceydi." Gerçekten zekice, ama en çok nereye bakmam gerektiğini bilemiyorum.

"Jet lag'ın faydaları. Sen uyurken biz bunun üzerinde çalışıyorduk, değil mi Bo?"

"Umarım pantolonunu çıkarmamışsındır."

Gülmüyor, ama göğsü derin bir nefesle hareket ediyor. "Muhtemelen çok erken olduğunu biliyorum, ama hayatının geri kalanını biriyle geçirmek istediğini anladığında, bunu bilirsin. En sevdiğin rengi bilmiyor olabilirim, ama benim en sevdiğim rengin saçlarının kırmızı altını olduğunu biliyorum. Senin şiddetli, sadık ve sevgi dolu olduğunu biliyorum ve hayatımın geri kalanını sana layık olmaya çalışarak geçireceğim."

Kalbim yükselir, tüm varlığım ağırlıksız hale gelir. Ayaklarıma bakarım, nasıl hala yere basıyor olduklarını anlamıyorum.

"Eğer istersen, yıllarca sürecektir bir nişanlılık boyunca tüm varlığım seni seveceğime yemin ederim. Çünkü kalbim seni seçti, sevgilim, şu andan son nefesime kadar."

Hiç tereddüt etmiyorum. Kalbim sadece kesinlik ve sevgiyle dolu. Onun kalbi benimkini, benimki de onunkini seçiyor.

O kutuyu açıp hayallerimin yüzüğünü ortaya çıkardığında gözyaşlarım yüzümden süzölüyor. Neredeyse onun gözlerinin rengine mor bir safır, etrafını çevreleyen zarif bir sıra elmas. O yüzüğü parmağıma takarken elim titriyor.

"Eve, aşkım. Kalbim. Benimle evlenir misin? Bir gün? Herhangi bir zaman?"

Sadece her zaman benim olacağını söyle."

Epilog

Küçük bir kuş bize söyledi...

O evet dedi!

City Chronicle'ın Pulse Tok haberini gördün mü?

Londralı milyarder (büyük adam) sevgilimiz Oliver Deubel, Amerikalı sevgilisi Eve Fairfax'a (ve tüm dünyaya) *çıplak* aşkını gösterdiğinde gözlerinize yaşlar doldu mu?

Bu olay gerçekleştiğinde Little Bird muhabirleri olay yerindeydi ve sansürsüz orijinal görüntüleri (daha çok ayak görüntüleri) elimizde. Bu görüntü hem gözlerimizi yaşarttı hem de yüzümüzü buruşturdu!

Kıskandınız mı? Elbette! O adam ve parası artık piyasadan tamamen çekildi.

Ama Maven Inc. ortakları hala bekâr. Muhteşem Fin DeWitt ve gizemli Matías Romero.

Little Bird'e birini ayarlayabilecek kimse var mı?

Bu arada, Little Bird bu aşk kuşlarının nerede evleneceklerini bilmek istiyor!

Tropikal bir yerde olduğunu duyduk ve bunu öğrenmek için büyük paralar ödüyoruz!

TEŞEKKÜRLER

Beni destekleyen ve en nazik şekilde yanımda olan kadınlara sonsuza kadar minnettarım. Lisa Staples'a, en iyi dinleyici, tıp uzmanım ve beni ziyaret etmek için dünyayı dolaştığın için teşekkür ederim. Michelle Barber'a, güzel ruhlu ve Lambs'ın koruyucusu olduğu için teşekkür ederim. Elizabeth Barr'a, kartal gözleri ve Keeper of the Rear End unvanını kabul ettiği için teşekkür ederim.

Kurgusal bir dünyadan çıktığımda hala yanımda olan Lambs'a (okur grubumdaki sevimli insanlara) teşekkür ederim.

Çocuklarıma, şüphesiz en iyi eserlerime! En iyi replikleri buluyorsunuz ama en kötü kitap başlıklarını. Beni sonsuz bir şekilde eğlendiriyor ve mutlu ediyorsunuz, dünyadaki en iyi tezahürat ekibisiniz. Sizi benim olarak adlandırabildiğim için çok gurur duyuyorum.

Tee'ye. Sadece harika olduğun için.

Amazon Montlake ve muhteşem editör ekibine, bu fırsat ve deneyim için teşekkürler.

Mike'a, harika bir çaycı ve en iyi kocaya, beni tımarhaneye yatırmadığın için teşekkürler.

Son olarak, bu kitabı elinde tutan kişiye içten teşekkürlerimi sunuyorum. İşim harika. Bunu yapmama izin verdiğiniz için teşekkürler.

No Ordinary Gentleman kitabından özel bir alıntı için okumaya devam edin

Holly'nin bingo kartında olmayan şeyler:

Lüks bir Londra otelinde, çekici bir yaşlı çiftin üçlü seks teklifini almak.

Dinleyen yakışıklı bir yabancı tarafından kurtarılmak

...

Annika ve Lukas iyi insanlar ve ben yaşlı insanları severim, ama onlarla yatmak istemiyorum! Babamla sorunlarım yok. Annemle de sorunlarım yok. On sekiz aydır ikili seks bile yapmadım, üçlü seks ise söz konusu bile olamaz.

Evren, kafan karışmış!

"Sanırım seni biraz şok ettik," diyor Lukas... Çenemi sıkıca kapatıyorum. *Şaka mı bu, Sherlock?*

"Annika ve ben seyahat etmeyi çok seviyoruz," diye devam ediyor,

"ve seyahat ettiğimizde, ilişkimize biraz heyecan katmak için tek eşlilikten biraz uzaklaşmayı seviyoruz." "Bu... Bu... Bu fazla bilgi, değil mi? Benim için fazla fazla bilgi. Bir şişe şarap veya peynir tabağını paylaşmaktan mutluluk duyarım, ama sınırimi burada çiziyorum. Kız

kardeşimle bir şişe suyu bile paylaşamıyorum, çünkü onun ağzının değdiği bir şeyi ağızıma almak b e n i biraz rahatsız ediyor. Bilinçsizce

"seks yapmak istiyorum" mesajı mı veriyorum?

Çünkü, cidden, *bunu* yapmak istemiyorum.

Üçlü seks! Ne saçmalık bu?

Lukas koltuğunda öne doğru eğilirken, ben koltuğuma yaslanıyorum, sanki saldırmak üzere olan bir yılan gibi. *Ya da çılgın bir anlaşma sunmak üzere olan deli bir araba satıcısı gibi. Bu, benim sürmeyeceğim bir araba.* Ama sonra büyük bir el

arasına büyük bir el uzanır. Güçlü bir bileğe bağlı büyük bir el, yukarıya doğru baktığımda, pazar kıyafeti giymiş şeytana ait gibi görünür.

O gözleri tanıyorum, birkaç dakika önce *Financial Times*'ın kenarında görmüştüm. Şeytanın bu kadar soğuk renkli gözleri olduğunu, ateş ve kükürt yerine eğlence dans ettiğini kim bilebilirdi?

"Sen misin?" diye sorar derin sesi, tereyağı gibi yumuşak sıcaklığı beni hazırlıksız yakalar. Kendimi onun elini tutarken bulurum. Beni ayağa kaldırır ve neredeyse göğsüne doğru çeker. Sert, boyun eğmez, reklam alanı kiralanabilecek göğsüne.

Yakından bakınca, bu adamın çok etkileyici olduğunu fark ederek, nefes nefese bir "Evet" diyorum. Bir duvar gibi bir adam, diyebiliriz. Yaşlı, sofistike ve çok seksi. *Yaşlı insanları severim*, içimden bir ses cıyaklıyor. Sonra fark ediyorum ki ona bakıp duruyorum. "Ben... ben benim," diye kekeliyorum. "Yani, evet, benim! Ve sen de... Sen... Sen yakışıklı şeytansın.

O da bana şakacı bir şekilde bakar, bir kaşı neredeyse soru işareti gibi kalkmıştır. Yakından bakınca gözleri daha koyu bir mavi tonunda görünür, ama belki de bu, koyu mavi takım elbisesinin renginden kaynaklanıyordur. Sebep ne olursa olsun, sonuç çarpıcı, o kaz ayakları olsa bile. *Botox* gerektiren türden değil, *STAT!* Daha çok ciddi bir ifade onun varsayılan yüz ifadesi olabilir gibi. Ama şu anda, bakışları benimkini yakalıyor, sanki bana cesaret verip oyuna katılmamı istiyor gibi.

"Bu kuzen Lyle!" diye geç kalmış bir şekilde duyuruyorum. Hayali kuzen Lyle, başka bir deyişle, beni kurtarmak için az önce koltuğunu boşaltan yakışıklı adam.

"Nasılsın *Olive*?" Ağzının köşesi kıvrılıyor, sesi biraz ekşi.

Gülmemeye çalışıyorum, bana verdiği isim mi komik geliyor yoksa benim ona verdiğim ismi beğenmiyor mu emin olamıyorum. "Olive?"

Lukas, diğer (çok daha yaşlı) adam soruyor. "Adın adının..."

"Bu sefer kimdin?" Yabancı iç çekerek, bana kötü kötü bakıyor. "Yine Candy'di, değil mi?"

"Eğer ailen sana Olive adını verseydi, sen de isim uyduruyor olurdun," diye mutlu bir şekilde karşılık veriyorum. Aman Tanrım. Hızlı düşünebilen erkekleri seviyorum.

"Ama benim için sen her zaman Olive olacaksın." Sahte Lyle'in cevabı ipek gibi pürüzsüzdür, en azından sentetik ipek gibi. *Tüm samimiyetsizliğimize rağmen.*

"Lyle, çok alaycısın," diye mırıldanıyorum, parmaklarım bir şekilde göğsünde buluyor kendini. "Ee, numaralar nasıl gidiyor?"

"İşler... zorlu." Eğer baştan çıkarma bir ifadeye sahip olsaydı, onu şu anda görüyor olurdum.

"Ve benim tavsiyeme ihtiyacın var," sahte bir sempatiyle söylerim ve çantamı almak için dönerim. "Yine erkek arkadaşınla sorunların var, değil mi?" Ona uyarıcı bir şekilde parmağımı sallarım.

"Nasıl olduğunu bilirsin," diye cevaplar, o ekşi tonu yine ortaya çıkar.

"Emin değilim," diye cevaplarım, şeker gibi tatlı bir sesle. Tanrım, bu tavrını seviyorum
oyununa katılıyorum.

"Hadi ama, hedonistlerin zevke nadiren direndiklerini bilirsin."

Onun mırıldanan cevabı, hiç alakası olmayan yerlerde kıvrılıyor, dolanıyor ve çiçek açıyor. Adamın büyük bir enerjisi var - ipeksi, baştan çıkarıcı, son derece cinsel bir enerjiyle kaplı - ve sanırım bu enerjiden etkileniyorum.

"Davet için teşekkürler." Dönüp, kanepede oturan, şaşkınlıktan cevap veremeyen sapık tiplere hızlıca sesleniyorum. "Başka bir zaman mı? Anlayacağınızı umuyorum, aile her zaman önce gelir." Ve bununla birlikte, yabancıların tam olarak uzatmadığı kolunu tutuyorum ve oradan hemen uzaklaşıyorum.

Olaydan yeterince hızlı uzaklaşamadığım için onu bardan neredeyse sürükleyerek çıkardım. Otelin şık ve minimalist lobisinden geçip ön merdivenlerden aşağı indim ve öğleden sonra bahar güneşinin altına çıktım, hepsi de "düzgün davranan kuzen Lyle kurtarmaya geldi" diyebilmeden önce oldu.

"Aman Tanrım!" Köşeyi dönerken, kurtarıcıma gözlerimi kocaman açarak bakıyorum. "Az önce olanlara inanabiliyor musun?"

"Kahvemi bırakmamı sağladığın için inanamıyorum."

"Özür dilerim ama... ben zorlamadım."

"Suçlu olan benim iyi huyum olmalı." Dudakları eğlenerek kıvrıldı.

"Ben, şahsen, yaptığın için memnunum. Yani, bugün Çarşamba olduğunu biliyorum."

"Bu günün ne alakası var, anlamadım." Adam başını eğip beni inceliyor muş gibi yaptı.

"Hump day?" diye gülünç bir şekilde soruyorum. *Davet değil. En azından şimdilik.* Ama o sadece bana bakıyor, başka bir şey söylemiyor. "Hadi ama Lyle, saat daha üç bile değil!"

"Saatin bununla ne ilgisi olduğunu da anlamadım."

"Hafta içi öğleden sonraları düzenli olarak teklif aldığını mı söylüyorsun?" Konuya ısınırken ellerim aniden kalçalarımı bulur.

"Üçlü seks için değil belki," diye kabul etti, elini çenesine sürterek. Ama o gülümsemenin başlangıcını gördüm.

Vay be, yüzmüş olduğu gen havuzu ne kadar da zengin olmalı.

O, yakışıklı olamayacak kadar erkeksi ve *sıradan bir yakışıklılık* onun görünüşüne yakışmıyor. *Acımasızca yakışıklı* demek daha doğru olabilir. Şık takım elbiseli adamın üzerinde Viking havası var.

Aniden, iyi bir fetih ihtiyacım olduğunu hissediyorum.

Ama sonra gülümsemesi kayboluyor, sanki kendine geliyor gibi. Kendine, o ana ve tavrındaki değişime bakılırsa, durumun saçmalığına. Sadece omuzlarını değil, ceketinin altındaki gömleğinin manşetlerini de düzeltiyor. Cartier kol düğmeleri, fark ediyorum. Şık ama abartısız ve zengin olduğunu gösteren türden. Para benim için bir şey ifade etmiyor. Aslında, on sekiz aydan fazla bir süredir hiçbir erkek beni heyecanlandırmadı.

Zenginler beni etkilemiyor olabilir, ama o aksanı? Oh, evet.

"Müdahale ederek doğru olanı yaptığımı düşünüyorum." Birdenbire tamamen iş moduna geçiyor; daha önce olmayan keskin ünsüzler ve kaşlarını çatıyor. O ciddi yüz ifadesiyle ilgili haklıymışım gibi görünüyor.

"Tanrım, evet!" diye haykırıyorum. *Aşırıya kaçtığımı biliyorum.* "Binlerce kez evet." Bir dakika önce ellerim havadaydı, bir dakika sonra ise göğsüne yapışmış durumdalar. Beni suçlamayın. Lanet şey mıknatıs gibi. "Beni kurtardığın için teşekkürler, Lyle."

"Benim adım o *değil*." Elleri benim ellerimi kapattı, onları yanlarıma indirdi, küçük gülümsemesi bir şekilde hem eğlencesini hem de onaylamadığını gösteriyordu. "Ama yardımcı olabildiğime sevindim."

"Lyle, Olive'e büyük bir iyilik yaptı." Hadi, benim için biraz daha gülümse. "O durumdan nasıl kurtulacağımı gerçekten bilmiyordum."

"Rain check her şeyi halletmiş gibi görünüyor." Gözleri, sanki yaptığı yorumdan pişman olmuş gibi bir kez daha kısıldı. Ya da belki de onu sahte eşcinsel kuzenim yaptığımı hatırlıyordu.

"Kibar davranıyordum! Onları rahatsız etmek istemiyordum. Tekliflerini kabul etmeye niyetim yoktu."

Yüzünde bir şey parladı, sanki bir karara varmış gibi. Başını eğdi ve benimle tanıştığına memnun olduğunu mırıldandı.

. Ayakkabılarının tabanları kaldırıma sürtünürken, dönüp uzaklaşmaya başlar.

"Bekle!" diye sesleniyorum, bu konuşmanın bitmesine hazır değilim. O, henüz çözemediğim bir bulmaca gibi, henüz oynamayı bitiremediğim bir Rubik Küpü gibi. "Nereye gidiyorsun?" Sözler ağzımdan çıkıyor, elim de hareket ediyor.

"Anlamadım?" Bakışları, parmaklarımın onun ön koluna dolandığı yerden yukarı doğru kayıyor, soğuk mavi gözleri ses tonuyla uyumlu.

Rubik Küpüyle hiç iyi olmadım, ama bu beni hiç durdurmadı.

"Beni burada bırakmayacağını söyle." Ki açıkça yapacağı şey bu. "Lyle, gidemezsin! Gidecek başka yerim yok, oraya geri dönmek zorundayım." Geldiğimiz yolu abartılı bir şekilde işaret ediyorum. "O otelde kalacağım."

"Anlamıyorum..."

"Geri dönersem, Bay ve Bayan *Let's Get It On* fikrimi değiştirdiğimi düşünebilir."

"Başka bir yere gidebilirsin," diyor, yüzünü kibar bir şaşkınlık ifadesine büründürüyor. Ama ben buna inanmıyorum.

"Başka bir yere mi?" Otel odama tek başıma dönmekten pek endişelenmiyorum. Sadece istemiyorum. Ayrıca Londra'da tek başıma dolaşmak da istemiyorum, tek başına dolaşmak hiç eğlenceli değil. Bunu çok iyi biliyorum, çünkü yeterince lüks kafeye gidip, üçüncü dünya ülkelerinin GSYİH'sını karşılayacak kadar kahve içtim. Londra'nın müzelerini ve parklarını dolaştım, yorgunluktan düşene kadar tasarımcıların vitrinlerine baktım. Tabii bunu buradaki Bay Viking'e söylemeyeceğim.

"Ama kaybolabilirim." Bu sözler pişmanlık duymadan ağzımdan dökülüyor. *Yalan söyleyen pantolonumu* daha yukarı çekme dürtüsü bile duymuyorum.

"Anlamadım?"

"Tatildeyim." Teknik olarak bu bir yalan değil. "Bugün Londra'daki son günüm, ama tur şirketinden ayrıldığım ilk gün ve CVS'yi ararken üç kez kayboldum bile." Kaşları daha da çatılır ve yalanımı biraz daha sıkılaştırırım. "Eczane mi? Kanıtlayacak kabarcıklarım var. Görmek ister misin?" Ön kolunu daha sıkı tutarak, ayağımı çekinerek kaldırırım.

"Gerek yok. Ben gerçekten..."

"Dürüst olmak gerekirse, otele geri dönebildiğime şaşıyorum." Ah, zavallı ben. Ben sadece büyük şehirde kaybolmuş zavallı bir kızım ve biraz abartıyorum. *Üniversitede tiyatro okuduğumu söylemiş miydim?* "Yön duygum çok kötüdür. Oh!" Sanki aklıma birden bir şey gelmiş gibi ekliyorum.

"Sana bir kahve ısmarlayayım mı?" diye soruyorum, tam da o "Belki... seni en yakın kahve dükkanına götürebilirim?" derken.

"Harika!"

"Anlamadım?" Biraz şaşkın bir şekilde başını sallıyor.

"Teşekkür etmek için sana bir kahve ısmarlayabilirim ve bıraktığın kahvenin yerine yenisini alabilirim." Kolumu koluna doladım ve ona biraz yaslandım, ama o yerinden kıpırdamadı.

"Gerçekten istemiyorum." Şaşırmış görünüyor, sanki sözler ağzından kaçmış gibi.

"Oh, işe geri dönmen mi gerekiyor?"

"Hayır, ama..."

"Gitmen gereken bir yer mi var?" "Tam olarak değil." Kaşları yine seğirir.

Ne yazık ki o, benim kadar ani yalan söylemede iyi değil. *Ne diyebilirim ki? Bu bir yetenek.*

"Sanırım haddimi aştım," diye mırıldanıyorum, kolumu onunkinden çekerek. "Bir an için büyük bir şehirde olduğumu unuttum." Kaşlarımı çatıp, iyice emin olmak için dudağımı ısııyorum, sonra iç çekiyorum. "Memleketimdeki insanların bir yabancıyı geri çevireceğini hayal edemiyorum. Muhtemelen akşam haberlerine çıkar." Ona üzgün gözlerle bakıyorum, hatta gözlerime hafif bir yaş parıltısı bile ekliyorum. "Düşündüm de, burada bile akşam haberlerine çıkabilir. Özellikle de kaybolursam. Ya da ölürsem."

Biraz abartıyorum, ama ne fark eder ki? Son zamanlarda hayatımın mottosu haline gelen "*Ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istiyorum*" felsefesini uyguluyorum. Londra'ya gelmemin sebebi de bu! Ve içimden bir ses *Lyle*'in iyi bir arkadaş olacağını söylüyor. Ayrıca göz alıcı bir yakışıklı. Ve beni o korkunç ikili üçlünden kurtaracak kadar nazikti, bu da onun bir beyefendi olduğunu kanıtlıyor.

Ama sıradan bir beyefendi değil, diye ekliyor zihnim.

"Sanırım bir eşiniz var." Evet derse, saçmalık derim.
O el, genellikle alyans takılan bir el gibi görünmüyor. "Hayır.
Neden soruyorsun?"

"Sadece yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum. Senin vücudun için planlar yapmıyorum." *Gerçekten* güzel bir vücut olsa bile.

Dar bakışının yerine aniden bir ışıltı belirir, ancak daha önce gazetesinin üzerinden attığı bakış gibi değildir. O bakış, içimi keskin makasın kenarında kıvrılmış bir kurdele gibi hissettirmemişti. Biraz heyecanlı ama biraz da korkmuş. Boogeyman türünden bir korku değil. Daha çok, roller coaster'ın tepesine ulaştığınızda, sonra ne olacağını tahmin ederken hissettiğiniz türden bir his.

Biraz kehanet gibi. Heyecan verici bir yolculuk için bir kehanet mi?

"Ben... ben sadece nazık davranıyorum," diye kekeliyorum, o yine o kötü kaş hareketini yaparken. "Yani, ben senin karın ya da kız arkadaşın olsaydım, seni başkasına ödünç vermek istemezdim."

"Doğru anladığımdan emin olmak için," diye başlıyor, "bu ülkeye gelen bir ziyaretçi olarak sana karşı sorumluluk almamın benim vatandaşlık görevim olduğunu mu düşünüyorsun? Ama sadece karım ya da kız arkadaşım yoksa."

"Yani, az önce otelde yaptığın şey bu değil miydi?" Oteli işaret ettim.

"Tehlikede olduğunu düşündün galiba?"

"Evet, utançtan alev alev yanma tehlikesi var. Ve şimdi, halkımın kurallarına göre, sana teşekkür etmeliyim. Samimi bir el sıkışmasıyla." Yanaklarımdaki sıcaklık, küresel ısınmaya katkıda bulunuyor gibi hissediyorum, onun büyük elini tutup gülünç bir şekilde sıkıyorum. "Ve bir fincan kahve." Duraklıyorum. "Lyle, bana deliliğin ne olduğunu biliyormuşsun ve benim deli olduğumu düşünüyormuşsun gibi bakıyorsun."

"Tam olarak *deli* diyemem." Bu sefer, kaşlarını çatması gülümsemeye engel olmak için gibi görünüyor.

"Rahat ol. Seni pembe kokteyllerle sarhoş edip yatağıma zincirlemeyeceğim. Sadece yirmi dört saatim var."

"Yirmi dört saat mi?" Onun temkinli ses tonuna uygun bir tepki tahmin etmeye çalışsaydım, muhtemelen dehşet seçerdim. Vücuduma kaydırıldığı neredeyse spekülatif bakış değil.

"Bunun ne anlama geldiğini sormayacağım bile," diye mırıldanıyorum, onun bakışlarının fiziksel bir şey gibi cildime verdiği tepkiyi görmezden gelerek. Bacaklarımın arasında hissettiğim karıncalanma hissini görmezden gelmek biraz daha zor.

"Gitmeden önce yirmi dört saatim var," diye tekrar ediyorum, ellerimi göğsüme götürüyorum. "Ve sen," diye tekrar ediyorum, onun çok güzel göğsüne ve özel dikim takım elbisesine tekrar dokunarak, "bir iki saat bana eşlik edebilirsin."

"Biliyorsun, birkaç saat içinde çok şey olabilir," diye düşük sesle mırıldanıyor.

Sonra, kısa tanışıklığımızda ikinci kez, ellerimi göğsünden kaldırır. Ama bu sefer, uzun kolunu bana dolayarak beni yanına çeker.

YAZAR HAKKINDA

Donna Alam, Amazon Kindle Store ve *USA Today*'in en çok satan yazarları arasında 7. sırada yer almaktadır. Kalp, mizah ve tutku dolu aşk hikayeleri yazan yazar, okuyucularının hayatlarına biraz neşe katmayı amaçlamaktadır. Klavyesinde yazmadığı zamanlarda, genellikle elinde bir kitap ve ayaklarının dibinde bir köpekle sorumluluklarından kaçarken bulunabilir.

Yazarı Amazon'da takip edin

Bu kitabı beğendiyseniz, Donna Alam'ı Amazon'da takip ederek yazarın yeni bir kitap yayınladığında bildirim alın!

Bunu yapmak için lütfen şu talimatları izleyin:

Masaüstü:

- 1) Amazon'da veya Amazon uygulamasında yazarın adını arayın.
- 2) Yazarın adına tıklayarak Amazon sayfasına ulaşabilirsiniz.
- 3) "Takip Et" düğmesine tıklayın.

Mobil ve Tablet:

- 1) Amazon'da veya Amazon uygulamasında yazarın adını arayın.
- 2) Yazarın kitaplarından birine tıklayın.
- 3) Yazarın adına tıklayarak Amazon sayfasına ulaşın.

Kindle e-Okuyucu ve Kindle Uygulaması:

Bu kitabı Kindle eReader veya Kindle uygulamasında beğendiyseniz, son sayfanın ardından yazarın "Takip Et" düğmesini bulabilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

